R 2,

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIϽIϽCCXCI

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

PA4230
A2
1789 v. 9

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. Ὦ ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν 1
εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρηται παρ᾽ ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὅ, τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τά γε δυνατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχήν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

SATURNALIA.

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. QUANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc videris, ſacrificatumque tibi a nobis ac litatum eſt; quidnam potiſſimum inter ſacra petitum abs te licet conſequi?

Sat. Illud quidem te ipſum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi ſit, niſi ſimul divinatorem eſſe vis eum, qui imperat, ut ſciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero, quae quidem poſſunt fieri, tuo voto non negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia iſta & promta, divitias, & aurum multum, & virorum eſſe

13786

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τἄλλα, ὁπόσα τίμια. τούτων οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

2 ΚΡΟΝ. Ὁρᾷς; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ᾔτησας· οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἴτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὁπόταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἢν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθύς εἰμι, καί που τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾷν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὡρισμένοις. G.

11 Τῶν ἑπτὰ μ. ἡμ.) Saturnalia, quae ſeptem diebus abſolvebantur, & hieme celebrabantur. *G.*

dominum, & mancipia habere multa, & veſtem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecunque pretioſa ſunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipſe quoque fructum aliquem tui imperii conſequar, nec ſolus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petiiſti, quod in mea poteſtate ſit: nec enim tribuere talia meum eſt. Itaque noli graviter ferre, ſi ea non conſequaris: verum a Iove pete, cum ad illum paulo poſt tranſierit imperium. Ego vero conditionibus quibuſdam capio poteſtatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egreſſus continuo ſum privatus, & de promiſcua multitudine unus. Illis ipſis vero ſeptem *diebus* ſerium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; ſed bibere, & inebriari, & clamare, & iocari, & alea ludere, & reges *vini* conſtituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ᾄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὁ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥᾳδίως καὶ προ- 3
χείρως. ἔγωγ᾽ οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ· ὁ δ᾽ οὐκ ἐπαΐει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, δριμὺ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινὶ, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐνταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφεὶς, ὁ δὲ παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦτον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τά γε σοι δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατα- 4

& ſervos excipere convivio, & nudum canere, & tremulos plauſus edere, interdum etiam in aquam frigidam praecipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere mihi permiſſum eſt. Verum maiora illa, divitias, & aurum, Iuppiter, quibus viſum eſt, diſtribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equidem iam fatigatus ſum magna voce petendo: at ille omnino non audit, ſed aegide quaſſata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui ſibi moleſti ſunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiſcreti multum, relictiſque bonis ac prudentibus viris, ille peſſimos ac ſenſu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos homines. Sed quae tu potes, ſcire velim, qualia ſint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μή σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾷν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιομένου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἑξάδα ὑπεράνω ἀεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἵλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἕρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἥδιστον, καὶ ᾠδικώτερον ἄλλου δόξαι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ τοὐπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τἄθλ᾽ ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθὸν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ᾽ ἁπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρόν τι περὶ αὑτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικήσαντα. G.

temnenda, ſi ad vim exigantur totius imperii: niſi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem teſſera, ſenionem in ſummo tibi ſemper apparere. Multi enim ad ſatietatem uſque inde ſibi pararunt viaticum, quibus propitia ſecundaque teſſera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipſis ad exiguum adeo ſcopulum, teſſeram, navigio. Verum etiam bibere iucundiſſime, & ſimul aliis canendi peritiorem videri in convivio, & miniſtrantium alios incidere in aquam, (hoc enim miniſterii parum dextri praemium eſt) te vero & honeſtum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum ſit bonum? Porro regem ſolum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipſe poſſis, huic quidem, ut turpe quiddam de ſe ipſe proclamet, alii ut nudus ſaltet, & ſuccollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρὶς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίγνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ᾽ οὖν ἅ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ᾄδειν, καὶ τῶν ἃ κατηριθμησάμην, θαῤῥῶν αἴτει, ὡς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιξομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἀλλ᾽, ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δέομαι, σὺ δὲ ἀλλ᾽ ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι· καί μοι ἢν εἴπῃς αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκὼς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἢν εἰδὼς τύχω.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ᾽ ἐστιν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πεσσὸς τὸ ταυλίον. G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae ſpecimina? Si vero cauſeris, non verum eſſe, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipſum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in poteſtate mea eſt, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus eſt. Quin tu illud mihi reſponde, quod ſcire maxime vellem: idque mihi ſi dixeris, ſatis magnum mihi pretium pro ſacrificio retuleris, reliquaque tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: reſpondebo enim, ſi ſciam.

Sac. Primo illud, verane ſint iſta, quae de te audimus, devorare te ſolitum, quae naſcerentur e Rhea, illam vero,

τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἶτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπόσον μετὰ σοῦ παρετάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἑορτὴν, ὦ οὗτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνως ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδεσθεὶς πολιὸν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Κἀγὼ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασι περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἴει γάρ τι τὸν ποιμένα ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'

9 Ἔγνως ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἑξῆς, ἔγνως ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖτό μοι. V.

ſubducto furtim Iove, lapidem ſubiectum pro puero devorandum tibi dediſſe: illum vero, adultus cum eſſet, bello victum regno expuliſſe, tum vinctum te tuaque omnia auxilia, quae tibi ſe adiunxerant, deieciſſe in tartarum.

Sat. Heus tu, niſi feſtum diem ageremus, & inebriari licitum eſſet, atque maledicere, prout libitum, dominis, diſceres ſane, iraſci mihi permiſſum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & ſenem Deum.

Sac. Atqui ego iſta, Saturne, non mea ſponte interrogo; ſed Heſiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope univerſos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, paſtorem illum, iactabundum impoſtorem, ſani quidquam de me ſcire? Conſidera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἑκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις Θυέστης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῷ περιπεσὼν, ἤσθιε; καὶ τοῦτο γ᾽ ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσειε λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ᾽ οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βίᾳ τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἑκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμὶ, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὅμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δὲ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγώ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ εἴκασαν) οὐ γὰρ ἠδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ᾽ ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἢ

4 Ἀνάλγητος) Ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

modo. Eſtne, ut homo, neque enim dicam Deum, ſuſtineat ſua ſponte ſuos ipſe devorare liberos, niſi quis forte Thyeſtes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc ſi forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puero poſſit, niſi forte ſenſus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum geſſimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, ſed mea cum ſponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non eſſe, neque in tartaro, ipſe quoque vides, arbitror, niſi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur cauſa, Saturne, motus reliquiſti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In univerſum ſenex cum iam eſſem, & ipſa aetate podager, unde etiam compeditum me coniiciebat vulgus: neque enim ſufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc ſunt, iniuſtitiam; ſed currendum ſemper erat ſurſum deorſum, fulmine intentato,

ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν τῷ Διΐ. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν οὖσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τἀναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον, οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἥδιστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὡς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους οἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὁπότε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἕτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔῤῥει ποταμηδὸν, καὶ

quo periuros, aut ſacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laborioſa & iuvenis vires poſcens: itaque Iovi, quod nondum poenitet, ceſſi *imperium*. Et alioquin decens mihi videbatur, diviſo filiis imperio ipſum me frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem precantibus, neque moleſtias ab his, qui contraria peterent, perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem deiicere interdum cogerer; ſed vitam hanc agerem ſenilem iucundiſſimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille moleſtias; niſi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipere mihi viſum eſt, ut admoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum ſerente nullo aut arante naſcerentur illis omnia, nec ſpicae, ſed paratus iam panis, & carnes curatae, fluebat amnium inſtar vinum, & fontes mellis

πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοῖ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἁπανταχοῦ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἴκαζον εἰς τοὺς 8
δούλους καὶ πεδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεύειν σύνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγι-

7 Παιδοτρίβας) Ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi cauſa brevis illius poteſtatis. Et ob id ipſum plauſus ubique, & cantus, & luſus, & aequalitas inter ſervos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, ſervus quiſquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, coniiciebam, illam te in ſervos & compedum tritores humanitatem ex iſta fabula exercere, qui honorem habeas ſortis tuae hominibus, tanquam ipſe quoque ſerviens & memor compedis.

Sat. Non deſinis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & deſinam. Verum hoc adhuc mihi reſponde. Alea ludere an conſuetum erat etiam his, qui ſub te vivebant?

Sat. Omnino: ſed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, ſed ſummum de nucibus; ne do-

στον, ὡς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἐόντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττευον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδε τι ἐνενόησα· εἴ τις ἕνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρᾶτται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μεῖζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἁμιλλώμενοι. οἵ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποίηνται τὴν ἑορτήν. εἶτα οἱ μὲν ἀπέρχονται λῃστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς φίλους· οἱ δέ σοί τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας
9 αὐτοῖς ὧν ἑκόντες ποιοῦσιν. Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κόρακας. G. 9 Αἱ Θρᾶτται) Threïſſae. G.

leret victo, nec ploraret, & ſolus ſemper cibo ſe abſtineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipſi eſſent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: ſi quis unum de iſtis ex ſolido auro viris, in noſtram hanc vitam productum vulgo oſtenderet, quid miſer ab illis paſſurus eſſet? Incurſione facta illum, novi ego, diſcerperent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos conſtituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne feſtis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem ſint, ſed in quaeſtu ſibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae ſponte ipſi ſua faciunt. Verum

δήποτε ἁβρὸς οὕτω θεὸς ὢν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον, ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βοῤῥᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπηνθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἑορτάζεις; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυφῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἤδη πίνειν δέον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς οὐκ ὀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἤδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἤδη ζῶμεν. εἶτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 Ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἤγετο. V. 11 Παρήρησαι) Ἀφήρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum ſis & ſenex, electa iniucundiſſima *anni parte*, cum nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concrevit glacie, & arbores ſiccae ac nudae, deſtitutaeque foliis, & prata informia, ac ſine floribus, & contracti homines inſtar valde ſenum, ad focum plerique ſunt, tum feſtos dies agis? Nec enim vel ſenibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam bibendum eſſet. Exemiſti enim mihi tempus feſti huius diei non parvum, iſta non neceſſaria mecum philoſophando. Itaque iam iſta omitte: epulemur nunc & plaudamus, & libertate iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, & reges conſtituamus, illiſque obſequamur: ſic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἥ φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναιτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἃ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν· ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα· καί μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἵλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν φίλων, ὅσοι γ᾽ ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros ſenes ait fieri.

Sac. Sed utinam ſitiens bibere non poſſit, ſi cui iucunda non ſunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa reſpondiſti. Et placet mihi, deſcriptum in libro hunc noſtrum ſermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius reſpondiſti, legendum offerre, quotquot amicorum noſtrorum percipere tuos ſermones merentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

ΤΑΤΕ λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ 10
Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν. ἃ μὲν τοὺς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἔπεμψα, ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι κἀκεῖνοι τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίοις, ἃ κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὥρισται. ὑμεῖς δὲ, ὦ πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὡς ὅστις ἂν οὕτω μὴ ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστὰς, ἀλλὰ πρώην ἐγρηγορότι ἐναργὴς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδήτης, οὐδὲ αὐχμοῦ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

CRONOSOLON
ſ. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturniſolon.)

HAEC edicit Cronoſolon, ſacerdos Saturni & propheta, atque legum, quae ad feſtos ipſius dies pertinent, legislator. Quae pauperibus facienda ſint, ea in alio deſcripta libro ad illos iam miſi: ac praeclare novi, aut illos quoque meis obtemperaturos legibus, aut ſtatim futuros poenis obnoxios, quae contra inobſequentes magnae ſane ſtatutae ſunt. Vos autem, divites, videte, ne legem violetis, neque negligenter haec imperia audiatis. Nam quicunque ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a ſe ſpretum iri, ſed Saturnum ipſum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adſtans, ſed nuperrime videnti vigilantique praeſens oblatus. Erat autem non compeditus, neque ſqualore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἅρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τάδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερὸς, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφὴν μὲν τοιόσδε ὤφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦ-
11 τα προειρῆσθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βοῤῥᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἑώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχήσωνται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὄπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζειν εἴωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

pictores a nugacibus poëtis acceptum oſtendunt; ſed falcem habebat acutiſſimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi viſus eſt. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iuſtum eſt. Nempe videns me ſevero vultu & cogitabundum inambulare, cognovit ſtatim, quod decebat Deum, triſtitiae meae cauſam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempeſtatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad iſta munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare ſe, uti ſacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde feſtivam eſſe. Accedens igitur a tergo, & aure prehenſum concutiens, ut apparere mihi ſolet, *Quid hoc*, inquit, *Cronoſolon, videris afflictari? Non enim merito*, inquam, *cum*

ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαροὺς ἀν-
θρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὁρῶ,
αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ
καὶ ἀμηχανίᾳ σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα,
θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμῆσαι πρὸς τὸ ἰσό-
μοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ῥᾴδιον ἀλλάττειν, ὁπό-
σα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἃ δέ
ἐστι τῆς ἑορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ
ἐπανόρθωσις ἥδε ἔστω. Ἴθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον
μοι νόμους τινὰς, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἑορτῇ, ὡς μὴ
καθ' αὑτοὺς οἱ πλούσιοι ἑορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν
τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφην. Ἐγὼ, ἦδ' ὃς, δι- 12
δάξομαί σε· κᾆτα ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἶτα ἐπειδὴ
πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἢν μὴ
τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἅρπην ταύτην ὀξεῖαν περι-
φέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε-

12 Ἦ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V. 15 Ἅρπην) Δρεπάνην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνοῦχον. V.

ſacerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & ſolos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium deſperatione verſemur? Sed neque tu, Domine, finem vis iſtis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, *mutare non eſt facile, quae a Clothone & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad feſtos dies attinet, paupertati veſtrae medebor. Medicina autem erit iſta. Abi, Cronoſolon*, inquit, *& leges mihi quaſdam ſcribe, quae facienda ſint per ſolemnitatem, ne pro ſe tantum feſtos dies agant divites, ſed bona vobis ſua impertiant. Sed non novi*, inquam ego. *Ego vero*, inquit, *te docebo;* deinde initio ſtatim facto docuit. Deinde cum omnia iam ſcirem, *Etiam dic illis*, inquit, *Si hoc non fecerint, tum fruſtra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-*

ποιηκὼς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὁπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπείλησεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

13 Μηδένα μηδὲν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιὰν, καὶ τρυφὴν, καὶ θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματουργοὶ, ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκηλος μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦχος. ἀπόκοπος. V.

9 Θυμηδίαν) Τρυφὴν, εὐφρανσίαν, τέρψιν. V.

lum exſecuerim, hoſce divites autem, quotquot leges violaverint, non caſtrem, ut tanquam *Galli ſtipem* Magnae *Matri colligant cum tibiis & cymbalis!* Haec minatus eſt. Itaque optimum vobis ſuerit leges non violaſſe.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forenſe quidquam, neque privatum negotium intra feſtos dies agito, niſi quae ad ludum, & delicias & voluptatem pertinent: coqui ſoli & dulciarii operoſi ſunto. Aequali iure omnes ſunto & ſervi & liberi, & pauperes & divites: iraſci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut veſtem dinumerato, neque ſcribito per dies feſtos. Ne quis exerceto ſe Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι, καὶ φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

ΝΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
ἐς πινάκιον ἑκάστου τῶν φίλων τοὔνομα, ἐχόντων δὲ καὶ ἀργύριον ἕτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέκατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς, καθάρσιον μέν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυρία, καὶ φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὰν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται, θυόντων Διῒ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δείλην ὀψίαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, niſi urbanam forte aut hilarem, quae ludum & iocum prae ſe ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante ſolemne in tabella ſcribent nomen uniuſcuiuſque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promtu, decimam circiter annui reditus partem; & quod ſupereſt ipſis veſtimentorum; & quidquid eſt in reliquo apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, ſordidiuſque; de argenteis quoque non pauca. Iſta quidem in promtu ſunto. Pridie vero ſacri, circumlatis quibuſdam purgaminibus, domo eiiciuntor ſordes, & avaritia, & lucri cupiditas, & quae ſunt reliqua pleriſque illorum familiaria. Cum vero munditias fecerint, ſacrificanto divitiarum datori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini. Deinde ſero veſpere legatur ipſis amicorum illud bre-

15 πινάκιον. Κατανείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ πρὶν ἥλιον δῦναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβῦται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ὅ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφότεροι ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πιόντες, ἀποτρεχόντων· ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθὲς δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μηδὲ ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἑστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότιμον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασσέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Diſtributione autem ex dignitate cuiuſque inſtituta ante ſolem occaſum, amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures ſint tribus aut quatuor, & quidem fidiſſimi ſervorum iam ſenes. Inſcribatur autem in tabellam, quid ſit, quod mittatur, & quantum, ne ambo ſuſpectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quiſque calice epoto recurrant: plus ne poſtulent. Eruditis dupla mittuntor omnia: aequum enim, illos eſſe duplicarios. Quae ſimul cum donis nuntiantur, quam moderatiſſima ſunto & pauciſſima: odioſum autem nemo quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec convivio ſui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum depromta fuerint, eorum nihil ſervator; neque poenitentia muneris ſubeat. Si quis ſuperiore anno abſens ea re expers liberalitatis fuerit,

βανέτω κἀκεῖνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρέα ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἵ τινες ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι ὅτου μάλιστα
δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
ρία, καὶ τὸ πεμφθὲν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκείτω. οἴνου ἀμφορεὺς, ἢ λαγὼς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκείτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὔφημον, καὶ συμποτικὸν ᾖ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνηται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πάνυ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἢν δὲ ἀπόθηται, ἢ ἀποῤῥίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἅρπης ἀπειλῇ ἔνοχος ὢν, κἂν πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἢν δὲ

etiam iſta accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis pauperibus ſolvunto, atque habitationis mercedem, ſi qui eorum hanc etiam debitam ſolvere non poſſint. Atque in univerſum diu ante hoc ipſis curae ſit, uti ſciant, qua re maxime indigeant. Abeſto autem ab accipientibus etiam ingrata querela, & quidquid fuerit, quod miſſum erit, magnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pinguis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Saturnalicia in riſum vertunto. Diviti viciſſim mittat pauper eruditus librum antiquum, ſi quis ſit boni ominis, aut convivio aptus; aut ſuum ipſius ſcriptum, qualecunque potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & acceptum ſtatim legat; quod ſi repoſuerit aut abiecerit, ſciat falcis ſe minis obnoxium, etiamſi, quantum oportebat, miſerit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunto. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

17 Λούεσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατακείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν. οἴνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν,

δ Ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου τῶν σωμάτων περιγραφομένην λέγει σκιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοιχεῖον ἐκάλουν. V.

ro pauper veſtem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miſerit diviti; quod miſſum erit, publicum eſto, venditumque theſauro Saturni infertor: pauper vero poſtridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta ſupra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum ſex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces ſunto & tali. Quo quiſque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunto. De vino eodem omnes bibunto: nec obtentui eſto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut ſolus ea cauſa de meliori bibat. Carnium diſtributio aequaliter fiat per omnes: miniſtri ad gratiam nihil cuiquam faciunto: ſed neque cunctantor, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρατιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος συὸς, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ὀξὺ δε- 18
δορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην, καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἤν τις ἐθέλῃ, φιλοτησίαν. πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἤν τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι. πεττευέτωσαν ἐπὶ καρύων· ἤν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὁπόταν βούληται. ἐπὰν δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipſis videtur, praetermittant *ac differant*, quae ferenda ſunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva apponuntor, neque uni femur, alteri vero maxilla ſuis; ſed aequalitas eſto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut* de ſpecula in unumquemque, & minus in dominum: & acutius etiam audito. Sunto varii generis calices. Ius eſto propinare, ſi quis velit, amicitiae poculum. Propinanto omnibus, ſi voluerint, etiam ante divitem. Neque neceſſe ſit bibere, ſi quis non poſſit. Saltatorem aut cithariſtam tironem in convivium ne adducito. Dicti iocoſi, ſi quis velit, ius eſto: modus, quod nemini doleat. Super omnia alea de nucibus ludunto: ſi quis pecuniam luſerit, poſtridie eſurito. Maneat unuſquiſque & abeat, quando lubitum ei fuerit. Si vero ſervos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκῆν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη μένῃ, οὔτε λιμὸς, οὔτε λοιμὸς, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλλο χαλεπὸν οὐδὲν εἴσεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δέ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἷα πείσονται.

2 Μεσαιτάτῳ) Μέσῳ καὶ ὑψηλῷ. G.

amici cum illo miniſtranto. Haſce leges unuſquiſque dives inſcriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque legito. Sciendum eſt, quamdiu ea pila manſerit, neque famem, neque peſtilentiam, neque incendium, neque aliud quidquam mali in eam domum illis ingreſſurum. Sed ſi quando (quod quidem abſit) deſtruatur, quid illis eventurum ſit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ἘΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς 19 εἴην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἑορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεὶς (μέμνημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾷν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῷ διαφθείρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δέ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέστειλας, ἡγησάμην δεῖν αὖθις ἀναμνῆσαί σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἑορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμυξ ἢ

13 Μύρμηξ ἢ κάμηλος) Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλαυχουμένων ἡ παροιμία. V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonſtravi, quo loco eſſem, & ut prae paupertate in periculo verſarer, ne ſolus ſim expers eius, quam denuntiaſti, ſolemnitatis: adieceram etiam, probe commemini, vehementer eſſe rationi adverſum, alios noſtrûm opibus deliciiſque affluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque inſtantibus Saturnalibus. Quando quidem vero nihil mihi tum reſcripſiſti; faciendum putavi, ut iterum de iiſdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, ſublata *prius* illa inaequalitate, bonis in medio omnium poſitis, deinde imperare dies feſtos. Ut vero nunc habemus, formica *aliquis*

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, θατέρῳ μὲν τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὁπότερον ἂν πόδα προβαίνῃ; τοσοῦτον κἀν τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἄνισον. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγῳδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἄν, εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν, εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καίτοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιὸν, οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἕτοιμον ἑκάστῳ ἐς κόρον· ποταμοὶ δὲ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἳ καὶ μέλι

3 Ἐμβάται) Τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. V.

eſt, aut camelus, ut eſt in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales ſunt cothurni tragici; alter vero *eius* pes diſcalceatus ſit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides neceſſe illi eſſe, ut modo excelſus ſit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam eſt in vita noſtra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna ſuppeditatis, tragico nos faſtu conculcant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui poſſemus, bene noris, non deterius illis agere, & gradum grandire, ſi quis nos etiam ſimiliter atque illos inſtruat. Quamquam audio, poëtas dicere, olim non ſic fuiſſe res hominum, te adhuc rerum potiente; ſed tellurem ſine ſemine atque aratro genuiſſe ipſis bona, paratas unicuique ad ſatietatem uſque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxiſſe: fuiſſe etiam,

ἔῤῥεον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἂν εἰκότως δοκοίημεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον· ἡ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἡ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἄν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γοῦν ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἧττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἑωρῶμεν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ συνόντας, οἳ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πάμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνί- 21
γει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν

qui melle. Quod vero maximum, illos ipſos homines aiunt fuiſſe aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos acceſſiſſe. At nos contra ea ipſi quidem vix plumbum videamur merito, aut ſi quid illo vilius: victus autem cum labore pleriſque contingit: ceterum paupertas, & conſilii inopia, & deſperatio, & illud *hei mihi!* &, *unde nanciſcar?* &, *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, niſi divites in tanta eſſe felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluſerint, veſtes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim ſingulorum poſſideant; tantum abeſt, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adſpicere de plebe homines dignentur. Iſta nos praeſertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur, iſtum quidem iacen-

μὲν ἐφ᾽ ἁλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς ἐντρυφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, ἀεὶ ἑορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὀνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιντο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γοῦν ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτούς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα κἂν ὑπὸ σητῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε· ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῷ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ᾽ ἁλουργίδων) Πορφυρῶν χλαμύδων. V.
10 Χοίνικα) Εἶδος μέτρου. V.
12 Σητῶν) Σκωλήκων. V.
15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστη καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτια τινά. τὸ τ ἀντὶ τοῦ θ. κίστη γὰρ . . . οἱ δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκτήναντο πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχήν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, & beatum praedicari a familiaribus, perpetuoſque dies feſtos agere: me vero ac mei ſimiles hoc ipſum per quietem etiam & in ſomnis curare, unde quatuor confiant oboli, ut pane certe aut pulte oppleti, adhibito naſturtii aut porri aut cepae obſonio, ire cubitum queamus. Aut igitur haec immuta, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut, quod extremum eſt, ipſis illis divitibus impera, ne ſoli fruantur bonis illis, ſed de tot modiis auri choenicem certe in nos omnes ſpargant: de veſtibus autem tantum, quantum e tineis ſi corrodatur, aegre non ferant; haec ergo omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti dent induenda potius, quam in arcis ac ciſtis multo ſitu

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέν-
τοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ᾽ ἐς τὸ δημοτικώ-
τερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
φορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἑστῶ-
τα, ἔστ᾽ ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ᾽ ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα,
ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παρ-
αμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ
τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν· μηδὲ ἐσκομισθέντος συὸς,
διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπότῃ παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον
ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὀστᾶ φέρειν ἐγκε-
καλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμέ-
νειν, ἔστ᾽ ἂν ἑπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
λὰ ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχέαι, καὶ ἀναδοῦναι
μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότῃ.
καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἕνα καὶ τὸν

7 Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλοιμεν, τῇ λοπάδι δηλονότι, ἢ τῷ πίνακι. V.

computreſcant. Verum etiam coena excipere illos *iube* aſſumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non tamen praeſenti modo coenarum, ſed populari magis ratione, ut ex aequo participes ſint univerſi; nec alter quidem obſoniis ſe ingurgitet, manente ſervo atque adſtante, donec ille edere non amplius poſſit; ad nos vero cum venerit *idem ſervus*, adhuc parantibus nobis manum iniicere, praetereat, oſtenſa modo patina, aut quantum eſt placentae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem apponat dimidium ipſum cum capite, reliquis vero involuta oſſa offerat. Praecipere porro *illos iube* pocillatoribus, ne exſpectent, dum ſepties bibere unuſquiſque noſtrûm poſtulaverit; ſed cum ſemel iuſſerit, infundere ſtatim, & tradere, non minus, quam hero, magnum plenumque calicem. Vinum vero ipſum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκους
23 διαῤῥήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἢν ταῦτα ἐπανορθώσῃς, καὶ μετακοσμήσῃς, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔσῃ πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορταζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὰν λουσάμενοι ἥκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατάξαι· τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι, καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κύνα δὲ παρεισπεσοῦσαν τόν τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ᾽ ἄλλα τῶν ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὗν δὲ, καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν φησι· μᾶλλον δὲ μὴ ἕρπειν μόνον, ἀλλ᾽ ἀναπηδήσαντα φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου οἴνου, καὶ ἡδέος. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκους διαῤῥήγνυσθαι) Ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῆ. V.

10 Τὸν δὲ ἀλλάντα) Ἄλλας εἶδος ἐντέρου ἐσκευασμένου· καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὺς χοίρους. G.

que eſſe *impera*; ubi enim ſcriptam eſſe illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a muſto rumpatur venter? Haec ſi correxeris, Saturne, tum demum ut vita vita ſit, & feſti dies ſint feſti, effeceris. Sin minus, feſtos illi dies obeant: nos vero ſedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer everſam illis fregerit amphoram; coquus autem nidore ius corruperit, & aliud agens piſculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimidiamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, & porcelli, dum aſſantur, ſimile uti faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, ſed exſilientes in montem ipſis cum verubus aufugiant: galli-

παχείας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας, καὶ ἐσκευασμέ-
νας, ἀναπταμένας οἴχεσθαι καὶ ταύτας, ὡς μὴ μόνοι
ἀπολαύοιεν αὐτῶν. Ὃ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
μὲν χρυσίον μύρμηκάς τινας, οἵους τοὺς Ἰνδικοὺς, ἀνορύτ-
τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημό-
σιον. τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ ὀλιγωρίᾳ τῶν ἐπιμελητῶν κοσκι-
νηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς
σαγήνης θυννευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
τοὺς ὡραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ὑακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
λέας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
σι τὸ ἔκπωμα, φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑποῤῥεούσης τῆς
κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὀξὺν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμ-
ῳδίαις οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν· τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον
καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ᾽

13 Οἱ σφηνοπώγωνες) Σφηνοπώγωνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσὶν, ὁ μὲν ἐλεύθερος ἀναφαλαντίας ὀφρῦς ἀνεσπασμένος, ὀξυγένειος· ὁ δὲ οἰκέτης ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ πλατὺν κοιλανόμενον ἐν περιφορᾷ, ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρέπων ἀγγέλῳ. V.

nae autem ſaginatae, licet vulſis iam pennis apparatae, evolantes ipſae quoque diſcedant, ne ſoli illis fruantur. Quod vero inprimis moleſtum iis fuerit, ut formicae, quales ſunt illae Indicae, effoſſos theſauros noctu in publicum efferant: atque ut veſtis eis ob negligentiam curatorum cribri inſtar perforata ſit ab optimis muribus, ne quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri illorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles, vel Narciſſos appellant, dum poculum illis porrigunt, coma defluente calveſcant, & barba creſcat iis acuta, quales ſunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipſis temporibus plane hirſuta, vehementerque pungens, interiectis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

ἂν, ἢν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν Φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν δῆθεν φιλῶν καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, ſi noluerint, relicto illo nimio ſui ipſorum amore, in commune eſſe divites, & mediocria nobis impertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 ΤΙ ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἑτέρου ἂν εἴη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἁπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἷς ὢν] τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ᾠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτά. ὥστε περὶ τῶν μειζόνων ἃ φὴς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

QUID ſic deliras, o noſter, qui de praeſentibus rebus ad me ſcribas, & bonorum diviſionem me iubeas inſtituere? At illud alterius *opus* fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, ſi ſolus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, diſtributo filiis imperio, unum eſſe deſiſſe: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem noſtrum *regnum* intra talos, & plauſus, cantumque & ebrietatem *fere contineri*, idque ſeptem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes ſint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
τῆς ἑορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δι-
κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δεί-
πνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσίου, καὶ τῶν ἐσθήτων,
ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς φατὲ, εἰ μή τι εὔλογον
ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ἴστε οἱ 26
πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
περὶ τῶν πλουσίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε
εἶναι, καὶ μόνους ἡδύν τινα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
πολυτελῶς ἔστιν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος,
καὶ παισὶν ὡραίοις, καὶ γυναιξὶν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐστιν.
αἵ τε γὰρ φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ'
ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἑκάστοις, μή τι ὁ οἰκονόμος βλα-
κεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλακεύσας) Μαλακισθείς. V.

tes, Iuppiter vobis reſpondeat. Si quis vero in iis, quae ad ſolemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam aliquid deſignet, meum fuerit iudicium. Ac ſcribo ad divites epiſtolam de coenis, de choenice auri, & de veſtibus, ut vobis etiam ſolemnis cauſa aliquid mittant: iuſta enim iſta, & digna, quae faciant, uti dicitis, niſi quid habent illi, quod cum ratione contra dicant. In univerſum autem ſcitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus ſentire, ſi undique beatos illos putatis, & ſuavem vitam ſolos vivere, quod ſumtuoſe coenare illis licet, & dulci vino inebriari, & cum pueris formoſis atque mulieribus eſſe, & veſtimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id ſit, neſcitis. Curae etenim de hiſce non parvae. Sed opus eſt invigilare ſingulis, ne quid ipſis imprudentibus diſpenſator vel ſtupore perdat, vel fraude ſubducat, ne aceſcat

σῖτος φθειριζήσῃ, ἢ ὁ λῃστὴς ὑφέληται τὰ ἐκπώματα, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτούς. εἰ γοῦν ἠπίστασθε τοὺς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν
27 ὑμῖν φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. Ἐπείτοι οἴει με αὐτὸν οὕτως ἄν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλῳ ταττόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
28 ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτνιῶ πρὸς μὲ, ὡς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορουμένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἑορτῇ, σκέψαι ὁποῖά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἑκάτερον αὐτῶν·

7 Κορυβαντιάσαι) Μανῆναι. V. 12 Ἐποτνιῶ) Ποτνιᾶσθαι, παρακαλεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνιᾶσθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipſo affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula moleſtiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores ſciatis, quos habent, & curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipſum me ita inſanire unquam, ut, ſi quid praeclarum adeo eſſent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, deſideam ipſe privatus, & ſub alterius imperio vivam. Sed cum ſcirem multa illa, quae adeſſe divitibus atque imperantibus neceſſe eſt, dimiſi, nec poenitet, imperium. Quae autem modo apud me conqueſtus es, illos apris ingurgitare ſe & placentis, vos naſturtium, aut porrum, aut cepam, per dies feſtos arrodere; quale ſit, vide. In praeſens enim ſuave utrumque, & minime forte moleſtum.

ὡς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἶτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ᾽ ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδές τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξὶν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ συναναφυρέντες, ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδερον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥᾳδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὁλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατάῤῥαφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαροῦντες) Τὴν κεφαλὴν βαρούμενοι ἀπὸ μέθης οἴνου. V.

Quantum vero ad ea, quae ſequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde *enim* vos neque gravato, ut iſti, per ebrietatem capite poſtridie ſurgatis, neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum iſtum *divitiarum* fructum habeant, tum maiorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido imperaverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum oſtendere facile poſſis, qui non plane ſit pallidus, non multum cadaveri ſimilis? Quem autem, ſi ad ſenectutem omnino pervenit, ſuis ipſum *utentem* pedibus, non quatuor hominum humeris invectum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero conſutilem, quales ſunt tragicae veſtes, de pannis plane vilibus conſarcinatae. Vos autem piſces ne guſtatis quidem, nedum ut iis veſcamini; podagrae autem & pulmonum

μονίας, οὐχ ὁρᾶθ' ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν, καὶ συῶν.
29 Ἐῶ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνὴ, τοῦ οἰκέτου ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολλά ἐστιν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἢν ἴδητέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχήνατε, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἁρμάμαξαν, μήτε μεταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφεωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτόμενοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipſorum quoque vos expertes eſſe? aut ſi quid *tale ſimili* alia cauſa accidat. Quamquam ne ipſis quidem ſuave iam eſt ipſum illud quotidie, & ultra, quam ſatis eſt, de his edere. Verum videas illos adeo oleris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita leporum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant, aut filius corruptus, aut uxor amans ſervum, aut puer neceſſitate potius praebens, quam amore. Multa ſunt in univerſum, quorum vos ignari aurum modo illorum ſpectatis & purpuram. Et ſi videas illos aliquando albis equis vectos, hiatis *admiratione*, & adoratis. Si vero deſpiceretis ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum carpentum; nec inter agendum cum illis ad ſmaragdum in anulo reſpiceretis, & cum ſtupore quodam mollitiem veſtium admiraremini; ſi pro ſe divites illos eſſe paterc-

εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ᾽ ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὡς ἐπιδείξαιντο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμάρτυρος ἡ κτῆσις εἴη. Τά γέ τοι πλεῖστα εὕροιτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30
κτωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ᾽ ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθοῦμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἑκάτερον, καὶ ἄξιον ἑορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ᾽ ὀλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, κἀκείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ᾽ ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipſi ad vos, bene noritis, veniant, ut ſecum coenetis rogent, uti ſuos vobis lectos, & menſas, & pocula oſtendant, quorum uſus nullus eſt, ſi teſtibus careat poſſeſſio. Certe pleraque veſtra illos cauſa poſſidere videatis, non quo utantur ipſi, verum vos ut admiremini. Haec conſolandi vos cauſa ſcribo, qui utrumque vitae genus norim. Et *vel hoc nomine* ſolemne hoc a vobis celebrari dignum eſt, ſi cogitetis, abeundum eſſe paulo poſt de vita omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate. Verum etiam ſcribam illis, ut promiſeram, & novi meas ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Οἱ πένητες ἔναγχος ἐπεστάλκασί μοι, αἰτιώμενοι 31
ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον,

2 Ἔναγχος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miſerunt pauperes, quibus vos accuſant, qui de veſtris opibus nihil ſibi impertiatis. At-

ἠξίουν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τἀγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλέον, τῷ δὲ μηδ᾽ ὅλως μετεῖναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ᾤοντο κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἑώρων ἐπ᾽ ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτρια, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γὰρ, φασι, ῥιγοῦντες τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι ἑορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι κἀκείνους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθήτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιτταὶ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ᾽ ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσίου ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, φασὶ, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in univerſum illud petiere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequam* unuſquiſque partem haberet. Par enim eſſe, ut inſtituatur aequalitas, nec plus alius *quam opus eſt*, alius vero plane nihil ſuavitatis habeat. Reſpondi ego, de his Iovis potius inſpectionem eſſe. De praeſentibus autem, & iis iniuriis, quibus ſe per feſtos hoſce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium, & ſcripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis poſtulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. *Quomodo enim*, aiunt, *rigentes tanto gelu, & fame preſſi feſtos inſuper dies agamus?* Si igitur vellem, ipſos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de veſtimentis, quae habetis, ſibi impertiri aliquid, ſi qua eſſent ſuperflua, aut, quam vos deceat, craſſiora; tum aliquantum auri ipſis inſtillare. Haec ſi faciatis, negant ſe de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: ſin

ἀναδασμὸν, ἐπειδὰν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προθῇ. ταῦτά ἐστιν οὐ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τοσούτων, ἃ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. Νὴ Δία καὶ τῶν δείπνων πέρι, 32
ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἠξίουν τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾷν, ἐπικλεισαμένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε κἀκείνων τινὰς ἑστιᾷν διὰ μακροῦ ἐθελήσετε, πλέον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ ἀνιαρὸν τῷ δείπνῳ· καὶ τὰ πολλὰ ἐφ᾽ ὕβρει αὐτῶν γίγνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν, Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἴχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐς κόρον ὅμως φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀδυσσέως ἑταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὕτως αἰσχρά ἐστιν, ὥστε ὀκνῶ λέγειν ἃ περὶ

10 Καταγινώσκειν) Λοιδορεῖν. V.

minus, ad diviſionem ſe provocaturos minantur, ubi primum Iuppiter iudicium propoſuerit. Haec ſunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiſcum capiant, etiam hoc epiſtolae addendum putarunt, vos nunc ſolos, clauſis ianuis, delicate vivere: ſi vero quandoque etiam illorum quoſdam convivio excipere poſt longum intervallum velletis, plus moleſtiarum quam hilaritatis coenae ineſſe, & pleraque ibi contumelioſe in ſe fieri; ut illud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam eſt hoc illiberale! atque reprehenſione ipſi digni, qui non inter haec ſurgant, & diſcedentes veſtrum vobis vos convivium habere iubeant. Sed ne vel ſic quidem ad ſaturitatem ſe bibere aiunt. Veſtros enim pocillatores, ut illos Ulyſſis ſocios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo ſunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carnium divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὑμῖν μὲν παρεστώτων, ἔστ᾽ ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ παραθεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἥδιστον, καὶ συμποτικώτερον, ἡ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδιαίτης τούτου ἕνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν.
33 Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται, ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις ἀείμνηστος. ἄλλως τε, οὐδ᾽ ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ᾽ ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἢν μόνοι καὶ ἰδίᾳ καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ πρα-

ſione & miniſtris dicunt, qui vobis adſtent, dum ultra modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, & alia in hoc genere multa, ieiuna illa quidem, & minime digna liberis. Suaviſſimum enim & maxime convivale eſt illa aequalitas: & praeeſt hanc ob cauſam conviviis veſtris aequus ille dapium diviſor *Bacchus*, ut aequum omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accuſent, ſed honorent potius amentque, minutorum iſtorum participes, quorum vos ſumtum non ſentiatis; quae tamen, ut munus, opportuno adeo ad uſum tempore datum, perpetua ipſi memoria proſequantur. Et alioquin ne habitare quidem urbes poſſitis, niſi & pauperes in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem conferant: nec habeatis, qui divitias admirentur veſtras, ſi ſoli & privatim, & in tenebris ſitis divites. Videat igitur vulgus, & admiretur argentum veſtrum, & menſas, & ami-

πινόντων φιλοτησίας, μεταξὺ πίνοντες περισκοπείτωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἵστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβὲς, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοὺς καὶ φιλανθρώπους ἀκούειν, καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε· τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινωνοῦντι, καὶ διδόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὔξαιτο εἰς τὸ μήκιστον διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ πλοῦτος, ἀηδὴς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδὺ, 34
οἶμαι, μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς φασι, καὶ τοὺς μονιοὺς τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιοῖς ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἳ πρῶτα μὲν οὐ κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον ἐάσουσι εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι,

1 Φιλοτησίας) Φιλικὰς δεξιώσεις. V.

citiae poculum *ſibi invicem* propinent; atque inter bibendum conſiderent poculum, cuius pondus ipſi manu librando explorent, & argumentum quam accurate expreſſum ſit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam enim, quod manſueti & humani audietis, etiam invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat ſibi, quod aequum eſt, atque donet? Quis vero non optet, quam longiſſime illum extendere aevum & bonis frui? Ut vero nunc habetis, teſte caret veſtra felicitas, invidiae opportunae ſunt veſtrae divitiae, ſuavitatis vita veſtra expers. Neque enim aeque iucundum, puto, eſt, impleri ſolum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum ſolivago: atque in convictu hominum dextrorum, & gratiam inire omnibus in rebus ſtudentium: qui primo non patientur convivium eſſe mutum & vocis expers, ſed in fabulis convivalibus, & iocis non moleſtis, & vario genere

καὶ Φιλοφροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἷαι ἥδισται διατριβαὶ, φίλαι μὲν Διονύσῳ, καὶ Ἀφροδίτῃ, φίλαι δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλεῖσθαι παρασκευάζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἁλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκολούθων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐῶ λέγειν ὡς καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνοι τρυφᾷν ἐθέλητε. ἃ μὲν γὰρ εὔξεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀποτρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστῆναι τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλακοῦντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἡ φακῆ δὲ ὑμῖν

1 Φιλοφροσύναις) Δεξιώσεσιν ἢ προσκυνείαις. V.

6 Εἰ μύοντες) Καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

comitatis una verſabuntur: quod genus ſuaviſſimae conſuetudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis. Tum vero poſtridie narranda apud omnes dexteritate veſtra amorem *vobis* conciliabunt. Haec vero vel magno redimere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, ſi clauſis oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne vobis id moleſtum eſſet? non habentibus, quibus oſtenderetis véſtes purpureas, & pediſſequorum turbam, aut ſpeciem anulorum. Omitto dicere, fieri non poſſe, quin inſidias & odia contra vos concipiant pauperes, ſi vivere in deliciis ſoli velitis. Quae enim ſe vota contra vos facturos minantur, abominanda ſunt; & abſit, ut in neceſſitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen guſtabitis, neque placentam, niſi ſi quid forte canis reli-

σαπέρδην ἐντετηκότα ἕξει· ὗς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτώμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλεύσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι, ἄπτεροι καὶ αὖται, παρ᾽ αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὡραιότατοι τῶν οἰνοχόων φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τάδε βουλεύεσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορτῇ πρέποντα γένοιτ᾽ ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπικουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ᾽ ὀλίγου τελέσματος φίλους οὐ μεμπτοὺς ἕξοντες.

1 Σαπέρδην) Ὅτι αἱ ἀφύαι καλάμοις διαπεπαρμέναι καὶ ταριχευμέναι σαπέρδαι λέγονται· ἢ τὰ ὕεια τεμάχη ἃ γόνδης Παφλαγόνες φασί. V.

3 Ψύττα κατατείνασα) Ψύττα ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν τάσσεται. V.

querit: lenticula vobis ſaperdae tabem habebit: aper & cervus, dum aſſantur, fugam de culina meditabuntur in ſaltum: & gallinae, ilicet! contentis *alis* etiam implumes ad ipſos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pincernarum formoſiſſimi, calvi vobis uno momento fient, idque fracta inſuper amphora. Ad haec, quae tum dies feſtos deceant, tum vobis ſint tutiſſima, ſtatuite, & multam illis paupertatem levate, quos parva penſione *interpoſita* amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γάρ σε οἴει μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα 36
γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα,

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIRUM ad te ſolum ſcripta eſſe a pauperibus iſta, Saturne, exiſtimas? Nonne etiam Iuppiter diu eſt cum ab iſtis obtunditur clamantibus, & diviſionem fieri poſtulan-

τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τήν τε εἱμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιοῦμεν; ἀλλ᾽ οἶδεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ᾽ οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ διὰ τοῦτο παρακούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως ἀπολογησόμεθα, ἐπείπερ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, ἀεὶ διε-
τελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες, ἰσοδιαιτητὰς καθεστῶτες, ὡς
37 ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαί τι. Οἱ δὲ
ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδήπερ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνίεσαν ἄλλα ἐπ᾽ ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθὺς, μηδὲ πρὸς ἔπος λαμβάνοιεν, ὀργὴ, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασφημίαι· κἂν εἴτι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ᾽ οἵ γε ἀκούον-

14 Πάντα εὐθὺς) Ἤτοι παρευθὺς, ἢ ὅσα ᾔτησαν. V.

tibus, & fatum accuſantibus, quod inaequalem illam diviſionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur? Verum novit ille, ut qui ſit Iuppiter, penes utros culpa ſit, & ob id ipſum preces illorum ſurda fere aure tranſmittit. Interim tamen cauſam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae ſcripſiſti, ante oculos verſarentur omnia, tanquam pulchrum eſſet auxilium ferre de ſua copia indigentibus, & ſuavius, verſari cum pauperibus atque epulari, ſemper faciebamus ita, aequo ipſi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum, quod accuſaret, haberet. At iſti, qui paucis initio opus ſe habere dixerant, cum ſemel fores iis aperuiſſemus, alia ſuper alia petere non deſierunt. Si vero non omnia ſtatim neque in ipſo verbo acciperent; ira, & odium, & maledicta in promtu. Ac ſi quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστευον ἄν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τοῦ συγγεγονέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προϊεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38
ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τοῦ ἐμπίπλασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὰν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωσιν, ἢ παιδὸς ὡραίου, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἔνυξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ, ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἶτα κατεμέσαντες τοῦ συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν κατελθόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῷ συνῆσαν διηγούμενοι. καὶ εἴ σοι ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίονα· ὃς ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipſo ex convictu ſcientibus. Itaque alterum de duobus, aut, ſi nihil dares, inimicum omnino eſſe oportebat; aut, ſi omnia illis *diripienda* permitteres, ipſum fieri ſtatim pauperem, & unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabilia: in ipſis vero coenis non ſatis habentes impleri, & ingurgitare ſe; etiam ipſi, ubi plus, quam ſatis eſſet, bibiſſent, vel formoſi pueri, dum poculum praebet, manum ſtringebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare audebant. Deinde ubi vomitu opplevere triclinium, poſtridie maledictis nos perſtringunt; quam ſitierint, quam famis convictores fuerint, enarrant. Et ſi haec mentiri contra eos videamur, veſtri illius paraſiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus menſa, dignationem aequalem vobis habens, ebrius cum eſſet, Iunonis pudorem tentavit

39 μεθυσθεὶς ἐπεχείρει ὁ γενναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ᾽ ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθοῖντο, μετρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθαι, κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὁπόσον οἷόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφέμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἔστωσαν, ὡς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιο, κἀκείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

vir fortis. Haec ſunt & talia, quibus inducti decrevimus in poſterum noſtrae ſecuritatis cauſa, non amplius acceſſum illis in noſtras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice ſpondeant, moderata ſe, uti nunc aiunt, petituros, neque contumelioſum quidquam admiſſuros in conviviis, in communionem veniunto, quod bene vertat, nobiſcum epulantor. Etiam de veſtibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, inſuper impendemus. Atque in univerſum nulla in parte deficiemus. Verum ipſi quoque ex arte nobiſcum agere deſinunto, pro adulatoribus & paraſitis amici ſunto. Nos quidem, ſi & iſti facere officium voluerint, nulla in re accuſabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. Ποικιλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβήν φασι γε- 1
γενῆσθαι ὑμῖν χθὲς ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον, καί τινας φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ ἔριν οὐ σμικρὰν συστῆναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρῖνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρῖνος ταῦτα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν.

1 ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι ἐπιγέγραπται. ἀφωμοίωται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πειριθόου τετελεσμένοις· κἀκεῖ γὰρ οἱ Κένταυροι μεθυσθέντες, εἶτα ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναιξὶν ὑβριστικῶς ἐπιθέμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ φόνων προὐχώρησαν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς πόλεμον προὔβησαν ἄσπονδον. τῶν Λαπιθῶν γάρ τις γάμους ἐπιτελῶν, ἐκάλεσέ τινας τῶν Λαπιθῶν, καί τινας τῶν Κενταύρων· εἷς δὲ τῶν Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθυσθεὶς, τὴν νύμφην ἐβουλήθη βιάσασθαι. κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίθαι, ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν ῥῖνα, καὶ τὰ ὦτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη Λαπίθαις κατὰ τῶν Κενταύρων ὁ πόλεμος. V. (*Maro* in Georg. C.)

CONVIVIUM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. Varia vos ratione tempus fefelliſſe aiunt heri in coena apud Ariſtaenetum, & philoſophos quoſdam ſermones habitos, & contentionem non parvam ſuper iis ortam, ac, ſi non mentitus eſt Charinus, ad vulnera uſque rem proceſſiſſe, ac ſanguine diſſolutam diſputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, ſciebat iſta Charinus? neque enim nobiſcum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἰατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μαλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὀψὲ μεσούσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαυμάζω, εἴ τι σαφὲς εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεικία.

2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σὲ ἡμᾶς ἥκειν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένοιτο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεῦσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἑστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἄν τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico ſe, dicebat, audiſſe Medico. Fuit autem, puto, ipſe inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipſe quoque interfuit: ſed ſero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipſe ſupervenit. Itaque miror, ſi quid ſatis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in ſanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipſe quoque Charinus, ſi vera audire, & ut acta ſint ſingula, vellemus, ad te nos ire iuſſit: Dionicum enim ipſum dixiſſe, ſe non interfuiſſe omnibus; te vero, quidquid actum ſit, accurate ſcire, & ipſos ſermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, ſed ſtudioſe audire ſoleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundiſſimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod ſobrii in pa-

ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἑστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρῴνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πρᾶξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν 3
ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγουμένους πράγματα, ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ᾖ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἃ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γὰρ, φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς

1 Ἔξω βέλους) Δεξιώτατα κέχρηται τούτῳ, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλών. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀποτέρω τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἑστιάσει πόλεμος μεθυόντων συνεῤῥάγει, εἶτα τἀκεῖ γεγενημένα διηγεῖσθαι καθ' ἡσυχίαν προὔκειτο, παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἅτε διοχλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες τοῦ χθεσινοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροινίας. V.

ce & ſine ſanguine, extra teli iactum epulabimur, ſive ſenes vinolento furore turbarint convivium, ſive iuvenes, inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus iſta & perſequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta ſunt, cum oblivioni mandanda potius, & Dei, Bacchi, opera putanda ſint omnia: qui neſcio an quemquam ſuis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis ſacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum ſit accurate exquirere talia, quibus in ipſo convivio relictis decet diſcedere. Namque *Odi*, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem.* Nec bene Dio-

ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρῖνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἄπαγε, οὐκ ἄν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

4 ΦΙΛ. Θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καί μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, κἂν πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἕξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δεήσῃ. κἀγὼ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἴ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πευσόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν) Ἡνίκα συνέπινον ἀλλήλοις παρ' Ἀθήναις οἱ νέοι, ἐπὶ ἑκάστου κρατὴρ οἴνου ἐτίθετο· καὶ εἴ τις ἐκαθεύδησε μὴ πιὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρωῒ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία. ἕωλον γὰρ τὸ χθεσινόν. εἴρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὕβριν. V.

9 Ἀμυστὶ) Ἄνευ τοῦ μῦσαι, καὶ κλεῖσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum iſta elocutus eſt, & heſternae coenae reliquiis perfudit viros philoſophos. Ego vero, abſit, ne quid dicam eiuſmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo ſciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, ſi non habeas, qui audire velint, vel ad columnam ſtatuamve cupide acceſſurus, effuſuruſque uno ſpiritu connexa inter ſe omnia. Si proinde nunc diſcedere velim, non ſinas me, nondum auditis illis abire; ſed venias, perſequaris, roges. Hic ego viciſſim faciam me delicatum apud te. Et, ſi videtur, abeamus percontatum iſta ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγήσομαι γὰρ, ἐπείπερ οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἱστία ὑμᾶς;

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ φιλοσοφοῦντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νὴ Δία, μειρακίῳ, ἁπαλῷ γε μὴν ἔτι, καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότερον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὀργὴν) Τὸ μηδὲν πρὸς ὀργὴν, καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. τὰ δύο κῶλα ἐλλείπουσι τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σκόπει. V. (ὡς πολλάκις παρεθέμεθα addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; ſed ne multis dicas.

Phil. Niſi plane ego Lycini ingenium oblitus ſum, ipſe tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus ſit. Sed illud mihi dic prius, filione ſuo Zenoni Ariſtaenetus uxorem cum daret, convivio vos excepit?

Lyc. Non: ſed filiam ipſe Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philoſophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adoleſcentulo, ſed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honeſtus eſſe videretur, & animum appli-

φίαν ὡρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ ἁπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὔκριτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἄν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὕσπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνόθεμίς ἦν ὁ πρεσβύτης, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου υἱέος, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἶσθα τὸν στωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἕρμων παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοὶ, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοίαν καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταινέτου αὐτοῦ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἴκημα σκολιώτατον. καὶ ἐπειδὴ σκολιὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.

15 Ἐναγῆ) Ἀκάθαρτον, μιαρόν. G.

cuiſſe ad philoſophiam, inſuper vero unicum in domo Eucriti divitis, ſponſum praeoptavit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras cauſam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philoſophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Ariſtaeneti filii, magiſter. De Peripateticis autem Cleodemus. Noſti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant diſcipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem ſtatim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averſabantur, manifeſte velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Ariſtaeneti ipſius amici & familia-

κέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7
τὸν Χαιρέαν, Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιᾶτο, διδάσκαλος αὐτοῦ ὤν, σεμνός τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων· καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἴων ὁ θαυμαστὸς συμπαρών. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἁπάν- 8
των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

11 Αἱ γυναῖκες) Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ μιᾶς τραπέζης τοῖς ἀνδράσι συνειστίων, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς ἐκάθιζον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σεμνὸν οἶμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus Hiſtiaeus & Dionyſodorus Rhetor. Propter ſponſum vero Chaeream Platonicus Ion una coenabat, illius magiſter, venerabilis adſpectu atque auguſtus, ipſo qui vultu multum prae ſe ferret honeſtatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri ſemper rectam reſpicientes. Advenienti igitur aſſurgere omnes, & illum, tanquam Deum aliquem, ſalutare: & omnino Dei alicuius inter homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis praeſentia. Cum vero iam accumbendum eſſet, praeſentibus fere omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter eas ſponſa, accurate velata, circumdata mulieribus: in lecto vero ianuae oppoſito alia multitudo, pro ſua quiſque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὔκριτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν, ἅτε γέροντα, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν Ἀνάκοιν, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γάρ με, φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις Ἕρμωνος, τουτουῒ τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐῴκει. καὶ ὁ Ἕρμων, Ἔχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδέν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἦδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἕρμων, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκεῖνον ὁ νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζετο) Ἠμφισβητεῖτο. V. ῎Ανακας γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ
4 Τοῖν Ἀνάκοιν) Τῶν Διοσκούρων. Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, *accubuit.* E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Ariſtaenetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe ſenem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Caſtorum, & primi in civitate generis. Sed ſolvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Si me*, inquit, *poſt Hermonem duces*, *virum iſtum*, *ne quid aliud ſiniſtri dicam*, *Epicureum*, *diſcedo*, *ſolidum tibi relinquo convivium:* & cum dicto puerum vocat, exiturum ſe ſimulat. Et Hermon, *Habe tibi*, inquit, *locum primum*, *Zenothemi. Verum*, *ſi nihil aliud*, *ſacerdoti certe decebat concedere*, *licet Epicurum omninò contemneres. Ridere lubet*, inquit Zenothemis, *ſacerdotem Epicureum!* & cum dicto accumbit, & poſt ipſum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & ſub illo ſponſus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος.

ΦΙΛ. Βαβαὶ, ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον 10 διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιοτάτην ἑορτὴν ἄγων, τοὺς σοφωτάτους ἑστιᾷν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς μὲν, τούσδ' οὒ, ἀλλ' ἀναμὶξ ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἱστιώμεθα 11 οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα. πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμοὺς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμοὺς) Ζωμούς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντας. V. (πλακούντια. C.) *ibid.* Καὶ καρυκείας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & ſub illo Zeno diſcipulus; poſtea Dionyſodorus Rhetor, & Hiſtiaeus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Muſeum quoddam mihi pro convivio narras, ſapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Ariſtaenetum, qui in celebritate omnium exoptatiſſima, ſapientiſſimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuſcuiuſque ſectae flos ſunt, non hinc quibuſdam, reliquis non item, ſed indiſcretim omnibus.

Lyc. Eſt enim, ſodalis, non de vulgo divitum, ſed eruditionis amans, & maiorem vitae partem verſatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus eſt, arbitror, ea recenſeri, iuſcula & panificia & condimenta: copioſe enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem ſe inclinans, *Viden'*,

Ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δεῖξον οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τοῦ Ἴωνος,
12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. Ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἥκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τό, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. V. (e ſpecula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπελευόμενος, σκώπτων. G.

10 Αὐτόματον) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκεῖοι καὶ γνήσιοι. ἢν δέ τις μὴ τοιοῦτος παρεισέφερέ σε τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο. καθ' ἃ δηλοῖ Ἄλεξις ἐν τῷ, Ἄνθρωπος εἶναι μὴ δοκεῖς Κυρήναιος. καλεῖ γάρ τις ἂν ἐπὶ δεῖπνον ἕνα καλεῖ, πάρεισιν ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι καὶ δέχ' ἅρματα καὶ συνωρίδες δεκαπέντε. τούτοις δὴ δεῖ σε τ' ἀπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἦν κράτιστον μηδένα καλέσαι. 1148. παρ' Ὁμηρ. *Euſtath.* Vide & reliqua illic. At .... *G.* (Hos *Alexidis* verſus emendatos a Caſaubono, & ſuis numeris reſtitutos invenies ad Athen. p. 199. *Solan.*)

12 Ἀφραίνεις) Μωραίνεις, παραφρονεῖς, παρανομεῖς. G.

inquit, *ſenem*, (Zenothemin deſignabat; audiebam enim) *ut ingurgitat ſe pulmentariis, quam oppleta iure illius veſtis, & quantum ſtanti poſt ſe puero porrigat! dum non videri ſe putat a reliquis, immemor illorum, qui poſt ſunt? Oſtende ergo iſta etiam Lycino, ut ſit teſtis.* Ego vero nihil opus habebam oſtenſuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e ſpecula videram. Adhuc dicebat iſta Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidamas, communi illo venuſte proverbio uſus, *ſponte venire Menelaum.* Pleriſque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promtu erant, maxime muſſitantes ſubiiciebant, alius illud, *Heus, Menelaë, furis!* alius,

Ἀλλ᾽ οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὔστοχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονθορύζοντες. ἐς μέντοι τὸ φανερὸν οὐδεὶς ἐτόλμα λέ-
γειν· ἐδεδοίκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βόην ἀτεχνῶς
ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἁπάντων, παρ᾽ ὃ
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινὰ
λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἱστιαῖόν τε καὶ Διονυσό-
δωρον. ὁ δὲ, ἄπαγε, φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλ-
θακὸν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ
ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὕπτιοι κα-
τακείμενοι, ἑστιᾶσθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, κἂν ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ
συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα

2 Ὑποτονθορύζοντες) Ὑπογογγύζοντες. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βοὴν τὴν μάχην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παρῴδησεν αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκιδάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγήν. οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὃ ἐστι κρακτικὸν καὶ θορυβώδη. ὃ καὶ διὰ τῶν ἑπομένων παρέστησεν, κρακτικὸν ἐπηνέγκας. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου, σκάμνου. G.

Verum Agamemnoniae menti non iſta placebant, & alia tempori illi opportuna & venuſta immurmurantes. Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Alcidamantem, clamoſum plane hominem & Cynicorum omnium vocaliſſimum: quam ob cauſam etiam videbatur ſuperior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collaudatum Ariſtaenetus iuſſit ſella capta aſſidere ad Hiſtiaeum atque Dionyſodorum. Ille vero, *Apage*, inquit, *muliebre quiddam iubes ac molle, in ſella aſſidere, aut lecto, ut vos, qui molli iſto cubili tantum non ſupini accumbentes epulamini, ſubiecta veſte purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inambulans ſimul in coenatione; feſſus autem humi ſubiecto palliolo*

ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ᾽ ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιϊὼν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν ἀφθονοτέραν νομὴν μετεξανιστάμενος, καὶ τοῖς περιφέρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστῶν.
14 Καὶ μέντοι καὶ σιτούμενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ διεξιὼν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων. ἠρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα δυναμένων; ἀλλ᾽ ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλοῦντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα. καὶ ἐδόκει ἄριστα ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς τοὔδαφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζωρ. ἐγχ. G.

cubito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit Ariſtaenetus, *ſiquidem ita mavis.* Ab eo tempore per orbem circumiens Alcidamas coenabat, caſtra ſubinde, ut Scythae ſolent, ad copioſiorem paſtum transferens, & circumferentes opſonia miniſtros proſequens. Verum dum paſcitur, operoſus tamen erat, qui de virtute & vitio interim diſputaret, & aurum atque argentum ſibi haberet deriſui. Interrogabat enim Ariſtaenetum, quid ſibi vellent tot ac tanti calices, cum figlinorum idem uſus eſſet? Sed eum, cum iam moleſtus eſſe inciperet, ad quietem in praeſentia redegit Ariſtaenetus, quod innueret puero, uti ſcyphum illi daret bene magnum, infunderetque meracius. Ac videbatur ſibi pulchrum quiddam excogitaſſe, neſciens, quantorum ſcyphus iſte malorum initium dediſſet. Ceterum ſumto illo tacuit paululum Alcidamas, atque humi

ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πήξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται. Ἤδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ, καὶ φιλοτησίαι, καὶ ὁμιλίαι, καὶ φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἑστιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ, τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν φιάλην· ὁ δὲ τόν τε δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Κενταύρων εἷς, παρ' ᾧ ἐξενοδοχήθη Ἡρακλῆς. V.

4 Περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ) Ἐχινεῖτο, περιεφέρετο. V. (Προεφέρετο C. prave.)

5 Φιλοτησίαι) Φιλίαι, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

6 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς ὅτε ταῦτα ἐγένετο. V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

9 Γλαφυρώτερον) Ἥδιον. G.

10 Ὅ, τι) Οὐχ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ τί παρέλκον ἀόριστον Ἀττικῷ ἔθει. V.

abiectus iacuit ſeminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra ſcyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus oſtenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adſtantem Cleodemo puerum, pocillatorem formoſum, ſubridere videns, (oportet enim, puto, etiam, ſi qua praeter ipſam quaſi ſubſtantiam convivii acciderunt, ea dicere, inprimis ſi quid actum eſt venuſtius) diligenter iam obſervabam, quid demum rideret? Neque ita multo poſt ille quidem acceſſit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius ſtrinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem ſtrictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὖθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνοῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνουμένου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένου τὴν ἀπόῤῥιψιν. ἠμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τοῦτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆναι διένευσε τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τοῦτο μὲν ὧδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροινίαν ἐνέγκαντος.
16 Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

12 Ὀρεωκόμον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων. V.

re denuo, ſed pecuniam, puto, non obſervavit. Illo itaque non ſumente, ſtrepitum cadentes duae drachmae dederunt, utriſque, quod aperte obſervares, erubeſcentibus. Dubitabant proximi, utrius eſſent nummi, negante puero ſibi excidiſſe, Cleodemo autem, apud quem fuerat ſtrepitus, a ſe abiectos diſſimulante. Neglectum itaque hoc & praetermiſſum, quod non multi vidiſſent, praeter ſolum, ut mihi videbatur, Ariſtaenetum. Tranſtulit enim puerum paulo poſt, quem nemine ſentiente exire iuberet, & Cleodemo adſtare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robuſtis, mulionem quendam aut equiſonem. Et hoc quidem ſic abiit, magnae ſane ignominae Cleodemo futurum, ſi prius inter omnes percrebuiſſet, neque exſtinctum ſtatim fuiſſet, dextre Ariſtaeneto vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidamas, qui iam abbibiſſet, per-

κιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἥ τις ἡ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεάνθι, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγελάσατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἢν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον. αὖθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὃς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, δριμὺ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἄν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμι-

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σκόπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὃ νῦν ἀγροικικῶς φαμεν εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε, ἢ τὴν ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγιείας. ἢ προπίνω βασιλέως μεγάλου, ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo ſponſa vocaretur, imperatoque ſilentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleanthi*, *Herculis ducis atque principis poculum!* Ridentibus autem ea de cauſa omnibus, *Riſiſtis*, inquit, *purgamenta, quod ſponſae propinavi, advocato Deo noſtro Hercule? Quin bene noritis, niſi capiat a me ſcyphum, nunquam illi talis naſcatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robuſtus!* hic magis ſe, ad ſummam uſque turpitudinem, denudabat. Rurſus propter haec ridere convivae, & ille indignabundus ſurgere, atrox quiddam & furioſum cernens, ut manifeſtum eſſet, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
17 περιϊών. Καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξῄει, καὶ ἐπῃνεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐφεστώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς ἐρραψῴδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ ἁπάντων μίαν ᾠδὴν παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μάλιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς. καί,

Ἔνθα δ' ἄρ' οἰμωγή τε, καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
18 λεπτόγραμμόν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχανώμενος Ἀρισταίνετος μηδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

11 Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς) Καὶ μὴν Ὁμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πινδάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

niſi tempeſtive illata eſſet placenta bene magna: coniectis in hanc oculis fiebat manſuetior, ac, dimiſſa ira, proſequens illam ſe ingurgitabat. Et iam plerique ebrii, iam clamore plenum convivium. Dionyſodorus enim rhetor ibi dictiones quaſdam per vices recitabat, laudantibus ipſum, qui a tergo adſtabant, ſervis. At qui poſt ipſum accumbebat Hiſtiaeus Grammaticus, conſuebat verſiculos, collatis in unum Pindari & Heſiodi & Anacreontis quibuſdam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum conficeretur. Inprimis autem illa, quaſi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: &,

Hic vero gemituſque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutiſſimis ſcriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more, qui opſonia inferebant, curaverat Ariſtaenetus, ne illud

εἶναι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόντα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ διαστρέφων, ὡς γελοιότερος φανείη· καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
λων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὅμοιόν τι ἀπέῤῥιψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον, ἀποῤῥίψας τὸν τρίβωνα, προὐκαλεῖτό οἱ παγκρατιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

5 Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.) Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ᾄσματα· ἰδίως δὲ τῷ ῥυθμῷ . . . . λύσις χοροῦ σκηνικοῦ τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ παράλληλον θέσιν στάσις τῶν χορευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ ἔλεγον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστα) Ἀνακόλουθα. G.

7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτεῖν τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελίτης, ἔστι δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν, καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ νανώδη. V.

quoque delectationis expers tempus eſſet, aut vacuum; iuſſo introire ridiculario ſcurra, dicereque aut facere quiddam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur. Ac prodit deformis homuncio raſo capite, paucis in capite relictis erectiſque pilis. Hic ſaltat fracto diſtortoque corpore, ut magis videatur ridiculus, & anapaeſtos cum varia geſticulatione, voce Aegyptium quid ſonante, pronuntiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praeſentes. Atque alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidamantem etiam ſimile quid iactaſſet, quod Melitenſem vocaret catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere *ſcurrae*, quod probaretur atque teneret convivium, pallio abiecto iſtum ad pancratii certamen provocat; ſi negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστὰς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ᾐδοῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς. γέλως οὖν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ᾽ αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρὸς, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει δὲ, ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι ἑαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητήν. καί τι καὶ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ᾽ αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσαί τε τὴν θύραν, καὶ ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ δύναιτο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam ſe illi impacturum minatus. Ita ergo miſer Satyrion, (id enim ſcurrae nominis erat) conſiſtit, certat pancratio. Erat res iucundiſſima, philoſophus vir compoſitus cum ridiculario, feriens, verbera viciſſim excipiens. Qui vero praeſentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidamas, a compacto atque exercitato homuncione victus. In riſum ergo homines illorum cauſa effuſi. Hic Dionicus ſupervenit medicus, paulo poſt illud certamen: retardatus fuerat, quod ipſe dicebat, dum curat correptum phrenitide Polyprepontem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingreſſum ſe nempe ad illum, cum neſciret iam morbo illum teneri. Hunc vero ſurrexiſſe ſtatim, & clauſa ianua, ſtrictoque pugione, tibias ſibi porrexiſſe, iuſſiſſe canere. Deinde cum non poſſet, pulſaſſe ſcutica manus ſibi ſupinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθμῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ δὲ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιῤῥίψαι τάχιστα διὰ τῆς Φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὕπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ μὲν Διόνικος, οὐ μεῖον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλησίον τοῦ Ἱστιαίου παραβύσας ἑαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, 21
παρ' Ἑτοιμοκλέους ἥκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχὰς) Ἀμυχὴ ἐπιπόλαιον ἕλκος. Cicatrix, puto, eſt. G.

12 Παραβύσας ἑαυτὸν) Μετὰ στενώσεως κατακλίνας. βῦσαι γὰρ τὸ φράξαι. V.

in tanto ſe periculo tale quid excogitaſſe: ad certamen ſe illum, conſtituto plagarum numero, provocaſſe: ac primo quidem ipſum ſe male ceciniſſe: tum vero, traditis illi tibiis, corium ab illo accepiſſe & lorum, pugionemque quam celerrime per feneſtram deieciſſe in impluvium; & ab hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos advocaſſe, a quibus effracta ianua ipſe ſervatus ſit. Oſtendebat autem veſtigia quaedam plagarum & unguium in facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plauſum, quam ſcurra, tulerat, iuxta Hiſtiaeum ſe inſerciens, coenabat de reliquiis, non ſine divino ille nutu nobis adveniens, ſed opportunus plane his, quae poſtea facta ſunt. Ingreſſus enim aliquis in medium ſervus, ab Hetoemocle

ματίδιόν τι ἔχων, κελεῦσαί οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταινέτου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾠήθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

22 ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἐμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὃς τοσοῦτον χρόνον ὑπ'

ſe Stoico venire dicens, cum libello, imperatum ſibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus poſſet, recitare, eoque facto rurſus diſcedere. Cum permiſiſſet Ariſtaenetus, accedens ad candelabrum recitavit....

Phil. Numquid, Lycine, ſponſae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

HETOEMOCLES PHILOSOPHUS ARISTAENETO.

De coenis quomodo affectus ſim, ſuperior omnis vita mea perhibeat teſtimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus eiuſmodi conviviorum & vinolentos furores. De ſolo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore aſſiduo a

ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἠξίωσας ἐναριθμῆσαι κἀμὲ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγώ σοι ἄμοιρος· καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ τὸ πλέον, οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρᾳ, ἢ λαγωοῦ, ἢ πλακούντων, ἃ παρ᾽ ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνῆσαι πολυτελὲς, ὥς φασι, δεῖπνον δυνάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν φυλάττων.
23 Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, εἰκότως· οὔπω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῷ ἑνὶ ἀποφράξαι ἄν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν δαίμονά τινα, λέγουσι τοῖς μέγα καυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non ſis dignatus. Sed ſolus ego apud te exſors, idque habitans in vicinia. Magis igitur tua cauſa aegre fero, qui ingratum adeo te iam demonſtres. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut placentarum ineſt felicitas, quibus copioſiſſime fruor ab aliis officii non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem diſcipulum coenare cum liceret coenam, ut aiunt, ſumtuoſam, non annui, multum licet ſupplicanti, tibi me ſervans homo inconſideratus. At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim ſatis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philoſophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego (abſit dicto invidia) ſyllogiſmo uno ora obturare quam celerrime mihi poſſe videor. Aut dicat illorum aliquis, quid ſit phi-

σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἴπω τὶ, κερατίναν, ἢ σωρείτην, ἢ θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἴσω ῥᾳδίως
24 τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχῃς καταφεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δίς σε τήμερον προσηγόρευκα, καὶ ἕωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολε-
25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·

2 Ὁ μέντοι σωρείτης σοφιστικός ἐστι λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὥς φασιν, ἐρωτήσεως ἐπάγων, κατὰ τὴν ἔκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ᾽ ἄδηλον ἢ ψεῦδος προφανές. ἐρωτῶσι γὰρ, πότερον ἡ πρώτη ῥανὶς ἔδρασέ τι εἰς τὴν πέτραν, ἢ οὔ. εἰ γὰρ ἔδρασε, πῶς οὐχ ὁρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ, οὐδὲ ἡ δευτέρα, οὐδὲ ἡ ἐσχάτη, πῶς ἡ κοιλότης ἐγένετο τῆς πέτρας; G.

3 Ὄναιο αὐτ.) Ἀπολαύσειας. V.

8 Ἐν τῷ Ἀνακείῳ) Ἱερὸν τῶν Διοσκούρων. οὕτω δὲ λέγεται Ἀνάκειον προπαροξυτόνως, ὅσα ἀπὸ κτητικῶν συμπέπτωκεν, ἢ ἐπιθετικῶν ἐχόντων τὴν ει δίφθογγον. καὶ ἐκεῖνα προπαροξυτόνως, οἷον Ἡράκλειον, οὗ γὰρ Ἡράκλειος ἆθλος. Χαρώνειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόρειον, Βασίλειον, καὶ Μαυσάλειον ἔργον. V.

loſophia? *aut prima iſta*, quid differat habitudo ab habitu? *Ne quid de difficilibus illis dicam*, Cornutam, *aut* illam de Acervo, *aut* Metentem ratiocinationem. *Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui ſolum, quod honeſtum eſt, bonum ducam, facile feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excuſationem poſſis, uti dicas, in tanto te tumultu & occupatione oblitum eſſe: bis te hodie ſalutavi, & mane domi, & deinde in Caſtorum, cum rem ſacram faceres. Hanc ego apud praeſentes cauſam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod ſe ſolam non invitaſſet ille ad ſacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet. Dicit autem ſic fere de illa Homerus:*

Ἢ λάθετ᾽, ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί᾽ ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρῆμ᾽ ἐπ᾽ Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μά- 26
θῃς οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἑστιᾷς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ παραδέδωκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄν τι προσέθηκα, ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ αὐτοῦ μάθοις ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ᾽ οὐ χρὴ ταράττειν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco Lucianus ex *Meleagro Euripidis* adducit, *Ariſtoteles* III (ed. Ald. 559.) *Rhetoricorum* quibusdam viſus eſt ſub Sophoclis nomine adducere. Vide tamen *Victor.* locum defendentem; item apud Ariſtophanis Interpretem in *Ranis*, ex Euripidis Meleagro haec & alia. *G.*

3 Πελοπίης χθονὸς) Τῆς Πελοποννήσου λέγει· αὕτη δέ ἐστι Καλυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum ſibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis iſta terra, Pelopii ſoli,
Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam
Immiſit arcubus potens Latonia.

Haec tibi pauca de multis appoſui, uti diſcas, quo viro neglecto Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem. Suavis enim eſt adoleſcentulo, & gratiam illius ſua conſuetudine aucupatur. Si turpe non eſſet, me dicere talia, aliquid praeterea adiicerem, quod verum eſſe, e Zopyro paedagogo illius poteris

γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ᾽ οὕτως αἰσχραῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος, δύο ἤδη μαθητάς μου ἀποσπάσας, ἀλλ᾽ ἔγωγε Φιλο-
27 σοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἢν διδῷς αὐτῷ μοῖράν τινα ἢ συὸς, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμοῦντος, ὡς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀντὶ τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τούτων, ὦ ἑταῖρε, ἀναγινωσκομένων μεταξὺ, ἱδρώς τέ μοι περιεχεῖτο ὑπ᾽ αἰδοῦς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν ηὐχόμην, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ᾽ ἑκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ᾔδεισαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πολιὸν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος ὢν διαλάθοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πώγωνι, καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελείᾳ παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ᾽ οὔποτ᾽ ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχραῖς αἰτίαις) Ἢ καταισχύνας, ἢ ἀποστερήσας. V.

3 Περισπάσας) Ἢ καταισχύνας, ἢ ἀποστερήσας. V.

cognoſcere. Verum nuptias turbare non decet, neque accuſare alios, praeſertim de turpibus adeo cauſis. Etſi enim Diphilus dignus eſt, qui duos iam a me diſcipulos abduxerit; at ego philoſophiae cauſa tacebo. Imperavi autem huic puero, ſi dare ei velis aut apri partem, aut cervi, aut e ſeſamo placentae, mihi afferendam, ut ea ſit coenae excuſatio; ne accipiat, ne videamur hac illum cauſa miſiſſe. Haec dum legerentur, amice, & ſudore diffluebam prae pudore, &, quod eſt in proverbio, hiſcere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unumquodque *verbum*, qui aderant, praeſertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognoviſſent, barba iſta atque vultus contentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quadam praetermiſiſſe Ariſtaenetus, ſed, quod non ſperaret

σας κληθέντα ἐπινεῦσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ τινί· ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου. Ἐπεὶ 29
δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχριῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονὸς, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30
πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διεῤῥήγνυτο, οὐκ ἔχων ἀρχὴν εὔλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς

16 Ἐνδόσιμον) Τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα. καὶ ἔνδοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus ſibi condiceret, non voluiſſe in eum ſe caſum committere: atque adeo ne tentare quidem ſuſtinuit. Cum ergo legere tandem ſervus deſiiſſet, convivium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos, metuentes, pallentes, vultus inconſtantia fidem criminibus Hetoemoclis ipſi facientes. Ariſtaenetus, perturbatus ipſe quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, & ſubridens bene vertere, quae facta erant, ſtudet. Ac ſervum quidem remittit, his verbis uſus, *ſibi curae fore*. Paulo poſt ſurgit clanculum Zeno, diſcedere ipſum, patris imperio, iubente paedagogo. Cleodemus autem, qui olim requirebat occaſionem, (volebat enim manus conſerere cum Stoicis, & rumpebatur, quod rationabile exordium eius rei non haberet) praebente tum initium epiſtola, *Talia*, in-

ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστὸς, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἑτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι· καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτικαὶ, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὔφημα πάντα, καὶ ἑορτῇ πρέ-
31 ποντα. Νὴ Δί', εἶπεν ὁ Ἕρμων ὑπερκατακείμενος· ἠκηκόει γὰρ, οἶμαι, ὗν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταινέτῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ᾤετο μεμνῆσθαι τοῦ Καλυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὦ Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθείς·

6 Οἰνεὺς) Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἄρτεμιν οὐκ ἐκάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὸν Τιμοκλέα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελέαγρος) Σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραίνετο. τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συνεγεννήθη λαμπὰς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἅπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν, σχῶν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσε τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεῖοι, καὶ γενομένης μάχης, ἀνεῖλεν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελεάγρου μήτηρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοὺς, καὶ ἀπελθοῦσα ἔσβεσε τὴν λαμπάδα. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως. V.

quit, *praeclarus ille Chryſippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, voculas quaſdam ieiunas, & interrogationes ſolum, atque habitus philoſophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epiſtolae videte quam ſeniles! ac tandem Oeneus eſt Ariſtaenetus, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & ſolemni decora. Sic per Iovem,* ait, qui ſuper illum cubabat, Hermon; *audierat enim, puto, aprum paratum Ariſtaeneto ad coenam: itaque non intempeſtivum ratus eſt Calydonii illius meminiſſe: ſed per Veſtam, Ariſtaenete, mitte quam celerrime de primitiis, ne ante tibi fame ſenex pereat, Meleagri il-*

καίτοι οὐδὲν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύ-
σιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν,
καὶ φθεγξάμενος παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ
ἐννόμως φιλοσοφοῦντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, με-
τρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἄνδρας; οἵ-
τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν
Διοσκούρων ἤδη, ὦ Ἕρμων, τοὺς πλοκάμους περικέ-
καρκας, χρυσοῦς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς
τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ
ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἴσχι-
στα ἔπαθες; οὐ σιωπήσεσθε οὖν τοιαῦτα συνεπιστά-
μενοι αὑτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστρωπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ
γυναικὸς, ἦδ' ὃς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σύ· οὐδὲ τοῦ ξέ-
νου μαθητοῦ λαβὼν τοὐφόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα
ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ
τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς,

4 Φθεγξάμενος) Πίνδαρος, θαρσαλέον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίνεται. G.
16 Πολιάδος) Ἀθηνᾶς. G.

lius inſtar contabeſcens. Quamquam nihil ipſi vehementer malum ſic accidat! Indifferentia enim talia eſſe putabat Chryſippus. Nempe Chryſippi mentionem vos audetis facere, inquit Zenothemis, erectus, & magna voce uſus, *& ab uno viro non legitime philoſophante Hetoemocle, impoſtore, Cleanthen metimini & Zenonem, viros ſapientes? Quales vero viri ipſi iſta dicitis? Nonne tu quidem Caſtorum capillos, Hermon, detondiſti aureos, poenas daturus tradenduſque carnifici? Tu vero Soſtrati uxorem auditoris tui adulterio, Cleodeme, corrupiſti, ac deprehenſus poenam ſubiiſti foediſſimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conſcii? Verum non meae ipſe uxoris leno ſum*, Cleodemus inquit, *quemadmodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depoſitum, interpoſito per Urbis cuſtodem periurio, accepiſſe me negavi: neque quaternarum* [in menſem] *drachmarum foenus exer-*

ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. Ἀλλ' ἐκεῖ-
νο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐχὶ
33 φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι
περὶ ἥμισυ σχεδὸν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε
δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὤν. ὁ μὲν
οὖν Ἕρμων, ἀπεξύετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
προνενευκὼς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπε-
πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
στραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀρι-
στερᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος, ἔμελλε παίσειν κατὰ
κόῤῥης· καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
νετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν,
ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς διασταῖεν, ὑπὸ δια-
34 τειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνενόουν,

5 Κατεσκέδασεν) Ἐπέχυσεν. V.

14 Ὡς διασταῖεν) Γράφεται διασταίωσιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo diſcipulis, niſi ad tempus ſolvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, *venenum patri propinandum Critoni te vendidiſſe.* Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob viciniam pervenit, non ſane indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praeſentes teſtificatus, quam accepiſſet iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, converſus conſpuit Zenothemin, &, prehenſa ſiniſtra manu illius barba, pugnum malae illius incuſſurus erat. Atque interfeciſſet ſenem, niſi retinuiſſet manum Ariſtaenetus, & tranſgreſſus ſuper Zenothemin, medium ſe inter illos collocaſſet, ut ſepararentur, &, ſe tanquam muro interpoſito, quietem agerent. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, ἑώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῄει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἕνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἱ δ᾽ ἔλεγον αἰσχίω. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. Ἀνέστραπτο δ᾽ οὖν τὸ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἑστιώμενοι, οὔτε παροινοῦντες, οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ᾽

2 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων τοῦτο τῶν μανθανόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν μὴ κεκριμένως καὶ προσεχόντως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὸν μὲν θύραθεν νοῦν προσεκτήσαντο, τὸν δὲ ἴδιον ἀπώλεσαν. V.

8 Ἀτενὲς) Συνεχές. V.

bam, illud *praeſertim*, quod cuivis in mentem venire neceſſe eſt, *Quam parum ergo prodeſt ſcire literas, niſi quis etiam vitam componat in melius.* Illos enim principes in literis videbam riſum debere in ipſis actionibus. Deinde in mentem venit, verumne eſſet, quod vulgo dicitur, a recta ratione doctrinam abducere homines eos, qui ad ſolos libros, & quae illis continentur curas, perpetuo reſpiciunt. Tot enim praeſentibus philoſophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Hetoemocles impranſus impotuſque ſcripſerat. Converſa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὕσγε ἐθαύμαζον, οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων· οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενεπίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ᾔεσαν. ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ, οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἂν ἄριστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἔριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ' Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Ἔρις μὴ κληθεῖσα, ἔῤῥιψε μῆλον ἐν τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐγράφη, ΤΗ ΚΑΛΗ ΤΟ ΜΗΛΟΝ. Ἠμφισβήτησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν παρὰ τῷ Πάριδι. Προκριθεῖσα ἡ Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην· δι' ἧς ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

eſſet, deſignantes: ſed ridebant modo, & damnabant illos; puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid illos eſſe, putarent. Sapientes vero laſciviebant, conviciabantur, ſupra modum ſe implebant, clamabant, ad manus veniebant. Admirabilis ille Alcidamas etiam in medio *convivio* mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi videbatur optime ille aſſimilare, ſi quis dicat, ſimillima eſſe iſtius acta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant: nempe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in convivium proieciſſe, e quo tantum ad Ilium bellum exortum ſit. Et videbatur ſane mihi Hetoemocles, epiſtola illa, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum Iliade malorum auctor exſtitiſſe. Neque enim deſinebant rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λονεικοῦντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν, εἰ ἐλεγχθείητε ἀμαθεῖς ὄντες· αὔριον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὅν τινα καὶ χρὴ τρόπον· ἀπόκριναί μοι οὖν, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἁπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσησθε, καὶ διὰ τοῦτο ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἀεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἴσχιστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες εἴ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθείητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὀθόνην περισπᾷν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας ἀποῤῥίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε,

eſſet Ariſtaenetus. Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *ſatis fuerit, ſi ruditatis convincamini; cras vero vos, uti par eſt, ulciſcar. Reſponde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatiſſime Diphile, qua ratione, cum indifferentem eſſe dicatis pecuniarum poſſeſſionem, nihil aliud quam hoc unum ſpectetis ex omnibus, uti quamplurima poſſideatis, & hanc ob cauſam circa divites ſemper verſemini, & foenori detis pecuniam, & uſurarum exſculpatis uſuras, & mercede doceatis. Rurſus odio cum habeatis voluptatem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipſi voluptatis cauſa turpiſſima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, ſi quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum ſervis detis*... Haec cum diceret, eripere mappulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carnium, ſoluta illa proiecturus in ſolum omnia. Sed non dimiſit puer, firmiter eam retinens.

37 καρτερῶς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἕρμων, Εὖγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὗ τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἥδεσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἦδ᾽ ὃς ὁ Ζηνόθεμις, εἰπὲ, ὦ Κλεόδημε, καθ᾽ ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἑορτῆς καταθήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτωνι ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετόν τε καὶ Εὔκριτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλ-
38 πίσας. Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ, καὶ κρέας ὑὸς, καὶ

Et Hermon, *Euge*, inquit Cleodeme, *dicant cuius rei cauſa voluptatem accuſent, in voluptate eſſe ipſi ſupra reliquos cum poſtulent. Non*, inquit Zenothemis; *ſed tu dic, Cleodeme, qua ratione non indifferentes eſſe ducas divitias. Non ſane, ſed tu.* Et diu talia erant, *quae utrinque dicerent*, donec Ion proferens ſe manifeſtius, *Deſinite*, ait; *ego enim, ſi videtur, materiem ponam in medio diſputationis hac ſolemnitate dignae. Vos autem ſine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem noſtrum maior pars otii in diſputatione conſumta eſt.* Laudare, qui aderant, omnes hoc conſilium, Ariſtaenetus praeſertim atque Eucritus, qui ſic liberari ab illa ſe iniucunditate poſſe ſperarent: tranſitque in locum ſuum Ariſtaenetus, pacem ſic factam arbitratus. Et ſimul infertur nobis ea, quae *abſoluta coena* vocatur, gallina unicuique una, & offa aprugna, & leporina, & piſcis de ſartagine,

λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι ταῦτα. προὔκειτο δὲ οὐχ ἓν ἑκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾶς τραπέζης κοινὸν, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ ἑκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ καὶ Ἕρμωνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινὸν καὶ τούτοις· εἶτα ἑξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἴωνι· μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι δή ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὁπόσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλοσοφοῦσι, περὶ γά- 39

1 Τηγάνου) Ταγήνου. G. *ibid.* Σησαμοῦντες) Εἶδος πλακοῦντος. G.

& placentae e ſeſamo, & bellaria, licebatque ea domum ferre. Neque vero ſua unicuique lanx proponebatur, ſed Ariſtaeneto & Eucrito in menſa una communiter, oportebatque unumquemque, quod ſibi proximum eſſet, ſumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni ſimiliter in commune ipſis quoque *offerebatur*: deinde Cleodemo, &, qui iuxta erat, Ioni; poſt quos ſponſo & mihi; Diphilo autem, quod Zeno diſceſſerat, utriuſque *admota portio*. Et memento mihi horum, Philo: eſt enim in his quoque aliquid narrationi noſtrae utile.

Phil. Meminero ſane.

Lyc. Ion igitur, *Primus ergo*, inquit, *ſi videatur, incipio!* Et paulum moratus, *Oportebat forte*, ait, *in talium praeſentia virorum de ideis & incorporeis dicere*, *ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philoſophia*

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδεραστεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετήν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας,
40 ὡς ἔξω ζήλου εἴημεν. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὑρίσκοιμεν τὸν ζῆλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ, κάθαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλά-
41 μιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεῖα,

9 Τὸν ζῆλον) Ποῦ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικὸς ἐρᾷν; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ' ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τουτέστι περὶ γυναῖκας μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεῖα) Ὅλα τὰ ἐλεγεῖα χωλά: καὶ τούτου χάριν εἶπεν

ſequuntur, de nuptiis ea; quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, ſed, Platoni obſequentes & Socrati, amare pueros: ſoli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiſcantur. Si vero etiam muliebribus nuptiis opus eſt; ex Platonis placitis, uxores illorum [philoſophorum] *eſſe communes, uti extra zelum ſimus.* Super his riſus exortus eſt, ut quae minime opportune dicerentur. Dionyſodorus autem, *Non deſines*, inquit, *barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum!* ille ait. Et, puto, Dionyſodorus quoque viciſſim, quae ſolent, maledicturus erat. Sed Hiſtiaeus Grammaticus, bellus homo, *Deſinite*, inquit, *Ego enim epithalamium vobis recitabo;* & recitare incepit. Erant vero elegeia, ſi quidem memini, iſta:

Ἡ οἵη πότ' ἄρ' ἥγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις,
Δῖα Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
Προὔχουσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων,
Κρέσσων τῆς Κυθέρης, ἠδ' αὖ τῆς Σελήνης.
Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐφήβων,
Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παϊδός.
Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμήϊον ὕμνον
Ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ᾀσόμεθα.

Γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἰκὸς, γενομένου, ἀρέσθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὔκριτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἑκάτερος, κἀγὼ τἀμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο, καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἠξίου καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι παρατεθέντα φέρεσθαι, 42

ἐπ' αὐτοῖς κινηθῆναι γέλωτα. ἐξεπίτηδες καὶ τοῦτο Λουκιανοῦ ποιήσαντος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμποσίου, καὶ λοιδορίαν καὶ κωμῳδίαν τῶν ἑστιωμένων. ὡς ὁ λόγος δεδήλωκεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέντων καὶ πραχθέντων. V.

2 Ἐνδυκέως) Ἐπιμελῶς. G.

9 Ἀρέσθαι) Γραι. ἀνελέσθαι. G.

14 Ἀπιόντι) Γραι. ἀπέντι. V.

Unica tandem qualis Ariſtaeneti in domibus
Diva Cleanthis hera ſollicite eſt alita!
Omnium excellens aliarum Virginearum,
Et Venere melior, ſive adeo Luna.
Salve tu quoque, ſponſe, bonorum optime iuvenum;
Nereo praeſtans ac Thetidis nato.
Nos vero hunc vobis rurſus thalameium hymnum,
Communem ambobus ſaepe canemus olim.

Riſu ſuper his, qualem credere par eſt, exorto, auferendi appoſita iam tempus erat; auferuntque Ariſtaenetus & Eucritus quiſque, quod ante ſe erat: & ego mea, & Chaerea, quae ipſi erant poſita, atque Ion ſimiliter & Cleodemus. At Diphilus ea quoque auferre poſtulabat, quae egreſſo iam Zenoni fuerant poſita, ac ſibi ſoli poſita eſſe

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναί οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὄρνιθος ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλος, ἐνικήθη, καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρασχὼν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανάκτει
43 μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἠδικημένος. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἕρμωνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος, πιμελεστέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχὸν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναιρεῖσθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἑκάτερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις (καί μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γάρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὴ Ζηνόθεμις, φημὶ, τὴν παρ' αὐτὸν ἀφεὶς, τὴν πρὸ τοῦ Ἕρμωνος ἀνείλετο, πιοτέραν, ὡς ἔφην, οὖσαν. ὁ δ' ἀντ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγάλην λέγει κινηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρόκλου σώματος. V.

10 Πιμελεστέρα) Λιπαρωτέρα. V.

dicebat, pugnabatque cum miniſtris: tendebantque adeo in diverſa, gallina utrinque comprehenſa, & huc illuc, ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimiſit, riſu multo convivis praebito, praeſertim cum poſt iſta indignaretur, velut iniuria maxima affectus eſſet. Hermon & Zenothemis iuxta, ut ſupra dictum eſt, accumbebant: ſupra Zenothemis, alter infra. Appoſita illis erant reliqua omnia aequalia, auferebantque iſta pacate. Sed gallina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna, arbitror. Oportebat autem has etiam, & ſuam quemque tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum; iam enim in ipſo capite quaſi rei geſtae verſamur. Zenothemis ergo, ſua relicta, illam pinguiorem, ut modo dicebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

ἐπελάβετο, καὶ οὐκ εἴα πλεονεκτεῖν. βοὴ τὸ ἐπὶ τούτοις,
καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς
εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγώνων ἐπειλημμένοι, ἐπε-
καλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἕρμων· ὁ δὲ
Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταν-
το οἱ μὲν ὡς τοῦτον, οἱ δὲ ὡς ἐκεῖνον, πλὴν μόνου τοῦ
Ἴωνος· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἱ δ' ἐμά- 44
χοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον
ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισται-
νέτου, ῥιπτεῖ ἐπὶ τὸν Ἕρμωνα·

Κἀκείνου μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἄλλῃ·
διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῷ μάλα
καὶ βαθεῖ τραύματι. βοὴ οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγέ-
νετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαὶ,
καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε·
καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χρηστῷ μάλα) Ἀγαθῷ, μεγάλῳ. V.

tera parte prehendit, nec patitur iſtum plus iuſto ſibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in ſe invicem, ipſas ſibi gallinas in faciem impingunt, prehenſiſque invicem barbis auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidamantem & Diphilum: coëuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, ſolo excepto Ione; hic enim ſe ſervabat medium. At illi conſertis manibus pugnant. Zenothemis ſublatum de menſa ſcyphum, qui ante Ariſtaenetum ſtabat, in Hermonem coniicit:

Ille ſed inde alio temere converſus aberrat,

ſponſique frontem luculento ſane ac profundo vulnere diffindit. Clamor igitur oritur a mulieribus, proſiliunt inter utramque aciem pleraeque, mater praeſertim ſponſi, cum videret ſanguinem; exſilit etiam, quod illi metueret,

τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἕρμωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν· οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ᾽ ὁ μὲν Κλεόδημος, ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥῖνα προσφὺς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἕρμων τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντῆρος.

45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λὰξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἷμ᾽ ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἁπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ᾽ ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

ſponſa. Interim praeclare rem gerit Alcidamas, auxiliator Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam Hermonis obterit, ſervorumque quoſdam, qui auxilii ferendi cauſa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt; ſed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, & morſu naſum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Hiſtiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret eſſe Diphilum. Iacuit ergo miſer, *vomuitque*, Homeri ſui verbo, *cruorem*. Ceterum tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfuſae circa Chaeream mulieres, reliqui ſedare tumultum ſtudent. Maximum malorum omnium fuit Alcidamas, qui, cum ſemel oppoſitam ſibi aciem fugaſſet, pulſaret, in quoſcunque

τυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφεστὼς, ἑώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνὺς ἐμαυτὸν, ὑπὸ τοῦ Ἱστιαίου διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν, τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύφους ῥιπτουμένους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδαμας ἀνα- 46
τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ γὰρ οὐ ῥᾳδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐτῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξαναστάντος αὐτοῦ· εἶτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη,

incidiſſet. Et multi, bene noris, perierant, niſi ille fregiſſet clavam. Ego vero ad parietem ſtans erectus, videbam ſingula, non immiſcens me, monitus nempe Hiſtiaei exemplo, quam periculoſum eſſet talia dirimere. Quae cum ita eſſent, Lapithas videres Centauroſque, everti menſas, ſanguinem effundi, volare ſcyphos. Tandem Alcidamas candelabro everſo tenebras facit magnas. Ac res in multo iam periculoſiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In hiſce tenebris multa, eaque turpia, perpetrata, & cum adeſſet tandem, qui lumen inferret, deprehenſa ſunt. Alcidamas tibicinae ſublata veſte vim inferre ſtudens; Dionyſodorus autem in ridiculo alio facinore oppreſſus. Scyphus enim de ſinu ſurgentis excidit. Deinde excuſandi cauſa, Ionem, dixit, in

F 2

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.

47 Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτῆσαν ἐκ τῶν δακρύων αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσοδώρῳ, καὶ Ἴωνι. καὶ οἵ τε τραυματίαι, φοράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι ὑπ' ἀλγηδόνων· ὥστε καὶ τὸν Ἕρμωνα, καίπερ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, Μέμνησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα τοῦ Διονίκου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ταινίαις κατειλημμένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀνατεθεὶς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικροὺς ὁ ἄθλιος τοὺς γάμους ἑορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδόμενος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόληται. V.

6 Πονήρως) Ἀντὶ τοῦ βαρέως. V.

13 Ταινίαις) Στεφάνοις ἤτοι φασκίαις. V.

turba ſibi, ne periret, dediſſe: Ion autem providentia quadam hoc a ſe factum confirmavit. Sic diſſolutum convivium, quod poſt lacrimas in riſum rurſus exiit de Alcidamante, & Dionyſodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes exportabantur, ita male ſe habebant: ſenex inprimis Zenothemis utraque manu, altera naſum tenens, altera oculum, perire ſe doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon, licet ipſe quoque malo affectus, duobus quippe excuſſis dentibus, anteſtaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi, te indifferentem iam non putare dolorem!* Sponſus vero, alligato Dionici opera vulnere, domum abductus eſt, taeniis obvoluto capite, in currum impoſitus, quo vecturi ſponſam fuerant, acerbis miſer celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδήσαντες ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48
Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς, ἀπράγμονα ὄντα, συνεστιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

6 Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῷ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. G. 9 Ἀέλπιως κραίνουσι) Ἀνελπίστως τελοῦσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi ſomno ſopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum manſit ibi Alcidamas. Neque enim eiicere virum poterant, cum ſemel in lecto, in quem obliquo ſe corpore abiecerat, dormire occepiſſet. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius eſt Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:
Multa Dii inſperata patrant:
Certa fides aſt irrita manſit.

Praeter opinionem enim re vera iſta etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum eſſe, qui negotiis implicari nolit, cum eiuſmodi philoſophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

1 ἜΣΤΙΝ ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρήτεω ποταμοῦ, καλέεται δὲ Ἱρὴ, καὶ ἔστιν ἱρὴ τῆς Ἥρης τῆς Ἀσσυρίης. δοκέειν δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα τῇ πόλει οἰκεομένῃ ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλλο ἦν· μετὰ δέ σφισι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων, ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμίη ἀπίκετο. περὶ ταύτης ὦν τῆς πόλιος ἔρχομαι ἐρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριας τὰς ἄγουσι, καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ ὁκόσα καὶ περὶ τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅκως ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἐών· καὶ τῶν ἀπηγέομαι, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθών· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην,

DE DEA SYRIA.

EST in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis [*urbs ſancta*], & eſt ſacra Iunoni Aſſyriae. Porro illud nomen non ſtatim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo primum habitari coepit; ſed antiquum fuit aliud: poſtea vero, cum magna ibi ſacra fierent, id cognominis adepta eſt. De hac igitur urbe iam dicam, quae in ea ſint: dicam vero leges etiam, quibus ad ſacra ſua utuntur, & celebritates, quas agunt, & ſacrificia, quae faciunt. Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus ſacri illius fabulantur, & templum quomodo exſtructum ſit. Scribo ipſe Aſſyrius, qui ea, quae narro, partim ipſe viderim; partim vero a ſacerdotibus ſim edoctus, quae, aetatem meam

ὁκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι 2
μὲν ὦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγον-
ται θεῶν τε ἐνναίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἵσασθαι, καὶ
τεμένεα, καὶ πανηγύριας ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνό-
ματα ἱρὰ ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱροὺς ἔλεξαν. μετὰ δὲ
οὐ πολλοστῷ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι
ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι
καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ 3
παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ
ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι
ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὄπωπα. τό γε τοῦ
Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν
Ἕλληνες ἀείδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρ-
χαιότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. Ἔνι δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν 4
ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέ-
γουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12 Ἡρακλέος) Ἐξ Ἡροδότου τοῦτο λαβὼν ἔχει. M.

16 Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἡ αὐτή ἐστι τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepiſſe, & condidiſſe templa atque delubra, & coetus *ſacrorum cauſa* inſtituſſe. Primi etiam nomina novere ſacra, & narrationes ſacras tradiderunt. Non ita multo poſt autem ab Aegyptiis Aſſyrii illam de Dîs doctrinam audierunt, & templa atque aedes excitarunt, in quibus ſimulacra quoque ponerent, & ſigna ſtatuerent. Antiquitus vero apud Aegyptios ſine ſculpta imagine erant templa. Et ſunt in Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico, multum antiquior, & Tyrius heros eſt. Eſt vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipſi dicunt, Aſtartae eſt. Aſtarten autem puto

ληναίην ἔμμεναι. ὡς δέ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγέετο,
Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' ἐοῦσαν
Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδή τε ἀφανὴς
ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον
ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἐοῦσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε,
καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἥρπασε· καί μιν
ἐς Κρήτην φέρων, ἀπίκετο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων
Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέον-
ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διΐ·
5 τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἔχουσι
δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύ-
πτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο.
ἐγὼ μέν μιν οὐκ ὄπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρ-
6 χαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδί-
της Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἄδωνιν ἐπιτε-
λέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ

λήνη. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν ἁρπασθεῖσαν μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θεὸν κατεφήμισαν. M.

8 Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σιδώνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐρώπην κατανενωτισμένην. M.

ego Lunam eſſe. Ut vero ſacerdotum mihi aliquis narravit, Europae eſt, ſororis Cadmi. Hanc vero Agenoris regis filiam, cum diſceſſiſſet ex oculis, templo honorarunt Phoenices, & hiſtoriam de ea ſacram tradidere, eam, pulchra cum eſſet, a Iove amatam, qui mutatus in tauri ſpeciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis audivi, & nummus, quo utuntur Sidonii, Europam habet tauro inſidentem, Iovi. Templum autem Europae eſſe, non conſentiunt. Habent autem aliud etiam ſacrum Phoenices, non Aſſyrium illud, ſed Aegyptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem illud non vidi: magnum vero ipſum quoque & antiquum eſt. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργον τὸ ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονταί τε ἑκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καί σφισι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώρην ἵσταται. ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι, ὅκως ἐόντι νέκυϊ· μετὰ δὲ τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζώειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἠέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅκως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἄπιος. γυναικῶν δὲ ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσι. ἐν μιῇ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἵστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μούνοισι ξείνοισι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτην θυσίη γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἳ 7
λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὄσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἄδωνιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὄσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ

2 Μνήμην) Ἀντὶ, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. M.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in ſua regione factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt ſingulis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regionem inſtituto luctu. Cum vero ſatis planctus & lacrimarum eſt, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: poſt vero, alio die vivere illum narrant, & coelo *illius imaginem* exponunt. Etiam capita tondent inſtar Aegyptiorum, cum mortuus eſt *his ſuus* Apis. Mulierum vero quotquot tonderi nolunt, multam ſolvunt eiuſmodi. Uno die venales ſtant, forma quaeſtum facturae. Forum autem ſolis patet peregrinis: ex mercede ſacrificium conſit Veneri. Sunt autem Bybliorum quidam, qui ſepultum apud ſe dicunt Oſirin Aegyptium, & luctus illos & orgia non in Adonin, ſed in Oſirin peragi omnia. Dicam ve-

ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν μεταξὺ πλόον ἑπτὰ ἡμερέων. καί μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μούνην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θῶυμα. καὶ τοῦτο ἑκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθηησάμην
8 Βυβλίνην. Ἔνι δὲ καὶ ἄλλο θῶυμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὔρεος, ἐς τὴν ἅλα ἐκδιδοῖ· οὔνομα τῷ ποταμῷ Ἄδωνις ἐπικέαται· ὁ δὲ ποταμὸς ἑκάστου ἔτεος αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροιὴν ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ ὅτι ταυτῃσὶ τῇσι ἡμέρῃσι, ὁ Ἄδω-

1 Κεφαλὴ) Τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος θεῖος προφήτης Ἡσαΐας ἐπικερτομεῖ καὶ τωθάζει [ἐν] τῷ κατὰ Δαμασκοῦ ῥήματι, δι' ὧν φησι (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλοίων πτέρυγες, ἐπέκεινα ποταμῶν Αἰθιοπίας. ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη ὅμηρα ἐν θαλάσσῃ, καὶ ἐπιστολὰς βυβλίνας, ἐπάνω τοῦ ὕδατος. ἐπιστολὰς βυβλίνας τὴν ἐτησίαν τῆς παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελλομένην ὑπὲρ τῶν πλανωμένων ἀποσημαίνων. ὡς καὶ τῷ ἐν ἁγίοις Κυρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. M.

ro, unde iſta quoque fide digna videantur. Caput ſingulis annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum ſpatium, quod ſeptem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nuſquam, ſed ſolam Byblum pervenit. Eſtque univerſum hoc miraculum: idque annis ſingulis contingit, quod me etiam praeſente Bybli factum eſt, ac vidi caput papyraceum. Eſt vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte *ortum* exoneratur in mare: impoſitum nomen flumini Adonis. Illud flumen ſingulis annis cruentatur, ſuoque amiſſo colore in mare effunditur, & magnam maris partem inficiens, ſuos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hiſce ipſis diebus in Libano vulne-

νις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δέ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἑτέρην ἀπηγέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς, ὦ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται· ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγεώς ἐστι· ἄνεμοι ὦν τρηχέες ἐκείνῃσι τῇσι ἡμέρῃσι ἱστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπιφέρουσι, ἐοῦσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα· ἡ δὲ γῆ μιν αἱμώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρη αἰτίη. ὁ μέν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα θείη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχίη.
Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9
πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἵσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλτώδεα) Μίλτος εἶδος χρώματος ἐρυθροῦ. G. 13 Συντυχίη) Συντυχία ἡ ἕνωσις καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius ſanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius cauſam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, hoſpes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habet. Venti ergo vehementes, qui ſtatos illis diebus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde ſimilem. Haec illud terra reddit ſanguineum: huiuſque mutationis non ſanguis, quem dicunt, ſed regio ipſa cauſam ſuſtinet.* Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipſa venti opportunitas videtur. Aſcendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum eſſe conſtitutum a Cinyra. Ac vidi templum, ſane antiquum. Atque haec illa

μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱρά.
10 Τοσούτων δὲ ἐόντων, ἐμοὶ δοκέει, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεῖζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἁγιώτερος, οὐδὲ χώρη ἄλλη ἱροτέρη. ἔνι δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα, καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες. ἱδρώει γὰρ ὦν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ κινέεται καὶ χρησμηγορέει· καὶ βοὴ δὲ πολλάκις ἐγένετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκουσαν. ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἔκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάθρῃ ἀποκέαται, ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐς ἄργυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκριται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαίδε ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum ſint, nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius eſſe, nec aedes alia auguſtior, neque ſanctior regio. Sunt autem etiam opera in eo ſumtuoſa, & donaria antiqua, & ſpectanda multa, & ſigna auguſta, praeſenteſque valde iis Dii. Sudant enim apud illos ſimulacra, & moventur, atque edunt oracula. Clamor etiam ſaepe in aede multis exaudientibus ortus, cum clauſum eſſet templum. Verum etiam divitiarum cauſa eorum, quae ego novi, primum eſt. Multae enim ad illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Babyloniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cilices afferunt, quaedam Aſſyrii. Vidi ego, quae in templo occultis locis repoſita ſunt, veſtem multam, & alia, quae in aurum & argentum diſcreta ſunt. Feſtorum dierum quidem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

ται. Ἱστορέοντι δέ μοι ἐτέων πέρι, ὁκόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, 11
καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἥν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυθώδεες· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἕλλησι ὁμολογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐδαμᾶ.
Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἵσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν Ἕλλησι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεὴ, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶτοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ, πάντες ὤλοντο. οὗτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσί· τὸ αὖθις ἐκ Δευκαλίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ πέρι τῶν ἀνθρώπων τάδε μυθέονται. ὑβρισταὶ κάρτα ἐόντες, ἀθέμιστα ἔργα ἔπρησσον· οὔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσον, οὔτε ξεί-

ac tanti in uſum recepti ſunt. Percontanti autem mihi de annis, quot eſſent illi ſacro? & quam ipſi Deam illam putarent? multae narrationes dictae ſunt ſacrae aliae, aliae publicae; quaedam oppido fabuloſae; aliae barbarae, aliae Graecis conſentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem eſſe, Scytham, aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalionem, ſub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione narrationem inter Graecos audivi equidem, quam Graeci nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc ſeculum, qui nunc ſunt homines, non illi primi fuere: ſed illud ſeculum periere omnes. At hi alterius ſunt generis, quod rurſus a Deucalione inde in hanc multitudinem auctum eſt. De iſtis vero *prioribus* hominibus haec narrant: *Contumelioſi valde cum eſſent, nefarie multa faciebant. Neque enim iuris iurandi religionem ſervabant, neque ricipiebant hoſpi-*

νους ἐδέκοντο, οὔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὁ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο· Δευκαλίων δὲ μοῦνος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην, εὐβουλίης τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δέ οἱ σωτηρίη ἥδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δέ οἱ ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφιες, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέκετο· καί μιν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλά σφισι μεγάλη διόθεν φιλίη ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἔπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος πέρι Ἕλληνες ἱστορέουσι.

13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

tes, neque ſupplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae fieri magnae, & amnes maiores deſcendere, mare autem multum aſcendere, dum aqua fierent omnia, perirentque univerſi. Deucalion ſolus alteri ſeculo reſervatus prudentiae & pietatis cauſa. Servari autem hoc ipſi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos ſuos & uxores impoſuit, & ipſe quoque ingreſſus eſt. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leonum genera, & ſerpentes, & reliqua, quae in terra paſcuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: ſed magna inter ipſos amicitia, a Iove immiſſa, intercedit. Sic una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci. Hinc vero narratio exſtat Hierapolitanorum admiratione ſane digna: in ipſorum regione hiatum factum eſſe

κατεδέξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἅγιον ἐστήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἐὸν, νῦν τοιόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δὲ τῆς ἱστορίης τόδε πρήσσουσι· δὶς ἑκάστου ἔτεος ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρουσι δὲ οὐκ ἱρέες μοῦνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ πέρηθεν τοῦ Εὐφρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα, μικρὸν ἐὸν, ὕδατος χρῆμα πολλόν. τὰ δὲ ποιέοντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέσθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίης μνῆμα ἔμμεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱροῦ, τοιός δέ ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem vero, cum haec facta eſſent, altaria conſtituiſſe, & ſacram Iunoni aedem ad hiatum collocaſſe. Equidem hiatum vidi: & eſt ſub templo ſane parvus. An vero ex maiore olim tantillus iam factus ſit, non novi: quem quidem ego vidi, ille parvus eſt. Signum huius narrationis *eſt*, *quod* hoc faciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum venit. Ferunt eam non ſacerdotes ſolum; ſed Syria omnis & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare accedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in templo effundunt, deinde vero in hiatum ea deſcendit, capitque ille hiatus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem latam eſſe dicunt, ut illud eſſet calamitatis pariter ac beneficii monumentum. Antiqua ergo de templo iſta illis narratio eſt. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί. ταύτην καὶ τόδε τὸ ἕδος εἵσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἥρῃ δὲ εἵσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς, τῆς Δερκετὼ οὔνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθηησάμην, θέημα ξένον· ἡμισέῃ μὲν γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι. πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περιστερὴν δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἥδε ἱρή. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκέει αὐτοῖς ποιέεσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετὼ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπίκετο· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νηὸν, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστὶ, τάχα κου δέξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἔνιοί εἰσι, οἳ ἰχθύας

per Aſiam opera exſtant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque ſedem conſtitutam eſſe, arbitrantur: nec vero Iunoni conſtituiſſe, ſed ſuae matri, cuius nomen Derceto. Dercetus porro ſpeciem vidi in Phoenice, mirum ſpectaculum. Dimidia eſt mulier: quod eſt autem a feminibus inde ad extremos pedes, piſcis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota eſt mulier. Argumenta illis huius relationis non valde aperta. Piſces rem ſacram arbitrantur, & nunquam piſces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba ſola non veſcuntur, ſed eſt ea illis ſacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis cauſa: alterum, quod piſcis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus eſſe, forte receperim; Dercetus autem eſſe delubrum, nequaquam vero mihi fit ſimile, quandoquidem etiam apud Aegyptios ſunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 15
δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκουσα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστί· τὸ δὲ ἱρὸν Ἄττεω ποίημα. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἄττεω πάντα ἔμαθον. ὡς γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρηΐου ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἠμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτέων, ὄργιά τε ἐπετέλεε, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συρίην ἀπίκετο. ὡς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτεω ἄνθρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποιήσατο. σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, ὁκοίην Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἵ

qui piſcibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus gratia faciant. Eſt vero alia etiam ſacra narratio, quam a ſapienti viro accepi, Deam illam Rheam eſſe, delubrum vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primuſque orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, & Samothraces peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo enim tempore caſtravit illum Rhea, virilem victum deſiit, ſpecieque permutavit feminea, & veſtem induit muliebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, & enarravit, quae paſſus eſſet, & Rheam cecinit. Inter haec pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei neque ipſum reciperent, neque orgia, illo ipſo loco hoc ſibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet, & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt.

εἰσὶ ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρῃ μὲν οὐδαμᾷ, Ῥέῃ δὲ τέμνονται, καὶ Ἄττεα μιμέονται. τὰ δέ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὔ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. Ἁνδάνει δέ μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱροῦ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπίκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων κέραα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε, καὶ φαλλοὶ δὲ ἑστᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα μεγάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοιόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΥΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
ΜΗΤΡΥΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo ſunt, Gallos Iunoni nuſquam, ſed Rheae caſtrari, & imitari Atten. Haec ſpecioſa quidem mihi videntur eſſe, vera non item: quandoquidem etiam caſtrationis illius cauſam aliam audivi, multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de templo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem conſentiunt, qui *nempe* Deam Iunonem putant eſſe, opus vero a Baccho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam venit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac ſunt multa in templo Bacchi auctoris indicia: in his & veſtes barbarae, & gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Aethiopibus Bacchus attulit; & ſtant phalli in veſtibulo duo maximi, in quibus talis eſt inſcriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI
NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec ſatis ſunt. Dicam vero etiam

ἔστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσι· ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδέ τι φέρουσι, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τάδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ· κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὴν ἀμφὶ τῶν 17
οἰκιστέων τοῦ ἱροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ νηοῦ πέρι, θέσιός τε ὅκως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποιήσατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἐόντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἐόντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2 Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δέ ἐστιν ἐκ δέρματος ἐρυθροῦ σχῆμα αἰδοίου ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιετίθουν ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἦγον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθεῖσα ἐζητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανομένῳ δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολΰυμνος παῖς οὕτω λεγόμενος περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δείξειν αὐτῷ τὴν μητέρα εἰ παιδεραστήσῃ αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολΰυμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἶτα εἰσῆλθεν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ. συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολΰυμνος, καὶ τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτε ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἔθνησκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου πελεκήσας, κατεῖχεν ἀεὶ πρὸς μνήμην τοῦ Πολυΰμνου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δέ εἰσιν οὗτοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μηροὺς ἐπ' εὐθεῖαν ἀποδεσμούμενοι. V.

aliud, quod eſt in templo Bacchi ſacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid uſurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neuroſpaſta [*q. d. nervis tracta*]. Eſt hoc etiam in delubro. In dextra templi poſitus eſt vir parvus, cum magno veretro. Iſta de conditoribus ſacri narrant. Iam vero de ipſa aede dicam, & illius poſitione, quomodo ſit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae *nunc* ſit, non eſſe illam ab initio ſtatim ſtructam, ſed iſtam temporis iniuria collapſam: quae vero

ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἠρήσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἰητροῦ ἐπινοίη. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχρῷ δοκέοντι, κατ᾽ ἡσυχίην ἐνόσεε. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καί οἱ ἥτε χροιὴ πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι᾽ ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἰητρὸς, ὡς εἶδέ μιν ἐς οὐδὲν ἐμφανὲς ἀῤῥωστέοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημήϊα, ὀφθαλμοί τε ἀσθενέες, καὶ φωνὴ, καὶ χροιὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίεε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίσκου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἠρεμίῃ μεγάλῃ ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρυιὴ ἀπίκετο, τήν τε χροιὴν ἠλλάξατο, καὶ ἱδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τῷ ἰητρῷ τὸν ἔρωτα ἐποίεε.

nunc ſit, eam Stratonices opus eſſe, quae uxor Aſſyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuiſſe Stratonice, quam privignus ſuus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipſum morbus invaſiſſet, conſilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat ſilentio. Iacebat autem ſine dolore, ſic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marceſceret. At medicus, cum videret, illum manifeſto nullo morbo laborare, amorem eſſe ipſius morbum, cognovit. Occultati enim amoris ſigna multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita ſe inſtituit. Dextra manu cordi adoleſcentis impoſita, domeſticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intrantibus tranquilius admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat ſudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Iſta cum fierent, manifeſto morbum medico prodi-

καί μιν ὧδε ἰήσατο. Καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέ- 18
ρα, κάρτα ὀῤῥωδέοντα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
ὅδε ἀῤῥωστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη· ὅδε γάρτοι
ἀλγέει μὲν οὐδὲν, ἔρως δέ μιν καὶ φρενοβλαβείη ἔχει.
ἐπιθυμέει δὲ, τῶν οὐδαμᾷ τεύξεται, φιλέων γυναῖκα
ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὧν τοιᾷδε σοφίῃ
ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρός τε σοφίης, καὶ
ἰητρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσῃς· οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ
συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλά οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ
μηδαμᾷ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιληίῃ,
μηδὲ ἰητρὸς ἐὼν, φόνον προξενέεις ἰητρικῇ. ὁ μὲν ὧδε
ἀγνὼς ἐὼν, ἐδέετο. ὁ δέ μιν αὖθις ἀμείβετο, Ἀνόσια
σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρεόμενος, ἠδὲ ἰητρὸν ἄνδρα
βιώμενος. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ τοι σὴν γυ-
ναῖκα ἐπόθεε, ἐμεῦ τάδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τάδε ἔλε-
γε, ὡς οὐδ᾽ αὐτὸς ἄν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ

dere. Atque ita illum ſanavit. Vocato patre adoleſcentis vehementer anxio, *Iſte morbus*, inquit, *non morbus eſt, ſed iniuria. Nihil enim ipſi dolet; ſed amor illum tenet atque amentia. Concupiſcit enim, quae nunquam conſequetur: meam quippe uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam.* Haec ille aſtu quodam commentus eſt. At pater ſtatim ſupplicare, *Per*, inquit, *tuam ſapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire mihi filium: nec enim volens hoc tenetur malo, ſed involuntarius ei morbus eſt: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno univerſo; neque, medicus cum ſis, mortis huius infamiam conciliare medicinae.* Sic ille imprudens orabat. At ita reſpondit medicus: *Nefarium eſt, quod ſtudioſe adeo petis, matrimonium mihi meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero quid ipſe facias, ſi tuae uxoris deſiderio teneretur, qui me iſta depreceris?* Ad haec ille, neque ſe uxori unquam parſurum,

παιδὶ σωτηρίης ἐφθόνεε, εἰ καίτοι μητρυιῆς ἐπεθύμεε· οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὡς δὲ τάδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι; καὶ γάρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην ψεύδεα. πείθεται μὲν τουτέοισι, καὶ τῷ μὲν παιδὶ λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιληίην· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώρην ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρήτῃ ἐπώνυμον ἑωυτοῦ ἐποιήσατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.

19 Ἥδε δὴ ὦν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὄναρ τοιόνδε ἐθηήσατο, ὥς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγεῖραί οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλά οἱ καὶ κακὰ ἀπείλεε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίην ὤρην ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἱλάσκετο, καὶ στήσειν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα

neque inviſurum filio ſalutem, etiamſi ſuam is novercam amaret; non enim aequalem eſſe calamitatem, coniugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, *Quid ergo*, inquit, *me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, confiἐta erant omnia.* His ille obſecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipſe autem in Babyloniae regionem diſcedit, & urbem ſibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus eſt. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & ſanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio eſſet, ſomnium vidit eiuſmodi, quaſi imperaret ſibi Iuno, uti templum Hierapoli ſibi excitaret; ſi non pareret, multa illi & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius rationem habuit. At poſtea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit viſum, & Iunonem placavit, & ſtatuere aedem recepit. Cumque ſtatim convaluiſſet, miſit

ὑγιέα γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δέ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλὴν, τοὺς μὲν οἰκοδομέειν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλέος εἵνεκα. καλέσας δέ τινα τῶν ἑωυτοῦ φίλων, νεηνίην κάρτα καλὸν, τῷ οὔνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγώ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν ἐόντα, φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν, καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὴ ἐπεδέξαο· νῦν δέ μοι χρειὼ μεγάλης πίστιος, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἑσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατιῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ τάδε ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσετο, πολλὰ λιπαρέων μή μιν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑωυτοῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ ὀῤῥώδεε, μή κοτέ οἱ ζηλοτυπίη χρόνῳ ὑστέρῳ ἐς τὴν Στρατονίκην γένοιτο, τὴν μοῦνος ἀπάξειν ἔμελλε. Ὡς δὲ

illam vir ſuus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim ſecuritatis cauſa. Advocatum vero quendam amicorum ſuorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, *Ego*, inquit, *Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo ſapientiae pariter & benevolentiae in nos cauſa, quam oſtendiſti. Iam vero magna mihi fide opus eſt: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & ſacra facere, & exercitui cum imperio praeeſſe. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur.* Ad haec Combabus ſtatim ſupplicare, & multum rogare, ne ſe mitteret, neque commendaret ſibi res multum ſe maiores, pecunias, uxorem, opus ſacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi poſtea zelotypia de Stratonice oreretur, quam ſolus abducturus erat. Cum vero perſua-

οὐδαμᾶ ἐπείθετο, ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέρης ἅπτεται, δοῦναί οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποστεῖλαί μιν, τελέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸν ἑωυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοιάδε ὠδύρετο· Ὦ δείλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρκομαι; νέος μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικὶ καλῇ ἕψομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσομαι. τῷ με χρῆν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάντα φόβον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίεε, καὶ ταμὼν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήϊον μικρὸν κατέθετο, σμύρνῃ τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι, καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφορέε σημηνάμενος, τὸ τρῶμα ἰῆτο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοιπορέειν ἐδόκεε, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ ἀγγήϊον, καὶ λέγει ὧδε· Ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα

deri ſibi rex non pateretur, ad novam ille ſupplicationem converſus, ſeptem ſibi dierum tempus dari petit: poſtea ſe mitteret, ubi perfeciſſet, quod maxime facto opus eſſet. Hoc facile cum impetraſſet, domum ſuam abit, & humi procumbens, ita ſuam ſortem deplorat: *Miſerum me, quorſum iſta mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem proſpicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitati, niſi omnem ego mali cauſam atque obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus eſt, quod omnem mihi metum ſanet.* Haec ubi dixit, ipſe ſe mutilat, & reſecta pudenda in vaſculo parvo recondit cum myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde ſuo, quem geſtabat, anulo obſignat. Tum curat vulnus, & cum iter facere poſſe ſibi videretur, accedens ad regem multis praeſentibus, cum vaſculum porrigit, tum ita loquitur: *Hoc*

κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα ἐπόθεον. νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ᾽ ἂν δὲ ἀπίκωμαι, σῶον αὖτις ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξάμενος ἑτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίῃσι φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὦν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
ἀσφαλέα ὁδὸν ἤνυε· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν, σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καί σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τά περ ὁ Κομβάβος ὀῤῥώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἥρην τουτέων αἰτίην ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ἐόντα λαθέειν μηδαμᾶ· Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηϊδίως τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ 22

mihi, Domine, pretioſiſſimum pignus domi fuerat repoſitum, valde mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te illud deponam. Tu vero tutum mihi praeſta: eſt enim auro mihi carius, & non minus, quam vita, pretioſum. Cum rediero, ſalvum rurſus recipiam. Ille acceptum, alioque obſignatum anulo, quaeſtoribus ſuis aſſervandum tradit. Combabus igitur ab eo inde tempore ſecurum iter peregit. Delati Hierapolin diligenter aedem aedificant, treſque ipſis anni in hoc negotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore ſecum verſaretur, amare coepit: qui amor poſtea in furorem, & magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem harum rerum cauſam volentem fuiſſe: non fugiſſe illam, virum bonum eſſe Combabum; Stratonicen autem ulciſci voluiſſe, quod non facile templum aedificandum ſuſcepiſſet.

τὴν νοῦσον ἔκρυπτε· ὡς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καί οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμηχανέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκεσίην ἐδίζετο. ἄλλῳ μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρέειν ᾐδέετο. ἐπινοέει ὦν τοιάδε· οἴνῳ ἑωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἴνῳ ἐσιόντι παῤῥησίη τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίη οὐ κάρτα αἰσχρὴ, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρέει. ὡς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήϊα, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων ἅπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὡμολόγεε. ὁ δὲ τόν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καί οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἑωυτὴν ἐργάσασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modeſta eſt, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeſte affligtabat ſe, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem ſupplicandi *Combabo* occaſionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipſa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulſa, ſed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero viſum erat, ſic agit: ac poſt coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, ſupplicat illi, genua contingit, fatetur amorem. Ille averſo animo ſermonem illum accipit, rem recuſat, ebrietatem illi obiicit. Cum autem illa minaretur, magnum ſe ſibi malum illaturam, pertimeſcit, totam illi rationem ſuam indicat, quidquid ſibi accidiſſet, enarrat,

πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεικε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὔποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παραμυθίην ἐποιέετο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναιξὶ Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζηλοτυπέει δὲ οὐδεὶς, ἀλλά σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. Τά δ' ὦν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρατονίκην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὔτι ἀληθέα, τὴν Στρατονίκην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγορέειν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσαν. καὶ τὸ Ἕλληνες Σθε- 23

7 Γάλλοι) Οἱ πάνυ ἀπόκοποι τὰ αἰδοῖα, οὓς νῦν καρτζιμοὺς καλοῦσιν. M.

rem ipſam aperte demonſtrat. Ubi conſpexit, quae nunquam ſperaverat, Stratonice, furor ille quidem conſtitit: amoris autem neutiquam obliviſcitur, ſed ſemper cum illo verſata hoc habet irriti amoris ſolatium. Viget eiuſmodi amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo eſt, ſed res ea valde ſancta apud illos putatur. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arceſſit. Alii hic narrant rem minime veram: Stratonicen, cum repulſae eſſent illius preces, ipſam ſcripſiſſe marito, accuſaſſe Combabum, tentatae ab illo pudicitiae ſuae reum feciſſe. Et quod de Sthenoboea ſua

νεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιάδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθεε Φαίδρη.
24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅκως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἤϊε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη οἴκοι ἐλίπετο. καί μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδησέ τε καὶ ἐν φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν φίλων, τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο, παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορέειν ἄρχετο, καί οἱ μοιχίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα δὲ δεινοπαθέων, πίστιν τε καὶ φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ Κομβάβον ἀδικέειν, μοιχόν τε ἐόντα, καὶ ἐς πίστιν ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τοιάδε ἔπρηξε. πολλοὶ δὲ παρεστεῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra Gnoſſia, idem de Stratonice fabulantur Aſſyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, neque Phaedram feciſſe talia, ſi vere amavit Phaedra Hippolytum. Verum ea ita ſe, uti facta ſunt, habeant. Ubi vero Hierapolin nuntius venit, cauſamque cognovit Combabus, cum fiducia abiit, quod domi relicta ſibi eſſet defenſio. Venientem rex ſtatim in vincula coniectum tradit cuſtodibus. Deinde praeſentibus amicis, qui etiam tum, cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in medium accuſare occipit, & adulterium illi atque malam libidinem obiicit: graviterque commotus fidem & amicitiam memorat, triplici ſe ſcelere obſtringere Combabum affirmans, qui & adulter eſſet, & in fidem ſibi habitam contumelioſus, & in Deam impius, cuius in opere commiſiſſet talia. Multi adſtantes *eum* convincunt, quod aperte am-

τέλος ἐδόκεε αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου
ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἑστήκεε, λέγων οὐδέν. 25
ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν φόνον ἤγετο, φθέγξατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον ᾔτεε, λέγων, ὡς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τά οἱ ἀπιὼν παρεθήκατο. πρὸς τάδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τά οἱ φρουρέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἔνεικε, λύσας τὴν σφρηγῖδα ὁ Κομβάβος, τά τε ἐνεόντα ἐπέδειξε, καὶ ἑωυτὸν ὁποῖα ἐπεπόνθεε· ἔλεξέ τε, Ὦ βασιλεῦ, τάδε τοι ἐγὼ ὀῤῥωδέων, εὖτέ με ταύτην ὁδὸν ἔπεμπες, ἀέκων ἤϊον. καὶ ἐπεί με ἀναγκαίη μεγάλη ἐκ σέο κατέλαβε, τοιάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δεσπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοιόσδε μέντοι ἐὼν, ἀνδρὸς ἐπ᾽ ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τάδε θαμβώσας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, Ὦ

plexantes vidiſſent. Tandem placet omnibus, mori ſtatim Combabum, qui morte digna perpetraſſet. At ille huc uſque ſteterat nihil dicens. Cum vero ad ſupplicium iam ducendus eſſet, loquitur, pignus ſuum repoſcit, interfici ſe dicens non contumeliae *regi illatae* aut matrimonii *illius violati* cauſa, ſed quod illorum cupiditate *rex* teneretur, quae diſcedens ipſi commendaſſet. Ad haec vocato quaeſtore rex afferri iubet, quae cuſtodienda illi tradiderat. Cum attuliſſet, detracto Combabus ſigno, quae inerant, demonſtrat, ſeque ipſum adeo, quomodo affectus eſſet; dixitque, *Haec ipſa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, & ivi invitus, & cum magna abs te mihi neceſſitas impoſita eſſet, hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime ſecundum. Talis tamen cum ſim, facinoris, quod non niſi vir committere poteſt, reus ſum.* At ille obſtupefactus ad haec, complexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαο; τί δὲ σεωυτὸν οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μοῦνος ἀνδρῶν ἔπρηξας; τὰ οὐ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὤφελε· οὐ γάρ μοι ταύτης ἀπολογίης ἔδεε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἤθελε, πρῶτα μέν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλὸς, καὶ ἄργυρος ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαι, καὶ ἵπποι βασιλήϊοι. ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἢν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπέ τε ἅμα, καὶ ἐποίεε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς φόνον ἤγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ φιλίη μέζων ἐγεγόνεε. ἐδόκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβῳ σοφίην καὶ
26 εὐδαιμονίην εἴκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λείποντα τῷ νηῷ, (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολέλοιπε) αὖτις ἐπέμπετο, καὶ τόν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intuliſti? Quod in te tam incredibile facinus ſolus virorum deſignaſti? Non omnino laudo iſta, miſer, qui ea ſuſtinueris, quae utinam neque tu paſſus eſſes, neque ego vidiſſem! Hac enim defenſione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis cauſa dabitur, mors delatorum: poſtea donum veniet magnum, aurumque multum, & argentum immenſum, & veſtimenta Aſſyria, & equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quiſquam a noſtro te conſpectu arcebit, neque ſi cum uxore iaceam. Haec dixit ſimul & fecit. Illi ſtatim ducuntur ad ſupplicium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Neque videtur Aſſyriorum quiſquam ſapientia par Combabo aut felicitate. Poſtea cum petiiſſet, *ut liceret ſibi*, quae deerant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) denuo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ εὐεργεσίης εἵνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἑστάναι χάλκεον· καὶ ἔστη ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους τοῦ Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνὴ, ἐσθῆτα δὲ ἀνδρηίην ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων τοὺς μάλιστά οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος, κοινωνίην ἑλέσθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑωυτοὺς, καὶ δίαιταν τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη φιλέουσα Κομβάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅκως μὴ μοῦνος ἐπὶ τῇ ἀνανδρηίῃ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπει- 27
δὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἑκάστου ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομβάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἥρῃ χαριζεόμενοι. τάμνονται δ' ὦν, ἐσθῆτα δὲ οἵδε οὐκ ἔτι ἀνδρηίην ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ εἵματά τε γυναικήϊα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipſi hoc etiam rex virtutis & bene facto-rum cauſa, uti aeneus in templo ſtaret. Stabat, *inquam*, honoris cauſa in templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, veſtitum autem habet virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentiſſimos, conſolandi illius caſus gratia, in communionem iacturae illius veniſſe. Exſecuerunt nempe ſe ipſi, & eandem, quam ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiſcent negotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc multis illam caſtrandi ſe mentem iniecisse, ne ſolus ademtam ſibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, poſtquam ſemel ſuſceptus eſt, etiam manet, multique ſingulis annis in templo exſecant ſe & effeminant, ſive Combabi conſolandi cauſa, ſive gratum Iunoni ut faciant. Exſecant certe. Verum hi veſtitum non amplius virilem habent, ſed & veſtimenta geſtant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέαται καὶ τουτέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτίη. συνενείχθη γάρ οἱ καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα καλόν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρηΐην ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα ἐόντα, ἑωυτὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμέων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐνεδύσατο, ὅκως μηκέτι ἑτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο. ἥδε αἰτίη Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μέν μοι πέρι τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅκως τάμνονται, καὶ ταφῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτευ εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δέ μοι θυμὸς εἰπεῖν θέσιός τε πέρι τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάθεος, καὶ δῆτα ἐρέω.

28 Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἵδρυται, λόφος ἐστὶ, κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καί οἱ

lierum faciunt. Quantum audivi, etiam horum origo ad Combabum refertur. Nam uſu illi venerunt & iſta. Peregrina mulier, in conventum *ſacrum* quae veniſſet, conſpecto homine ita pulchro & veſtito viriliter, magno illius amore exarſit: poſt cum comperiſſet mutilum eſſe, ipſa ſe interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, ſibi infeliciter adeo ſuccedere Venerem, muliebrem veſtem ſumſit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec cauſa Gallis veſtitus feminei. Ac de Combabo iſta mihi dicta ſunto. Gallorum autem deinde procedente ſermone mentionem faciam, & caſtrationis illorum, *hoc eſt*, quomodo caſtrentur, & ſepulturae, qua ſepeliantur, & cuius rei cauſa in templum non ingrediantur. Prius autem cogito de poſitione templi & magnitudine dicere: & iam dico. Locus ipſe, in quo ſacrum conſtitutum eſt, collis eſt. Iacet autem in media urbe, & duplici muro eſt circumda-

τείχεα δοιὰ περικέαται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱροῦ, ἐς ἄνεμον Βορέην ἀποκέκρινται, μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοισι τοῖσι προπυλαίοισι καὶ οἱ Φαλλοὶ ἑστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἵδε τριηκοσίων ὀργυιέων. ἐς τουτέων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἑκάστου ἔτεος δὶς ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτίη δέ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὕψου τοῖσι θεοῖσι ὁμιλέει, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχωλέων ἀγχόθεν ἐπαΐουσι. ἄλλοισι δὲ δοκέει καὶ τάδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιέεσθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήματα, ὁκότε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὔρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεα τῶν δενδρέων ἤεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀῤῥωδέοντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε ποιέειν. συμβάλλομαι δὲ τουτέοισι. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖσι

tus. Murorum alter antiquus eſt, alter non multum aetate noſtra ſuperior. Veſtibulum templi in Boream ventum porrectum eſt, centum circiter paſſuum magnitudine. In hoc veſtibulo etiam ſtant phalli, quos Bacchus ſtatuit, iique altitudine tricenorum paſſuum. In horum unum phallum vir ſingulis annis bis aſcendit, moraturque in ſummo phallo tempus ſeptem dierum. Cauſa illi huius aſcenſionis iſta memoratur. Vulgus putat, in alto illum verſari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eoſque ſic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis cauſa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altiſſimas aquarum multarum metu aſcenderunt. Mihi quidem iſta quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligneos in

φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζουσι· ὅτευ μὲν εἵνεκα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ᾽ ὦν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου
29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι. Ἡ δέ οἱ ἄνοδος τοιήδε. σειρῇ μακρῇ ἑωυτόν τε ἅμα, καὶ τὸν φαλλὸν περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ φαλλῷ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδός· ἀνιὼν δὲ ἅμα ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἡνιοχέων. εἰ δέ τις τόδε μὲν οὐκ ὄπωπε, ὄπωπε δὲ φοινικοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κου, οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὰν δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν ἑτέρην ἀφεὶς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἵματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ τῶν ἕδρην συνδέων, ὁκοίην καλιὴν, ἰζάνει. μίμνει τε χρόνον, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἶτ᾽ ἀφέν-

2 Οὐκ ἐρέω) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, οἶμαι, τὴν αἰτίαν ἐρεῖν, κιναίδειαν Διονύσου κατάγορον. παρ᾽ ὅσον καὶ ὁ φαλλὸς τοῦ πεπορνευκότος Κορύβου Διόνυσον ὑπόμνημα, μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσον ἐκτετικότα, Σεμέλης τῆς μητρὸς μήνυτρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei cauſa, non dixerim equidem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic aſcendere. Porro aſcenſus eſt eiuſmodi. Catena longa ſe pariter ac phallum circumdat. Poſtea inſcendit ligna phallo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat. Quantum vero aſcendit, tantum utrinque, aurigantis geſtu, catenam in altum reiicit. Si quis vero hoc non vidit, vidit autem illos, qui palmas conſcendunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico, intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demiſſo alio, quem ſecum habet, longo illo quidem, ſurſum trahit, quae vult, ligna, & veſtes, & vaſa: e quibus ſede colligata, quaſi nido quodam, ibi deſidet, manetque tempore dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & argentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conſpectu

τες ἐκείνου πρόσθε κείμενα, ἀπιᾶσι, λέγοντες τὰ οὐνόματα ἕκαστος. παρεστεὼς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξάμενος τοὔνομα, εὐχωλὴν ἐς ἕκαστον ποιέεται. ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ ἀείδει μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὕδει δὲ οὐδαμᾷ. ἢν γάρ μιν ὕπνος ἕλῃ ποτὲ, σκορπίος ἀνιὼν ἀνεγείρει τε, καὶ ἀεικέα ἐργάζεται, καί οἱ ἥδε ἡ ζημίη τοῦ ὕπνου ἐπικέεται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθέονται, ἱρά τε καὶ θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἐρέειν. δοκέειν δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἡ ὀῤῥωδίη. Φαλλοβατέων μὲν δὴ πέρι τοσαῦτα ἀρκέει. ὁ δὲ νηὸς ὁρέει μὲν ἐς Ἠέλιον ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, 30
καὶ ἐργασίην ἐστὶ, ὁκοίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιέουσι. ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπικέεται. ἄνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποίηται, οὐ κάρτα μακρή. ἀνελθόντι δὲ θῶυμα μὲν καὶ ὁ πρόνηος

illius poſita relinquunt, indicato ſuo quiſque nomine. Adſtans vero alius ſurſum nuntiat; ille vero, accepto nomine, preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum ſonum edit inſtrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum quiddam canit & aſperum. Dormit neutiquam. Si enim ſomnus illi aliquando obrepat, ſcorpius aſcendens & excitat illum, & magno malo afficit: haec ei poena ſomni propoſita eſt. Quae igitur de ſcorpio narrant, ea ſacra ſunt & religioſa: utrum ſint vera, dicere non habeo. Ut mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille metus cadendi. De illis phallorum conſcenſoribus haec ſufficiant. Templum ſpectat in Solem orientem. Specie eſt atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet e ſolo crepido magna, paſſuum duorum altitudine, in qua aedes impoſita eſt. Aſcenſus in illam e lapide factus non ſane latus. Aſcendenti ſpectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρῃσί τε ἤσκηται χρυσέῃσιν· ἔνδοθε
δὲ ὁ νηὸς χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὀροφὴ
πᾶσα χρυσέη. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὀδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη
λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καί σοι τηλόθεν ἀνιόν-
τι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν· καὶ ἢν αὖτις
ἀπίῃς, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλά σευ τά τε εἵματα ἐς
πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνή-
31 σεαι. Ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκ ἁπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ
θάλαμος ἄλλος πεποίηται. ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλί-
γη· θύρῃσι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀνα-
πέπταται. ἐς μὲν ὦν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχον-
ται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱρέες μοῦνον. οὐ μέντοι πάν-
τες ἱρέες, ἀλλά τοι μάλιστα ἀγχίθεοί τέ εἰσι, καὶ
τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱρὸν μέλεται θεραπείη. ἐν δὲ τῷδε
εἵαται τὰ ἕδεα, ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἐόντα
ἑτέρῳ οὐνόματι κληΐζουσι. ἄμφω δὲ χρύσεοί τέ εἰσι,

templi praebet: & valvis aureis excultum eſt. Intus autem aedes auroque multo relucet, & lacunar totum eſt aureum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo aſcendenti ſpiritum inhalat optimum; & ſi inde diſceſſeris, non deſerit; quin & veſtimenta tua diu ſervant odorem; & ipſi tibi ſemper obverſabitur. Intus vero aedes non ſimplex eſt, ſed thalamus in ea factus alius. Aſcenſus etiam in hunc parvus. Valvis non eſt ornatus, ſed totus ex adverſo *venientibus* apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero ſoli ſacerdotes, ac ne ſacerdotes quidem omnes; ſed ii, qui proximi cenſentur Diis, & quibus omnis adminiſtratio ſacrorum curae eſt. In hoc collocata ſunt ſigna, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum ſit, alio ipſi nomine appellant. Ambo aurei, ambo ſedent. Ve-

καὶ ἄμφω ἕζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φορέουσι· ὁ δὲ ταύροισιν ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὁρῆ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἵματα, καὶ ἕδρην· καί μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις. Ἡ δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. 32
καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρη ἐστί· ἔχει δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἑτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἑτέρῃ δὲ ἄτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, καὶ πῦργον, καὶ κεστὸν, τῷ μούνην τὴν Οὐρανίην κοσμέουσι. ἔκτοσθε δέ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέαται, καὶ λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδατώδεες, πολλοὶ δὲ πυῤῥώδεες. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῷοι πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φορέουσι Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris inſidet. Nempe Iovis ſimulacrum Iovem refert per omnia, capite, veſtibus, throno, nec, etiamſi velis, alii ipſum aſſimules. Verum Iuno multiplicem conſideranti formam offert. Univerſim, ut vere dicam, Iuno eſt. Sed habet aliquid etiam Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rheae, & Dianae, & Nemeſis, & Parcarum. Manu altera ſceptrum tenet, colum altera: & in capite gerit radios & turrim; & ceſtum *habet*, quo ſolam Coeleſtem *Venerem* ornant. Extra vero & aliud aurum circumpoſitum eſt, & gemmae valde pretioſae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, multae etiam ignei. Inſuper vero Sardae onyches multae, & Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, & Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, τοῦτο ἀπηγήσομαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορέει, λυχνὶς καλέεται, οὔνομα δέ οἱ τοῦ ἔργου ἡ συντυχίη. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ καὶ ὁ νηὸς ἅπας, οἷον ὑπὸ λύχνοισι φαείνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενέει. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεα. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἢν ἑστεὼς ἀντίος ἐσορέῃς, ἐς σὲ ὁρῇ· καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθέει, καὶ ἢν ἄλλος ἑτέρωθεν ἱστορέῃ,
33 ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἕστηκε ξόανον ἄλλο χρύσεον, οὐδαμᾶ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοισι εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἴδεα. καλέεται δὲ σημήϊον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδέ τι οὔνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ πέρι καὶ εἴδεος λέγουσι. καί μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ, περιστερὴ χρυσέη ἐφέστηκε. τοὔνεκα δὴ μυθέον-

tem magis commemoratu dignum eſt, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res ipſa dedit. Ab hac noctu ſplendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdiu ſplendor ille imbecillior, ceterum ſpeciem habet valde igneam. Etiam aliud eſt in illo ſimulacro admirabile. Si ſtans contra intueare, te reſpicit, tranſeuntem obtutus ille perſequitur: & ſi ab alia parte alius hoc experiatur, idem in illum perficit. Inter utrumque ſtat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus ſimilis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum ſpecies: ſignum vocatur ab ipſis Aſſyriis, nec nomen illi proprium poſuere: ſed neque de ortu illius aut forma dicunt; ſed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius ſtat columba aurea: quam ob cau-

ται Σεμιράμιος ἔμμεναι τόδε σημήϊον. ἀποδημέει δὲ δὶς ἑκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ εἶπον ὕδατος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέαται 34
πρῶτα μὲν θρόνος ἠελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔνι, μόνου γὰρ Ἠελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτευ δὲ εἵνεκα ὧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέεσθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἴδεα· Ἠέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καὶ σφέας πάντες ὁρέουσι. κοίη ὦν αἰτίη ξοανουργίης, τοῖσι ἐν τῷ ἠέρι φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέα- 35
ται ξόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἥγηνται, καὶ πρωθήβην ποιέουσι. μοῦνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειήτεω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἑωυτοὺς μὲν ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγορέουσι, καὶ ἄλλων,

ſam Semiramidis eſſe ſimulacrum illud fabulantur. Abit [*defertur*] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi, aquam. In ipſa porro aede ad ſiniſtram intrantium Solis primum thronus poſitus eſt: ipſius vero ſimulacrum non ineſt. Solius enim Solis ac Lunae ſimulacra non oſtendunt. Cuius autem rei cauſa hoc inſtituerint, id ipſum quoque didici. Aiunt, reliquis Diis ſimulacra facere fas eſſe: illorum enim ſpecies non eſſe notas omnibus. At Sol & Luna plane conſpicui, & vident illos univerſi. Quae igitur cauſa ſimulacrorum illis faciendorum, qui in aethere ſe conſpiciendos praebeant? Poſt illum thronum Apollinis ſignum poſitum eſt, non quale fieri conſuevit. Nam reliqui omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem pubertate faciunt. Hi ſoli vero barbati Apollinis ſignum oſtendunt. Haec dum faciunt, ſibi placent, reprehendunt

ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἱλάσκονται· αἰτίη δὲ ἥδε δοκέει αὐτέοισι, ἀσοφίη μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἴδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι καινουργέουσι. μοῦνοι Ἀπόλλωνα εἵμασι κοσμέουσι.

36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ πέρι, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θωυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα πολλὰ μὲν παρ' Ἕλλησι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλά ἐστι. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἱρέων ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ὅδε δὲ αὐτός τε κινέεται, καὶ τὴν μαντηίην ἐς τέλος αὐτουργέει. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὖτ' ἂν ἐθέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἕδρῃ πρῶτα κινέεται. οἱ δέ μιν ἱρέες αὐτίκα ἀείρουσι. ἢν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ ἱδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντῃ περιδινέων,

Graecos, alioſque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Cauſa haec illis videtur, quod magna ſit inſipientia, imperfectas Dîs formas tribuere: adoleſcentiam autem adhuc imperfectam exiſtimant. Verum unum etiam in alio ſuo Apolline novant. Soli veſtibus ornant Apollinem. De operibus ipſius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum eſt. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Aſia multa ſunt. Sed alia non ſine ſacerdotibus vel prophetis reſpondent: at hic movetur ipſe, & divinationem ad finem uſque ſolus perducit. Modus hic eſt. Cum vult reddere oraculum, in ſede primum ſua movetur. Sacerdotes vero ipſum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille ſudat, & verſus medium adhuc movetur. Cum vero ſubeuntes onus ipſum ferunt, agit illos uſque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ ἀρχιρεὺς ἀντιάσας, ἐπερέεταί μιν περὶ ἁπάντων πρηγμάτων· ὁ δὲ ἥν τι μὴ θέλῃ ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρέει. ἢν δέ τι ἐπαινέῃ, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας, ὅκωσπερ ἡνιοχέων. οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ οὔτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδὲν, οὔτε ἴδιον τούτου ἄνευ ποιέουσι. λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ὡρέων αὐτοῦ πασέων, καὶ ὁκότε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημηΐου πέρι, κότε χρή μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημίην.
Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἔπρηξε. οἱ μέν 37
μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἠέρι μοῦνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὸν 38
Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἄτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμέω καὶ Εἰλειθυΐης. Τὰ μὲν ὦν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὧδε κεκο- 39
σμέαται· ἔξω δὲ βωμός τε κέαται μέγας, χάλκεος· ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱρέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι.

& in alium ex alio tranſilit. Tandem obſiſtens ſacerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Iſque, ſi nolit fieri, retrocedit; ſi vero probet, antrorſum agit ſuos baiulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, & neque ſacram rem ullam neque privatam ſine hoc faciunt. Praedicit etiam de anno, omnibuſque illius tempeſtatibus, & quando non futurae ſint: item praedicit de Signo, quando eam, quam dicebam *modo*, profectionem ſuſcipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praeſente egit. Sacerdotes ſublatum ferebant. At ipſe illos humi reliquit, ſublimis ipſe ſolus ferebatur. Poſt Apollinem Atlantis ſignum eſt, poſt Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur aedis ſic ornata ſunt. Extra vero altare poſitum magnum ex aere: adſunt & alia ſigna ſexcenta aenea regum & ſacerdotum: recenſebo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεὼ Σεμιράμιος ξόανον ἕστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν ἐπιδεικνυούσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε· ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιέετο, ἑωυτὴν μὲν ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογέειν· καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς οἱ θεόθεν ἀπίκοντο νοῦσοί τε καὶ συμφορὴ, καὶ ἄλγεα, μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωυτὴν ὁμολόγεε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι αὖθις ἐκέλευεν ἐς Ἥρην τρέπεσθαι. τοὔνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τὴν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν
40 οὐκ ἔτι ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἕκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλην, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβου,

gna ſunt. Ad ſiniſtram aedis ſignum ſtat Semiramidis, dextra aedem oſtendentis. Stat per cauſam eiuſmodi. Hominibus, qui Syriam habitant, legem tulerat, ſe pro Dea placarent, Deos autem reliquos, ipſamque adeo Iunonem, negligerent: idque illi fecere. Poſtea vero cum divinitus illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a furore illo reſipuit, & mortalem ſe confeſſa eſt, & ſuis civibus, ut ad Iunonem iterum ſe converterent, imperavit. Hanc ob cauſam hoc adhuc habitu adſtat, advenientibus placandam Iunonem demonſtrans, & Deam non iam ſe, ſed illam confeſſa. Vidi etiam Helenae ibi ſignum, & Hecubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achillis. Vidi etiam Nireî ſimulacrum Aglaiae filii, & Philomelam, & Procnen, adhuc mulieres, & ipſum Tereum volucrem: & alîud ſignum Semiramidis, & Combabi illud,

τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δέ οἱ Σαρδανάπαλος ἕστηκε, ἄλλῃ μορφῇ, καὶ ἄλλῃ στολῇ. Ἐν 41
δὲ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ αετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐδαμᾶ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροί τέ εἰσι, καὶ χειροήθεες. Ἱρέες δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται· τῶν οἱ μὲν 42
τὰ ἱρήϊα σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἐσθὴς δὲ αὐτέοισι πᾶσι λευκή· καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἀρχιρεὺς δὲ ἄλλος ἑκάστου ἔτεος ἐπιγίγνεται. πορφυρέην δὲ μοῦνος οὗτος φορέει, καὶ τιάρῃ χρυσέῃ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώ- 43
πων ἱρῶν, αὐλητέων τε, καὶ συριστέων, καὶ Γάλλων, καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ φρενοβλαβέες. Θυσίη 44
δὲ δὶς ἑκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alexandri ipſi illi ſimile. Adſtat illi Sardanapalus, forma alia & veſtitu. In aula ſoluti paſcuntur boves magni & equi, & aquilae, & urſi, & leones, qui nequaquam nocent hominibus, ſed ſacri omnes ſunt & manſueti. Sacerdotes autem illis multi recepti ſunt, quorum alii mactant hoſtias, alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium aſſeclae. Me quidem praeſente trecentis plures ad ſacrificandum accedebant. Veſtimenta illis omnia candida; pileum geſtant in capite: ſacerdos ſummus ſingulis annis novus ſuccedit: purpura hic ſolus indutus eſt, tiara redimitus aurea. Eſt autem alia quoque multitudo ſanctorum hominum, tibicinum, fiſtulatorum, Gallorum; & mulieres furioſae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

κνέονται. Διῒ μὲν ὦν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε ἀείδον-
τες, οὔτε αὐλέοντες. εὖτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ κατάρχωνται,
ἀείδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι.
45 καί μοι τούτου πέρι, σαφὲς οὐδὲν εἰπεῖν ἐδύναντο. Ἔστι
δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἑκὰς τοῦ ἱροῦ, ἐν τῇ
ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνον-
ται δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· οὗτοι δὲ καὶ οὐνό-
ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δέ τις
εἴην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
χρύσεον αὐτέων ἀνεκέατο. καί μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθηη-
46 σάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
λὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκο-
σίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς
βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλώειν
τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὧδε νο-
μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκέει στύλος ἐφεστεὼς μέγας, ἀνέ-
χειν τὸν βωμόν. ἔστεπται δὲ ἀεὶ, καὶ θυώματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem ſilentio ſacrificant, neque ſua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de iſto nihil mihi certi dicere poterant. Eſt etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo piſces ſacri nutriuntur multi, & varia ſpecie. Fiunt quidam illorum oppido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me ſpectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus florum ſuſpenſum erat. Illum ego ſaepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus magna. Equidem non ſum expertus: dicunt vero ducentorum amplius paſſuum eſſe. In medio ſtat altare lapideum. Putes ad primum conſpectum, natare illud, & in aqua fluitare; ac multi ita eſſe arbitrantur. Mihi vero videtur columna ſubiecta ingens ſuſtinere altare. Vittis illud ſem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἑκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νηχόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίγνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
πανηγύριές τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβάσιες, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱρὰ πάντα κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται τῶν ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδηται. ἢν γὰρ τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρχεται ὀψόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἱσταμένη ἀπείργει τέ μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέ- 48
γισται δὲ αὐτοῖσι πανηγύριες, ταὶ ἐς θάλασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων πέρι σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἶπαι· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς ὁδοιπορίης. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγήσομαι. ἀγγήϊον ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι· κηρῷ δὲ τάδε σεσήμανται· καί μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρυὼν) Πότερον ὄρνις ἢ ἀνὴρ οὕτω καλούμενος; ὄρνιθι γὰρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τοσοῦτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ ποίᾳ μηχανῇ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος οἰκήσει; V.

per ornatum eſt, & ſuffitum habet. Multi quotidie precandi cauſa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus maximi, vocanturque deſcenſiones in lacum, quoniam illis numina omnia ad lacum deſcendunt, inter quae Iuno prima advenit piſcium cauſa, ne primus illos Iuppiter conſpiciat. Hoc enim ſi fiat, perire aiunt univerſos. Ac venit ille quidem viſurus: at illa adverſum conſiſtens illum arcet, & multum ſupplicans remittit. Sed maximae illis celebritates habentur, quae inſtituuntur ad mare. Verum de his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipſe acceſſi, neque illam profectionem expertus ſum. Quae autem in reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua plenum pro ſe quiſque afferunt: illa obſignata ſunt cera: nec vero ipſi eam ſolvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

*λίμνη, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξηται τὰ ἀγγήϊα, τήν τε σφρη-
γῖδα ὁρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσ-
μὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλαὶ μνέες ἐκ
τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς
τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκαντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες,*
49 *ὀπίσω ἀπονοστέουσι. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα,
μεγίστην τοῦ εἴαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καί μιν οἱ
μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐ-
τῇ τοιήνδε ποιέουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ
αὐλῇ ἑστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἶγάς τε, καὶ ὄϊας,
καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν δενδρέων ἀπαρτέουσι·
ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἵματα, καὶ χρύσεα, καὶ ἀρ-
γύρεα ποιήματα. ἐπεὰν δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται,
περιενείκαντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνιᾶσι,
τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν
πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίης καὶ τῶν
πέριξ χωρέων πασέων· φέρουσί τε τὰ ἑωυτῶν ἱρὰ ἑκα-*

eſt ſacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vaſa recepit, ſigillumque inſpexit, accepta eius rei mercede, ſolvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipſi illatam aquam fundunt, & ſacrificio facto retro abeunt. Dierum feſtorum, quos novi, omnium maximum ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogum, vocant alii; alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiuſmodi. Arbores exciſas ingentes in aula ſtatuunt: tum adductas capras, & oves, & pecora alia, viventia ex arboribus ſuſpendunt: addunt aves, veſtes, aurea & argentea opera. Perfectis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem ſubiiciunt: illa vero ſubito ardent omnia. Ad hoc ſolemne multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa omnibus, feruntque ſuos omnes Deos, & quae ſigna ha-

στοι, καὶ τὰ σημήϊα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τάδε μεμιμη-
μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρῃσι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱρὸν 50
ἀγείρονται· Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ ἱροὶ
ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πή-
χεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
πολλοὶ δέ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ
τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ ἀείδουσι ἔνθεα καὶ ἱρὰ
ᾄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίγνεται. οὐδὲ
ἐσέρχονται ἐς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τάδε ποιέουσι. Ἐν ταύ- 51
τῃσι τῇσι ἡμέρῃσι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἐπεὰν γὰρ οἱ
ἄλλοι αὐλέωσί τε καὶ ὄργια ποιέωνται, ἐς πολλοὺς
ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θέην ἀπικό-
μενοι, μετὰ δὲ τοιάδε ἔπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
ποιέουσι. ὁ νεηνίης, ὅτῳ τάδε ἀποκέαται, ῥίψας τὰ εἵ-
ματα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
ρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἕστη-
κε· λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς

bent ab illis expreſſa. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, & ſacri, quos dixi, homines, caerimonias obeunt, vulnerant ſibi brachia, & terga invicem caedenda praebent. Multi adſtantes tibiis accinunt, multi perſtrepunt tympanis, canunt alii divina & ſacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicunque faciunt talia. Per hoſce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad plures iam pervaſit furor, multique, qui ſpectatum modo venerant, poſtea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid agant. Qui iſta de ſe ſtatuit iuvenis, veſtibus abiectis magno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a multis inde annis, ob id ipſum puto, praeſto ſunt. Hoc igitur accepto ſtatim ſe caſtrat, ac per urbem currit, ma-

πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς ὁκοίην δὲ οἰκίην τάδε ἀποῤῥίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸν γυναικήϊον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι
52 τομῇσι ποιέουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν ἀείροντες, ἐς τὰ προάστεια φέρουσι. θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν, ὕπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τάδε πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι· φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τουτέων, ἢν ἐσέλθωσι,
53 οὐκ ὅσια ποιέουσι. Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τουτέοισι· ἢν μέν τις αὐτέων νέκυν ἴδηται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἑτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκηίων τοῦ νέκυος ἕκαστοι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὐ
54 σφίσι ἐσιέναι ὅσιον. Θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abſcidit. In quamcunque vero domum iſta abiecerit, ex ea veſtem muliebrem & mundum accipit. Haec in caſtrationibus agunt. Mortui vero Galli non ſimili aliis ſepultura ſepeliuntur: ſed ubi mortuus eſt Gallus, ſodales illum ſublatum ferunt in ſuburbia: depoſitum una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus, eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde ſeptem dierum numero, ſic in templum intrant. Ante hos ſi intrent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hiſce. Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: poſtridie autem, ubi luſtravit ſe, intrat. Sed qui domeſtici fuere mortui, triginta dierum obſervato numero ſinguli, & raſis capitibus, intrant: ante vero quam iſtuc fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλεας, καὶ αἶγας, καὶ ὄϊας. σύας δὲ μοῦνον ἐναγέας
νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ
σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱροὺς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐ-
τέοισι περιστερὴ δοκέει χρῆμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν
αὐτέων δικαιεῦσι· καὶ ἢν ἀέκοντες ἅψωνται, ἐναγέες
ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσί. τούνεκα δὴ αὐτέοισι σύννομοί τε
εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήϊα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ
νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων πέρι, τὰ 55
ἐκεῖνοι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον
ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ
δὲ ἱρεύσας ὄϊν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργέει τε καὶ εὐωχέε-
ται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ
ἕζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἑωυ-
τοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει,
τὴν μὲν παρεοῦσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαῦθις
ὑπισχνέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε
στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos ſolos, quos abominantur, neque immolant, neque iis veſcuntur. Alii non abominabiles putant, ſed ſacros. Inter aves columba res illis ſanctiſſima videtur, nec attingere eas fas putant: & ſi inviti attigerint, impiati ſunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubicula ingrediuntur, & plerumque paſcuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hoſce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac ſupercilia. Poſt ſacrificata ove, reliquas carnes conciſas epulatur. Pelle autem humi ſtrata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis ſuo capite ſuſcipit: ſimul autem precibus petit, praeſentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in poſterum. His perfectis, & ſuum caput coronat & reliquorum, qui eandem profectionem ſuſcepere. Tum abla-

κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορέει, ὕδασί τε
ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ
ἐς πάμπαν χαμοκοιτέων. οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
ὅσιον, πρὶν τήν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ
56 αὖτις ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδέκεταί μιν
ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἑκάστης πό-
λιος αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσί· καὶ τόδε πατρόθεν οἶκοι δέκον-
ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἵδε διδάσκαλοι, ὅτι
57 σφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
ἱρῷ· ἀλλ' ἐπεὰν παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήϊον, ἐπι-
σπείσας, αὖτις ἄγει ζωὸν ἐς τὰ οἰκήϊα· ἐλθὼν δὲ κατ'
58 ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὔχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
σίης τρόπος τοιόσδε· στέψαντες τὰ ἱρήϊα ζῶα, ἐκ τῶν
προπυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι·
ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσι, οὐκ ὁμοίως
τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πήρην ἐνθέμενοι, χειρὶ κατάγουσι,
ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum ſuo de capite, in viam ſe dat, uſus ad balnea pariter & potum aqua frigida, humi ſemper decumbens: nec enim lectum ante conſcendere illi fas eſt, quam ubi perfecto itinere domum rediit. In ipſa Hierapoli excipit illum publicus hoſpes ignotum: certi enim uniuſcuiuſque civitatis ibi ſunt hoſpites, & pro patria quemque ſua domi recipiunt. Vocantur hi ab Aſſyriis Doctores, quod omnia illos *ſolemnia* docent. Mactant vero non in ipſo templo, ſed cum ſtatuit ad altare victimam, ac libavit, viventem reducit domum, atque apud ſe mactat, ac preces fundit. Eſt autem alius quoque ſacrificii modus, *nimirum* iſte: Vittatas hoſtias vivas de veſtibulo praecipitant, quae deiectae ipſo caſu moriuntur. Quidam ſuos ipſorum liberos inde deiiciunt, non ſimiliter ut pecudes, ſed intruſos in culeum manu deturbant, ſimul maledicta in eos inge-

δες ἀλλὰ βόες εἰσί. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
ποὺς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
ριοι στιγματηφορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
σι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ κεῖνοι ποιέουσι. Τροιζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἠϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μή μιν ἄλλως γάμον ἰέναι, πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποιέουσι. τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεηνίαι τῶν γενείων ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱροὺς ἐκ γενετῆς ἀπιᾶσι· τοὺς ἐπεὰν ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται, τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεα ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες ἀπίασι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔτι νέος ὤν, ἐπετέλεσα. καὶ ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὔνομα.

runt, cum dicant, non ſuos eſſe liberos, ſed boves. Puncturis ſe notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii, atque hinc eſt, quod Aſſyrii omnes ferunt ſtigmata. Faciunt etiam aliud quiddam, ſolis inter Graecos conſentientes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explicabo. Troezenii virginibus adoleſcentibuſque legem poſuere, ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto poſuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iuvenes mentorum ibi primitias ponunt. Submittunt autem adoleſcentibus ſacros a nativitate inde cincinnos: quos in templo ipſo deſectos in vaſculis deponunt alii quidem argenteis, multi vero aureis; iiſque in templo fixis, inſcripto ſuo quiſque nomine, diſcedunt. Hoc ego etiam adoleſcens feci, eſtque adhuc in templo cincinnus pariter meus atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

1 Βαδιζοντι μοι κατὰ τὴν στοὰν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταιντο· σμικρός τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικὸς τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν;

ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἦδ' ὃς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δεόμενος· ἀωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστὰς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὁμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι.

1 ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχινοίας. G. 11 Ἀμέλει μὲν) Ἀντὶ τοῦ πάντως. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

Inambulanti mihi in porticu, in ſiniſtro exeuntium inde latere, ſexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Therſagoras. Forte quidam veſtrûm hominem noverint. Parvus eſt, vulturino naſo, ſubalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conſpicatus, Heus, *inquam,* Therſagora poëta, quorſum ergo, & unde?

Therſ. Domo, *inquit*, huc.

Lyc. Utrum, *inquam*, ambulaturus?

Therſ. Scilicet, *inquit*, & illo opus habeo. Cum enim intempeſta nocte ſurrexiſſem, viſum eſt natalem Homeri poëtices quibuſdam primitiis honorare.

ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ἦδ᾽ ὅς, ἔλαθον ἐμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μέν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μέντοι πρότερον, 2
ἔφη, προσειπεῖν τουτονὶ δεόμενος ἥκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὅμηρον ἐπιδείξας. ἴστε δήπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεὼ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνως μεταδιδόναι τῶν ἐπῶν.

ΛΥΚ. Εἰ γὰρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἴη. πάλαι γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαί τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσοι τὸ εὔχεσθαι, συμβουλοίμην ἂν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ Ἕρμαιον.

5 Πολὺ μέντοι πρότερον) Ἡ πλεονάζουσα φράσις αὕτη συνήθης Ἀττικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς ἀπὸ πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὲ δὲ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, ὅπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ἐστὶν εὑρεῖν. V.

15 Ἕρμαιον) Ἕρμαιον λέγεται τὸ εὕρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἕρμαιον. οἱ

Lyc. Praeclare tu quidem, *inquam*, qui iſta educationis nutritioniſque illi praemia ſolvas.

Therſ. Inde igitur, *inquit*, cum incepiſſem, imprudens ad hoc meridiei uſque delapſus ſum. Quod ergo dixi, opus mihi eſt ambulato. Verum multo prius, *ait*, precibus adoraturus iſtum venio, *manu autem monſtrabat Homerum: nempe noſtis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demiſſis comis.* Hunc ergo adoraturus veni, *inquit*, & rogaturus, ut copioſa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, *inquam*, in precibus ipſae res ineſſent, olim ſane Demoſtheni negotium faceſſiturus mihi videor, ut ad ſuum mihi natalem *obeundum* opis aliquid conferat. Quare ſi precari ſatis eſſet, ſocium me tibi adiungerem: commune nobis munus *contingeret.*

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεποιημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τουτὶ τὸ γραμματεῖον περιηγόμην, εἴ ἄρα τῳ σχολὴν ἄγοντι τῶν ἑταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὥστε καὶ εἴ τι εὕρισκόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀνετίθουν, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρωνόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἕρμαιον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποστέλλεσθαι εἰώθασιν Ἀττικοὶ, ἓν τῶν δύο ἀνάγκη παρελεσθαι, συνυπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἴη, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον, συνυπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φαυλότερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἴη, ἐλλείψει τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνυπακουόμενον οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον. ἐγκριτάτερον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἐλλιπεστέρας τὰς πτώσεις προφέρεσθαι, αὐτοὶ γὰρ ἀφικόμην φασὶ πρὸς βασιλέα, καὶ προσῆλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὄνομα δρόμου ὅσπερ ἐστὶν ὀκτὼ στάδια. ἐνταῦθ' Ὁμήρῳ συγκρίνει Δημοσθένην. καὶ δείκνυσιν μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρων. V.

10 Ψυχαγωγούμενος) Παραμυθούμενος, τέρπων. V.

Therſ. Equidem, *inquit*, eorum, quae vel nocte vel interdiu feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis inſtar velut Bacchico inſtinctu ad carmen incitatus ſum. Iudicabis ipſe. Conſulto enim hunc libellum mecum detuli, ſi forte in ſodalium aliquem otioſum inciderem. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, *inquam*, idemque tibi uſu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo ſe ſpectaculo oblectans, fabellas habere cum

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διενοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσεσθαι τῆς πάλης οὔσης. ὁ δ', Ἀλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος οὐκ ἂν ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντρυφᾷν ἀνδρὶ μάλα δὴ κατοῤῥωδοῦντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὃς γελάσας, Ὡς δή σαι τι τῶν ἀπόρων, εἶπεν, ἐργασόμενος.

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καθ' Ὅμηρον εἶναί σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ μὲν μέγα φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν;

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ ἂν τοὺς ἥρως, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὁμήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὖγε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ

5 Κατοῤῥωδοῦντι) Φοβουμένῳ. V.

13 Πρὸς Ὁμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ antiqui utuntur. Exempla ex Demoſthene addita in Urbano. Πρὸς Ὁμήρου. πρὸς τοῦ Δημοσθένους τετάχθαι. G.

palaeſtrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi *ad certamen* luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, *in carceribus non haberes fabulas*. Sic tu mihi videris poëtici curriculi victor, illudere homini fortunam arenae vehementer extimeſcenti.

Therſ. *Iſte ridens*, Nempe, *inquit*, tanquam difficile quiddam acturo.

Lyc. Forte enim, *inquam*, minoris tibi Demoſthenes, quam ut comparari cum Homero poſſit, eſſe orationis *argumentum* videtur. Itaque multum tibi places Homero laudato: mihi vero Demoſthenes *laudandus* parvum quiddam & nihil eſt.

Therſ. Calumniaris, *inquit*: nolim ego in contentionem vocare heroas, etſi magis fert animus ab Homero ſtare.

Lyc. Euge, *inquam*: me vero non putas *ſtare malle* a De-

Δημοσθένους; Ἀλλ᾽ ἐπεί γε μὴ ταύτῃ τὸν λόγον ἀτιμάζεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανείην, ἔφη, ταῦτά γε, κἂν εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφην, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ φαύλης φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγὺς τῶν Ὁμήρου τιθείς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρὲς, πρὸς τὰς Φιλίππου μέθας, καὶ κορδακισμοὺς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ᾽ Ὁμήρῳ συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσι μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρων. V.

13 Ἐνθουσιασμὸν) Ἐνθουσιασμὸς λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Κορδακισμοὺς) Κορδακισμὸς ὁ αἰσχρὸς τῶν μίμων ψόφος. V.

moſthene? Sed quando non hac parte orationem noſtram ſpernis, ob argumentum; apparet nimirum, ſolam te poëticen opus putare, oratoria vero opera contemnere ſimpliciter, equitis inſtar pedites praetervehentis.

Therſ. Abſit, ut eo uſque, *inquit*, inſaniam; licet multo ſane furore opus eſt ad poëticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe ſolutae etiam orationis ſcriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu opus eſt, ſi velint non humiles videri, & cura exili.

Therſ. Novi ſane, *inquit*, & ſaepe iuvat, cum ſcriptorum ſolutae orationis aliorum, tum Demoſthenis, vehementiam verbi cauſa, amaritudinem, & divinum illum inſtinctum, cum *iiſdem* Homeri *virtutibus* contendere; & illud *Victe mero*... conferre cum *ebrietatibus Philippi & ſaltationibus & laſci-*

τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμένους ἐλπίδας· καὶ τό·

Ἧκε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,

πρὸς τό·

Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι, πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὑτὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαι γεγόνασιν αὖθις αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί. Ἥδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς 6
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους, καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας,

via: iſtud vero, *Auſpicium felix unum...* cum illo, *Oportet enim bonos viros ſpe bona ſubnixos...* & illud:

Heu multum ploret Peleus, agitator equorum, cum iſto: *Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & libertate mortem oppetivere?* Confero autem etiam *profluentem illum Pythonem*, cum *Ulyſſis verborum nivibus;* atque illud:

Si liceat, ſenio procul, immortalibus eſſe, ad illud: *Extremum enim omnibus hominibus vitae mors eſt, etiamſi in cavea quis concluſum ſe ſervet:* & ſexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum affectiones, & figuras, & immutationes dictionis obſervo, & illas ſatietati medentes variationes, & illos e diverticulis reditus, & ſuavitates illas comparationum ad vim ea-

7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τἀληθὲς ἀποκρυψαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένης, ὁ τὴν παῤῥησίαν, ὥς φασιν, ἀνειμένος, τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχαΐδας προσειπόντος· διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγῳδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγους ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν φορὰν σκεδαννύντος.

8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ᾽ Ὅμηρος ἐλλιπὴς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ᾽ ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀνειμένος) Ἐκλελυμένος, παρειμένος. V.

5 Διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ) Ὅτι κατὰ τοῦτο κρείττων Ὁμήρου Δημοσθένης. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὅμηρος γὰρ πεποίηκε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύκῳ, ὀργώσης ἤδη τῆς μάχης διεξοδικώτερον ἀναγνωριζόμενον τῷ λόγῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique *elucens* barbariei odium. Et mihi ſaepe viſus eſt (neque enim verum diſſimulaverim) decentius reprehendere ſocordiam Atticam Demoſthenes ille, qui frena, ut aiunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaïdum nomine Achaeos compellavit: ac pleniore ſpiritu Graecas explere tragoedias eo, qui in ſummo pugnae diſcrimine colloquia fingit, fabuliſque diſpergit *pugnantium* impetum. Saepe vero cum Demoſthene etiam dimenſiones membrorum, & numeri ac pedes, non abſque poëtica ſuavitate ingrediuntur, quemadmodum neque Homero ſua deſunt antitheta, aut exaequationes, aut aſperitas figurarum, aut munditiee. Sed videtur natura quodammodo ita comparatum, ut *ſuae utrique* facultati virtutes velut *mutuo* imple-

φρονοίην ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων; Ἀλλ᾽ οὐδὲν ἧττον τοὐμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον 9 ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τίθημι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, φημί· τῷ τοὐμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἑδραίαν τινὰ κρηπῖδα ὑποβαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλήν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς· τὰ δ᾽ ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρὶς, καὶ γένος, καὶ χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώπην, φασὶν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γένους ἀπορίᾳ· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα) Lege *Gellium*: (III, 11.) *Septem urbes certant de patria inſignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos, Athenae. G.* Graece ſic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου, Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

xae ſint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam, talem qui norim? Sed nihilo ſecius illud opus, in quo mihi decertandum eſt, laudum Homeri, altero tanto maius tuis in Demoſthenem praeconiis pono, non quod carmina ſunt, ſed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet firmam, quae ſubiici laudibus poſſit, crepidinem, extra ipſam poëticen: reliqua univerſa obſcura partim, ut patria, genus, tempus, *quo floruit.* Quod ſi enim certum quidquam horum eſſet, certamen anceps haud foret mortalibus, patriam aſſignantibus illi Ionicam Colophonem, aut Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias Thebas, aut ſexcentas alias; patrem vero Maeŏnem Lydum, aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nympham ex Dryadum genere, hominum defectu ſcilicet. Tempus *porro* vel heroicum *ei aſſignant*, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ᾽ ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὅπου γε καὶ τοὔνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Μελησιγενῆ προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν, ἢ πάθος ὀμμάτων, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἴη καὶ ταῦτα ἐᾷν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. περιστενὸν δή μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζομένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπίδρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ᾽ ὡρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις μόνον ὀνομάτων, οἷον ὄψον ἕτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δημοσθένει προσῆψε; τί δ᾽ οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρὶς, αἱ λιπαραὶ, καὶ ἀοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν, καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεὰς, καὶ τὴν

tum abeſt, uti clare ſciant, qua comparatione aetatis ad Heſiodum fuerit, *prione an aequalis*, *an poſterior*, ut etiam nomen noto illi praeferant, Meleſigenem. Fortunam denique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne melius fuerit & haec pati in obſcuro iacere? Ergo in anguſto ſane mihi *verſatur* praedicatio, in laudanda poëſi ab actu rerum abhorrente, & ſapientia, quam verſibus expreſſit, colligenda. Tuum autem *opus*, *ita pergebat*, ad manum, percurſu facile, & laeve, intra nomina ſolum definita & cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, condimentis modo a te *adiiciendis* indigens. Quid enim non magnum & clarum adiunxit fortuna Demoſtheni? quid non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego ſane Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amores Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσῖνα. νόμων δὲ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλαττίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἷς ἐπ' ἴσης ἀξίας ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ, φησὶν ὁ Δημοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἄν μοι περιττὴ πάντως. τὸ δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾷν ἐνομιζόμην, ἐν νόμῳ τοῖς ἐπαίνοις ὂν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινουμένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρων ἐνέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν φῦλον, ἐλεύθερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγέσθαι, μή σοι μεῖζον προσκέοιτο τοὐπίγραμμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὴ τὰς 11
Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυσέα κρηπὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμπρότερον τιμήματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἔτι κομιδῆ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleuſinem. Si vero inſuper leges, iudicia, conventus ſolemnes, Piraeeus, coloniae, & *reportata* terra marique tropaea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate aſſequi oratione poſſit, ut ait Demoſthenes. Maxima igitur omnino mihi eſſet dicendorum copia. Neque vero ſic ſeponere laudationem mihi videar, cum in lege *& formula* laudandi ſit illud ipſum, a patriis ornare, quos praedicandos ſumimus. Iſocrates autem corollarium *laudum* Helenae inſeruit Theſea. Ac poëtarum quidem natio libera. Sed tu fortaſſe metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem violatam tibi arceſſas, maioremque ipſo ſacco tabellam atque inſcriptionem dicaris apposuiſſe. Dimiſſis Athenis orationem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo utar, *crepido*. Nec enim ordo ac cenſus maior tum Athenis Trierarchico. Si vero is, Demoſthene adhuc puero admodum, fatis functus eſt, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον· ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν, τὸ τῆς
12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὁμήρου μὲν οὖν οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμῃ καθ' ἱστορίαν παρειλήφαμεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἅπτεσθαι τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μήδ' οὖν ἐπὶ τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως καὶ τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δήπου πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης· μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχείας δ' οὔσης τοῖς μειρακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαίνειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾷν, ἐκ τῆς τῶν ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἦγεν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾷν) Κόμην τρέφειν. V.

orbitas eſt, ſed gloriae argumentum, cum generoſam illam naturam aperiret. At Homeri neque inſtitutionem neque exercitationem hiſtoriarum monumentis accepimus: ſed ſtatim neceſſe eſt illas attingere laudes, quas ipſe ſibi architectatus eſt, cum ex educatione, & exercitatione, atque diſciplina materiae nihil habeas, neque ad illam Heſiodi laurum liceat confugere, quae nulla opera paſtoribus etiam carmina adſpiret. Tibi vero, quando ad hunc locum ventum eſt, multus eſt Calliſtratus, & ſplendidorum nominum catalogus, Alcidamas, Iſocrates, Iſaeus, Eubulides. Cum vero ſexcentae in Athenarum urbe voluptates illos etiam alliciant, qui patriae poteſtatis neceſſitati ſubiecti ſunt; faciliſque ſit illi adoleſcentulorum aetati ad voluptates prolapſio; liceret autem illi per tutorum negligentiam ſuo arbitrio luxuriari: philoſophiae tamen civiliſque virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου,
καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Κἀνταῦθα, 13
ὦ βέλτιστε, φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώ-
ποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἔρωτος
παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ,
Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων
ὁρμαῖς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανίου χρυσῆς
τινος σειρᾶς ἕλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσαλ-
θεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλ-
λους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μα-
νίᾳ σώφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγὺς, καὶ θεῶν
ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Ἔρωτι δὴ πάντα πόρι- 14
μα, κουρὰ, σπήλαιον; κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν
διαρθρῶσαι, μετελθεῖν ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνή-
μην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

1 Φρύνης) Πόρνον. *V.* An πόρνην, vel πόρνης; *Reitz.* 14 Μετελθεῖν) Ἀσκεῖν. V.

ſed ad Ariſtotelis, & Theophraſti, & Xenocratis, & Platonis fores egit. In hac orationis parte philoſophari quoque, vir optime, poſſis, duplices eſſe amorum in hominibus agendi rationes, alteram marini cuiuſdam amoris vagam, feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Veneris procellam, aeſtuante adoleſcentium impetu revera marinam: alteram autem coeleſtis aureae cuiuſdam catenae tractionem, quae non igne aut ſagittis inſanabiles vulnerum morbos infligat, ſed ad non marceſcentem ipſius pulchritudinis puramque formam contendat, ſano quodam illarum mentium furore, quae *Iovis propinquae, & proximi comites Deûm* Tragici verbo dicuntur. Amori nempe pervia ſunt omnia: tonſura, ſpecus, ſpeculum, gladius, articulare linguam, iam provecta aetate, actioni dare operam, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

κτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσεσιν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστατος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς τραγῳδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἢ καὶ τὸν Δημάδην παῖξαί φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continuare diebus laborioſis: e quibus omnibus quis ignorat, *inquit*, qualis tibi Demoſthenes in dicendi facultate exſtiterit, ſententiis & verbis cum denſaret orationem, tum moribus atque affectionibus animorum exprimendis probabilitatem pararet, magnitudine ſplendidus, contentione ac ſpiritu vehemens, idemque verborum pariter ac ſententiarum moderatione ſaluberrimus, & maxime varius in permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut dicere auſus eſt Leoſthenes, vivam ac ſpirantem, conſolidatamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeſchylo Calliſthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in vino ſcriptas, quo inſtigaret incenderetque animum; eodem modo per ebrietatem compoſuit orationem Demoſthenes, ſed aquam interim potans: unde etiam luſiſſe dicitur in hanc ipſius aquae bibendae conſuetudinem Demades, alios dicere ad aquam, Demoſthenem autem ad aquam

σθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέᾳ δὲ ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου· καὶ τουτὶ μὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τοῦ λόγου, κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι μείων ὁ περὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν ὑπῆρχε κἀμοὶ λόγος. Ἀλλ' εἰ 16
μετείοις ἐπὶ τὰς φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν ᾔει συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων· ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἦ πού γε, ἔφην, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὤτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νὴ Δία γε, εἶπε, δημοθοινίας τε, καὶ χορηγίας ἐθελουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσὸν, γελᾶν ἔπεισί

8 Συνείρων) Συμπλέκων. V.

ſcribere. Pytheae vero lucernam nocturnam olere videbatur illa Demoſthenicarum orationum concinnitas. Et iſte quidem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento communis eſt: neque enim minor de Homeri poëſi mihi quoque oratio ſuppeditat. Sed ſi ad humaniſſima illius opera venias, & honeſtiſſimum pecuniarum uſum, & illum in republica adminiſtranda ſplendorem . . . *Atque ille ſic continuans orationem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:*

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas, ut balneator aliquis, exhauſturus orationem reliquam?

Therſ. Sic eſt per Iovem, *inquit*, Epulas illas publicas, & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, & moenia, & foſſam, & captivorum liberationes, & elocationes virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio eſt; & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illa rerum publice geſtarum magnitudo in mentem venit, ri-

μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιεν.

17 ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὦ 'γαθὲ, νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἴγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινὸς, ὡς σὺ φὴς, δεόμεθα· πλὴν εἰ μή σε τοὐναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὄψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὁμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δεῖν, ὡς οὐκ ἀντιβλεπτέον ὄν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἶτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθιζόμενος ἀντίον ὁρᾷν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὁμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ ῥᾷον, ἢ

dere ſubit hominem contrahentem ſupercilia, ne oratio ſe de factis Demoſthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, ſolum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demoſthenis actionibus?

Therſ. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: niſi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti ſplendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demoſthenis fulgore nequeas. Etenim ipſi mihi ſimile quiddam in Homero ab initio uſu venit. Parum enim abfuit, quin abiicerem, quod obtutum defigere in argumento mihi non poſſe viderer. Deinde neſcio quomodo me recepi, ac videor mihi paulatim ad contra intuendum aſſuefactus eſſe, nec amplius avertendis velut a Sole oculis, nothus & *inſititius* Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo eſſe

κατ' ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὁμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾶς ὁρμώσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἁπάσης λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μάλα ἂν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων, οὐκ ἔχων ὅτου πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοοι, καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλθωσιν, ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ μεταπηδᾷν, οὐκ ἔχοντα ἐφ' ὅ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε περιελκόντων, Φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονήματος, συνέσεως, ἑκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum *mihi negotium.* Etenim Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum referatur, confertim neceſſario tota arripienda fuit. Tu vero ſi ad totum ſimul Demoſthenem advertas animum, omnino dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid primum cogitatione arripias; quale quid guloſis accidit ad Syracuſanas menſas, aut cupidis audiendi videndique hominibus, ſi in ſexcentas auditionum ſpectaculorumque voluptates incidant; nec enim quo ſe vertant habent, transferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc illuc ſalire, nec habere, ubi conſiſtas, orbe quodam te huc illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu, vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis, multorum magnorumque quaeſtuum contemtu, iuſtitia, humanitate, fide, ſenſu, prudentia, unoquoque de multis illis & magnis facinoribus reipublicae cauſa ſuſceptis,

πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνῃς, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν.
19 Ὥσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῷ τραπόμενος, οὕτω πως ἠπόρηκεν,

Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,
Ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,
Ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
Ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
Ἢ τὰν Διονύσου πουλυγαθέα τιμὰν,
Ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας ὑμνήσομεν;

οὑτωσὶ δὲ καὶ σύγε ταὐτὸν ἔοικας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἰσμηνὸν καὶ χρυσάλακα) Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. V.

14 Οὑτωσὶ δὲ καὶ σύγε) Γραι. οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ ταυτὸν ἔοικας ἀπορεῖν. G.

Fortaſſe igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc claſſes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Helleſpontum, Byzantium, non habes, quo mentem deflectas, quem *tot* praeclara *velut* auferant. Quemadmodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

Iſmenon utrum, aureo an Melian colo,
Cadmumne, ſpartos an genus inclytum,
An caerula flammea Thebes,
Vimne conantem omnia Herculeam,
Bacchine patris laetos canemus honores?
Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque ſimili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratoriam an philoſophiam, populi regendi ar-

θάνατον τἀνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυ- 20
γεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἑνὸς ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ
τῆς ῥητορικῆς καθ' αὑτὴν, εἰς ταύτην κατάθου τοῦτον τὸν
λόγον. ἱκανὴ γ' ἄν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους. ἐκείνου μέν
γε τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέν-
τρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτήν γε οὐχ ὁρῶμεν,
δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν,
οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλελείφθω
λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς 21
ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μίαν
ἡντιναοῦν ἀποτέμνεσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο
δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεις ἑλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν
λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης.
εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντὸς, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero labore, *inquit*, oberrationem effugeris: ſed quamcunque partem arripiens, aut eloquentiam per ſe *ſpectatam*, in eam hanc orationem conferto. Apta tibi *hic* fuerit *eloquentia* Periclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama accepimus; ſed ipſam non videmus *eloquentiam:* ſcilicet praeter formam qualemcunque animo conceptam ſtabile & ſolidum nihil habentem, neque quod temporis illud examen iudiciumque poſſit ſuſtinere.... Reliqua vero Demoſthenis praetermittenda tibi, huc ſi verteris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in republica facta converſo decens fuerit, quodcunque inde decerpere dicendi argumentum, aut ſi largiter facere volueris, duobus, ſummum tribus delectis, habere ſatis materiae ad dicendum ſubiectae, tantum eſt claritatis in ſingulis. Si vero non in univerſum, ſed ex parte laudare veli-

νόμος μὲν γὰρ Ὁμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἤδη δὲ κἀκ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἠλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς· τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατὸν ἐφάπαξ ἐλθεῖν. οὔκουν οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἓν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφην, ἓν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ πεζὰ τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥαστώνην ὑποτιθεὶς,

mus, praeſto quidem Homerica lex eſt, Heroum laudes inſtituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex geſtaminibus, aut ſcutis, cum indignum Dîs non fuerit cantari a poëtis ob colum, aut ſagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire ſingula nemini datum ſit. Ergo neque aegre feret Demoſthenes, ſe ab uno eorum, quae pulchra in ipſo ſunt, laudari: quandoquidem univerſitati ſuarum laudum ne ipſe quidem par eſſe videatur.

Haec ita percurrente Therſagora,

Lyc. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonſtratum mihi cuperes, non ſolum poëtam te bonum eſſe, illud quaſi corollarium feciſſe Demoſthenem, ſoluta oratione adiuncta carminibus.

Therſ. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquit*, negotii tui ob oculos poſiturus eo provectus ſum, orationem ut percurre-

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντίδος ἀνεὶς, ἀκροατὴς ἡμῖν γένοιο.

ΛΥΚ. Προὔργου τοίνυν, ἔφην, σοι γέγονεν οὐδὲν, εὖ ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ᾖ γεγονὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΥΚ. Σὺ γὰρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἶτα ἰατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή;

ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἃ ταράξειεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τάδ᾽ ἤδη κατηνάλωται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπορίας ἕωλά σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ᾽ οὖν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρὴ μέν-

3 Προὔργου) Προέργου πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργον τοι γένηται, ἀντὶ τοῦ πλέον. V.

rem, *& levia tibi illius veſtigia ſignarem*, ſi quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, *inquam*, nihil te quidquam profeciſſe. Ac vide, ne illud alterum [*illa difficultas, quae me angit*] etiam auctum ſit.

Therſ. Praeclaram, *inquit*, mihi medicinam narras.

Lyc. Nempe, *inquam*, difficultatem praeſentem ignoras, deinde medici inſtar laborantem partem ignorantis, aliam curas.

Therſ. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, ſi quis primum ad eiuſmodi orationem aggrediatur, mederi conatus es: at illa olim conſumta ſunt antiquis annorum anfractibus. Igitur difficultatis huius obſoletae ſunt tuae medicinae.

Therſ. Haec ipſa ergo, *inquit*, medicina tibi *ſuppeditat.*

τοι καθάπερ ὁδοῦ, θαῤῥαλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθεστάτην.

23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προὐθέμην, ἣ φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά τε, καὶ τοὺς ἑταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνῦντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχίας ἅπαντας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἑνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοὐμὸν δέ γε, τοὐναντίον σπεύδει, τὰς ἁρματοτροχίας ἀλεείνειν· οὐ μάλα ῥᾴδιον δ', οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλά τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Ποῖον; ἔφην· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ φασὶν ἐκδοθῆναι γράψαι ἵππον καλινδούμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutiſſimam oportet eſſe eam, quae tritiſſima eſt.

Lyc. *Male narras.* Nam contrariam, *inquam*, ego mihi propoſui illi, in qua gloriam appetiiſſe dicitur Cyrenaeus Anniceris apud Platonem eiuſque ſodales. Cyrenaeum enim aiunt, cum aurigandi peritiam oſtentaret, multa circum Academiam egiſſe curricula, per eandem omnia orbitam, quam nuſquam egrederetur, ita ut curriculi non niſi unius in ſolo veſtigia relinquerentur. Mea vero contraria ſcilicet eſt ratio, qui evitare orbitam ſtudeam. Non nimis autem facile arbitror, novas comminiſci vias, declinatis his, quae tritae ſunt.

Therſ. Verum enimvero ſapiens, *inquit*, Pauſonis commentum eſt.

Lyc. Quodnam? *inquam:* nec enim audivi.

Therſ. Pauſoni pictori pingendum locatum aiunt equum volutantem ſe: at illum pinxiſſe currentem, multumque

τα, καὶ πολὺν κονιορτὸν περὶ τὸν ἵππον· ὡς δ᾽ ἔτι γράφοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ τοῦτο προστάξαι· τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδὶ τὴν γραφὴν ἐπιδεῖξαι κελεῦσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον ὀφθῆναι καλινδούμενον.

ΛΥΚ. Ἡδὺς εἶ, ἔφην, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἴῃ με στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ᾽ οὐχὶ πάσας στροφὰς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ὅ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὄψεως, ἐπεὶ κατηναλώκει πάσας ἰδέας ἂν θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοιχείων, αὖθις αὖ πενίᾳ μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα γενέσθαι.

circa equum ſublatum pulverem. Pingenti ſuperveniſſe qui locaverat, queſtumque: neque enim hoc ſe iuſſiſſe. Pauſonem itaque imperaſſe puero, ut ſummis tabulae verſus ima converſis, picturam oſtenderet, ſicque equum inverſum volutari viſum eſſe.

Lyc. Suavis homo es, *inquam*, Therſagora, ſi putas, unam me tot annorum *hominum* converſionem machinari, non potius converſiones omnes & circumductiones mutare, ac tranſponere, ac ſic quoque metuere, ne idem mihi denique, quod Proteo, uſu veniat.

Therſ. Quid illud eſt, *inquit?*

Lyc. Ne fiam, *inquam*, quod ille factus eſt, cum humanam ſpeciem ſtuderet effugere: quando conſumtis formis omnibus animantium, plantarum, elementorum, rurſus denique adſcititiae formae inopia, Proteus factus eſt.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὔκ, ὦ 'γαθὲ, ἔφην, τοῦτο. παρέξω γοῦν ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρεὶς τὴν ἐπηρτημένην φροντίδα. τάχα γὰρ ἄν τι περὶ τοῦ σοῦ κυήματος ἄφροντις γενόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδῖνος συμφροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδόκει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπῖδος, ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὅδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιήματα. μεταξὺ δ' ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας τὸ γραμματεῖον,

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν· ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἴσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστιν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς

Therſ. Tu quidem ſupra illum Protea, *inquit*, meae recitationis effugiendae rationes comminiſceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi operam, omiſſa parumper, quae incumbit mihi, cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una ſuſcipies. *Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo aggere aſſidentes, audiebam ego, ipſe recitabat generoſa ſane carmina. Inter recitandum vero fanatico velut impetu correptus, complicatis tabellis ſuis,*

Therſ. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi, *inquit*, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam, quid ſit, quod dicis, norim. Sed quid eſt, de quo dicis?

Therſ. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεὶς, τὸ βιβλίον οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἅ μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπολείψομαί σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι· σὺ δ' εἱστίακας μέν με λαμπρῶς τὴν Ὁμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ' ἑστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.
Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρί- 27
ψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δικαίους ἐπαίνους, ᾔειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, κἀγὼ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέθην, ὡς οὐδέν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus ſum. Scripta ibi ſunt cum alia de rebus ab Antipatro domi geſtis, tum de Demoſthene, quae mihi non obiter auditurus eſſe videris.

Lyc. Et nunc, *inquam*, pro iſtoc nuntio eam tibi gratiam perſolvo, ut reliquos etiam verſus tuos audiam: neque vero te relinquam ante, quam fides promiſſis tuis conſtiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis accepiſti, ac Demoſthenis quoque ſimilibus videris accepturus. *Cum igitur reliqua ex tabellis recitaſſet, commorati paulum, dum dignae poëmati laudes tribuerentur, Therſagorae domum ivimus; & vix quidem, ſed invenit tamen libellum. Quo ego accepto tum diſcedebam. Lecto autem in eam veni ſententiam, ut nihil immutatum, ſed ipſis totidem nominibus & verbis illum*

τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκλη-
πιῷ μεῖόν τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων
αὐτῷ ποιησάντων ᾄσματα, τὰ Ἀλισοδήμου τοῦ Τροι-
ζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ᾄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὰ
μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν, κωμῳδίας, ἢ τραγῳδίας,
ἐκλέλειπται· τά δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον
ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει, τῷ τὸν
28 θεὸν δοκεῖν τετιμηκέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτο.
(ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τόδε
δρᾶμα) τὸ βιβλίον φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμηνύσθαι
παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεω-
τέρων ἀγνοεῖ, τοὺς φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν.
ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυ-
ρίας πεῖσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπα-
τρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύ-
της ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην ἀεὶ προσδοκῶν. ὡς
οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἥκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aeſculapio, ſi, cum nemo ſalutantium fecit cantica, Aliſodemi Troezenii & Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen ſcribere, Comoedias, Tragoediaſve, deſitum eſt; ſed quae ab aliis compoſita ſunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non minus commendant, quod ſic honorem habuiſſe Diis videntur. Liber itaque hic, (eſt autem commentariorum Macedonicorum *ea pars, quae ad noſtram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum eſſe, adeſſe Archiam. Porro hic Archias, ſi quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exſulibus fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demoſthenem perſuaſionibus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat ſpe iſta ſuſpenſus Antipater, in dies exſpectans Demoſthenem. Cum igitur audiſſet, e Calauria venire Ar-*

εὐθὺς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἴσω καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
θεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

ΑΡΧ. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε.

ΑΝΤ. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες;

ΑΡΧ. Ἤγαγον ὡς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ΑΝΤ. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία. τί γὰρ τῶν ὀστῶν, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι;

ΑΡΧ. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον.

ΑΝΤ. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;

ΑΡΧ. Κατειλήφαμεν.

ΑΝΤ. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

ΑΡΧ. Οὐκ, ἀλλ' οὗπερ ἦν, ἐν Καλαυρίᾳ.

chiam, ſtatim, ut erat, intro eum iuſſit vocari. Ingreſſus ille... Sed ipſe libellus dicet reliqua.

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni ſalvus ſim, ſi adduxiſti Demoſthenem?

Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum Demoſthenis affero.

Ant. A ſpe deieciſti me, Archia. Quo enim mihi oſſa & urna, Demoſthenem ipſum non habenti?

Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non poterat.

Ant. Cur vero vivum non comprehendiſtis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, ſed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

ΑΡΧ. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν ἐγένετο.

ANT. Τί φής; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 ΑΡΧ. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τήν τε πρώτην μὴ βιάζεζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

ΑΡΧ. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοί δ᾽, ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοηκέναι, μήθ᾽ ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte veſtrae negligentiae culpa fuit, qui non ſatis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in noſtra poteſtate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepiſtis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iuſſeras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a veſtra iniuria mortuus eſt.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, ſed vim admovere, cum perſuadere non poſſemus, neceſſe erat. Tibi vero, Rex, quid lucri acceſſiſſet, ſi vivus adveniſſet? Neque enim ſane aliud, quam interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demoſthenes, neque meum conſilium,

μην· ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὑρεῖν, καὶ τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθώνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ῥευμάτων οὐδὲν διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαίρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταραχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἶτα πτήξαντας οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τοῦ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρασχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπῃσχύνετο κατὰ τῶν

ſed putare ſimile & *eiuſdem felicitatis* eſſe, inveniſſe Demoſthenem, & illos conquirere homines male perditos, Himeraeum Phalereum, & Marathonium Ariſtonicum, & illum ex Piraeeo Eucraten, torrentibus rivis nihil diſſimiles, humiles homunciones, tumultuum temporariorum occaſionibus *velut* innatantes, & ad parvam ſpem turbarum ferociter exſurgentes, deinde paulo poſt, ventorum veſpertinorum more, reſidentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adulatione plebis calumniari Demoſthenem, ſeque ad ea praebere miniſtrum, quorum mox illos ipſos, quibus gratificatus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo poſt illam calumniam ſplendidiorem viro, quam olim Alcibiadi, reditum *ab exſilio* contigiſſe accepimus. Verum hic [*Hyperides*] penſi nihil habuit, neque puduit ipſum contra

ποτε φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δήπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 ΑΡΧ. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἔχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ΑΝΤ. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως, φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βοῦλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δή τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτός τε δὶς Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἔκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὡς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δή τινα πάντων) Ἀλλ' εἰ δή τινα θαυμάσας Δημοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ θαυμάσας. V.

eos, qui olim fuerant amiciſſimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius cauſa exſcindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos noſtros inimiciſſimus Demoſthenes?

Ant. Non ſane, ſi quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque ſibi, quidquid eſt in moribus incorruptum ac ſtabile, iudicet. Nam honeſta profecto apud hoſtes etiam honeſta ſunt: virtus, ubicunque fuerit, pretioſa eſt. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum poteſtas eſſet, dimiſit. Verum ſi quem unquam omnium, etiam Demoſthenem, quem bis Athenis, quamquam non ſatis otioſe, convenerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipſis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut exiſtimare aliquis poſſet, ex dicendi viribus: etſi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus ſunt, com-

τῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμίᾳ, καὶ ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι πεπιστευκότες, εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ᾽ ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33 ἔταττον, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὀργάνου· Δημοσθένην δ᾽ αὐτὸν ὑπερηγάμην τοῦ τε φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως, ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν ἐπ᾽ ὀρθῆς ἐν ἁπάσαις φυλάττοντα τρικυμίαις τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδιδόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ τἀνδρὸς ἠπιστάμην. οὗτος μένγε δημηγορίας ἐξαγγελθείσης Ἀθήνηθέν ποτε, καθαπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum compoſitionem, & circumſcriptam ſententiarum concinnitatem, & demonſtrationum continuationem, & illam cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poenituit nos convocaſſe Graecos Athenas, cum refutare Athenienſes vellemus, a Pythone & promiſſis Pythonis inducti, ac deinde in Demoſthenem & argumenta Demoſthenis incurreremus: in illo autem eſſet vis dicendi, quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipſam ſecundam numerabam, quam in inſtrumenti loco ponerem. Ipſum quidem Demoſthenem admirabar ſuper omnia ſenſus illius cauſa & prudentiae, qua animam recto velut clavo in decumanis fortunae fluctibus nuſquam declinantem ſervaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo eandem, quam mihi, de viro ſententiam fuiſſe noram. Ille quidem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iſte in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἠγανακτηκότος, καί τι καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, Ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παῤῥησίας τυγχάνειν· μόνος γέτοι τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἠβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἕλοι-
34 μεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μέν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν προείμην ἂν, φιλίαν δ' οὐκ ἄν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν ψυχήν. Vel Βοιωτίας accuſativi caſus: ſunt enim duae. Lege *Stephanum.* Sed illud ἀδύνατον, non eſt in Codice D. Marci. *G.*

11 Μηχαναῖς) Κριοὺς ἢ καταπέλτας, arietes, τειχομαχικὰ ὄργανα. G.

lippum inveƈtus fuerat, & indignante Parmenione, atque ioci etiam aliquid in Demoſthenem adiiciente, *Iure ſuo*, inquit, *o Parmenio, libertatem dicendi ſibi ſumit Demoſthenes. Solus certe ille oratorum Graeciae nuſquam expenſarum mearum rationibus inſcriptus eſt, cum tamen mallem ipſi, quam ſcribis triremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum, ligna, reditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, partim etiam hic quiddam, expenſa a me lata video. At celerius machinis capiamus Byzantiorum moenia, quam auro Demoſthenem. Atque ego*, inquit, *Parmenio, ſi quis Athenienſis Athenis dicens patriae me ſuae praefert, huic argentum quidem obiecerim, non autem amicitiam. Si quis autem patriae cauſa odio me habeat, hunc ego oppugno non ſecus atque arcem, & moenia, &*

λει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πόλιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ᾽ ἂν προσαπολέσαιμι· τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ᾽ ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικὸν, τῆς ὅπλων βίας τὴν τοῦ λόγου πειθὼ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθὲς οὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
τοιούτους δέ τινας καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο. τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ φροντίδος. ὁ δ᾽ εὖ μάλα γελάσας, ἔφη· Σὺ δ᾽ Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν; αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεὺς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος ἔμοι γε, καὶ φλήναφος. τί δ᾽ ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς; εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἷς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾷον ἂν εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς απα-

navalia, & foſſam: ſed virtutem eius admiror, beatam civitatem tali poſſeſſione praedico. Atque iſtos quidem extra uſum conſtitutus lubens una, cum ipſis hoſtibus, *perdam: hunc autem malim hic apud nos eſſe, quam Illyriorum equitatum, & Triballorum, & quidquid eſt militis mercenarii: qui armorum viribus vim oratione perſuadendi, & conſilii gravitatem poſtponam minime.* Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me ſermones habuit. *Miſſo enim Athenis Diopithe cum ſuis, ſollicitudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in riſum ſolutus dicebat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Triremes quidem, & Piraeeus, & navalia, nugae mihi & ludibria: ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in viſcerationibus, & choris? Si unus Demoſthenes Athenis non eſſet, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Theſſalos frau-*

τῶντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἷς ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἄνθρωπός ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τό γέ τοι κατ' αὐτὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἵλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χεῤῥονήσου, καὶ τῶν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν.

36 Ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας τῇ παῤῥησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντίσας. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονονοὺ τελέως διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐῤῥιμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, & noſtros impetus ſubſequitur, ad noſtra ſe imperatoria conſilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum eſt & propugnaculum, quo minus una omnia impreſſione habeamus. Certe per illum ſi ſtetiſſet, *non Amphipolin cepiſſemus, non Olynthum, non Phocenſes haberemus & Pylas, nec Cherſoneſum, & quorum circa Helleſpontum potiti ſumus. Sed ille invitos etiam cives ſuos, & velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens & ſecans illorum ſocordiam, parum, quid iucundum illis ſit, ſollicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatris ad exercitus, trierarchicis legibus conſtituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abiectam ſatis longo iam*

δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανάγων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαθεῖν ἐστιν, οὐ φενακίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἀν- 37
τίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντας ἀποστόλους. ὃ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτήσατο γοῦν αὐτοῖς ἀκούειν, Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Διοπείθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιούτους τινὰς ἀποδεικνῦντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἴσω κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὡς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-

tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat: hoſque olim inclinatos ad maiores ſuos revocat, atque ad aemulationem eorum, quae Marathone ac Salamine geſta ſunt: mutuique auxilii foedera, & conventiones inter Graecos conſtituit. Hunc celare non eſt, non decipere, non emere, non magis, quam Ariſtidem illum Perſarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater, magis eſt quod timeamus, quam triremes omnes & claſſes. Quod enim antiquis illis Athenienſibus Themiſtocles fuerunt & Pericles, his nunc Demoſthenes eſt, prudentiae nomine comparandus cum Themiſtocle, cum Pericle autem ob ſenſum in republica. Dicto igitur audientes illis praeſtitit Euboeam, Megara, quae circa Helleſpontum ſunt, Boeotiam. Et praeclare e re mea *faciunt Athenienſes, cum Chareta, & Diopithen, & Proxenum, & horum ſimiles quoſdam imperatores conſtituunt, Demoſthenem vero domi in tribunali retinent. Quod ſi hunc hominem armorum faciant &*

θρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων, καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὀκνῶ, μὴ περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὑρίσκει, δύναμιν συλλέγει· ὁ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει,
38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρός με Φίλιππος περὶ τἀνδρὸς ἔλεγεν, ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὗγε καὶ τοὺς λόγους ὥσπερ κριοὺς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὡρμωμένους, διασείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλεύματα. περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέστησε. μὴ γὰρ εἰ παρ᾽ ἐλπίδα, καὶ κακίᾳ στρατηγῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀταξίᾳ, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένῃ, κε-

navium, & exercituum, & temporum, & pecuniarum dominum; vereor, ne de ipſa me Macedonia in diſceptationem vocet: qui vel ſic ſuis me decretis oppugnet, circumquaque concurrat, deprehendat, reditus inveniat, copias contrahat, ampliſſimas claſſes dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc tranſiens obſiſtat. Talia & tum & ſaepe alias ad me Philippus de viro dicebat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum non duceret Demoſthenes: cuius quidem etiam conciones, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis inde ruentes ſua convellerent diſturbarentque conſilia. Nam de Chaeronea neque poſt victoriam commemorare apud nos deſiit, in quantum nos periculum vir ille adduxiſſet. *Etſi enim praeter ſpem, & vitio ducum, & militum immodeſtia, & nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis ſaepe perſi-*

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾶς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι, τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θηβαίους, Βοιωτούς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλλάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μηδ' εἴσω
με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν, ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες, Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὁπότε πρὸς τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾷστα ἦν κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος,
Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γάρ ἐστι κατὰ 40

ciendis nos adiuvit, vicimus; tamen uno illo die & imperii & vitae adeo in periculo me conſtituit, conductis in unum praeſtantiſſimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Athenienſibus ſimul, & Thebanis, Boeotiiſque reliquis, & Corinthiis, Euboënſibuſque, & Megarenſibus, & praeſtantiſſimis Graeciae, in periculi ſocietatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demoſthene ſermones: & his, qui dicerent, gravem ipſi eſſe adverſarium populum Athenienſem, reſpondebat, *Mihi adverſarius ſolus Demoſthenes: Athenienſes vero, Demoſthene deſtituti, Aenianes ſunt & Theſſali.* Et ſi quando legatos ad civitates mitteret, atque aliorum oratorum quoſdam contra ipſum civitas Athenienſium ablegaret, legatione facile ipſe vicerat. Quoties vero inſtaret Demoſthenes, *Fruſtra*, inquit, *legationem*

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγεῖραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί ποτε νομίζεις; βοῦν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων· ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρός τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν ἐπαύετο· τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκότων, μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
41 τάχους, καὶ παῤῥησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύνωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώροις καὶ τοῦτον ἀναπείθειν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν εἰς Ἀθη-

miſimus. Neque enim contra Demoſthenis orationes tropaeum licet erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis inferiores [*nos Philippo*] talem virum ſi cepiſſemus; per Iovem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum acturi eramus, an conſiliarium potius de rebus Graecis, totoque imperio *noſtro* adhibituri? Natura enim illi me etiam ab initio conciliari ſentiebam ex ipſis in republica geſtis, magis vero teſtimonio Ariſtotelis. Is enim cum apud Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui ſuam domum audiendi cauſa frequentaverant, nunquam deſiit praeter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeritatem, & libertatem dicendi, & conſtantiam. *Vos autem*, inquit, *de illo cogitatis, ut de Eubulo* quodam, *& Phrynone, & Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem,*

ναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει
κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δὲ, φοβήσειν οἴεσθε,
πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς
πατρίδος ἀδήλοις τύχαις· καὶ καθαπτομένου τῶν πρατ-
τομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
μον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν
γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὦ 42
Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τήν τε
γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος,
καὶ τῶν ἀεὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεό-
μην, ἀποστὰς, ἁπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦ-
σαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν·
καί τι καὶ νουθετῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἵων ὄντων Ἀθηναίων
τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο τὸν αὑτοῦ βίον,
ἐξὸν εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιοτέροις κεχρῆσθαι
φίλοις.

qui patrimonium quoque in Athenienſes, privatim in egentes, publice in civitatem impenderit; & ubi hac ſpe excidiſtis, terrere illum vos poſſe arbitramini, cui olim deliberatum ſit animam ſubiicere incertis patriae fortunis? & in facta illo veſtra invehente, indignamini? qui nec populo Athenienſium ſe ſubmittat. Neſcitis, inquit, *patriae illum amore tractare rempublicam, ſibi autem eam philoſophiae gymnaſium conſtituiſſe.* Talia, Archia, ſupra modum cupiebam conſuetudine illius utens ex illo audire, & quae ipſius de rebus praeſentibus eſſet ſententia: atque, quoties opus eſſet, relictis, qui ſemper in nos irruunt, adulatoribus, ſimplicem e libera mente orationem percipere, & veracis conſilii copiam nanciſci. Etiam fas putarem illum admonere, pro quam ingratis Athenienſibus vitam omnem in diſcrimen dediſſet, cum liceret gratos magis & firmiores amicos habere.

ΑΡΧ. Ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς φιλαθήναιος ἦν.

ΑΝΤ. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

43 ΑΡΧ. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων. ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὢν ὧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἦμεν ἀναλωκότες.

ΑΝΤ. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

ΑΡΧ. Πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα προυτεινόμην, ἐλεόν τινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ὤμην δι' ὀργῆς ἔχειν

5 Πῶς ἀπέθανεν;) De Demoſthenis interitu *Pauſanias* in Corinth. *G.*

Arch. Reliqua, Rex, forte conſecutus eſſes: ſed iſta fruſtra fuiſſes dicturus, adeo ad furorem uſque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus eſt?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus eſſe. Etenim nos, qui vidimus, non minus obſtupeſcebamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuiſſe, id quod apparatus indicat. Conſederat nimirum intus in templo. Fruſtra ſuperiorum dierum ſermones conſumſeramus.

Ant. Quinam erant veſtri ſermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi oſtendebam, miſericordiam a te pollicitus, non valde quidem *illam ipſe* exſpectans; neque enim ſciebam, ſed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ᾽ οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καί με μηδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην παρὼν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μηδέν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον ἄτονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

ΑΡΧ. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ; ὃς ἡδὺ 44
γελάσας, κἀμὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχήν;

ΑΡΧ. Οὐκ· εἴγε τῶν λοιπῶν ἀκούσαις, οὐ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ᾽ ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4 Παρὼν εἶναι νῦν) Παρέλκει τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ εἰ ὅμοιον τῷ ἑκὼν εἶναι, ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἷον οὔποτ᾽ ἂν ἐγὼ ἑκὼν εἶναι πεισθείην. V.

bam: verum quod putarem id ipſum utile eſſe ad perſuadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebat iſtos ſermones? Et noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime afuiſſe, & meis auribus accepiſſe ſingula. Sed tu ne quid praetermiſeris. Neque enim ſane parvum quid eſt, ingenium viri generoſi ſub ipſum vitae finem cognoſcere. Utrum languidus erat & ignavus, an nuſquam inclinatam illam mentis altitudinem ſervavit?

Arch. Nihil ille ſane remiſit. Quî enim? qui ſuaviter ridens, & in ſuperiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum hiſtrionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promiſſis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: ſi quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi ſolum diffiſus eſſe. Sed, quando iubes, Rex,

γειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὄλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μέν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ᾽ ὄψιν οὐκ ἂν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ᾽ εἰ ταῦτ᾽ ἀληθεύετε, πολύ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ᾽ Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, μηδ᾽ ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπιδέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξειργασμένα, καὶ φυλὴ Πανδιωνὶς, εἰς ἣν ἐθελοντὴς ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παῤῥησία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων ἀρεταὶ, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὔνοια, τῶν ἐμὲ

dicere, *de Macedonibus*, inquit, *nihil non ſceleris credibile eſt: neque mirum fuerit, ſi Demoſthenem ita capiunt, ut Amphipolin, ut Olynthum, ut Oropum.* Talia dixit multa. Etenim notarios conſtitui, ut dicta tibi ſervarentur. *Tametſi ego*, inquit, *tormentorum aut mortis metu in conſpectum venire Antipatri nolo; ſed ſi vere iſta praedicatis, multo magis etiam mihi cavendum eſt, ne vita ipſa ab Antipatro mihi donata corrumpar, neque relicta acie, in qua ipſe me locavi, Graecanica, in Macedonicam me coniiciam. Praeclarum enim eſſet, Archia, ſi vitam mihi Piraeeus ipſe praeſtaret, & triremis, quam dedi, & moenia & foſſa meis impenſis effecta, & Pandionis tribus, in qua mea ſponte ſumtus in pompam ſacrorum feci, & Solon, & Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & militaria decreta, & leges trierarchicae, & maiorum virtutes, & tro-*

πολλάκις ἐστεφανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλεηθέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην. Εἰ δέ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχὴ, καὶ θά- 46
λαττα, παρά γε τουτουὶ Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεὼ, μηδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχίᾳ, τεθναίην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ θεοῦ κολακευτέος. ἐξῆν μοι φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταττόμην. ἐξῆν γὰρ κἂν ὀψὲ τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπῃσχυνόμην· οὔκουν ἡρούμην αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλ-

paea, & benevolentia civium, qui ſaepe me coronarunt, & Graecorum potentia, qui huc uſque a me ſervati ſunt. Si vero etiam miſericordia aliena vivendum, humile id quidem eſt, ſed tolerabilis tamen miſericordia a neceſſariis, quorum redemi captivos, aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in diſſolvendis eranis adiuvi. Si vero ſervare me non poteſt inſularum imperium & mare, at certe ab hoc Neptuno ſalutem peto, & ab hoc altari, & ſanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit, *praeſtare poteſt templo ſuo ſanctitatem, neque pudet illum Archiae prodere Demoſthenem, moriar potius, neque Antipatro nos pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Athenienſibus habere Macedonas, & nunc in fortunae veſtrae partem venire, ſi cum Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluiſſem. Licebat enim vel ſero aliter inſtituere animum, niſi Erechthei filias vererer & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-*

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ᾽ ἐμαυτὸν οὐ καταισχυνῶ τὰς Ἀθήνας ἑκὼν δουλείαν ἑλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγῳδιῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθὲν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ᾽ ὅμως,
Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν·

κόρη καὶ ταῦτα· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενος; καί τινα πικρότερον ἔλεγε, προαχθεὶς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυβρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ᾽ ἐμοῦ, τὰ μὲν δεομένου, τά δ᾽ ἀπειλοῦντος, ἁπαλὴν μοῦσαν στερρᾷ κεραννύντος, Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὤν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι,

6 Λεχθὲν) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

ga & ipſe mutare caſtra. Honeſtum enim perfugium mors eſt, ut ab omnis turpitudinis periculo ſimus liberi. Et nunc, Archia, quantum in me eſt, non afficiam turpitudine Athenas, ſervitute ultro eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amiculo. Verum, inquit, *fas enim eſt Tragoediarum apud te meminiſſe, nonne praeclarum eſt illud dictum:*

At illa dum moritur, tamen
Multa cavet cura, decenter ut cadat.

Haec puella: & Demoſthenes honeſta morte vitam turpem potiorem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum oblitus? Et provectus ultra, amarius quaedam dixit in eos, qui a fortuna inſoleſcunt. Sed quid ea nunc dicere opus eſt? Tandem vero me preces partim, partim minas adhibente, & mollem Muſam illa rigida miſcente, *Moverer*, inquit, *hiſce, Archias ſi eſſem. Quandoquidem vero ſum Demo-*

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι. Τότε δὴ 48
τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διενοούμην· ὁδ᾽ ὡς ᾔσθε-
το, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν Θεὸν προσβλέψας,
Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ
τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ᾽
ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ Θεὸς ἀνεῖλεν ἀπόρθητον
εἶναι· μεθ᾽ ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσά-
μην, ἀδεὲς δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλη-
σε δ᾽ οὐδὲν οὐκ Εὐκτήμονος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ᾽ εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ᾽ ἐμὲ γὰρ, οὐδὲν παράνομον ὁ νεὼς
πείσεται· τὸν δὲ Θεὸν προσειπὼν, ἑκὼν ἕψομαι. κἀγὼ

ſthenes, ignoſce mihi, o noſter, quem natura non fingit ad ignaviam. Tum ſane tum vi illum detrahere *ab altari* cogitabam. At ille cum ſentiret, aperte ridebat, & Deum adſpiciens, *Videtur,* inquit, *putare Archias, arma ſola, & triremes, & moenia, & exercitus, copias eſſe, & refugia humanis animis; meum autem apparatum contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii, & Triballi, & Macedones, ipſo illo muro ligneo firmiorem, quem reſpondit quondam Deus vaſtari non poſſe; qua quidem providentia ſine metu verſatus ſum in republica, metuſque omnis expers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Euctemon, neque Ariſtogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Philippus tum, neque nunc Archias.* Haec ubi dixerat, *Noli,* inquit, *manum mihi iniicere; quantum enim in me eſt, nulla fiet huic ſacro iniuria: ſed Deo adorato ſponte ſequar.* Atque ego

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἀλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ΑΝΤ. Τὸ δὲ τί δή ποτε ἦν;

ΑΡΧ. Ὕστερον βασάνοις θεραπαίνης ἐφωράσαμεν, πάλαι φάρμακον αὐτῷ τεταμιεῦσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτώμενον. οὐ γὰρ οὖν ἔφθασεν ὑπερβὰς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ, μὰ τούς. . . . κἀμοὶ μὲν ἐφαίνετο προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν ἔχω.

ΑΝΤ. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in ſpe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Poſtea tormentis ab ancilla expreſſimus, olim repoſitum illi fuiſſe venenum, quod abſolvenda a corpore anima libertatem ipſi pararet. Vix enim limen templi egreſſus fuerat, cum, *Duc ſane hoc*, inquit, *ad Antipatrum; Demoſthenem vero non duces. Per ego illos....* Et videbatur mihi adiecturus, *qui Marathone ceciderunt.* At *Valete!* cum dixiſſet, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obſeſſi expugnatique Demoſthenis poſſum referre.

Ant. Demoſthenis & iſta, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propoſitum, quam civilis providentia, in manu *ſemper* pignus certiſſimum li-

τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται, βίον ἕξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζομένας ὁδοὺς, ὀπαδός τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

6 Ναίομεν) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem diſceſſit, vitam habiturus in beatorum inſulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur animarum in coelum, ſectator Daemon Liberatoris Iovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, donarium regioni illi, iis ipſis, qui ad Marathonem cecidere, praeſtantius.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

1 ΖΕΥΣ. Μηκετι τονθορίζετε, ὦ θεοὶ, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὖς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπείπερ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ κατηγορείτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων.

3 Μηκέτι τονθορύζετε) Ἀντὶ τοῦ ὑπ' ὀδόντας γογγύζετε. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

11 Οἷς ἔξεστιν) Τὸ, οἷς ἐφεῖται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἔρωτα. οὐ γὰρ ἐξῆν θηλείας δημηγορεῖν. V.

DEORUM COMITIA.

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. Nolite amplius muſſare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miſcere ſermones, & aegre ferre, ſi indigni multi convivio noſtro interſunt: ſed quandoquidem concio de his data eſt, aperte dicat unuſquiſque, quid ſibi videatur, & accuſet. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari claſſicorum Deorum, quibus ius eſt? Quaeſtio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψειας εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ.

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίους ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἴονται εἰργάσασθαι. ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημό- 2

Mom. Ego Momus, ſi mihi permiſeris, Iuppiter, volo dicere.

Iup. Praeconium tibi hoc iam permittit: itaque me [*meo permiſſu*] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter ſe gerere quoſdam noſtrûm, quibus non ſatis eſt Deos ex hominibus ipſos eſſe factos; ſed niſi ſuos etiam pediſſequos atque famulos in aequo nobiſcum faſtigio conſtituerint, nihil ſibi magnifice, nihil fortiter feciſſe videntur. Peto autem a te, Iuppiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege poſſim, cum ſciant omnes, quam liber ſim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere ſoleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam prae pudore ſententiam occultans, adeo quidem, ut etiam moleſtus pleriſque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σιός τις κατήγορος ὑπ᾽ αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ᾽ ἐπείπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ᾽ ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.
3 Πολλοὶ γὰρ, φημὶ, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαῤῥήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοὔνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accuſator ab iis *propterea* dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum eſt, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, ſine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, noſtri ſe conſeſſus factos eſſe participes, & aequo nobiſcum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales ſint, ſuos inſuper miniſtros & ſui chori ſodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viſcerationibus partem & de ſacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis ſolventes.

Iup. Noli quidquam obſcura ſignificatione, Mome, dicere: ſed diſerte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio eſt, ut coniiciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παῤῥησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τοὔνομα. ὁ γάρτοι γενναιότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ Συροφοίνικός τινος ἐμπόρου, τοῦ Κάδμου, θυγατριδοῦς, ἐπείπερ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν μέθην, οὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁρᾶτε ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκράτου ἕωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνὸν, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους· ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς, καὶ γένειον βαθὺ καθειμένος, ὀλίγον 4

7 Οὔτε τὴν μίτραν) Μίτρα ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός· λέγεται δὲ μίτρα καὶ προγαστρίδιός τις ὅπλισις ἁλυσιδωτὴ, τῶν πρὸ τοῦ ἤτρου φυλακή τις καὶ ἀσφάλεια. V.

Mom. Praeclare ſane, Iuppiter, *facis*, cum ad dicendi me libertatem incitas: regie iſtuc profecto facis & magno animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille Bacchus, ſemihomo, ne Graecus quidem materno genere, ſed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos, poſtquam immortalitate dignatus eſt, qualis ipſe ſit, non dico, neque ob mitram, neque ebrietatis cauſa, neque ob inceſſum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris ſit & effeminatus natura, ſemifurioſus, merum a ſummo inde mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & ſuum ſecum chorum adducens adeſt, Deoſque fecit Pana & Silenum, & Satyros, ruſticos & caprarios pleroſque, laſcivos, aliena figura, homines: quorum unus corniger, & ex dimidia inferiori parte capro ſimilis, barbam demittens

τράγου διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος· οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κεράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐρὰς ἅπαντες. ὁρᾶτε οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους; ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύω γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην οὖσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

I Ὁ δὲ φαλακρὸς) Τὸν Σιληνὸν λέγει. V.

II Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ) Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγεγόνει γεωργός· τούτῳ φασὶν τὸν Διόνυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον, ἀφ᾽ οὗ ἰκαρία ἡ πρώτη ἄμπελος ὠνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἡ ἐνεγκοῦσα τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος ἔδωκε ποιμέσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττικοῖς, οὗ πίοντες νομίσαντας τοὺς λοιποὺς, ὅτι τεθνήκοιεν οἱ βαθεῖ τῷ ὕπνῳ διὰ τὴν οἰνοποσίαν κατασχεθέντες, ἀποκτεῖναι τὸν Ἰκάριον, νομίσαντας θανάσιμον φάρμακον δεδωκέναι οὐ μόνον τοῖς καθεύδουσιν, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγορῶσι καὶ τῇ μέθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποιητικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χόλον αὐτοῖς ἐμβαλεῖν τοιόνδε. ἐλθὼν γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ὡραίου παιδὸς, ἐξέμηνεν αὐτοὺς πρὸς ὁρμὴν μίξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν διαφθεῖραι. ἀλλ᾽ ὁ μὲν εὐθὺς ἀφανὴς ἐγεγόνει. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνου ὑποσχομένου τὸ καθ᾽ ὁρμὴν αὐτοῖς ἐᾶν ἐκτελέσαι, ὡρμήκεσαν ἄχρι κινήσεως. καὶ δὴ μεμενήκεσαν οὕτως ἀεὶ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατάπαυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ᾽ οἷς ἐξιλασάμενοι τὸν θεὸν, τοιαῦτα κατὰ χρησμὸν πεποιηκότες πήλινα σχήματα, καὶ ἀνθ᾽ ἑαυτῶν ἀναθέντες ἐπαύσαντο τῆς μανίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus ſenex, ſimis naribus, aſino plerumque vectus: iſte Lydus eſt. Satyri autem acutis auribus, calvi ipſi quoque, cornibus praediti, qualia haedis recens natis ſubnaſcuntur: hi Phryges. Caudas habent univerſi. Vide, quales nobis praeclarus iſte Deos faciat? Deinde admiramur, ſi contemnunt nos homines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentoſos. Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, amaſiam alteram ſuam Ariadnen, cuius etiam coronam ſide-

γεωργοῦ θυγατέρα. καὶ ὃ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοὶ, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἕξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ᾽ οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκλη- 6
πιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἷ φέρῃ τῷ λόγῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων· ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς, υἱὸς ὢν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σὲ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inſeruit, alteram Icarii ruſtici filiam: & quod omnium maxime, Dii, ridiculum eſt, etiam canem huius Erigones ipſum huc eduxit, ne deſiderio maceretur puella, ſi non habeat in coelo, familiarem ſibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, & ebrioſa inſania, & riſus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aeſculapio, neque de Hercule: video enim, quorſum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter ſanat, & ex morbis excitat, compluresque unus dignitate exaequat: hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem ſibi paravit. Hos igitur accuſare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, cauſa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe ſi nihil aliud, ignis adhuc habent veſtigia. Si vero liceat adverſus ipſum te libere loqui, multa ſunt, quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὖν κἀμὲ ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν
7 Αἰγιεῦσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἃ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρτοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιὼν παρ' αὐτὰς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ἧς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,

5 Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν) Αἴγιον καὶ Ἑλίκη καὶ Βοῦρα καὶ Ῥύπαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ τοῦ Κρισαίου κόλπου καταντικρὺ τῶν Ἐχινάδων νήσων, ὡς πρὸς τὴν ἕω, αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι, τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἑλίκης δὲ καὶ τὰ ἐρείπιά ἐστιν ἰδεῖν παρὰ τὸν αἰγιαλόν· αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πόλις ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θαλάσσῃ, σεισμῷ πάλαι τοῦτο παθοῦσα. V.

Iup. Quin adverſus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis poſtulas?

Mom. In Creta quidem non hoc ſolum audire eſt, ſed aliud etiam quiddam de te dicunt, & ſepulcrum oſtendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegienſibus, ſuppoſiticium te dicentibus. Ceterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & cauſam, quod tot ſpurios hic noſter conſeſſus habet, tute, Iuppiter, praebuiſti, mortalibus te feminis miſcens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma deſcendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehenſum, taurus cum eſſes, mactaret, aut auri flatorum aliquis, cum eſſes aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπότ' ἄν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεὼς, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἱ δ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηνταί σε· καὶ οὐχὶ ἄῤῥενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἴσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

1 Ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ) Ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον παρὰ τὸ ἐνεύρεσθαι τοῖς τῶν ὤτων λοβοῖς. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. Inſuper vero coelum nobis ſemideis iſtis oppleviſti: neque enim aliter poſſum dicere. Et ridicula res eſt, ſi quis ſubito audiat, Herculem Deum eſſe factum; Euryſthea vero, qui ſub imperio illum habuit, eſſe mortuum: & propinqua ſibi eſſe aedem Herculis, qui ſervus fuerat, & Euryſthei ſepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rurſus Thebis Bacchus Deus eſt: at conſobrini illius Pentheus, & Actaeon, & Learchus, hominum omnium infeliciſſimi. Ex quo vero tempore ſemel tu, Iuppiter, fores aperuiſti talibus, converſus ad mortales feminas, imitati te ſunt univerſi, idque non mares ſolum, ſed, quod turpiſſimum eſt, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchiſen, & Tithonum, & Endymionem, & Iaſionem, & reliquos?

ὥστε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴπῃς· χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλήν σου νεοτ-
9 τεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἢ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἑλληνίζων τῇ φωνῇ· ὥστε οὐδ' ἢν προπίῃ τις, ξυνίησι; τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολξις,

Itaque haec miſſurus mihi videor: longum enim fuerit *omnia* reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim feram, ſi dolore adoleſcentulum affeceris in genus illius aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipſa in coelo eſt, in regio ſceptro ſedens, & tantum non tuo in capite nidum ſibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam Ganymedis cauſa miſſam faciemus? Verum Attis ſane, Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis intro vocati ſunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara, qui neque ſonare Graeca poſſit: ita neque ſi quis illi propinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum videntes, longum nobis valere iuſſis, immortalitate ipſi donant, & Deos, quoſcunque voluerint, ſuis ſuffragiis con-

δοῦλος ὤν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθών.
Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί, μέτρια· σὺ δέ, ὦ κυνο- 10
πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βου-
λόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
προσκυνεῖται, καὶ χρᾷ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνο-
μαι δὲ ἴβιδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ
ἄλλα πολλῷ γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανόν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοί, πῶς
ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
κυνούμενα; ἢ σύ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὰν κριοῦ
κέρατα φύσωσί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φὴς τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
γυπτίων· ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
ματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

ſtituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, ſervus cum eſſet, in album, neſcio quomodo, deliteſcens irrepſit. Quamquam, Dii, modica ſunt iſta omnia. Tu vero iſte cum canino roſtro, involute ſindonibus Aegyptie, quis es, vir bone, aut quomodo, latrator, Deus eſſe poſtulas? Quid vero ſibi vult Memphiticus iſte taurus, ille maculoſus, quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pudet vero ibides & ſimias dicere, & capros, & alia magis etiam ridicula, in coelum, neſcio quomodo, intruſa ex Aegypto, quae quomodo, Dii, ſuſtinetis, cum aequaliter, vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemadmodum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producunt?

Iup. Turpiſſima ſane iſta nobis narras de Aegyptiis. Attamen pleraque illorum, Mome, ſunt aenigmata, neque omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo myſteriis nobis, Iuppiter, opus eſt,

ὡς εἰδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεούς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΥΣ. Ἔα, φημὶ, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὃ μάλιστά με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, θεσπιῳδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἄπολλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχῃ, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητρολώου υἱὸς ὢν) Ἀλκμαίωνος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὃς Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἀπεκτονὼς ἐπλανᾶτο κατὰ πάσης γῆς, μηδενὸς αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρήσαντος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοίκησιν, ἥτις οὔπω ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτεινομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὑρεθῆναι, ἧκε πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. θολερὸς γὰρ οὗτος ἀεὶ ῥέων, καὶ ταῖς Ἐχινάσιν νήσοις εἰς θάλασσαν ἐκδιδοὺς, ὑπωπτεύθη αὐτῷ πρόσχωσιν οὗτος ἐν τοσούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδεῖξαι, ἥτις ἱκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὖσα τοῦ τῆς μητρὸς φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναί φασι, καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἑνὸς τῶν υἱῶν Ἀκαρνᾶνος, Ἀκαρνανίαν τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

ut ſciamus, Deos eſſe, qui Dii ſunt; qui autem canicipites ſunt, illos eſſe canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his conſiderabimus otioſe. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, &, quod maxime angit me, Amphilochum, qui, ſacerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praeſtigiis, duorum obolorum cauſa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, ſed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicunque *lapis* oleo perfuſus fuerit, & coronas habeat, & praeſtigiatorem hominem, quod genus multi ſunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριὰς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν
Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἕκτορι
θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν
Χεῤῥονήσῳ. ἀφ᾽ οὗ δ᾽ οὖν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ἐπιδέ-
δωκε μᾶλλον ἡ ἐπιορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως
καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13
περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα
ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παῤ
ἡμῖν, οὔτε συστῆναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ,
καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλη-
τος ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἱμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυ-
πόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλα-
κῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως
αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε
οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι κἂν μυρίας
ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσαν

Polydamantis athletae ſtatua febricitantes ſanat Olympiae; & Theagenis in Thaſo; & Hectori ſacrificant in Ilio, & Proteſilao e regione in Cherſoneſo. Ex quo igitur tot numero facti ſumus, magis periuria invaluere & ſacrilegia; & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de ſpuriis & fraude relatis in tabulas cenſorias. Ego vero etiam nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque ſunt inter nos, neque omnino poſſunt conſiſtere, haec etiam, Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam ſunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnantia ſibi & caſſa rerum nomina, a ſtupidis hominibus philoſophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, ſic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis ſacrificare iam velit, cum norit, ſi vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen eſſe Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἱμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν, μὴ ἐπαΐειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας· ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παῤῥησία
14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ᾐτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλεῖον ἂν γίγνηται.

ſunt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis ſunt deſtinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire *iſta nomina* in philoſophorum diſputationibus, novi, niſi adeo ſurdus es, ut neque clamantes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, deſinam orationem. Video enim, gravari pleroſque dictis meis, & exſibilare illa, eos praeſertim, quos tetigit mea in dicendo libertas. In fine ergo ſi vis, Iuppiter, decretum quoddam de his recitabo, quod ſcriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim abſurde reprehendiſti: & oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum exceſcant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘῌ ΤΥΧῌ.

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἑβδόμη ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων· ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

Quod felix fauſtumque ſit! Comitiis legitime habitis, ſeptimo die ineuntis *menſis*, Comitia Iuppiter habuit, retulit Neptunus, in ſuffragia miſit Apollo, ſcribae munere functus eſt nocte Momus, ſententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, ſed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate noſtra nobiſcum fruantur, in cenſuales tabulas neſcio quomodo clam relati, & Deorum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudine ſit convivium, diverſarum linguarum & colluviei cuiuſdam hominum, deficiatque ambroſia & nectar, ita ut mina iam illius hemina conſtet propter bibentium multitudinem: ipſique contumaci quadam ſuperbia depulſis veteribus & veris Diis, priorem ſibi

θεοὺς, προεδρίας ἠξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι· Δεδόχθω τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἑλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπιγνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον· τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τοὐντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρίτωσαν καθ᾽ ἕνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἠρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἢν δέ τις ἁλῷ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμόνων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, ἐς τὸν Τάρτα-

accubitum praeter patrium morem arrogent, & in terra quoque honore praeferri illis velint: *Earum rerum cauſa* placeat ſenatui & populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, & eligi Quaeſitores de claſſicorum Deorum numero ſeptem, tres de maiorum gentium ſenatu ſub Saturno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Quaeſitores autem illos ſedere iuratos prius legitimum iusiurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum intereſſe poſtulant: hos porro venire adductis iuratis teſtibus, & generis ſui argumentis. Deinceps hi ſingulatim prodeant in medium; Quaeſitores vero, re explorata, vel Deos eſſe pronuntiabunt, vel ad ſua ſepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, & ſemel eiectorum a Quaeſitoribus, deprehendatur coelum ingreſſus, hic praecipitetur

ρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὑτοῦ ἕκα- 16
στον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον
ποιεῖν, ἀλλ' ἕν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδὸν,
ἢ ἰατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀνα- 17
πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
σιν. Ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων 18
μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστῆσαι ἀντὶ
βωμοῦ. ἢν δέ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ
ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ
καταδιαιτησάντων. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. 19

ΖΕΥΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνα-
τεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro *placeat*, ſuum quemque Deorum opus facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aeſculapium oracula edere, neque tot res unum agere Apollinem, ſed electo uno, aut vatem, aut citharoedum eſſe, aut medicum. Philoſophis porro edicendum, ne nova fingere nomina velint, neque nugas agere de his, quae ignorant. Quotquot autem *reprobatorum* iam templis aut altaribus ſunt culti, illorum ſublatis ſimulacris, imponi *placeat* aut Iovis *ſignum*, aut Iunonis, aut Apollinis, aut ceterorum alicuius: iſtis vero tumulum ſtrui a civitate, & cippum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat, & ad Quaeſitores adire recuſet, eum deſerta lite damnanto *etiam inauditum*. Hoc nobis decretum *eſt*.

Iup. Aequiſſimum, o Mome; & cui ita videtur, manum protendat. Vel potius, ſic fiat! Plures enim, novi, erunt,

γὰρ οἶδ᾽ ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράτορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεὼν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc diſcedite. Cum vero praeconium faciet Mercurius, venite, manifeſta quiſque argumenta afferentes, patris nomen, & matris, & unde *ſit*, & quomodo Deus ſit factus, & tribum, & curiales. Quiſquis enim haec non exhibebit, non curabunt Quaeſitores, ſi magnum quis in terra templum habeat, & homines Deum illum eſſe arbitrentur.

Κ Υ Ν Ι Κ Ο Σ.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. Τι ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνα μὲν ἔχεις καὶ κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῇ, καὶ ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ ἀεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περινοστεῖς ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου, ὡς ἄσην πάμπολλον τουτὶ τὸ τριβώνιον φέρειν· οὐ μέντοι καὶ τοῦτο λεπτὸν, οὐδὲ μαλακὸν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δέομαι· τοιοῦτον δὲ ὁποῖον ἂν πορισθείη ῥᾷστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλά-

1 ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic fuit in C. G. Πῶς δεῖ Κυνικὸν εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κινδυνεύει οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του νομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ. G.

9 Τριβώνιον) Τὸ τριβώνιον ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεῤῥυηκὸς ἱμάτιον. τρίβων δὲ τρίβωνος τὸ τῶν φιλοσόφων ἔνδυμα εὐτελές. Erat autem uſque ad pedes, καὶ χειρίδας ἔχων πλατείας καὶ κεκολπωμένας. G.

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. Heus tu, quid tandem barbam alis & comam, tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & ſine ſoleis, vagam & immanem vitam atque belluinam ſecutus, & contrariis ſemper rebus tuum corpus, non ut ceteri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans, ut multum inde ſordium habeat iſtud palliolum, nec ipſum tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & facillime paretur, & poſſeſſori quam minimum faceſſat mo-

2 χιστα παρέχον· τοιοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτώμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιᾷ, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρως. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἳ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἴδωμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

leſtiae, tale, inquam, mihi ſatis eſt. Tu vero, per Deos, mihi dic, ſumtuoſae vitae vitium ineſſe non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parſimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita ſane eſt.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam pleroſque, victu & cultu utentem, illos vero ſumtuoſo magis, me accuſas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu victuque, quam vulgus, videris uti, ſed indigentiori, aut potius in ſumma vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Viſne ergo diſpiciamus, quando huc ſermo nobis progreſſus eſt, quid ſit, quod deficiat, quid ſit ſatis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

ΚΥΝ. Ἆρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἑκάστῳ, ὅπερ ἂν ἐξικνῆται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἔστω τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδεὲς δὲ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ᾖ τῆς χρείας, καὶ μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις; 4

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν δεόμεθα, οἷον οἰκία, ἆρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τί δὲ ἐσθὴς, τοῦ χάριν; ἆρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur ſatis unicuique illud eſſe dicis, quod aeque late, atque uſus & *neceſſitas* illius, pateat; an aliud quid dicis?

Lyc. Sit iſtud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in uſu deficiat, & non aeque late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim eſt mearum rerum, quod non uſum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si conſideres, ad quid factum ſit unumquodque illorum, quibus opus habemus, verbi cauſa, domus, nonne ut tecti ſimus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, veſtis? cuius rei gratia? Nonne etiam haec, ut tecti ſimus?

Lyc. Nempe.

ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνος ἐδεήθημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ᾽ οὖν, τὼ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΥΝ. Ἀλλ᾽ οὕτως ἂν μάθοις· τί ποδῶν ἔστ᾽ ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον οὖν πορεύεσθαί σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἴσως.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipſum vero illud, ut tecti eſſemus, per Deos, cuius rei cauſa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipſum, quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur *hi mei* pedes peius habere tibi videntur *aliorum pedibus calceatorum?*

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita diſcas. Quod opus eſt pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam ceterorum?

Lyc. Hoc fortaſſe non ita eſt.

Cyn. Neque ergo peius habent, ſi non deterius opus ſuum peragunt.

Lyc. Fortaſſe.

Cyn. Ergo pedes quidem *quod attinet*, non videor deteriore, quam plerique, conditione eſſe.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοὐμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἆρα κάκιον; εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος ἰσχύς. ἆρ᾽ οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὔθ᾽ οἱ πόδες φαίνοιντό μοι σκέπης ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἔνδεια πανταχοῦ κακὸν, καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τρέφεσθαί γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοὐμὸν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὔρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων,

Lyc. Non videris.

Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum *corporibus* deterius eſt? ſi enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim corporis robur eſt. Numquid ergo meum infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male haberent. Defectus enim & indigentia ſemper malum, & facit, ut deteriore conditione ſint ea, quibus adeſt. Sed neque deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus cibis alitur.

Lyc. Nempe manifeſtum eſt.

Cyn. Neque validum eſſet, ſi male aleretur: vitiantur enim a malis alimoniis corpora.

Lyc. Sunt iſta.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita ſe ha-

αἰτιᾷ μου, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ φὴς ἄθλιον;

ΛΥΚ. Ὅτι, νὴ Δία, τῆς φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ᾽ αὐτῆς ἀναδεδωκότων πολλὰ κἀγαθὰ, ὥστ᾽ ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονὴν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ ὅπερ ἂν εὑρίσκῃς, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρείττω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλήρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἔμμαλλα· τοῦτο δ᾽ ἀμπέλους ἡδυοίνους, τοῦτο δὲ τὴν ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis contemnis, & miſeram eſſe confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni facis, & Dii tellurem hanc in medio poſuerint, & ex illa bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus beatam copiam, non ad neceſſitatem modo, ſed etiam ad voluptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, expers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam beſtiae. Aquam enim bibis, quam etiam beſtiae: edis, quidquid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes melius, foenum cum tibi ſicut illis ſufficiat: porro pallium geſtas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui ſi tu his rebus contentus recte ſapis, non recte Deus, qui hinc oves illis velleribus inſtruxerit, hinc ſuavi vino vites; reliquumque apparatum admirabiliter varium produxerit, & oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοδαπὰ, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδὺ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὖ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστι. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις· πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροίη πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τοῦτό γε σαφής.

ΚΥΝ. Ἀλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, 6
εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἔτι τε φιλοφρόνως ἑστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ παντοδαποὺς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐῤῥωμένους, κἄπειτα παραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἁρπάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόῤῥω, τὰ τοῖς ἀσθενοῦσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum ſuavem habeamus, habeamuſque pecunias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pulchras, & inſtructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera ſunt. Hiſce autem omnibus privatum vivere miſerum eſt, etſi ab alio quis privetur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miſerius, ſi quis ipſe bonis ſe omnibus abiudicet, ac profeſſus iam furor.

Cyn. At tu fortaſſe recte *iſtoc.* Verum illud mihi dic, ſi quis, viro divite prolixe, & humaniter, & benigne adeo accipiente epulis & hoſpitio multos ſimul & omni ex genere homines, infirmos partim, partim robuſtos, ac multa deinde omnigenaque apponente; omnia ipſe rapiat, voret omnia, non quae prope ſint ſolum, ſed etiam remota, parata infirmis ipſe robuſtus, idque unam ipſe alvum

κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων· οὗτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἆρά γε φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σώφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο.

7 ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἓν δὲ τῶν ἔγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίοι κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ χρῷτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, τοῦτον οὐχ ἡγῇ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἔγωγε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ

qui habeat, pauciſque, quibus alatur, indigeat, a multis illis perdendus ipſe: ille vir qualis tibi videatur? numquid prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid ſanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? ſi quis eidem huic menſae adhibitus, multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae proxime appoſita ſunt, ſibi delectum, idque ſuae neceſſitati ſufficiens, decenter edat, & hoc utatur ſolo, reliqua ne quidem adſpiciat, hunc nonne iudicas ſaniorem, & meliorem iſto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hoſpitio excipienti ſimilis eſt;

ἔοικε, παρατιθεὶς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδαπὰ, ὅπως ἔχωσιν ἁρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ νοσοῦσι· καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενοῦσιν· οὐχ ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μάλιστα δεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
ἀκρασίαν ἁρπάζοντι πάντα τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε, πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς ἁπανταχοῦ, μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὐτοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων ἀεὶ προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ δυσπόριστα τῶν εὐποριστων· καθόλου δὲ πράγματα, καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονικὰ παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrotantibus, & quaedam robuſtis, imbecillis alia, non ut omnes utamur omnibus, ſed ut iis quiſque, quae ſibi proxima ſunt, & inter haec, quo ipſe tum maxime indigeat. Vos vero illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxime ſimiles eſtis, uti poſtulantes omnibus, & quae uſquam ſunt, non iis modo, quae prope vos ſunt; non terram, non mare veſtrum ſufficere vobis arbitrati, ſed ab extremis inde terrarum oris mercati voluptates, & peregrina ſemper praeferentes domeſticis, & pretioſa vilibus, & quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia eſt: qui in univerſum moleſtias & mala habere, quam ſine iis aetatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretioſi, & beati apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὤνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐρι-
9 φύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδίω

ſeriam aerumnamque contingunt. Conſidera enim, ſis, optabile illud aurum, & argentum, domus ſumtuoſas conſidera, veſtes conſidera ſumma induſtria factas, conſidera, quae iſtaec conſequuntur, omnia, quot ſint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin ſanguine potius, & morte, & quanta ſtrage mortalium? non modo quod navigantes propter iſta multi pereunt, & dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur; ſed quod toties de illis pugnatur, quod inſidias ſibi propter iſta ſtruunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis ſuis coniuges. Ita puto auri cauſa proditum ab Eriphyle virum. Atque iſta fiunt omnia, cum tamen pictae veſtes nihilo magis foveant, & faſtigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea, neque ſomnum ſuaviorem eburnei lecti praebeant: ſed fac-

παρεχομένων· ἀλλ᾽ ὄψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὐδαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσί τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾴδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰ μή τις ἐθέλοι τρυφᾷν. καὶ οὐδ᾽ εἰς ταύτην ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἑκάστῳ χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνθ᾽ ἁμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρήσασθαι, καθάπερ ἁμάξῃ.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἳ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆσθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἁμάξας, τὰς κλίνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ᾽ ἄνω κατάκεισθε τρυ-

pe videas eburneo ſuper lecto, & pretioſis in ſtragulis, beatos illos ſomnum capere non poſſe. Porro omnigeni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, ſed corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero dicam, quot negotia Veneris cauſa homines & faceſſant aliis, & ipſi ſuſtineant? cum ita facile ſit illam curare cupiditatem, niſi quis delicatus nimis eſſe velit: neque in illam ipſam furor ſuus & corruptela ſufficere hominibus videtur. Sed iam etiam uſum rerum pervertunt, utentes unaquaque, ad quod natura ſua apta non eſt, ut ſi quis plauſtri loco uti tanquam plauſtro velit lectulo.

Lyc. Et quis eſt ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iubetiſque illos velut plauſtra ſic lecticas agere cervicibus. Ipſi

φῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώ-
πους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες.
καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρί-
11 ζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέασι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον,
ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰ-
σιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ
φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νὴ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθίεσθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν· ἐπεὶ καὶ τῷ κρατῆρι δύναιτ' ἄν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρᾳ χρήσασθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἅπασαν τὴν τούτων τὶς κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναιτ' ἄν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βούλομαι ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς· ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος ἐκεῖνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero ſupra iacetis delicati, & inde velut aſinos habenis regitis homines, hac non illac vertere ſe iuſſos. Quique haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, ſed tincturas machinantur per illas, quales ſunt, qui purpuram inficiunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae paravit Deus, utuntur?

Lyc. Recte ſane. Poteſt enim inficere, non edi modo caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata eſt. Alioqui etiam cratere poſſit aliquis per vim pro olla uti: ſed ad hoc factus non eſt. Verum enimvero quomodo poſſit aliquis omnem horum enarrare miſeriam? tanta eſt. Tu vero me, quod in partem illius venire nolim, eo nomine accuſas? Ceterum vivo, ut ille, *quem ante deſcribebam*, modeſtus, epulor illa, quae ante me poſita ſunt, &, quae minimo parari poſ-

λεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν οὐκ ἐφιέμενος. Κᾄπειτα θηρίου βίον, βραχέων δεόμενος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κατά γε τὸν σὸν λόγον, οὐδενὸς γὰρ δέονται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέστερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι ἑκάτερόν ἐστιν, ἐννόησον· ὅτι δέονται πλειόνων οἱ μὲν παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσοῦντες τῶν ὑγιαινόντων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δέονται. 12

Ἢ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἄριστον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαιμονίαν περινοστεῖν γυμνὸν, δέρμα μόνον ἔχοντα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κακοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ 13

ſunt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deſiderans. Deinde beſtiarum vitam, qui minutis rebus indigeam, & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem rationem etiam deteriores beſtiis Dii fuerint. Nulla enim re indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrumque ſit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, aegrotos, quam ſanos: in univerſum vero, quod ubique deterius eſt, illud pluribus indigere eo, quod eſt praeſtantius. Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos accedunt, indigent pauciſſimis. Aut putaſne, Herculem, illum hominum omnium fortiſſimum, divinum virum, & pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberraſſe nudum, pelle ſola inſtructum, nullaque earum rerum, quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

κακά· οὐδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν, ἐφ' ὅ, τι γὰρ ὁρμήσειεν, ἁπανταχοῦ πάντων ἐκράτει, καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυτοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιϊέναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρατὴς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἤθελε, καὶ τρυφᾷν οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ τούτου μαθητὴς, οὐ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὥς
14 φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν; Ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἷς αὐτῶν οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τὶς, ξυρώμενος. ὑγρότητα γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναιξὶ πρέπειν ἡγοῦντο· αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον,

maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aetatis vel ſimilem ſe vel meliorem incidit, donec ab hominibus diſceſſit. An tu putas, ſtragula illum veſte & calceis indiguiſſe, & propterea ſic oberraſſe? Non eſt, quod illud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theſeus diſcipulus nonne rex erat Athenienſium omnium, filius vero Neptuni, ut aiunt, vir ſuae aetatis omnium fortiſſimus? Sed tamen is quoque voluit ſine calceis eſſe, & incedere nudus, & barbam & comam alere ipſi placuit: & non ipſi ſolum, ſed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quiſquam tonderi ſe paſſus eſſet, quàm leonum. Mollitiem enim & laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipſi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πώγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκέ τινα· οὑτωσὶ δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πώγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀποῤῥήτων οὐδὲν, ᾗ πέφυκεν, ἔχειν ἐῶντες. Εὔχομαι δέ μοι τοὺς μὲν πόδας ὁπλῶν ἱππείων οὐδὲν διαφέρειν, ὥσπερ φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δέ μοι γῆν μὲν ἅπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἱρεῖσθαι τὴν ῥᾴστην πορισθῆναι. χρυσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθείην μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus cauſa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam appoſuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc ſunt, illis non equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa menſas & veſtimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam *membrorum* ita, uti natum eſt, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt; me autem ſtragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioſo opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere ſufficiente, domum autem putare hoc univerſum, & cibum capere, qui facillime ſuppeditari mihi poſſit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quiſ-

φίλων μηδείς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθείην· μειονεκτῶν
16 δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα, πολὺ δήπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν, ὁπότε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω δέ σου, πῶς ποτε κιθαρῳδοῦ μέν τινα νομίζεις στολὴν, καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, νὴ Δία, σχῆμα, καὶ στολὴν τραγῳδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἴει δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δεῖ ἑνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέποι ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum cupiditate naſcuntur, & ſeditiones, & bella, & inſidiae, & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At a nobis illa abſit, & plus *aequo* habere nunquam ego concupiſcam, minus contra me habere poſſim tolerare! Habes rationem noſtram, multum ſane diverſam a vulgi voluntatibus: nec mirum, ſi habitu ab illis differimus, qui tam diverſo ſimus inſtituto. Te porro miror, quomodo tandem citharoedi quendam veſtitum putes & habitum eſſe, & tibicinis habitum, & longam veſtem Tragoedi: viri autem boni habitum & veſtem non iam putes, ſed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vulgus, idque cum vulgus malum ſit? Si quidem unus & ſuus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam ille, qui minime omnium delectet luxurioſos homines,

λάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μάλιστα,
ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
μηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυ-
ποδητεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναίδων, καὶ
διακρίνειν οὐδὲ εἷς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροιᾷ τῶν ἱματίων,
οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ
τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
τριχῶν, οὐκ ὀδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον
ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί
ἂν δῴη τὶς ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχον-
τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἧττον. καὶ τρέ-
φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
ζετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσ-
περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιπερ ἂν δέωμαι. κἀ-
γὼ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλπος

quemque habere hi maxime deteſtentur? Iam vero is eſt meus habitus, quod ſqualidus ſum, quod hirſutus, quod detritam geſto penulam, quod comatus, quod ſine calceis. Veſter autem ille cinaedico ſimilis eſt, quem diſcernere nemo poſſit, nec colore veſtimentorum, neque mollitie, neque tunicarum multitudine, neque amiculis, neque calceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem quoque iam oletis, quod iſti, vos, qui beatiſſimi eſtis, maxime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi, olentem? Itaque labores non magis, quam iſti, ſuſtinetis, voluptatibus vero ſervitis non minus: & iiſdem rebus alimini, & ſomnum ſimiliter capitis, & inceditis; quin incedere non vultis, ſed onerum inſtar geſtamini ab hominibus partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocunque opus eſt. Idem ego & frigus ferre poſſum, & ſuſtine-

φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα φέρειν οὐκ ἐθέλετε, τῶν δὲ απόντων ἐφίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρος, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.
18 Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ᾽ ἔθει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάῤῥου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ, ὅπου ἂν ἴοι τὸ ῥεῦμα, ἐκεῖ φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὃ

re aeſtum, & Deorum his operibus non offendi, quia aerumnoſus ſum: vos vero veſtram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti eſtis, & reprehenditis omnia, & praeſentia ferre recuſatis, abſentia autem concupiſcitis; hieme optatis aeſtatem, aeſtate hiemem; in aeſtu frigus, in frigore aeſtum, aegrorum inſtar nauſeabundi, & veſtra de ſorte queruli: cauſa vero iſtis morbus, vobis veſtri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere noſtram rationem poſtulatis, *ut* qui male ſaepius de actionibus noſtris conſulamus: cum ipſi veſtris in rebus inconſiderati ſitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione adminiſtretis, ſed conſuetudine *omnia* & cupiditate. Itaque nihil diverſi eſtis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod eveniſſe

Φασι παθεῖν τινα ἐφ᾽ ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἁρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὁδ᾽ οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέοντος ἐδύνατο. καί τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἄν τις ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τἀληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἁπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ· ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδείᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται. οὐ γὰρ ἐφ᾽ ἑνὸς, ἀλλ᾽ ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ κρημνούς. ἴστε δ᾽ οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι
πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conſcendiſſet furioſum: nempe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam deſcendere ab equo currente poſſet, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, *Quorſum abiret?* reſpondit, *Quorſum huic*, equum monſtrabat, *viſum fuerit.* Sic vos interroganti, *Quorſum feramini?* ſi quidem verum reſpondere velitis, dicatis ſimpliciter quidem, *Quorſumcunque lubebit cupiditatibus:* per partes autem, *Quocunque lubuerit voluptati;* interdum, *Quo gloriae ſtudio;* interdum, *Quo lucri cupiditati.* Interdum vero iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, verum pluribus conſcenſis equis, alias aliis, furentibus quidem univerſis, abripimini. Igitur in barathra vos & praecipitia auferunt: adeo ante factum, quid ſitis facturi, nequaquam ſcitis. At iſtaec detrita, quam ridetis, penula,

λᾶτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοὐμὸν, τηλικαύτην ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδεύτων, οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι μοι προσιέναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόῤῥωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψότατοι, καὶ ἐπιεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗτοι μάλιστά μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν, τῦφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ.

20 Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὡς οὐκ ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα καταγελᾷς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quiete vivendi copiam mihi praeſtet, & faciendi, quod volo, & cum his verſandi, quibuſcum volo. Inſcitorum enim hominum indoctorumque nemo quiſquam accedere ad me ob iſtum habitum voluerit: molles autem vel e longinquo devitant: accedunt commodiſſimi homines, & aequiſſimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum his enim verſari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum, qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coronas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo. Ut autem de habitu diſcas, quam illum non viros modo bonos, ſed ipſos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, ſimulacra Deorum adſpice, utris ſimiliora videantur, vobiſne, an mihi? Neque Graecorum modo, ſed bar-

ναοὺς ἐπισκόπει περιϊὼν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι, καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας ὄψει τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῴης περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς φαύλου, ὁπότε καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inſpice, utrum capillati ſint Dii & barbati, velut ego, aut ſicut vos tonſi ſingantur pinganturque. Verum etiam ſine tunicis pleroſque, uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tanquam contemtibili, dicere audeas, cum ipſos illum Deos decere appareat?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ
Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

1 ΛΥΚ. Ἄραγε ὁ γνῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς, οὗτος καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάξασθαι, οὐδὲ γνῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς φὴς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;

4 Ἄραγε) Βουλόμενος ἅπαντα εἰδέναι τὰ σόλοικα. ὁ οὖν Λουκιανὸς βουλόμενος —— εἰσήγαγε σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφιστὴν αὐτὸν ὠνόμασεν. ἐπιτηδὲς οὖν ὁ Λουκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγξαι τὸν σολοικίζοντα. V.

PSEUDOSOPHISTA
SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. NUMQUID, ſi quis deprehendere perverſe iungentem voces poſſit, idem etiam ſibi cavere, ne male iungat, poteſt?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere ſic habentem [*loquentem*]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipſe ſtribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τηλικοῦτος ὤν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασί γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἴργασμαι, σὺ δὲ οὐκ ἐπέγνως.

ΣΟΛ. Παίζεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαθόν σε ὡς οὐκ ἐπιστάμενον. αὖθις δὲ σκόπει, οὐ γάρ σέ φημι δύνασθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἃ μὲν οἶσθ', ἃ δ' οὐκ οἶσθα.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι μέλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. V.

14 Ἃ μὲν οἶσθ', ἃ δ' οὐ) Ἐχρῆν εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, ſi a ſtribligine hoc aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem poſſis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito ſtribligine utentem. Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non obſervante, peregi.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem ſoloeciſmo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rurſus vero conſidera. Nego enim, te poſſe intelligere. Quandoquidem [*ſunt*] quae ſcis, [*ſunt*] quae neſcis.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοίκισταί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἕπῃ τοῦτο δρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθῆσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἕνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενείους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μέν σε παίζειν δοκῶ.

6 Ὄφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάττεται ἀπαρεμφάτῳ, ἢ ὑποτακτικῷ, ἀλλ' ἐνεστῶτος ὁριστικῷ, ἢ ἀπαρεμφάτῳ ἢ εὐκτικῷ, ὁσαύτως καὶ παρῳχημένῳ. ἔδει οὖν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθεῖν δυνηθῆναι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόσκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδὲ αὐτὸ μέλλοντι συντάττεται. Διττῶς οὖν ἐν τῷ ἑνὶ σεσολοίκισται. διὸ καὶ λέγει ὅτι τρὶς σεσολοίκισται. V.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverſe voces iunxi, tu vero non agnoviſti.

Sol. Quomodo enim agnoſcerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & ſoloeciſmos facio: tu autem facientem non perſequeris. Alioqui utinam vel nunc perſequi poſſis!

Sol. Mira narras, ſi ſoloeciſmum ego obſervare non potero.

Lyc. Et quî poſſis unum obſervare, qui tres ipſos ignoraveris?

Sol. Quoſnam tres?

Lyc. Univerſos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΛΥΚ. Ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν τὸν ἁμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἄν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΛΥΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῆ, σὺ δ᾽ οὐκ ἔγνως. μέγα οὖν ἆθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνως.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.

ΛΥΚ. Ἀλλ᾽ οὐδὲ νῦν ἔγνως.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἆθλον ἔφην σε καταπρᾶξαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΛΥΚ. Ὀρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἕπεσθαι. συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσειας.

5 Μέγα οὖν ἆθλον) Ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἆθλον. V.

12 Καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν) Κακῶς τὸ εἰς τὰ ἔμπροσθεν προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο. κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐπεὶ πρόϊθί φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, ſi quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, ſi nihil *eiuſmodi* dictum ſit.

Lyc. Dictum, & ſtribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexiſti. Magnum praemium [*certamen*] ergo confeceras, ſi intellexiſſes.

Sol. Non magnum illud quidem, ſed *mihi iam* profeſſo neceſſarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexiſti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confeciſſe.

Sol. Quid dicas, neſcio.

Lyc. Recte iſtuc dicis. Neſcis enim. Et praecede ſaltem ad anteriora: neque enim ſequi vis. Intellexero enim, ſi quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὖθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἆρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγώ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαθόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας,

7 Μεθῆκα θεῖν λαγὼ) Καὶ τοῦτο σόλοικον γενικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἡ γενικὴ, ἡ δ' αἰτιατικὴ τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixiſti, quae dicere ſoloeci homines ſolent.

Lyc. Nempe quod modo dictum eſt, minutum tibi malum videtur? Verumtamen ſequere rurſus, quia excurrentem non obſervaſti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimiſi currere leporem celeriter. Numquid praeteriiſti? ſed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in ſtribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum eſt.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupiſti [*corru-*

ὥστε μηδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινά.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4 πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Κἀμὲ τοίνυν εἴσῃ τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνως σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότι.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ

1 Οὐ γὰρ πρόσεστιν) Ἐπειδή φησι οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἴς τινα ἐσολοίκισα. τούτου χάριν οὐκ ἔγνως τὸν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων) Ἡ τίτθη θηλάζει, ὁ δὲ ἀντιστρέψας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία) Αὐξανόμενα γὰρ ἔδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲν γνωσόμεθα) Ὤφειλε γὰρ καὶ τὸν δυνητικὸν προσθῆναι σύνδεσμον τὸν ἄν. οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γνῶμεν οὐδὲ γνωσόμεθα. νῦν δὲ διπλῆ σεσολοίκισται, καὶ τῇ ἐλλείψει τοῦ ἂν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνητικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero *Voſſiano* ſic: [ἂν] ἰστέον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἂν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὕρηται ἕξω ἂν, καὶ ἐρῶ ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἂν ἔν τε τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρακειμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσομεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεία τοῦ ἄν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἑνικὸν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

ptus es], ut neque in hoc ipſo [*verbo corrupiſti*] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo iſta dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices ſuas lactant [*lactent*]. Aut ſi ne nunc quidem me ſtribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [*creſcentes*] pueri ſoloeciſmum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec ſi ignorabimus, nihil intelligemus noſtrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. κἀγὼ μὲν οὕτω. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε τὸν ἁμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἄν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς τήμερον ὡς ἐξιών; ἑτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα, πῶς φῄς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου; ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστί μοι· ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὤν. ἄλλου δὲ εἰπόντος, ὁ δεινά ἐστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς

4 Τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν) Πόσους παῖδας ἔτεκες. V.

5 Πηνίκα ἔξεισι) Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἤμερον, ἐνεστῶτος γάρ. τί οὖν φησ: ἐρωτᾷς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν; V.

7 Τὰ πατρῷα) Πατρικὰ ὅταν εἴπωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν, ζῶντος τοῦ πατρός. ὅταν δὲ τὰ πατρῷα, τεθνηκότος. V.

9 Πατριώτης) Ὁμοήθης γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φασὶ, ἀντὶ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς νόμοις, τὸ πατρίῳ ἐχρήσατο. V.

In altero *Voſſ.* Cod. ſic: Ὥσπερ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· Σικελιώτης δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὕτω πάτριος, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μέθυσος γὰρ, ἀλλ' οὐ μεθύσης. V.

li ergo amplius dicere, te aptum eſſe ad deprehendendum ſoloecum, ipſumque te ſoloecum negare. Atque ego ita *tibi conſulo.* Socrates autem ille a Mopſo, quicum fui in Aegypto, talia dicebat ſine aſperitate & moleſtia, nec peccantem redarguebat: verum interroganti, *Qua hora* [quando] *exiret? Quis enim*, inquit, *reſponderet tibi de hodierno die, quaſi exiturus?* Alio autem dicente, *Luculentum habeo patrimonium; Quid ais?* inquit: *Pater ergo tuus mortuus eſt?* Alio rurſus dicente, *Concivis meus eſt; Neſciebamus ergo*, inquit, *te barbarum eſſe.* Alio dicente, *iſte eſt ebrioſae* [ebrioſus]*; Matris*, inquit, *aut quomodo intelligis?* Alio ἐκλελοχότας dicente, *Duplicas*, inquit, ἐξειλοχότας. Di-

ἐξειλοχότας. εἰπόντος δέ τινος λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ, οὐκοῦν; ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσεισιν ὁ μεῖραξ οὑμὸς φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος, χαρίεν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ δέ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δέ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα πάρεστιν) Λῆμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἑνός. M. *V.*

Idem Schol. in altero *V.* [Λῆμα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Λῆμα διὰ ἑνὸς τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μεῖραξ) Τὸ μεῖραξ οὔ φασιν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειράκιον λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργειαν οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαιότατος) Κορυφὴ ἡ κεφαλή. τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ δέχεται ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαιότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἕτερον καὶ ὁρμηθῆναι ποιῶ· ὁρμῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τοῦτο διαθέσεως. V.

cente quodam, Λῆμμα [*acceptio*] *in illo eſt*, per geminum μμ (*cum vellet* λῆμα, *generoſum impetum*); *Ergo*, inquit, *accipiet.* Alio dicente, *Accedit ille adoleſcentula* [*adoleſcentulus*] *amicus meus; Tum tu*, inquit, *maledicis amico?* Ad eum, qui dixerat, *Terreo* [*timeo*] *virum & fugio; Tu*, inquit, *etiam cum timebis aliquem, illum perſequeris.* Alio dicente, *Amicorum ſummiſſimus; Lepidum*, inquit, *ſummo facere aliquid altius.* Dicente quodam, *Expello* [*exire volo*]; *Quem*, inquit, *expellis?* Dicente quodam, *Exſuperne* [*ſuperne*]; *Ex ſuperne*, inquit, *tanquam ex dolio?* Dicente quodam, *Coniunxit* [*iniunxit*] *mihi; Etiam manipulum*, inquit, *Xenophon.* Alio dicente, *Circumſteti* [*ſubterfugi*] *illum, ut deliteſcerem;*

περιέστην αὐτὸν ὥστε λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἷς ὢν, περιέστης τὸν ἕνα. ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
6 αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῷϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῷϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρου δὲ σπουδῇ διηγουμένου τὶ τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. καρῆναι δέ τινος εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περιέστην αὐτὸν) Ὑπηγαγόμην γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ μετῆλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περιστῆναι ἐπὶ τοῦ κύκλῳ λέγεταί τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in *Voſſiano* maiore ita habet: Περιέστη) Τὸ περιέστη δηλοῖ τὸ πέριξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἷς ὢν πέριξ αὐτοῦ ἔστησε;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνεδικάζετο γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ ἠμφισβήτει, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνοῦσθαι ἡ δοκίμη χρῆσις τῶν Ἑλλήνων οἶδεν. V.

In *Voſſ.* maiore ſic: Σύγκρισιν καὶ διάκρισίν φασιν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἕνωσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὥς φασὶν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὴν ἀντίταξιν. οὖν συνεδικάζετο ἔδει εἰπεῖν, ἢ ἠμφισβήτει.

5 Νῷϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ νῷϊ εὐθεία καὶ αἰτιατική. ἀλλ' οὔτε καὶ δοτική. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν ἀπαιτεῖ. καλῶς οὖν παίζων αὐτὸν εἴρηκεν· ὡς σὺ καὶ νῷϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν, ἔδει γὰρ εἰπεῖν καὶ νῷϊν ἁμαρτάνομεν ἐρεῖς, τουτέστιν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ φαμὲν γυναικὶ, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί. V.

9 Καρῆναι) Τὸ κείρασθαι ἐπὶ τοῦ κοσμίως· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλίως διαλεγομένων ἐρεσχελεῖν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, *ſi unus ipſe unum circumſtetiſti.* Alio dicente, *Commiſcebatur* [*comparabatur*] *illi; Omnino etiam ſeparabatur*, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more ſoloeci eſſent, lepide illudere. Ad dicentem enim, *Nos* [*nobis*] *hoc videtur; Tu*, inquit, *etiam Nos* [*nobis*] *dices, nos peccare.* Alio ſerio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, *Illa vero Herculi mixta; Non igitur*, inquit, *mixtus illi Hercules?* Quodam dicente, *Se tondendum eſſe; Quid enim*, inquit, *malum feciſti, & dignum ignominia?* Et, *decer-*

δέ τινος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα, ἐπί τῳ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δέ τινος εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δέ 7
τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλών; ἀφιστᾷν δέ τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη,

2 Βασανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. V.

6 Εἰ μελετήσει) Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἐνεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γάρ φασι μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

§ Τεθνήξει) Τεθνήξεται γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρου. V.

10 Στοχάζομαι) Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦν τάττεται τὴν βολὴν, ἢ τοῦ τεκμαίρεσθαι. V.

tare quodam dicente [*de amica diſputatione*] ; *Cum hoſte*, inquit, *decertas?* Alio dicente, *Torqueri filium ſuum aegrotantem; Quam ob rem*, inquit, *aut quid quaerit, qui torquet?* Cum diceret aliquis, *Proficit in diſciplinis;* ille, *Plato*, inquit, *hoc vocat progreſſiones facere.* Interrogante aliquo, *Num declamabis* [*declamabit*] *iſte? Quomodo igitur*, inquit, *me interrogans declamaturuſne ſim, dicis iſte?* Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, *Mox morieris* [*morietur*] *; Melius*, inquit, *erat etiam hic non affectare ſermonem Atticum & male ominari.* Ad eum, qui dixerat, *Collineo in illum*, pro *parco illi; Numquid*, ait, *iaculando aberraſti?* Cum ἀφιστᾷν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (*pro* ἀφιστάναι, *ſollicitare ad defectionem*)*; Ambo quidem*, inquit, *non novi.* Ad eum, qui dixerat, *Praeterquam niſi; Haec geminata*, inquit, *nobis lar-*

διπλᾶ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδάττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὁ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέγει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἴδε χρωμένου τινὸς, ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντιποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βαρεῖν δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ᾗ νενόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἁμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρῆσθαι γὰρ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. V.

2 Ἔκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δόκιμον. V.

5 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κωλύειν ἢ ἀντέχεσθαι τάττουσι. μάλιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ ποιηταῖς. βραδύτερον παρ' Ἕλλησι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα Ἀττικοὶ εἴληχα φασὶ, καὶ τὸ λέλειφα, εἴληφα. V.

giris [*gratis & fruſtra adeo ponis*]. Et χρᾶσθαι [*pro* χρῆσθαι, *uti*] dicente quodam; *Verbum*, inquit, *Pſeudatticum.* Dicenti *ex tunc*, † *Pulchrum*, inquit, *dicere* ex ſuperiori anno, *Plato enim* in tunc *ait* †. Ei, qui *ecce* pro *vide* utebatur, *Alia*, inquit, *pro aliis ſignificas.* Dicente quodam *accipio* pro *intelligo*, *Mirari ſe* dicebat, *quomodo* † *qui vindicet ſibi dicendi partes*, *dicat*, *ſe vindicare* †. Βράδιον dicente aliquo; *Nonne eſt*, inquit, *ſimile* [*aeque vitioſum*] alteri, τάχιον; Βαρεῖν [*gravare*] cum dixiſſet aliquis; *Non eſt*, inquit, βαρύνειν *qua putaſti* [*ita inſolitum*, *ac putaſti.*] Cum λέλογχα aliquis, quod eſt εἴληχα [*ſortitus ſum*], dixiſſet, † *Parum*, inquit, *etiam apud quos peccatur* †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [*volare*] dicerent; *Verbum hoc eſſe a* πτῆσις [*volatus*] *plane ſcimus. Columbum* [*pro columba*]

ὡς δὴ Ἀττικὸν, καὶ τὸν Φάττον ἐροῦμεν, ἔφη. Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι· καὶ πῶς ἂν, ἔφη; Φακόν τις Φάγῃ; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίωμεν δὲ, εἰ 8
δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν τῶν προτέρων λόγων. κἀγὼ μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον. οἶμαι γάρ σε κἂν νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπακούσαντα τῶν ἑξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἴσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σου λέγοντος· ὅμως εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς φὴς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπὲ τοίνυν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

1 Φακὸν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἑνὸς εἴρηται καὶ ὡμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑψητοῦ φακὴ λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν μέλλον τιμήσαντα. ἐπὶ οὖν τὸ δυνήσεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ, ὡς μὴ συνιέντος σολοικίσαντα. V.

11 Τὸ ἀνέῳγε) Βούλονταί μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι· ἀνεῴγετο λέγων ἡ θύρα σοὺ πάνυ πρωΐ. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; *Etiam hunc anatem vocabimus*, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [*pro lente*] *ſe ediſſe*; *Quomodo tandem*, *Lentiginem quis edat?* inquit. Atque iſta Socratea ſunto. Redeamus iam, ſi videtur ad certamen priorum ſermonum. Et ego quidem citabo optimos, ut ſint univerſi: tu autem *qui ſint* agnoſcito, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* poſſis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic tamen.

Lyc. Et quomodo te poſſe negas? Ianua enim prope tibi ſe cognoſcendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέῳγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ᾤμην ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἄδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλ-

6 Ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Καὶ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵππον γὰρ ἐς πεδίον φαμὲν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ ἱππεῖς. V.

Sol. Nihil certe, quod ego aſſequerer.

Lyc. Non ergo illud *aperuit ſe* aſſecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, ſi ne nunc quidem, quae dicuntur, aſſequeris. Atqui *reſpiciens* ad ea, quae initio abs te dicta ſunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*ſoloeciſmum eſſe*] agnoviſti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter ſe* [*nos*] *ipſos* agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obſcure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obſcurum eſt illud *inter ſe ipſos*, de *nobis* dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἷς λανθάνει σε περιϊών;

ΣΟΛ. Ἐοίκασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἷς, πῶς παρῆλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἶσθα δέ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί οὖν τοῦτο;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς τοὐμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ Φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν

1 Μαντεύεται γοῦν) Χρᾷ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσιών. V.

4 Εἰ ἄρα καθ' εἷς) Οὐ γὰρ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. V.

8 Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύεσθαι· ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τῷ μνᾶσθαι. μνᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Deliberat [*reſpondet*] enim ille conſulentibus univerſis. Tu vero neque *illud deliberatum* intellexiſti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo *ad unus* [*ad unum*] fugit te oberrans *ſoloeciſmus?*

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud *ad unus* quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed noſtine aliquem *ſibi conciliantem* nuptias?

Sol. Quid ergo iſtuc?

Lyc. Soloeciſmum committat neceſſe eſt, qui *ſibi conciliet* nuptias.

Sol. Quid ergo ad meam rem, ſi quis *nubens* ſoloeciſmum faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui ſe ſcire dixerat. Et hoc

οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολείποι τὴν γυναῖκα, ἆρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐτῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὀρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σολοικίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδακτέον, ὅπως τοῦτο μὴ πείσεται. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδὲν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλεσθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψοφοῦντα, οὐδὲν ὅλως πεπονθέναι δόξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

1 Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα) Ἀπολείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἐρεῖ. ἀνὴρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλλει. V.

10 Νῦν ψοφοίη τὴν θύραν) Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ἔξω τις ἑστὼς, ψοφεῖ δὲ ὁ ἔσω. V.

quidem ita ſe habet. Sed ſi quis in tranſitu tibi dicat, *ſe diſcedere ab uxore*, num illi permittas?

Sol. Quidni vero permittam, ſi is iniuria affectus videatur?

Lyc. Si vero pateat, ſoloeciſmum ab illo committi, num hoc ei permittas?

Sol. Non equidem.

Lyc. Recte ſane dicis. Non enim indulgendum amico ſtribligine peccanti: ſed docendus eſt, ne hoc illi accidat. Et ſi quis nunc *crepare faciat* oſtium intrans, aut exiens *pulſet*, quid tibi animi fuiſſe dicemus?

Sol. De me nihil: ſed illum intrare voluiſſe, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel *pulſantem* vel *crepitum excitantem* ignores, plane nihil ſenſiſſe putabimus, indoctum adeo hominem?

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαί σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σύ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' εἰπὲ τὶ τοιοῦτον, ὥστε κἀμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φὴς σολοικίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοίκισται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερ' ἄττα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄττα

2 Νῦν δὴ) Πλατωνικὸν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως. ὥσπερ οὖν τὸ ἄρτι διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐνεστῶτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὴ εἰς τὸ γενησόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὴ σολοικίζοι ὁ χρώμενος οὕτως. V.

13 Ἄττα) Τὸ ἅττα δασυνόμενον δηλοῖ τὸ ἅτινα, ψιλούμενον δὲ τὰ τινά. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερα ψιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὰ τινά. V.

Sol. Contumelioſus es.

Lyc. Quid ais? *modo* ego contumelioſus *fiam*, dum tecum diſputo? Videtur autem male iunctum illud *modo fiam*, quod tu non agnoviſti.

Sol. Deſine, per Minervam, & dic eiuſmodi quiddam, quod ego quoque poſſim aſſequi.

Lyc. Et quomodo aſſequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus ſtribligine ſermonis, me non obſervante, te ais ultro peccaſſe, &, in quo quidque peccatum ſit, *doceas*.

Lyc. Nequaquam, bone vir: ſic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his ſingulis me interrogare *ſi velis*, integrum tibi facio. Iam vero alia *quaedam* [ἄττα] ſi videtur, percurramus. Ac primo ipſum illud

μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὀρθῶς Φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἕτερα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ὕβρεως, ἥν με Φὴς ὑβρίσαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σὲ, Φαίην ἴδιον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μέν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σὲ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ Φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι· ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάΦορον.

ἄττα non denſo ſpiritu, ſed leni efferre *oportet.* [Recte dictum apparet poſt nomen ἕτερα compoſitum.] Sic enim minus abſurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, ſed *in te contumelioſus fuiſſe;* proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumelioſe tractare, ſignificat corpus tuum aut plagis, aut vinculis, aut alio modo *male mulcare.* Sed *in te* contumelioſum eſſe dicitur, cum in tuorum aliquid exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contumelioſe tractat, ille in te contumelioſus eſt; & qui filium tuum, & amicum, & qui ſervum; quin etiam de rebus ita tibi res habet. Nam etiam *in rem contumelioſus* aliquis eſſe dictus eſt, verbi gratia *in proverbium,* ut Plato ait in Sympoſio.

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταὐτὸν λέγειν δόξει.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη ταὐτὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθὸν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστί. τόδ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἔχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπουδάζειν πρός τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περί τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui *permutet* iſta, illi ſtribliginem orationis obiici?

Sol. Certe nunc [*a te monitus*] ſciam.

Lyc. Sed ipſum *immutare?*

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem ſit *permutare* & *immutare*, cum hoc ſit [*poſitio*] unius pro altero, vitioſi pro recto; illud vero eius, quod plane non eſt, pro eo, quod eſt [*falſi pro vero*]?

Sol. Iam aſſequor: *permutare* eſt improprium dicere pro proprio: *immutare*, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent iſta quoque contemplationem non iniucundam: *Studioſe appetere* aliquem, propriam appetentis utilitatem ſignificat: *ſtudere alicui*, utilitatem eius, cui ſtudemus. Et haec fortaſſe aliquantum miſcentur, fortaſſe au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦται παρά τισι· βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἑκάστῳ.

ΣΟΛ. Ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

11 ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθέζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἆρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθητι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἔκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῶς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἑστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον·

Ἧσο ξεῖν', ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην.

ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὸ ταῦτα παραλλάττειν, ἁμαρτάνειν ἐστί· τὸ δὲ καθίζω, τοῦ καθέζομαι ἆρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴ-

tem accurate quibuſdam obſervantur. Melior autem unicuique accurata obſervatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum *conſidere* & *ſedere*, itemque *aſſide* & *ſede*, numquid noſti, quid differant?

Sol. Non novi, ſed hoc dicere te audivi, *conſeditor* eſſe peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audiſti. Sed ego *aſſide* & *ſede* differre aio.

Sol. Et quî tandem differrent?

Lyc. Quod ad ſtantem dicitur *Aſſide!* alterum autem ad ſedentem. V. g. *Quin, peregrine, ſedes, ſedem inveniemus & ipſi: ſedes*, pro *manes ſedens.* Quare iterum dictum ſit, mutare talia, peccare eſt. *Colloco* autem a *ſedeo* numquid parvo tibi diſcrimine abeſſe videtur? cum alterum faciamus

περ τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε, 12
οὕτω γάρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἑτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνήρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ, τὸ καταδουλοῦν δ' ἑαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν νῆσον ὅλην βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ κατεδούλωσεν. οὐκ ἀσφαλὲς οὖν τὸ τοῦ Λουκιανοῦ. V.

in aliis, *collocare* dico; alterum vero in nobis ſolis, *ſedere.*

Sol. Haec etiam ſatis enarraſti: & dic ſane *ultra:* ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non noſti, quid ſit *vir ſcriptor?*

Sol. Omnino novi nunc quidem, poſtquam te iſta dicentem audivi.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putaſti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum ſignificat alterius poteſtati ſubiicere; καταδουλοῦν vero ſibi.

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Superſunt alia quoque multa tibi diſcenda: niſi tamen ipſe ſcire tibi videris, cum neſcias.

Sol. Non videri poſſum.

Lyc. Ergo in aliam occaſionem differamus reliqua, nunc autem ſolvamus collocutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. Τί τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωσας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συννένευκας, μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλεόφρονι ἐοικὼς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὦχρος τέ σευ εἷλε παρειάς. μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ ᾅδου ἐληλυθυῖαν; ἢ καί τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἠκηκόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ ἀΐεις ἐμοῦ ἐπιβοωμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειτνιά-

1 ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ ἐπιφέρειν. V. 5 Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βάθους σκέπτῃ. V. 7 Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. Quid hoc rei eſt, Critia? totum te mutaſti. Superciliis deorſum contractis profundas volvis ſub pectore curas, ſurſumque & deorſum vagatus *animos ſub vulpe latentes*, ut eſt in poëta, videris circumferre, *oraque pallor occupat.* Num Cerberum vidiſti, aut Hecaten ex inferis aſcendentem, an conſilio cum Deorum aliquo una fuiſti? Neque enim adeo te affici par, puto, erat, ſi vel mundum, ut quondam ſub Deucalione, eluvie totum periturum audiviſſes. Tecum loquor, o pulcher Critia, non audis multum tibi inclamantem, & prope iam te conſiſten-

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. Ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕθλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεὶς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρίν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῆς σκοτοδινήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τᾶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πήδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί.

2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξάν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθανοῦμαι, ξηρανθήσομαι. V.

tem? Iraſne aliquas adverſum nós geris? obmutuiſti? an exſpectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne ſi forte iterum illae audiendae ſint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, & fabula poëtis fiam. Sed profecto, niſi tu mihi iam inclamaſſes, de praecipiti loco in caput vertigo me impuliſſet, & Cleombroti de me ſaltus, Ambracioten illum dico, narrari quam ſcitiſſime potuiſſet.

Trieph. Mirabilia, Hercle, viſa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poëtae, quot philoſophorum portentoſi ſermones, tantum abeſt ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσῃς, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀποῤῥήτων. ὁ γὰρ χρὼς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕθλους, μή τι κακὸν παθέῃς.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῇς· καί που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσῃς, ὡς καὶ Ἴκαρος τὸ πρίν. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκαταράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

8 Ἀρίγνωτον) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quieſce paulum, Triepho, & noli moleſtus eſſe amplius. Neque enim a me inſuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque ſpernendam facile, quin valde etiam abſtruſam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingreſſu illa inconſtantia, illa ſurſum deorſumque converſio, valde te conſpiciendum atque notabilem faciunt. Sed reſpira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciſcaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum eſt unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne ſpiritu in ſublime ſublatus, ſpectaculum multitudini fias, & delapſus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo ſignes. Inſigniter enim, quae hodie ex ſacerrimis ſophiſtis audivi, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὁπόσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὕθλων ἐκείνων. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὁλκάδες τὸν Εὔξεινον πόντον οἰχήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. ὅσον οἴδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμὸς, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε· πολύωτον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηκοώς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἠκηκόεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur reſpira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem, hem, nefanda conſilia! heu, heu, heu, heu, ſpes vaniſſimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipſas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam ſuper Propontide excitaſti, adeo ut funibus naves ingredi Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo ſpiritu magna ſe vi volventibus. Hem quantus tumor tuis ineſſe debuit inteſtinis, quantus ſtrepitus, quae conquaſſatio ventrem tibi conturbavit! auritiſſimum te eſſe demonſtraſti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audiſſe videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι, καὶ κεφαλὴν κύουσαν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεί σε πρῶτον κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον εἴργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὔηχα κελαδοῦσιν, ἵν' ἡ μελῳδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνουσα, τό, τε ὕδωρ ἠρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταθέλξειε.

ΤΡΙΕΦ. Ἴωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μή που 4
ἐπῳδὴ τὸ ἠκουσμένον ἐστὶ, καί με ὕπερον, ἢ θύρετρον, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάσεται ἡ θαυμασία σου αὕτη κατάπληξις.

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσεται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἔτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δυνήσηται ἀμυνέμεναί σε, εἰ παρα-

ſi quis etiam unguibus audiat; ſiquidem femur uterum vidiſti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam divina vi tranſeuntem, mutataſque in aves feminas. Et tota adeo vita, ſi poëtis credas, portentorum plena eſt. Sed cum te primum his poſſum complectier oris, age, abeamus eo, ubi ſolem platani arcent, luſciniaeque & hirundines dulciſonis aethera cantibus implent, ut avium aures permulcens cantus, & aqua leni decurrens ſuſurro, animam ipſam tranquillet.

Trieph. Eamus ſane, Critia: ſed timeo, ne forte incantatio ſit, quod tu audiviſti, & piſtillum, aut ianuam, aut aliud quid rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua perculſio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terres, cum Iovem deieraſti. Quam enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam inflige-

βαίης τὸν ὅρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διός σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρώην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γιγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖνος ταχέως ἐπωμίσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἠροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re poſſit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res ſe habeant.

Crit. Ain' tu? non poſſe autem Iovem in tartarum aliquem mittere? neſciſne tu homo, ut Deos omnes de coeleſti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim proſtraverit, & hodienum, prout quiſque eſt petulantiſſimus, proſternat: inde eſt, quod apud poëtas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, inprimis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurriſti, ſed, niſi grave eſt, invicem audi. Nonne idem cygnus factus eſt ſatyruſque libidinis cauſa, quin taurus etiam? & niſi celeriter ſuſcepto in humeros ſcortillo per pelagus aufugiſſet, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iuppiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, ſtimulos

πλήγι κατεκεντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευωχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεκ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πώγωνα τηλικοῦτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνης ἄξια; τὰ δὲ τοῦ ἀετοῦ, καὶ τῆς Ἴδης, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνά γ' ἐπομοσόμεθα, ὃς προφήτης ἄριστος, καὶ ἰητρὸς, ὦ 'γαθέ; 5

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρώην διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἑτέρους μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρίαιναν ἐν ταῖν χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σεισίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται; 6

ſentiret & ſcuticam. Illud vero non rubore dignum cenſes, egregie barbatum ſenem cum Aethiopibus epulas celebrare, *Nigra viris facie & vultibus obtenebratis*, & duodecim totis ſolibus apud eos, vino madentem deſidere? Illa enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum corpus ſolet, dicere etiam pudor eſt.

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croeſum, & poſt illum Salaminios, alioſque ſexcentos, vaticiniorum ambiguitate peſſumdedit?

Crit. Quid ſi per Neptunum, qui trifidum manibus ſceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quaſſator, o Triepho, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρὼ, πρώην διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τε τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνης σιωπώντων, ὁ ἵππειος Ποσειδῶν ἔκλαυσε δακρυῤῥοῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γρᾶες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν· ὥστε καὶ μοιχός ἐστιν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μή μοι τὸν κακόδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmonei filiam, olim corrupit, & inſuper adulteria committit, taliumque, *& ſibi ſimilium* liberator ac patronus eſt. Martem enim reti captum, & vinculis cum Venere ſua indiſſolubilibus conſtrictum, omnibus Diis prae pudore tacentibus, equeſtris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum ſunt magiſtros timentium, aut vetularum puellas decipientium, effuſis, deflevit. Inſtabat autem Vulcano, ut Martem ſolveret; claudumque illud daemonium miſericordia ſenis Dei Martem dimiſit. Moechus itaque ipſe eſt, ut qui ſaluti moechis fuit.

Crit. Quid ſi per Mercurium?

Trieph. Apage vero peſſimum illum libidinoſiſſimi Iovis adminiſtrum, ipſumque ſtuprorum cupiditate ac pruritu inſanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ. ὥστε ἐάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἣ καὶ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περιάπτεται, τὴν Γιγαντολέτιν θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι λέγειν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἤν μοι ἀποκρίνῃ.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρεται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους, καὶ ἑτεραλκέα τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκαταμάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virginis armatae, terribiliſque Deae, quae Gorgonis caput pectori praefixum gerit, Giganteſque olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, ſi reſpondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae eſt Gorgonis utilitas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam ſpectaculo, maliſque averruncandis apto. Quin terret etiam hoſtes, victoriamque, ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam cauſa invicta eſt Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἠδ᾽ αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχήτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν;

ΚΡΙΤ. Ἀλλ᾽ οὐ οἱ δύναμίς γε πόῤῥωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς Θεοῖς, ἀλλ᾽ εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρεται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ᾽ ἐστιν; ἐθέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκότος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ᾽ αὐτὴν, πλήν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπὴς, καὶ ἐπέραστος· Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαοιδίαις ταύτην περιῳδήσαντος, ἄλκαρ οἱ Θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι.

ΤΡΙΕΦ. Τουτί μ᾽ ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλὸν, ὡς ἀνθρώπων Θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui ſervare poſſunt, potius, quam qui ipſi ſervantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Palladа, praeſtent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adiuvandi, quam habent Dii, ſed ſi quis eam praeferat, tum vero prodeſt.

Trieph. Sed quid tandem rei eſt Gorgo? vellem enim ex te audire, qui inveniſti talia & exquiſitiſſime pertractaſti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: ſed poſtquam Perſeus, vir fortis, & ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abſtuliſſet, praeſidii cauſa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: ſed cum viveret, quam utilitatem

προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε;

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον καρατομήσειε, ταὐτὸ γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας διαμελεϊστὶ τμηθείσας Νήσῳ ἐν ἀμφιτρύτῃ, Κρήτην δέ τέ μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καί σε στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολύ με Περσέως διέκριναν, ὡς πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἀλλ' ἔτι ἀνεμνήσθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἳ τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ Διός σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὡς ἀειθαλεῖς αἱ λόχμαι αὖται διαμένουσι.

1 Προσηταιρίζετο) Ἑταίρους προσέλαβεν. V.

praeſtitit? numquid in ſtabulis meretriciam fecit, an vero clam imminui ſe paſſa eſt, ac virginem tamen ſeſe nominavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo uſque ad capitis percuſſionem permanſit.

Trieph. Et, ſi quis caput virgini abſcindat, fietne tum terriculamentum eiuſmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi enim vel decies mille virgines, membratim omnes diſſectas in inſula, *quam Cretam dixere, ambit circumfluus humor.* Hoc ego ſi noviſſem, quot tibi Gorgonas attuliſſem ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem feciſſem? Poëtae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum inventorem Gorgonum, longe Perſëo superiorem iudicaſſent. Sed quoniam in Cretenſes incidimus, memini adhuc, illos mihi oſtendere ſepulcrum tui illius Iovis, & quae ipſius matrem ſuſtentarunt obliqua vallium, lucoſque perpetuam conſervantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπῳδὴν, καὶ τὰ ὄργια.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπῳδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἥραν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχῃ;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεὸν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,
Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,
Ἓν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,
Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκρῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec poſſent, mi Critia, incantationibus peragi, poſſent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulciſſimam hanc lucem reducere. Sed nugae ſunt ſcilicet, naeniaeque, & fabulae a poëtis portentoſe confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac ſororem, non accipies?

Trieph. Tace ob laſciviſſimum illum concubitum, manibuſque ac pedibus extenſam ocius praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. *Per magnum regem, coeleſtia regna tenentem,*
Morte carentem omni, natum patris, inde profectum
Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum.
Iuppiter haec tibi ſint, ſolum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὅρκος ἡ ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός. οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἓν τρία, τρία ἕν. μὴ τὴν τετρακτὺν φὴς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ ἔσθ᾽ ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη. ἐγὼ γάρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρώην πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρώην κἀγὼ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σύ· ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὼς, δι᾽ ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἴχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καί σε ποιήσω, ἤν μου ἀκούῃς, ἐπ᾽ ἀληθείας ἄνθρωπον.

11 Ἀναφαλαντίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iuſiurandum tibi eſt arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Geraſenus. Neſcio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna ſilentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum veſtigiis. Ego enim te docebo, quid ſit hoc univerſum, & quis ſit ante omnia, & quae univerſi ſit combinatio atque conſtructio. Antea enim mihi, quae iam tibi, uſu venerunt. Sed poſtquam in Galilaeum incidi, recalvaſtrum, naſonem, qui per aëra incedens, in tertium uſque coelum ſe penetraverat, reſque omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum veſtigiis collocavit. Etiam ex te faciam, ſi auſcultare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοιόνδε·

> Χάος ἦν, καὶ νὺξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
> Τάρταρος εὐρύς.
> Γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἶτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπήλασε, λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, οὓς σὺ σέβῃ θοὺς, γῆν δὲ τοῖς ἄνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἀν-

11 Φῶς) Θεός. V. 13 Ὁ βραδύγλωσσος) Μωσῆς. V.

Crit. Cedo, peritiſſime Triepho: horror enim me inceſſit.

Trieph. Legiſtine unquam Ariſtophanis Comici poëmatia, quae ille Aves inſcripſit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo ſcriptum eſt:

> *Chaos olim & nox erebuſque fuit nigrum, tum Tartarus ingens:*
> *Non terra, aër, nec olympus erat.*

Crit. Praeclare iſta: ſed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, inviſa, incomprehenſa, *quae ſolvit tenebras, ſqualorem numine abegit.* Verbo tantum a ſe prolato, ut tardilinguis ille ſcriptum reliquit, terram aquis impoſitam condenſavit, coelum expandit, ſtellas formavit fixas, curſumque illis conſtituit, quas tu pro Dîs venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

θρωπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε κἀδίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἱμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν, ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἴρηκε,

> Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

> Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆη φύγε κῆρα,
> Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι,

11 Ἀοίδιμος) Ἔνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut eſſent, produxit. Iamque obſervat de coelo iuſtos pariter atque iniuſtos, in libriſque ſingulorum actiones deſcribit; omnibus autem, qua praefinivit die, iuſta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num & ea deſcribuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis: ego vero diſcendi cupidus auſcultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poëta, dixit:

> *Fatum equidem nullum dico effugiſſe virorum.*

De magno autem Hercule ita:

> *Nec potuit fugiſſe Atropon vis Herculis atram,*
> *Qui Iove natus erat, patri cariſſimus idem:*

Ἀλλά ἑ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος
Ἥρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν τούτῳ μεταβολάς·

——ἔνθα δ' ἔπειτα
Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἠδ' ὡς Αἴολον ἱκόμεθ', ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ', οὐδέπω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ'
ἱκέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μεμαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

—— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

1 Ἑ) Αὐτόν. V. 7 Γινομένῳ) Ἀνθρώπῳ. V. 13 Τὸν υἱὸν) Σαρπηδῶνα. V.

Sed ſors dira virum, Iunoniſque ira ſubegit.

Quin vitam omnem, omneſque in illa mutatiónes fato eſſe conſtitutas atque ordinatas, idem docet:

—— —— Hinc ordine cuncta
Suſcipiet, quae vis fati Parcaeque verendae
Naſcenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino ſolo ſunt ſufferendae, a fato conſtitui, illa monent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque
In patriam iuvit. Sed nondum fata ſinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae teſtimonio conſtet. Iovem ipſum non velle a gnato

—— diram defendere mortem,

qui potius

Sanguinis in terram guttas demiſit Olympo

Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδὲν προσθεῖναι περὶ τῶν Μοιρῶν ἐθελήσῃς, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγόνεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόῤῥητα ἐμυήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κριτία, διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἱμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὡς τόδε μέν τι πράξαντι, τοιῷδε τέλει συγκῦρσαι· τοῖον δὲ ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὡς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,
Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
Εἰ δέκεν οἴκαδ' ἵκωμαι,
Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοί αἰὼν,
Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχήνορος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli
Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita ſint, verbum de Parcis addere unum non voles, quamvis forte cum illo magiſtro tuo ſublimis in coelum raptus, arcaniſque initiatus eſſes.

Trieph. Sed quid illud ſibi vult, quod idem poëta duplex nobis comminiſcitur ancepſque fatum? ita ut iſtud quidem facientem certus rerum exitus maneat; ſed ſi aliud agat, alium etiam finem res nanciſcatur, ut de Achille, qui de ſe dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biformem:
Si maneam, Teucrorumque adverſus moenia pugnem,
Non redeo in patriam, ſed erit mihi fama ſuperſtes:
Sin patriam placeat, caroſque videre penates,
Fama perit, ſed longa venit ſine laude ſenectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

16 Οὐχὶ παρ' Ὁμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίκρημνος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἴρηκεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθείμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου; τοῦτο κἀγὼ πολλάκις προὐμαντευσάμην· ἐὰν κτάνῃς τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχείη.

οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίλοξα, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε ἔασον ἅπαντα,

Qui fati gnarus, naves claſſemque petebat.
Saepe etenim, Polyide ſenex, haec fata canebas:
Aut morbo in patria periturum, aut inter Achivûm
Nigras Troiano caſurum vulnere naves.

Negabiſne haec ab Homero ſcripta? aut ambiguam potius, & utrinque praeruptam fraudem agnoſces? Sed Iovis etiam, ſi vis, orationem adiiciam. Nonne Aegiſtho dixit, ſi vellet ſe abſtinere ab adulterio, inſidiiſque Agamemnoni ſtruendis, ut diu viveret, eſſe in fatis? ſin iſta facere aggrederetur, acceleratam mortem non effugiturum. Ad eum modum & ego vaticinatus ſaepe ſum, ſi occideris alium, ab ipſa Nemeſi mortem exſpecta: ſi hoc non feceris, bene vives,

Nec tibi fas ſubito fatum finemque venire.

Non vides, quam ſint minime caſtigata, quae poëtae fingunt, quam ambigua, nulliſque ſubnixa fundamentis?

ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράψωνται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλά 17
μοι τόδε εἰπὲ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλούς γε γραφέας φὴς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον θεοῦ δεξιοῦ, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παῤ ἐμοῦ, εἴπερ ζῇν χρῄζεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέῤῥιν ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, κακόν. διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν κακὸν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρον ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρόν. V.

11 Δέῤῥιν) Δέρμα. V.

Omnia igitur, ſi ſapis, omitte, ut te etiam in coeleſtibus bonorum libris inſcribant.

Crit. Bene rèvolveris ad id, unde diſceſſeramus. Sed illud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo deſcribuntur?

Trieph. Et omnes quidem, ſi modo bonum aliquem eſſe inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo ſcribas eſſe dicis, qui quidem deſcribant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in ſapientem Deum dicas petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi auſculta, ſi modo vivere aeternum deſideras. Si enim ut pellem explicavit coelum, terramque ſuper aquis conſtabilivit, & ſtellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante adeſſet, produxit; quid adeo mirum eſt, omnium etiam deſcribi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτέ σε διέλαθε τούτων πρᾶξις ἀπόβλητος· πόσῳ μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἑκάστου πρᾶξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γάρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἐγένοντο.

18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καί με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφηνα. ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι παθεῖν παρ᾽ ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ᾽ ὄντως φιλεῖς, μὴ ἑτερεῖόν τι ποιήσῃς ἐν ἐμοὶ,

Καὶ ἕτερον κεύσῃς μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς.

ἀλλ᾽ ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον, ὅπως κἀγὼ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ᾽ ὡς ἀηδὼν ὄρνεον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδήσω) Ἀπαγορεύσω. ἀπολέγομαι. V.

exſtructa, ſervulos ancillaſque eo conduxiſti, ne viliſſima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non multo magis percurrat omnia facile, omneſque omnium & actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui rectum ſapiunt, olim facti ſunt.

Crit. Rectiſſime dicis, faciſque, ut quemadmodum ex homine lapis Niobe, ita converſa ratione ego ex lapide homo iam factus ſim. Hunc igitur Deum iuriiurando adiicio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, cave committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut & ego palleſcam, immuterque penitus. Nolim tamen, ut quondam Niobe, enecari penitus: ſed avicula, ut Philo-

γενήσομαι; καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἔκπληξιν κατ' ἀνθηρὸν λειμῶνα ἐκτραγῳδήσω.

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε; παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδοῦμαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ΚΡΙΤ. Ἀπήειν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ 19
χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πάμπολυ ἐς τὸ οὖς ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χείλεσιν· ἐγὼ δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ που γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν πολιτικὸν, παιδόθεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἴρηκας· εἶτα τί;

10 Παπτήνας) Σκοπήσας. V.

mela *olim*, fiam, & per viridantia prata tuam illam obſtupeſcendam conſternationem triſti vocula referam.

Crit. Ita me filius, qui ex Patre eſt, amet, ut iſtuc non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu ſermonis virtute. Ego vero hic conſidebo,

Cantare, exſpectans, donec ceſſarit Achilles.

Crit. In publicam viam, neceſſaria quaedam emturus, prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in aures alter alteri inſuſurrabant, adeo quidem ut labia haererent auribus. Ibi ego omnes circumſpiciens, manuque incurva ſuperciliis circumpoſita, quam poſſum acutiſſime cernens exploro, ſicubi amicorum aliquem videre poſſim. Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum. Sed quid inde?

ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἧκον ἐς τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἑωθινὸν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοὔνομα Χαρίκενος, σεσημμένον γερόντιον, ῥέγχον τῇ ῥινὶ, ὑπέβηττε μύχιον, ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου· εἶτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχνημένον· οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλειπασμοὺς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει, καὶ τά τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰραμάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατεφλυάρει ἔτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἥδοντο τοῖς λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο.
21 Ἕτερος δὲ τοὔνομα Χλευόχαρμος, τριβώνιον ἔχων πολύσαθρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς ὀδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοί τις κακοείμων, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ

15 Κακοείμων) Κακὰ τὰ εἱμάτια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni; &, ave matutino dicto, ad hominem acceſſi. Homuncio autem aliquis Charicenus nomine, putridus ſeniculus, inter ingentes ronchos, tuſſimque imis ductam pulmonibus, enixe ſcreat. Erat vero ſputum ipſa morte lividius. Tum exili voce ita infit: *Hic, quemadmodum ante dicebam, Peraequatorum indulgebit omiſſa, debitaque reddet creditoribus, privataſque impenſas aeque ac publicas ſolvet. Recipiet etiam vanos futuri coniectores, non aeſtimans illos ex arte.* Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem circa erant, delectabantur ſermonibus, noviſque audiendis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat, lacinia, quam caries conſumſerat, indutus, excalceatus praeterea, & aperto capite, dentibus ſimul concrepans ita interlocutus eſt: *Oſtendit mihi male veſtitus aliquis, e montibus huc adveniens, comam detonſus, inſculptum*

θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσεται, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ 22
δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέντες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξεῤῥίνισα, ἵν' εἴπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὃς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς, μυσταγωγήσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τάδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσον-

15 ῏Η δ' ὅς) ῎Εφη ἐκεῖνος. V.

in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, *ſecundum Ariſtandri*, inquam, *Artemidorique praeceptiones, non bene haec veſtra vobis ſomnia evenient: ſed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua ſolutionem ſomniaſti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi ſuper alba rupe, ſomniorumque indormiiſſe populo, cum tantum contractiſſimis hiſce noctibus ſomniatis.* Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut praefocari illos prae nimio riſu metus eſſet, imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, *Malene omnia olfeci*, inquam, *ut ex comoedia loquar, neque ſecundum Ariſtandrum Telmeſſium, Epheſiumque Artemidorum, probe inveſtigavi iſta ſomnia?* Ille vero, *Tace*, inquit, *Critia: ſi enim potis es, ut ſileas, pulcherrima te myſteria edocebo, atque iam iam eventura. Cave enim ſomnia illa putes: veriſſima ſunt.*

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὼς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκὼς, ἠρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμην, πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἷς δὲ δριμὺ καὶ Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπους, ἐσπάρασσε, ῥήτρην ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυττόμενος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου.

23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρᾳ, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγηθῆναι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκέους οὐδούς. ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπίαζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος

1 Μεσωρὶ) Αὐγουστόν. V.
5 Λωπὸς) Ἐνδύματος. V.
6 Ῥήτρην) Ῥῆτραι, συνθῆκαι, λόγοι, νόμοι, ὁμολογίαι, ψηφίσματα, συγγράμματα. V.
15 Ὁ νησιώτης) Πρωτεσίλαος. V.

& intra Meſori menſem habitura exitum. Haec cum ex Cratone audiſſem, damnata ipſorum animi levitate erubui, vultuque triſtitiam praeferens, & multis Cratonem increpans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum intuens, lacinia prehenſum retraxit, a vetuſto illo daemonio hominis, ut audientem ſibi concionem praeberet, inductus inſtigatuſque. Sermone autem longius producto, perſuadet tandem miſero mihi, ut ad praeſtigiatores homines accederem, & in infauſtum, quod aiunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia myſteria ab illis ſe eſſe edoctum. Tranſimus igitur *portaſque ferreas*, *pavimentaque aenea*, multiſque per orbem ſuperatis ſcalis, in aurea tecta aſcendimus, qualia Menelai quondam fuiſſe, Homero credimus. Ibi ego oculis luſtro omnia, quae ille ex inſula iuvenis:

νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικεκυφότας, καὶ κατωχριωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γήθησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ οὗτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφαλὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ ἤροντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπό γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ, Ὀλίγοιγε χρηστοὶ, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ· Κριτίας δὲ τοὔνομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24
ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαιρήσονται. οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ οὕτω· δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, ſed homines vultibus in terram pronis pallidiſque. Illi vero, cum nos viderent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim, numquid forte triſtis nuntii ferremus? quippe qui manifeſto peſſima quaeque optarent, atque, ut in theatris ſolent furiae, luctuoſis rebus gauderent. Tum vero capita invicem conferentes in aures quaedam inſuſurrant, ac denique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes? Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo minime malus. At ego, *Pauci quidem*, inquam, *ubique gentium, quantum video, boni ſunt: nomen mihi eſt Critiae: urbs eadem, quae veſtra.* Ut vero inaniter elati homines interrogarunt, *Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur?* egoque, *gaudent, gaudebuntque amplius*, reſpondi: illi, ſuperciliorum geſtu abnuentes, *Minime vero ita eſt*, inquiunt; *clades enim perniciemque civitas parturit.* Tunc ego ex ipſorum ſententia,

γνώμην· Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τάδε νενοήκατε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ᾽ οἷς ὑμεῖς ἥδεσθε; εἰ ῥαγδαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νιφετὸν πολὺν ἐπιστρωννύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ κατάξουσι, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθη, καὶ τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον ἀνεμεστώθη; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρθωκότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσμια, ὡς μεταλλαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαι δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται. τοῦτο ἐκταραχθεὶς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

Nimirum vos, inquam, *cum ſupra humum ſublati, tanquam de ſpecula omnia proſpiciatis, etiam iſta quam acutiſſime olim perſpexiſtis. Sed in aethere quid agitur? num eclipſin Sol patietur, Luna ad perpendiculum ipſi ſubiecta? num Mars ex quadrante Iovem reſpiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur Soli? Venuſne cum Mercurio congredietur, novoſque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuoſos imbres demittent ſuper? an copioſa nive terram conſternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, peſtemne ac famem immittent? An fulminatrix ciſtula plena eſt, tonitruumque conceptaculum repletum?* Illi vero, quaſi re praeclare geſta, de ſuis illis nugabantur deliciis, fore ſcilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbae colluvieſque civitatem invadant, tum exercitus ab hoſtibus vincantur. Hic ego vehementer commotus, atque ardentis inſtar ilicis intumeſcens,

καόμενος οἰδηθεὶς, διάτορον ἀνεβόησα, Ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ᾽ ἀνδρῶν θυμολεόντων, πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ᾽ ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρύχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὑρέματα ταῦτα γραϊδίων, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, 26
οἱ κεκαρμένοι τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἅπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τετεχνασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄσιτοι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνῳδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentiſſime exclamavi: *Nolite, miſeri homines, nimis loqui magnifice*, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula ſpirantes, criſta nitentes galeas triplicique. *Verum iſta in vos ipſos veſtraque capita expetent, qui patriae veſtrae male adeo ominamini. Neque enim aut conſcenſo aethere iſta audiviſtis, aut male ſedulam mathematicorum artem edidiciſtis. Si autem vaticinia & praeſtigiae in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior veſtra eſt ſtupiditas. Quandoquidem vetularum iſta mulierum ſunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiuſmodi conſectari ſolent naenias.*

Trieph. Quid vero ad iſta, o pulcher Critia, detonſis mentibus animiſque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermiſſis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, *Poſt decem dierum ieiunia, quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia ſomniamus.*

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννὲς, ἀντεῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὁπόταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρεισάγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ᾽ ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἄν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ᾽ αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ληρεῖτε, ὀνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἥδεσθε, μηδὲν ὀνούμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε ἐάσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλεύματα, καὶ μαντεύματα, μή που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaeſtionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, ſed pulcherrime equidem cauſam ita peregi: *Etenim* vera ſunt, *quae urbani homines ſaepe de vobis dicunt, ſomniantibus vobis talia obrepunt.* Illi vero canino rictu ſubridentes, *Extra tamen lectulum*, inquiunt, *nobis obveniunt.* Tum ego, *Sint vera*, inquam, *iſta, o ſublimes animae, nunquam tamen tuto, quae futura ſunt, inveſtigaveritis, ſed veſtris ipſi ſomniis inducti, quae neque ſunt, neque futura unquam ſunt, nugabimini. Neſcio vero, quomodo ſomniis fidem habentes iſta deblateretis, honeſtiſſima quae ſunt averſemini, malis autem delectemini, idque cum nullum ex tam deteſtabili facinore bonum conſequamini. Omittite igitur abſurda illa emotae mentis ludibria, malaque conſilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod peſſime patriae precamini, fallaceſque veſtros ſermones ad ipſum refertis auctorem, in malam*

λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα 27
θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βούλει, καὶ τά γε προστιθῶ σοι, ἅ τινά με καὶ ὡς στήλην ἄναυδον ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιθούμενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνῃς τοὺς ὕθλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξώγκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσπερ κυοφορῶ· ἐδήχθην γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ φάρμακον ληθεδανὸν ἐμπιὼν ἠρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοὶ, μέγα κακὸν ἐργάσεται. ὥστε ἔασον τούτους, τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ᾠδὴν ἐς τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
ἐστιν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβὰς, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

rem vos proiiciat. Hic vero uno omnes animo multis me obiurgare; &, ſi vis, iam ea adiiciam, quae quaſi columnam elinguem me fecere, donec ſalutaris illa tua allocutio iam ſaxea membra reſolvit, hominique me reſtituit.

Trieph. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius. Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam uterum geſtem. Tuis quippe ſermonibus ut a rabido cane morſus ſum. Atque niſi ſumta procurandae oblivioni medicina conquieſcam, ipſa rei recordatio in me permanens, metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omitte, precationemque a patre incipiens, multiſque refertum nominibus carmen ad finem ſuperaddens. Sed quid iſtuc? Non iſte Cleolaus eſt, qui magnis adeo citatiſque greſſibus huc deſcendit? Inclamabimuſne hominem, Critia?

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μή τι παραδράμῃς γε ποσὶ, μηδὲ παρέλθῃς, ἀλλ' ἐλθὲ χαίρων, εἴγε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδή; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολύ. μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν ὀφρῦς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν·
Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστυ.
Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,
Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

29 ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὡς
Ἀεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,
Ἀλλ' αὔξει, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὑρηκότες ἐσμέν. ἐδυσχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν,

Trieph. Cleolaë,
Ne praetercurras pedibus nos, praetereaſve:
Accede, ſalve, ſi quid apportas novi.

Cleol. Vos vero ſalvete ambo, nobile amicorum par.

Trieph. Quaenam eſt iſta tua feſtinatio? multum enim anhelas. Ecquid forte novi factum eſt?

Cleol. *Cecidit ſupercilium celebre Perſicum:*
Cadetque Suſa mox, urbs inclita:
Arabumque tellus tota mox cadet
Valida manu victoris atque robore.

Crit. Hoc eſt illud,
Nunquam bonos pioſque negligit Deus,
Sed auget, ornat, in boniſque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Angebar enim, quid, cum moriendum eſſet, liberis meis teſtamento relinquerem. (Noſti enim mendicitatem meam, ut

ὡς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει.

ΤΡΙΕΦ. Κἀγὼ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἦμαρ ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἄγνωστον ἐφευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιωθέντες τοιούτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι· τοὺς δὲ λοιποὺς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος οὔ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc ſatis eſt liberis, vita Imperatoris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ulla ad terrorem nobis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum ſub iugum redactam,

Perſarum gnatos ſervili pondere preſſos,

excurſiones Scytharum repreſſas, utinam omnino praeciſas. Nos vero, ignotum, qui eſt Athenis, Deum, a nobis inventum, adorantes, manibus in coelum ſublatis eidem gratias agemus, cum, tam excellenti poteſtati ut ſubiecti eſſemus, digni ſumus ab ipſo habiti. Reliquos autem nugari ſinamus, ſatiſque habeamus illud de iis dicere, quod eſt in proverbio: non eſt curae Hippoclidi.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

1 ΕΡΜ. Περιπατους ἔτυχον χθὲς, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ῥαστώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἠρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἥκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

CHARIDEMUS

SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. Forte evenit heri, Charideme, ut inambularem in ſuburbano, partim animi in agro reficiendi cauſa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more ſalutatum interrogo, unde veniat? quorſum eat? Ille venire ſe ait ipſum quoque voluptatis cauſa, quae ad agrorum conſpectum ſolet exſiſtere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adſpiret, aura, venire autem e convivio praeclariſſimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τεθυκότος Ἑρμῇ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν Διασίοις. Ἔφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι 2 ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια εἰρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπό τε γήρως ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' ἂν ῥαδίως εἰπεῖν, ἅ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἕρμιππε. οὐ μέντοι γε οὐδ' ἐμοὶ ῥάδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, θορύβου πολλοῦ γινομένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἑστιωμένων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὂν μεμνῆσθαι λόγους ἐν συμποσίῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἀλλὰ σὴν χά-

raeeo, apud Androclem Epicharis filium, qui rem ſacram fecerit Mercurio victoriae cauſa, quam libro praelegendo Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa urbane facta eſſe & venuſte, tum *illud*, *quod* pulchritudinis laudes a viris dictae ſint: eas ſe referre non poſſe, cum ſenectutis vitio oblitus eſſet, qui praeſertim non diu ſermonibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui & ipſe dixiſſes laudationem, & toto convivio animum aliis attendiſſes.

Char. Facta ſunt iſta, Hermippe. Verum nec mihi facile eſt perſequi accurate omnia. Neque enim audire licebat omnia, quod ſtrepitus ingens eſſet a miniſtris pariter atque a convivis; cum alioquin inter res ſit difficillimas, meminiſſe ſermonum in convivio habitorum: ſcis enim, quam obliviosos *ea res* faciat illos etiam, qui praeſtantiſſima memoria ſunt praediti. Verumtamen tua cauſa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιεῖσθαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

3 ΕΡΜ. Τούτων μὲν δὴ ἕνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ᾽ εἴ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανὴν καταθοῖο τὴν χάριν.

ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἔκ τινος ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ· νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

ΕΡΜ. Τί δ᾽ ἦν ὃ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκούροιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ᾽ ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν· ἄλλως τε καὶ ὑπ᾽ ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ᾽ ἄκροις ἱστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiſſurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum cauſa, *quae promittis*, gratiam tibi habeo. Sed ſi totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; ſic demum ſolidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, inſomnii monitu, ut dicebat, ab illo ſcripta. Vicit Diotimum Megarenſem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Caſtorum laudationem: dicebat autem, ſe quoque magnis ipſorum beneficio periculis liberatum, hanc ipſis gratiam referre; invitatum praeſertim ab ipſis, cum in faſtigio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

ποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδοῦς, μειράκιον ἁπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἄν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὑφ' ἧς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκῇ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ 'γαθὲ, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὁπότε φίλος τις ὢν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni *praeter ceteros*, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniae filius, & Ariſtippus Agaſthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiſcum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adoleſcentulus tener ac delicatus, ſed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio uſus.

Herm. Noli, ſodalis, noli laudes prius incipere, quam & cauſam mihi indicaveris, a qua ad hos ſermones provecti eſtis.

Char. Fruſtra nos, vir bone, moraris, qui iam toto ſermone enarrato poteramus diſcedere. Verum quid agas, ſi quis amicus vim tibi faciat? ſcilicet, quidquid ſit, ſubeun-

5 βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὁτιοῦν. Ἣν δὲ ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένου γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδροκλέους τοῦ θείου; πολὺς ἐγίνετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν; καὶ ὑπερεκπεπληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγωρήσαντες, κάθηντο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μειρακίου. ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν Φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ τῶν καλλίστων, ᾧ μόνῳ τούτων οἰόμεθα προέχειν, καὶ δὴ ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν, οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδὸς, (οὐ γὰρ ἂν ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφὴν) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως, ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum eſt. Quam vero requiris ſermonum occaſionem; ea ipſe fuit formoſus Cleonymus. Cum inter me & Androclem patruum aſſideret, multus de illo ſermo inter indoctos homines, adſpicientes adoleſcentulum, & forma ipſius ſupra modum perculſos. Igitur obliti fere reliquorum omnium aſſidebant laudes illius enarrantes: quorum nos *iudicium atque* amorem pulchri cum probaremus laudaremuſque, ignaviae multae eſſe rati, ſi de pulcherrimis rebus indocti homines dicendo nos ſuperarent, quo ſolo illis nos praeſtare putaremus, dicere de pulchritudine ipſi quoque aggreſſi ſumus. Decrevimus ergo non nominatim laudes dicere pueri; quippe quod parum conſultum ſit; cum magis illum frangat deliciis: ſed neque ita ſine ordine, ut iſti, quidquid in buccam cuique venerit proferre; verum ſingulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅσ' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ 6
ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὑτωσὶ τὸν λόγον ἐποιεῖτο, Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἑκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ τοῦ καλλίστου σιγῴη τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σῴζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τἄλλα παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἑκάστοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λέγειν μὲν ὡς χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπίστασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἠξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ

to propoſito memoria ſubiiceret. Atque primas ſibi dicendi partes ſumens Philo, ſic verba fecit: *Quam indignum eſt, ſi, quidquid agimus quotidie, in eo ſic tanquam de rebus pulchris laboremus; pulchritudinis autem ipſius nullam habeamus rationem, ſed ita ſilentio deſideamus, quaſi vereamur, ne forte imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, ſi, in tanto circa res nihili ſtudio, de eo, quod omnium rerum pulcherrimum eſt, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum eſt, pulchrius ſervetur, quam ſi, relictis aliis omnibus, de ipſo illo fine eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere quidem poſſe, quomodo affecti circa illam eſſe debeamus, de re ipſa autem dicere neſcire; quam poteſt pauca ea de re conabor exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiſcunt: digni autem illa habiti ſunt omnino pauci. Quicunque autem mu-*

ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων
ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώ-
πων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γοῦν θεῶν
ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ
Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἕνεκα, ταύ-
της λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους
χάριν, αὐτήν τε μεταβαλεῖν εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διοσ-
κούροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεξητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀν-
θρώπων ἠξιώθη τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὑρεῖν,
πλὴν ὅσοι μετεσχήκασι κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τού-
του χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυ-
μήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ
πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ᾽ αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι
συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας
τῶν παιδικῶν, ἀλλ᾽ αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον
εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἴδης, ἀναγα-

nus hocce ſunt conſecuti, beatiſſimi omnium facti videntur, honore, quo par eſt, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argumentum huius rei hoc eſto. In numero enim Deorum, qui ex Heroibus facti ſunt, Hercules eſt Iovis filius, & Caſtores, & Helena; quorum iſte virtutis ergo illum dicitur honorem eſſe conſecutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipſa ſe in Deam mutaſſe, tum fratribus ſuis eius rei cauſa fuiſſe, qui ante illius in coelum aſcenſum, mortuis annumerati fuerant. Verum etiam qui homo dignus ſit conſuetudine Deorum habitus, non eſt invenire, praeterquam qui pulchri eſſent. Certe enim Pelops huius gratia Ambroſiae Deorum particeps factus eſt; & Ganymedes Dardani filius ſic viciſſe ſummum Deorum dicitur, ut pati non poſſet, quemquam aliorum Deorum ſecum ad venandum amaſium venire, ſed ſibi ſoli decorum eſſe duceret, devolare in Gar-

γειν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσεσθαι τὸν ἅπαντα ἔμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποίηται τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἠξίωσε τῶν οὐρανίων ἀναγαγὼν ἐκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύχοι γινόμενος, συνῆν ἑκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδᾳ, τοῦτο δ' ἐν εἴδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἁρπάζει· εἰκασθεὶς δ' Ἀμφιτρύωνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον 8
ἄν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποίηται σοβαρὸς τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτικὸς, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾷν αὐτῷ, ὅμως δ' αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

garum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tempore ſecum eſſet futurus. Tanti vero ſemper fecit pulchros, non tantum ut coeleſti illos ſede eo deductos dignatus ſit, ſed ipſe quoque, quoties in terra eſſet, ſuis ſemper cum amoribus verſatus, nunc in cycnum verſus cum Leda luſerit, nunc tauri ſpecie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis ſumta forma Herculem genuerit. Ac multa commemorare aliquis poſſit Iovis commenta, ut, quibuſcum cuperet, una eſſet machinantis. Qua in re illud maximum eſt, & quod merito miretur aliquis, quod agens inter Deos, (neque enim ad alios ſe homines, praeterquam ad pulchros, applicare ſolet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo turbidus a communi Graecorum poëta, & audax terribiliſque inducitur, ut in prima concione Iunonem, quae quidem olim exprobrare illi ſoleret omnia, ipſam tamen adeo perterruerit, ut ſa-

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στῆναι τὴν ὀργὴν τῷ Διΐ· τοὺς δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἧττον κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι καλοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικὴς, ὥστε πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀηδὴς, ἑτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τούτου καλλίστου, καὶ οἵου τὸν ὁρῶντα προσαγαγέσθαι·
9 τοσοῦτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἑάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ' ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρῆσθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐθελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὕροι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δὴ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ

tis haberet nihil aliud ſibi evenire, ſed intra verba Iovis iram conſiſtere: in poſteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore conſtituerit, terram ſe ipſis cum hominibus ſuſpenſurum & mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, & manſuetus, & aequus omnibus, ut ſuper reliqua omnia, ipſa Iovis perſona depoſita, ne inſuavis amoribus ſuis videatur, formam ſumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adſpicientem poſſit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini! Neque vero ſolus ita Iuppiter pulchritudine captus eſt, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius iſta criminoſe in Iovem, quam pro pulchritudine, dicta videri poſſint. Sed ſi quis curate rem velit conſiderare, Deos omnes eodem modo affectos invenerit, Neptunum verbi cauſa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi ſuccu-

αἰσχύνονται φαινόμεναι τούτου· ἀλλ᾽ ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεῖνι συγγενομένην καλῷ διηγεῖσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἁπάντων, ἑκάστη προστάτις οὖσα, οὐχ ἑτέρ᾽ ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ᾽ Ἀθηνᾶ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἄρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ θήρας· ὡς δ᾽ αὔτως Ἀθηνᾷ κἀκείνη παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἥρ᾽ Ἀφροδίτῃ, οὐδ᾽ αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει· ἑκάστη δ᾽ ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἔρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ῥᾳδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν· ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ᾽ ἄν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μήλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἑκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης

buiſſe pudet, ſed velut honoris aemulatione de ſe praedicari amant, cum hoc vel illo fuiſſe formoſo, hominibuſque praebuiſſe. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praeſidium ſuſceperit, non movet altera controverſiam alteri, quibus imperet; ſed Minerva, quae praeeſt quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, ſimiliterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipſa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem ſua adeo magnifice ſentiunt, & ſuperare illa univerſas ſibi videntur ſingulae, ut Lis Dea, quae mutuis illas viribus ſuperare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem obiiceret, ſic nempe rata facillime ſe, quod voluiſſet, effecturam: recte illa quidem & prudenter ſubductis rationibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perſpiciat. Accepto enim pomo, lectoque illius titulo, cum una-

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμιᾶς δὲ τολμώσης τὴν ψῆφον καθ' αὑτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἄῤ αἰσχροτέρα τῆς ἑτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσαι τὴν δίκην αὐτῷ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἥ τίς ἐστιν ἀποφήνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἔν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, οὐδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαρὰν ἐξενεγκὼν, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σο-
11 φίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποίηνται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι καλαὶ, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθέν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκώλενος ἡ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου· Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουληθείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι· Ἀφροδίτη τε τιμήσαιτ' ἂν τοῦ παν-

quaeque ſuum illud eſſe putaret, ſuſtineret autem nulla contra ſe ipſam ferre ſuffragium, quaſi deteriori altera eſſet facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipſe poteſtatem haberet pronuntiandi, quae eſſet formoſiſſima, eſſentque fortes multi, & ſapientes prudenteſque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipſe Paridi permittit Priami filio, eaque re luculentum tulit liquidumque ſuffragium, prudentia, & ſapientia, & fortitudine maiorem eſſe pulchritudinem. Tantam porro curam, ſtudium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poëtae perſuaſerint, ne aliunde ſe, quam a pulchritudine, nominaret. Iucundius ergo audiat Iuno candida brachia *ſua celebrari, quam dici* Veneranda Dea, *aut* ingentis nata Saturni. *Minerva nolit* Tritogenia *potius, quam* Caeſia *vocari. Venus autem quantivis aeſtimat appellari aurea:*

τὸς καλεῖσθαι χρυσῆ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει. Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἀψευδὲς, τοῦ κρεῖττον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηνᾶ μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ φρονήσεως προέχειν ἐπιψηφίζει. ἀμφοτέρων γὰρ προΐστατο τούτων· Ἥρα δ' ἁπάσης ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἱρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγοροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοίνυν οὕτω μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; 12

13 Ταῦτα μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθεὶς τοῦτο τῇ τελευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν ἠπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ' ἐκεῖνον δ' εὐθὺς Ἀρίστιππος ἥπτετο τῶν λόγων, πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non illud modo oſtendunt, quid Dii de illa ſentiant, ſed teſtimonium ſunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus eſſe praeſtantiorem. Igitur Pallas fortitudine ſimul & prudentia potiorem eſſe decernit, cuius utriuſque rei praeſes eſt: Iuno autem imperio omni & poteſtati praeferendam pronuntiat, ſuffragatorem ſibi nacta Iovem. Si vero ita divinum, ita auguſtum quiddam pulchritudo eſt, de quo tanto ſtudio ipſi Dii laborent, quomodo nos deceat non ipſos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quidquid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pulchritudine: qui illud in fine adiecit, ſe plura hiſce dicturum fuiſſe, niſi ſciret, non convenire convivio longam orationem. Poſt illum ſtatim dicere coepit Ariſtippus, multum incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, di-

ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.

14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέγειν, ἐφ᾽ ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ᾽ ὧν αὐτοῖς μὲν δοκοῦσι δόξαν προσάγειν· τοῖς δ᾽ ἀκροαταῖς τοὺς λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθασιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διηγούμενοι τὰ οὐκ ὄντα· ἕτεροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγκαίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλιπόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχωσιν εἰπόντες σκοπεῖν· οὓς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατηγοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεστέρων οἰόμενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλλίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων, καὶ ἣν πᾶς ὁστισοῦν ἂν φαίη κάλλιστ᾽ ἂν ἔχειν ἀκούειν καλλίστην.

15 Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere poſt Philonem veritus. Ita vero exorſus eſt: *Multi ſaepe mortales, dimiſſa de rebus optimis nobiſque utilibus dicendi materia, ad alia ſe contulere argumenta, quibus ſibi quidem conciliare gloriam videntur, ſed verba interim faciunt nihil profutura auditoribus: atque imprudentes partim de iiſdem rebus* [eadem cum dicant] *inter ſe contendunt; partim, quae nuſquam ſunt, ea enarrant; partim de rebus minime neceſſariis verba faciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam dicere poſſint, videre. Quos iam ego de rebus nihil ſani ſtatuiſſe ratus, & alioquin ſtupidiorum omnino eſſe putans, poſt accuſatas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia incidere; eandem utiliſſimam auditoribus & pulcherrimam dicendi materiem mihi ſumam, quamque unuſquiſque optime ſe habere dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque*

ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ· τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἅπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἢν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις κᾀκεῖνός τι δυνηθῇ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνονος οἴεσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκὼς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ οὕτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

re verba nunc faceremus, non de pulchritudine, ſufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, diſcedere: haec vero tantam dicendi copiam ſubminiſtrat attingere volentibus, non ut infelix ſit putandus, ſi quis non pro dignitate oratione aſſequatur; verum ſi ad multa alia ipſe quoque conferre quidquam ad laudes illius poſſit, optima fortuna uti ſit exiſtimandus. Quae enim res manifeſte adeo a Diis honorata eſt, ita vero apud homines divina & ſtudio omni digna; omnibus porro, quae ubique ſunt, familiariſſimum decus eſt, adeo ut, quibus ea adſit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero abſit, illi exoſi & ne adſpectu quidem digni cenſeantur; quis fuerit ita diſertus, ut eam rem laudare pro dignitate poſſit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus ſit, ut vel ſic ſuam vix dignitatem conſequatur, non abſurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet poſt

γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὴ σεμνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστὶν, ὥστε ἵν᾽ ὅσα
16 θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παραλείπω. Ἀλλ᾽ οὖν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἐθαυμάσθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ᾽ ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντὸς, κατά τινα χρείαν ἐν Πελοποννήσῳ γενόμενος ὁ Θησεὺς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ᾽ οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δόξης οὐ τῆς τυχούσης, ὅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίᾳ, εἰ ταύτην αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπὼν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ᾽ ἀρχὴν ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ᾽ αὐτῷ τῆς ἁρπαγῆς καὶ Πειρίθουν παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφίδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς·

Philonem verba ſint facienda. Adeo vero auguſtiſſima & maxime divina rerum eſt, ut - - - (praetermitto enim, quantum & quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut ſuperioribus temporibus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admirationi fuerit, ut intra maturae aetatis tempus conſtitutam, negotii alicuius cauſa agens in Peloponneſo Theſeus, ita ad conſpectum formae illius exarſerit, ut in regno firmiſſimo, & gloria non vulgari, tamen non vivendum ſibi putaret, hac ſi carendum eſſet; felicitate ſe praeterire univerſas, ſi haec ſibi uxor contingeret. Haec cum animo agitaret, nec ſpem haberet illius a patre impetrandae, nec enim elocaturum ſperabat, quae iuſtam aetatem nondum attigiſſet; contemto illius imperio ac neglecto, parvi faciens, quidquid in Peloponneſo formidandum erat, aſſumto rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-

καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτησὶ, ὥσθ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἔδει κἀκεῖνον ἐν Ἅδου γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας ἀποσχέσθαι καταπεῖσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύτην πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταθήσειν τὴν χάριν, περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεῦσαι. Ἐπανελθοῦ- 17
σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ, ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλάς τε καὶ εὖ γεγονυίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες, ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἁπάσας ὑπεριδόντες ὡς φαυλοτέρας. γνόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ δείσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὀμωμόκασιν ὅρκον τουτονὶ ψήφῳ

ticae oppidum aſportavit: tantamque illi habuit huius auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum poſteris uti eſſet Theſei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogeretur ad inferos deſcendere, ad nuptias ambiendas Liberae Cereris, poſtquam multa hortatus non potuit illi perſuadere, ut ab eo conatu ſe abſtineret, illum comitatus eſt, hanc decentem ab illo gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum ſubiret. Reverſam vero Argos, (rurſus peregre abſente Theſeo) cum iam matura eſſet nuptiis, licet haberent pulchras & generoſas mulieres, quas e Graecia ſibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenientes hanc ſibi expetebant, contemtis tanquam deterioribus reliquis omnibus. Cum autem viderent de ipſa certatum iri, metuentes, ne bellum in Graecia exoriretur illis inter ſe depugnantibus, communi ſuffragio iusiurandum dedere eiuſmodi, ſe adiutores fore

κοινῇ, ἦ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἤν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὑτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτὴς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηνᾶς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ φαύλοις μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἄν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆ-
18 ναι, προείλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἵ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰ-

ei, qui ipſa dignus eſſet habitus, neque permiſſuros, ſi quis iniuriam vellet facere; *cum nempe putaret unuſquiſque, ſe hoc ſibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuſcuiuſque ſententia fefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram eſſe, ſtatim experti ſunt. Cum enim non ita multo poſt lis inter Deas de forma exorta eſſet, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma victus, munerumque eſſe coactus arbiter, offerente Iunone imperium Aſiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri poſſe poſterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam expeditio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Aſiam, liceretque Troianis, reddita Helena, ſine metu ſuam incolere patriam,*

κεῖν τὴν αὐτῶν, οἱ δ' Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς ἐάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφότεροι, οὐκ ἄν ποτε νομίσαντες εὑρεῖν ἀφορμὴν καλλίω πολέμου, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων· ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὗ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσῳ τῶν ἀνθρωπίνων ἁπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἁπάντων οὐδαμοῦ τὸ παράπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

Graecis vero hac illis permiſſa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam ſe belli cauſam, pro qua morerentur, habituros iuſtiorem: ipſique Dii ſuos filios, quos aperte ſcirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, ſed induxerunt, non minori ipſis gloriae futurum arbitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii eſſent. Et quid dico filios ſuos? Ipſi inter ſe maius & terribilius iniere bellum eo, quod adverſus gigantas ab illis geſtum eſt. Etenim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra ſe invicem: quo ecquod maius eſſe poteſt documentum, quantum humanis rebus omnibus praeſtet immortalium Deorum iudiciis pulchritudo? Quando enim de aliarum in univerſum rerum nulla nunquam omnino diſſediſſe illos conſtat, pro pulchritudine autem non filios tantum ſuos dediſſe, ſed iam contra ſe invicem pugnaſſe, quidam

ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τρωθέντες, πῶς οὐχ ἁπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἁπάντων τὸ κάλλος;
19 Ἀλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορίᾳ τῶν περὶ κάλλους λόγων περὶ ταῦτα διατρίβειν ἀεὶ, ἐφ' ἕτερον βούλομαι μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὂν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους ἁλόντας, μᾶλλον αἱρουμένους ἀπέφηνεν ἀποθνήσκειν, ἢ ταύτης διῳκισμένους, τὸν ἥλιον προσορᾷν. ὡς γὰρ ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἡ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ οὐ πολλῷ τῷ μέσῳ παρενεγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας αὐτῆς ἁλοὺς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τοῦτ' ἀξιῶν αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων φεύγων αἰτίας, μηχανήν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ἣν ᾤετο ῥᾳδίως, ὅπερ ἐβούλε-

etiam vulnerati eſſe: quomodo, non ſententiis omnibus, rebus omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia eorum, quae de ipſa pulchritudine dici poſſunt, circa iſta ſemper morari, ad aliud tranſibo nullo modo inferius ad demonſtrandam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta ſunt, ad Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, huius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac diſcluſos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigiſſet puella, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinquere, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet, ipſum ut parentem praeter naturam ſubigeret) eamque ob cauſam ſecum illam habere cupiens, fingens interim ſuſpicionis vitandae cauſa, elocare ſe ipſam velle ei, qui dignus ipſa eſſet, commentum comminiſcitur ipſa cupiditate iniuſtius, quod putabat facile

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἅρματι, ὡς οἷόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξειργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἆθλον τῆς νίκης παρελθόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεὶς, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἠξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἅρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἀψαμένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναι τι τῶν βεβουλευμένων, μειρακιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικὼς μὴ τοῦ τεθνάναι περὶ τῆς κόρης ἁμάρτῃ. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ φόνος· Θεοὶ δ' ἐκεῖνον τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησὶ, τούς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηνται τοιούτου· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύοι·

ſibi, quod vellet, confecturum. Curru enim, quanta maxima arte poteſt, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxiſſet, qui tum erant in Arcadia, velociſſimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus propoſito praemio ipſa puella, devictis poena capitis: poſtulabatque, ipſam currum cum illis conſcendere, ut in illa occupati & defixi, equeſtris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adverſa uſus fuiſſet, qui primus curſum ingreſſus fuerat, & virgine una cum vita excidiſſet, detrectare certamen, aut mutare conſilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exoſi, alius alium morte praevenerunt, quaſi metuentes, ne morte pro puella exciderent. Ac progreſſa eſt caedes ad adoleſcentes tredecim. Dii autem pravitatem hanc iſtius exoſi, mortuoſque ſimul & virginem miſerati, illos, qui tali poſſeſſione privati eſſent, hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adoleſcentis ſuſcepta,

κηδόμενοί τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἅρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστὴν

20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονώς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἶ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equoſque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et potitus eſt, interfecto in metis victoriae ſocero. Adeo pulchritudo divina res hominibus viſa eſt, & honorata inter omnes, & Dis ſaepe magno ſtudio expetita. Propterea neque nobis eſt quod quis iure ſuccenſeat, qui operae pretium putaverimus iſta de pulchritudine enarrare. Sic & Ariſtippus orationem ſuam abſolvit.

Herm. Tu ſuperes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra ſunt, imponas, *tuam* orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam diſputationem etiam declaraſſe, quae modo dicta ſunt, qui praeſertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria poſſim.

μονεύοντα. ῥᾷον γὰρ ἄν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρημένων, ἢ τῶν αὑτῷ.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δή ἐστιν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦμεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ᾽, ἢν τούτων ἀποστερήσῃς, κἀκεῖνα μάτην ἔσῃ πεπονηκώς. ἀλλὰ, πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρχῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ᾽ οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοὐθ᾽ ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὧδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίων ἂν ἐδεόμην συχνῶν· ἐπεὶ δ᾽ ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κεχρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν ἑξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam ſua.

Herm. Quin haec ſunt, quorum ab initio cupiebamus fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabamus, quam tuam. Itaque hac ſi nos privaveris, ſcito, etiam in illis fruſtra te elaboraſſe. Verum, per Mercurium, univerſam orationem, quemadmodum ab initio promiſeras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te iſtis contentum difficultatem mihi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es orationis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obſequi; hunc in modum ergo ipſe quoque verba feci: *Si primus ego de pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis: quando autem poſt plures, qui ante me dixerunt, oraturus venio; haud abſurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis uſum, ipſam ſtatim meam orationem adiungere: cum praeſertim*

τ᾽ οὐδ᾽ ἑτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ᾽ ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ᾽ ἐκεῖναι καὶ τοὺς παρόντας λαθεῖν, ὡς ἄρ᾽ οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῦσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἑτέρῳ μὲν οὖν ἤρκει γ᾽ ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ. τούτῳ δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, ἀεὶ τῶν φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ᾽ ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
23 ραλιπὼν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι᾽ ἀνδρίαν ἢ καθ᾽ ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκοῦσιν, ἢν μὴ, τῷ καθ᾽ ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζωσιν

non alias habitae ſint illae orationes, ſed hic, & eodem die, ut poſſit etiam praeſentibus fucus fieri, quaſi non ſuam ſibi quiſque orationem habeat, ſed unam eandemque pro parte quiſque ſua exſequatur. Atque alii rei ſatis eſſent ad colligendam famam, quae unuſquiſque veſtrûm ſingulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum ſupereſt, ut etiam his, qui poſt futuri ſunt, praeter ea, quae iam ſunt dicta, non deſuturae ſint eiuſdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebet, quorum unumquodque primum dicendum eſſe videatur, velut floribus in felici prato ſemper his, qui iam conſpiciuntur, decerpentes allicientibus. Ego vero deligens ex omnibus, quaecunque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iuſta tribuam, & vobis, omiſſa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, niſi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ φθονοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ'
εὐθύς τε ἰδόντες ἁλισκόμεθα, ὑπεραγαπῶμέν τε, οὐδ'
ἀποκνοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύοντες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκότι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν εἰδείη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ'
ὁτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν· κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ' ἐάν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐάν θ' Ὑάκινθον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

tidiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti ſimus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res ſucceſſerit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, ſed ad primum conſpectum capimur, ſupra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibuſdam, quantum nobis licuerit, ſerviendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felicis homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniungenti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum ſumus conſecuti; pulchritudinis autem nulla unquam eſt ſatietas: verum ſi & illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, ſique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narciſſum vincamus pulchritudine; non putamus ſatis nobis eſſe, ſed metuimus, ne ignari a poſteris forte ſuperemur. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quaſi, ad quod componantur,

κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστί· καὶ οὔτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἠμέληται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὧν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὧν γὰρ εἰς χρείαν ἥκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεῳ οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας τῶν οἴκων, ἢ ὅσον τοὺς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστους, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἥμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσέως οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

αὐτός θ' ὁ τοῦ μειρακίου πατὴρ οὐκ ἄλλου του χάριν μιλτοπαρῄους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἑλ-

exemplum pulchritudo eſt: & neque imperatores non curant ad pulchritudinem ſtruere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictores imagines ſuas pinxiſſe. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis eſt? Quorum ad uſum neceſſitate quadam venimus, in his nihil ſtudii intermittimus, quo ea, quam poteſt, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat uſum aedium, quam ut ingredientes admiratione percelleret: atque ea cauſa & ſumtuoſiſſimas ſimul paravit & pulcherrimas. Neque aberravit ab ſuo conſilio: Ulyſſis enim filius ita illas admiratus eſſe dicitur, requirendi patris cauſa in eas cum perveniſſet, ut Piſiſtrato diceret Neſtoris filio,

Talis num fuerit Iovis aula introrſus Olympi?

Ipſe autem pater adoleſcentuli [Telemachi] *non alia cauſa ſplendentes minio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-*

λῆσιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττειν ἔχῃ. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὑρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας. Τοσοῦτον δὲ 26
τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεχόντων, πολλά τις ἂν εὕροι τιμώμενα μᾶλλον· τῶν δὲ ταύτης τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων βέλτιόν ἐστιν εὑρεῖν οὐδὲν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς, ὡς οὐδὲν ὂν, εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλλων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρα- 27
τουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν δημαγωγοὺς, τοὺς δὲ κόλακας καλοῦμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομένους θαυμάζομέν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ κοινοὺς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

iam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes prope omnes ſi examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudinem eas collineare, & in illa conſequenda ponere omnia. Tantum vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honeſtas] *videtur, ut multa obſervare liceat, iis, quae vel iuſtitiam, vel ſapientiam, vel fortitudinem ſibi adiunctam habent, honoratiora: his vero, quae huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil eſt; quemadmodum nimirum iſtis, qui nihil eius habent, nihil contemtius. Quippe ſolos, qui pulchri non ſunt, turpes vocamus: quaſi nihil ſit, ſi quis aliquam ceterarum praerogativarum habeat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in populari imperio rem publicam adminiſtrant, vel tyrannis ſubiecti ſunt, demagogos illos, hos adulatores vocamus: ſolos, qui ſub hac* Pulchri & Honeſti *poteſtate ſunt, admiramur, laboriſque & honeſtatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-*

καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνηθῆναι, πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἄν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἑκοντὶ προϊέμεθα, μηδ' αὐτὸ τοῦτο αἰσθέσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα;

28 Τοσοῦτον μὲν δὴ κἀγὼ τὸν λόγον ἐποιησάμην, πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελὼν, ἐπειδὴ τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομένην ἑώρων.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη κἀγὼ οὐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

los, qui pulchrorum [honeſtorum] *curam ſuſcipiunt. Cum igitur adeo auguſtum quiddam ſit pulchritudo, adeoque in parte votorum ſit omnibus illam conſequi, ut in lucro ponant, illi ſi qua ſervire poſſint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, ſi tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiiciamus, ac ne hoc ipſum quidem ſentire queamus, damnum nos facere?* Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promtu mihi erat de pulchritudine dicere, abſciſſis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio fruiti ſitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

Ν Ε Ρ Ω Ν

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝ. Η ΟΡΥΧΗ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, 1
διὰ χειρὸς, ὥς φασι, γεγονυῖα τῷ τυράννῳ, νοῦν εἶχεν Ἕλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἴσθι, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίω ἐντεθυμῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνῄρει τοῖς θαλαττουμένοις, εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι.

ΜΕΝ. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ κἀκείναις ἀποχρῶν ὁ οἴκοι καρπὸς, ἢν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ. ταῦτα δὴ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλο-

N E R O

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENECRATIS ET MUSONII.

Men. At Iſthmum certe perfodere, Muſoni, quod prae manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res conſilii tuo etiam iudicio fuit.

Muſ. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuiſſe Neronem. Circuitus enim illos Peloponneſi ſupra Maleam navigantibus compendifaciebat, perrumpendo viginti ſtadiorum Iſthmo.

Men. Hoc vero & commerciis utile fuiſſet, & maritimis urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fructus domeſtici ſufficiant, ſi res maritima bene habeat. Haec

μένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι σπουδάσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω
2 φροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν ᾠδαὶ ἦγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι ᾄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἑαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μηδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὐ τῶν ἄποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τόν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς, ὡς τὴν Εὔβοιαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

ergo, Muſoni, enarra nobis audire cupientibus univerſis, niſi quid aliud ſerium agere cogitas.

Muſ. Faciam ac lubens. Nec enim ſcio, in quo potius gratum facere vobis poſſim, qui ſtudendi cauſa inſuave adeo auditorium ingreſſi ſitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter ſibi perſuaſerat, nec Muſas canere ſuavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad ſe pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipſe citharam cantumque opponere ſibi audeat. Verum Iſthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: ſed cum in naturam loci incidiſſet, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam *profectorum* cogitans, ut is Euboeam a Boeotia abſciderit illo circa Chalcida Euripo; atque inſuper Darium, ut Boſporo pons

ρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύθας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνενόησε, μέγιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δέ πῃ καὶ ἀκοῦσαι τοῦτο φθέγμα.
3 Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμφιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ᾖσε, καὶ ᾆσμα οὐ μέγα Μελικέρτῃ δὲ καὶ Λευκοθέᾳ. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν ὀρυχὴν ἦξε, κροτούμενός τε καὶ ᾀδόμενος, καὶ καθικόμενος τῆς γῆς, τρὶς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευμένοις παρακελευσάμενος ξυμπόνως ἅπτεσθαι τοῦ ἔργου, ἀνῄει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερβεβλῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὴ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, τὰ πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impoſitus ſit; Xerxis autem *opera* forte ante haec ipſa cogitavit, magnificorum operum maxima. Ad haec videri ſibi poterat, ſe permiſcendis tam parvo intervallo omnibus, ſplendido Graeciam munere & velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa quidem, tamen interdum etiam eiuſmodi vocem audire geſtiunt. Progreſſus autem de tentorio, hymnum canebat Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Melicertae & Leucotheae. Cum vero raſtellum illi aureum porrexiſſet praeſes Graeciae, ad foſſam acceſſit inter plauſus atque cantus, humoque ter, puto, percuſſa, hortatuſque eos, quibus cura operis permiſſa erat, ut ſtudioſe illud aggrederentur, Corinthum rediit, omnes a ſe Herculis ſuperatos labores, exiſtimans. Atque ergaſtulorum vincti ſaxoſa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. Ἑβδόμην δέ που καὶ πέμπτην ἡμέραν προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη τις ἐκ Κορίνθου λόγος οὔπω σαφὴς, ὡς δὴ τοῦ Νέρωνος μετεγνωκότος τὴν τομήν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους γεωμετροῦντας τῆς ἑκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις, οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγουμένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι. πελάγους γὰρ τοσούτου νήσῳ ἐπιχυθέντος, κἂν ὑποβρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἴγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώτατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἤρα
5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίᾳ ᾄδειν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων ἐθνῶν κίνησις,. καὶ ὀξύτατος, ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἁπτόμενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Iſthmo velut affixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum tamen certus rumor, de mutato a Nerone abſcindendi conſilio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenſo utriuſque maris faſtigio, non eiuſdem illa libramenti deprehendiſſe, ſed altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *ſinu allabitur*, atque Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad inſulam illam appellente, plane ſubmerſa Aegina auferatur. Verum Neronem quidem a ſecando Iſthmo neque Thales ille ſapientiſſimus, & conſultiſſimus naturae, demoviſſet: magis enim ſecare illum iam cupiebat, quam *ipſum* publice canere. At Occidentis populorum motus, & acerrimus ille *vir*, qui rempublicam ibi capeſſiverat, nomen ei Vindex, a Graecia & Iſthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geometria cauſantem: maria enim pari undique faſtigio libra-

δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τουτὶ καὶ αὐτοὶ χθὲς ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ φωνὴ δὲ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, 6
καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἥρμωκε. φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πως. οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλεαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ· χρωμάτων δὲ φιλανθρωπίᾳ, καὶ μελοποιΐᾳ, εὐαγώγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρῳδίᾳ εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipſas ſuburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipſi quoque heri audiſtis e tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Muſoni, propter quam ita furioſe Muſicus eſt, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum appulerunt, admirati quidam ſunt, alii deriſere.

Muſ. Verum iſte, Menecrates, neque admirabilis eſt, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum ſine reprehenſione & mediocriter inſtruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter naturam ſonat, depreſſo ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo ſtridit ac ſtrepit. Interim toni vocum muſicarum mitigant illum, *tolerabilioremque faciunt*, cum ſibi non confidit, colorum muſicorum humanitate, & modulatione flexibili ſane, & bene compoſito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεῖ, καὶ οὗ καιρὸς βαδίσαι, καὶ στῆναι, καὶ μεταστῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιῶσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνην ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.

7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, Φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων Φόβων ἐπηρτημένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων διΐσταται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπραμένου αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ ἀποχρῶν που δή.

8 ΜΕΝ. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὦ Μουσώνιε; τέχνῃ γάρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνῃ μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ' ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγῳδίας ὑποκρι-

tempus eſt, ingreditur, & ſtat, & transfert ſe, & quod nutum accommodat cantibus: qua in re illud ſolum turpitudinem habet, quod Imperator videtur ſtudioſe ac ſubtiliter iſta tractare. Quoties vero imitatur ſuperos, vah riſum! quam multus excidit ſpectatoribus, licet ſexcenti terrores impendeant, ſi quis illum derideat. Nutat enim, ſupra modum collecto ſpiritu, ſummis pedum divaricatorum digitis inſiſtit, retrorſum inflexus, ut qui rotae *alligati ſunt.* Cumque natura ſit rubicundus, magis etiam incenſa illi facie rubeſcit. Spiritus illi exilis, neque uſquam ſane ſufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo ſe ſubmittunt, Muſoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Muſ. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Iſthmo

τὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἢν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

ΜΕΝ. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνήκοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς
δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κει- 9
μένου, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγῳδίαν, ἐδόκει Νέρων τραγῳδοὺς νικᾷν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μέν· ὁδ' Ἠπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στεφάνου ἐρᾷν, καὶ μηδ' ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δοῦναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγρίαινέ τε, καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βοώντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Ἠπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κελεύων

periit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, ſi intendant ſe artifices.

Men. Et quid hoc, Muſoni? plane enim nihil ea de re audivi.

Muſ. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, ſed in oculis Graeciae factam. Cum lex eſſet ludis Iſthmiis, ne Comoedia certaretur, neque Tragoedia, viſum eſt Neroni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum eſſet, clarius etiam, quam ſolebat alias, fingebat ſe & coronae amore captum, neque conceſſurum prius, quam decem ſibi talenta Nero pro victoria dediſſet. At hic exaſperari & furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur ſub ipſum tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten Graecis, ſcribam mittit, ſubmittere hunc ſibi vocem iu-

ὑφεῖναι αὐτῷ τοῦτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἠπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

10 ΜΕΝ. Τραγῳδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μιαρὸν οὕτω πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανίᾳ τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγῳδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὡς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita ſuos hiſtriones, tanquam qui negotio huic apti eſſent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum inſtar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotae guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Muſoni, tam impuro facinore in oculis Graeciae perpetrando?

Muſ. Luſus iſte iuveni, interfectori ſuae matris. Si vero Tragicum hiſtrionem, exſtirpanda illius voce, interemit, quid mirandum eſt? qui etiam Pythicum oſtium, e quo divina adſpirabantur oracula, obturandi impetum ceperit, ut neque ſua Apollini vox *porro* eſſet: Pythio licet annumerante illum inter Oreſtas & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipſis caedes etiam gloriae quoddam ge-

λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρη-
σαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρί-
σθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, πρᾳότερα τῶν ἀληθῶν
ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; 11
ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς
κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὔφημος, καί τις ἐκ πρώρας
προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θαῤῥεῖν
τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα
οἴχεσθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἅπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὖγε, ὦ θεοί.

MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὔ φασι δεῖν.

nus peperit, cum patres ſic ulciſcerentur. At hic cum dicere non poſſet, quem ultus eſſet, contumelia ſe affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quaenam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim ſunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo eſſe iubens & gaudere: clamat autem, niſi quid me fallunt aures, periiſſe Neronem.

Men. Enimvero ſic clamat, Muſoni, & diſertius, quo propius terram venit.

Muſ. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. *l.* 2. ΙΕΡ.) Perſonar. nomina aderant in *I. B.* 1. *Fl. Ald. H. S.* Omiſſa in *P. Pag.* 2. *l.* 4. Αὐτὸν) Recepi ex *Fl. I. V.* 2. & L. Αὐτῶν *Ald. P.* &c. male. *l.* 6. Αὐτῶν) Ex emend. Solan. Αὐτὸν edd. *l.* 11. Ἑπτὰ) τῶν ἑπτὰ Coll. male. *Pag.* 4. *l.* 4. Σοὶ) Sic L. *H. P. S. Amſt.* Σὺ *Fl. I. Ald. V.* 2. *Fr.* *l.* 6. Ἐπινεύσει) Sic in omnibus. Ἐπινεύσῃ Ienſ. *l.* 9. Ἅμα) Et hoc omnes obſidet. ᾆσαι marg. *I.* coniicit. *Pag.* 6. *l.* 1. Ὑποβαλλομένη) ὑποβαλλομένην *Fl.* *l.* 16. Γάρ τι) Sic omnes. *Pag.* 7. *l.* 6. Ἀφείλετο) Male omiſſum in *Fl. Pag.* 8. *l.* 2. Εὖ ποιῶν) Sic *Fl. B.* 1. & 2. Εὐποιῶν iunctim cett. *l.* 14. Οἶος) Bene L. *Fl. V.* 2. *S.* Οἷς male *Ald. I. Fr. B.* 1. & 2. *Pag.* 9. *l.* 7. Πεδοτρίβας) Eraſmus legit, adſcriptum marg. *A.* 1 *W.* Et ſic *H.* 1. Παιδοτρίβας cett. male. *Pag.* 11. *l.* 3. Ὃ οὐ) Ita *Fl. I.* Sed ὃ male omiſere *Fr. B.* 1. *Ald. H. P. S. Amſt.* *Pag.* 12. *l.* 1. Παλίμπαιδας) καλλίπαιδας male *Fl.* *l.* 8. Τῶν φίλων) Nihil varietatis invenio.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. *l.* 3. Καρτερὸς) καρτερῶς male *Fl.* *l.* 5. Προειρῆσθαι) Sic dedi ex *Fl. V.* 2. *Ald. B.* 1. *S.* Προειρεῖσθαι *I. H. Fr.* *l.* 8. Μονοχίτων) Sic *V.* 2. Μονοχιτιῶν cett. *l.* 9. Κρύος) Abeſt a *Fl.* *l.* 15. Προσεικάζειν) Sic omnes. Forſ. προσπελάζειν. Marg. *I.* etiam πλησιάζειν adſcripſit. *Pag.* 15. *l.* 14. Καὶ) Non habet *I.* Habent *Fl. H. P. B.* 1. &c. *l.* 15. Μάτην) Leg. οὐ μάτην. *l.* 17. Αὐτὸς) αὖτος edita miſere. Forſan οὗτος in V. Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare ſuſtinui. *Reitz.* *Pag.* 16. *l.* 3. Κυμβάλοις) τυμπάνοις Graev. *l.* 15. Ἑορτῇ) ἑορτῇ γενέσθαι *Fl.* *l.* 16. *col.* 1. Βάκηλοι) βάκηλος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? *Reitz.* *Pag.* 18. *l.* 11. Ἐπαχθὲς) Bene *Fl. B.* 1. & 2. *P.* Ἀπαχθὲς male *Ald. I. H. V.* 2. *Fr. S.* *ead.* Μηδὲν) μηδὲ male *Fl.* *Pag.* 19. *l.* 11.

Ἦ, ἢ) Deeſt poſterius ἢ in *Fl.* Adeſt recte in cett. In αὐτοῦ autem conſpirant omnes. *Pag.* 20. *l.* 11. Προνομὴν) προνομίαν Pell. *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέσθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένητες Gron. *l.* 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit poſt συμπ. *l.* 11. Ἐξέστω &c.) Varie haec & ſeqq. interpunguntur. Vid. nott. *l.* 12. Καὶ) Omittit *Fl.* *l.* 13. Πεττευέτωσαν) πεττευέσθωσαν *Fl.* *ead.* Ἐπὶ καρύων) An καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; *Pag.* 22. *l.* 4. Οὔτε λιμὸς) Omiſſa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl. Ald. I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ *S.* *ead.* Ἦ) Ita, ut Ienſius voluit, eſt in *Fl.* L. & Coll. at reliquae ἢ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἢ) In edd. haec ad verba ὥς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & ſic in V. fuiſſe ſuſpicor, cum varietatem non annotarit Noſter. *Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἷον) Sic *Fl. Ald. Fr. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Οἷοί εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάτας) Edd. comma ante h. v. habent, quod ſuſtulit Solan. Sed innumera & ego ſuſtuli, quod ubique monere, ſupervacuum. *Pag.* 25. *l.* 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl. I.* ac cett. *l.* 8. Γοῦν) Nihil variet. inveniri addidit Solan. *l.* 13. Οὐ) Omittit negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρᾶγμα) Non agnoſcit *S.* *Pag.* 26. *l.* 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 2. Ἦ) Emendatio Solani pro vulgato καὶ, quam ſecutus ſum, etſi non addit, unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Χοίνικα) σχιέσκη edita ridicule. *l.* 20. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam V. *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπιβάλοιμεν) ἐπιβάλλοιμεν Schol. At vulgatum tenet *Fl. Fr. I. P.* & Coll. cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte ſic *Fl. P.* & L. Ὑμῶν male *I. H. Ald. V.* 2. *Fr. B.* 1. *S.* *l.* 17. Παραμείβεσθαι) τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora Solan. *ead.* Ἐπιβάλοιμεν) Ita dedit Solan. (pro vulgato ἐπιβάλλοιμεν) adſcripſitque: ſic etiam C. Locus eſt ex aliquo ſcriptore deſumtus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὸ) Recte edd. Ἀπὸ Schol. *l.* 10. Παρεισπεσοῦσαν) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 11. Ἀλλάντα) Lege ἀλλᾶντα. Schol. ἄλλαντα. *l.* 17. *col.* 1. Καὶ ἡδέος) Haec verba in edd. omiſſa, inſerta ex V. *l.* 18. *col.* 2. Ἐντέρου) Reſtitutum ex Cod. Vulgatum ἕτερον ἐσκευασμένον, miſere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπταμένας *Fl.* *ead.* Ταύτας) Bene *P. H. Fl. I.* &c. Ταύται male *S.* *l.* 11. Ὑποῤῥεούσης) Ex emend. Solani. Ἐπιῤῥεούσης edd.

hac priores. *l.* 12. Οἶοι) Sic iam omnes. Cum ante c. 19 οἷόν εἰσιν haberent. *l.* 14. Ἐκκεντοῦν) ἐκκεντοῦντα *Fl.* *Pag.* 30. *l.* 13. Εἷς ὢν) Non agnoſcit *Fl.* *l.* 17. Ἃ φῂς) ἀφεὶς *Fl.* *Pag.* 31. *l.* 3. Τῶν δείπνων) τοῦ δείπνου *Fl.* *l.* 7. Ἔχωσι λέγειν) ἔχειν λέγωσιν *Fl.* *Pag.* 32. *l.* 1. Φθειριζήσῃ) Nihil mut. edd. Φθειρὶ ζέσῃ. Cod. Graev. *l.* 6. Ἐπείτοι) ἐπεὶ τί *Fl.* *l.* 8. Αὐτὰ) αὐτὸν *Fl.* *l.* 12. Εὖ ποιῶν) Sic iam diſcretim omnes. *l.* 16. Ἴσως) Ita habere omnes, adſcripſit Solan. *l.* 18. *col.* 1. Ἐποτνιῶ) ποτνιῶ edita. Mutavit Solan. *Pag.* 33. *l.* 8. Συνεξελέξαντο) συνεξελλέξαντο edd. priores male. *l.* 14. Συγκεκαττυμέναι) Ex emend. Solani. Nam συγκεκομμέναι omn. antea male. *Pag.* 35. *l.* 1. Ὑμᾶς) Bene *Fl.* ut Ienſ. voluit. Cett. ἡμᾶς. *l.* 5. Χρήσωνται) Sic *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Χρήσονται *I.* *l.* 7. Ἄξιον) Edd. Ἀξιῶν Solanus. *l.* 23. ΤΟΙΣ) Omiſit *Fl.* *Pag.* 36. *l.* 3. Μηδ᾽ ὅλως) Sic *P.* *S.* Μηδόλως *I.* *Ald.* *Fl.* *Fr.* *H.* *B.* *Pag.* 38. *l.* 5. Ἰσοδιαίτης) Sic edd. Ἰσοδιαιτητὴς Solan. Ἰσοδαίτης Geſn. *l.* 8. Τιμήσωσι) τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι *Fl.* *Pag.* 39. *l.* 2. Διαβαστάσαντες) Bene ſic *Fl.* *P.* *S.* (*B.* 4.) Διαβαστάντες male *I.* *Ald.* *H.* &c. *Pag.* 40. *l.* 8. Ἐπιδείξασθε) ἐπιδείξετε *Fl.* *l.* 13. Μὴ δὲ) Ita edd. vett. Μηδὲ recentiores. *ead.* Γένοιτο) γένηται *Fl.* *Pag.* 41. *l.* 1. Ὀπτώμενοι) Bene *I.* *P.* Ὀπτόμενοι *H.* male. *l.* 3. Ψύτταν) ψύτται *Ald.* *H.* *Fr.* *P.* &c. Ψῆτται *I.* & *V.* 2. Ψύττα *Fl.* & Schol. *l.* 12. *col.* 2. Ψύττα) Sic edita & V. *l.* 14. *col.* 1. Γόνδης) Ita clare legebatur in Scholiaſte noſtro. Etymologici magni auctor habet Ἰόνδην. *Cler.* *Pag.* 42. *l.* 10. Ἰσοδιαιτητὰς) Ex emend. Solani. Ἰσοδιαίτην G. Ἰσοδίαιτοι edd. omnes. *l.* 11. Συνδιαιτητὴν) Sic iam bene *Amſt.* *S.* G. Συνδιαίτην cett. *ead.* Αὐτῶν) Sic *P.* *H.* *B.* 1. *Fr.* Αὐτὸν *I.* *Fl.* *Ald.* *S.* *l.* 12. Ὀλίγων) ὀλίγον *S.* *l.* 17. Πάντα εὐθὺς) Recte huc retulit hoc Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. *Reitz.* *Pag.* 43. *l.* 4. Αὐτὸν) αὐτῶν *V.* 2. ſola. *l.* 15. Λαυρότερον) λαμπρότερον C. ut Schol. 14 Ἑταιρ. Δ. *Solan.* Scribe λαβρότερον. *Wetſt.* *Pag.* 44. *l.* 4. Συνθοῖντο) συνθεῖντο *Fl.* (& *S.*) *l.* 6. Ἐργάσεσθαι) Sic *Fl.* Ἐργάσασθαι cett.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. *l.* 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους B. Cod. ſive O. *ead.* Σμικρὰν) Sic edd. Μικρὰν B. *l.* 7. Τραυμάτων) πραγμάτων male B. *l.* 12. *col.* 1. Ἀφωμοίωται) In C. recte, ex quo & ſequentia reſtituta, cum in V. legeretur

male, ἐφ' ὁμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz.* *ibid. l.* 14. Τετελεσμένοις) γεγεννημένοις. C. *l.* 18. *col.* 2. Κατὰ) καὶ Κενταύροι, omiſſo πόλεμος, edita, quibus Solanus ita adſcripſerat: Deeſt in impreſſ. πόλεμος. Poſterior huius Scholii pars in C. non exſtat ſuo loco; ſed in fine reperitur: unde & ex V. ultima in impr. manca reſtituimus. *Pag.* 46. *l.* 4. Σχεδὸν) Deeſt in B. *l.* 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B. *l.* 15. Φθάνοις) φθόνοις B. *Pag.* 47. *l.* 1. 'Εμπαρῴνησαν) Sic dedit Solanus. 'Επαρῴνησαν edd. & B. *l.* 5. Διηγουμένους) διηγουμένοις marg. *A.* 1. *l.* 11. ῎Εχει) ἔχειν B. *l.* 20. *col.* 1. 'Εστιάσει) ἑστιώσει male edita; & mox διηγοῦν, pro quo διηγοῦ ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. *l.* 2. Τὴν) Omittit B. *l.* 5. 'Ακριβῶς) ὃς ἀκριβῶς οἶδα B. *ead.* Γιγνώσκων) Sic B. *I. B.* 1. *Ald. H. Fr. S.* Γινώσκων *Fl.* Γιγνώσκοντα *P. B.* 2. *l.* 10. ῞Εξεις) Reſtitui ex *Fl.* pro ἥξεις, quod erat in cett. & B. *l.* 15. *col.* 1. 'Αλλήλοις) Non agnoſcunt C. *Pag.* 49. *l.* 4. Φθάσεις) φθάσῃ *Fl. l.* 5. Δεήσῃ) Et ſic cett. cum *Fl. l.* 16. *col.* 2. Σχοίνῃς) σχοίεις V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς. *Solan.* *Pag.* 50. *l.* 1. Πλουσίῳ τῷ) πλουσίον τε τῷ B. *l.* 3. Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. ſed vulgatum verum eſt. *l.* 4. ῏Ω) οὖν ὦ *Fl.* *l.* 7. 'Ο ἀπὸ) Artic. omittit B. *l.* 9. Τοῦ 'Αρισταιν.) Articulum omittit B. *l.* 16. Παρεκέκλυντο) παρεκέκλιντο male B. *l.* 17. *col.* 2. Κοπίδα) πολίδα ante editum prave. *l.* 18. *col.* 1. Σκολιώτατον) Ita Solan. correxit, pro vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia eſt melius, & mutatio exigua; licet haud addat, unde id hauſerit. *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. 'Επεκλήθη) Ita V. recte. 'Επεκλήθεν male edita. *Solan.* *Pag.* 51. *l.* 3. Συνειστιᾶτο) συνεστιᾶται male B. *l.* 14. Τὸ ἀντίθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον edd. *l.* 18. *col.* 2. Οἶμαι) Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. *l.* 8. Σοι) Deeſt in *Fl.* *l.* 11. 'Ιερεῖ γε ὄντι) Deſunt in B. *l.* 12. Πάνυ) Et hoc omiſit B. *Pag.* 53. *l.* 1. 'Ο Ζήνων) Iam artic. habet B. quem edd. omiſerant. *l.* 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν) ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. *l.* 5. Αὐτόν;) ἑαυτὸν B. *l.* 8. 'Επεισέπεσεν) Sic omnes. *l.* 9. Κοινὸν) κυνικὸν B. *l.* 20. *col.* 1. Παρεισέφερέ σε) Lege παρεισέφρησε. *Solan.* *Pag.* 55. *l.* 4. 'Εδεδοίκεσαι) Ita O. & *Fl.* 'Εδεδοίκεισαν edd. cett. *ead.* 'Ατεχνῶς) Nihil mut. *Fl. I. P.* &c. Forſ. ἀγαθὸν marg. *I.* Sed nihil eſt opus. *l.* 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. *l.* 8. Καθίζεσθαι) καθέζεσθαι B. hic & mox iterum. *ead.* Παρὰ) παρ' B. *l.* 11. ῾Υμεῖς) Bene B. *Fl. Fr. P. H.* 'Ημεῖς *I.* *ead.* ῞Υπτιοι) Deeſt in *Fl.* *l.* 12. 'Εστιᾶσθε) Bene ſic *Fl. Fr. P.* &c. 'Εστιᾶσθαι male

l. & *V.* 2. *l.* 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. *l.* 15. *col.* 1. Ὑπογογγύζοντες) Miſere antea edebatur ὑπογογγίζοντης. *l.* 16. *col.* 2. Κρακτικὸν) Sic edita recte. Κρακτικὴ V. *ead.* Ὃ) ὂν antea lectum. Mutavit Solan. *Pag.* 56. *l.* 10. Ἴσα) ἴσων B. male. *l.* 13. Ἀναδοῦναι) Reſtitui ex B. & Coll. Δοῦναι edd. *Pag.* 57. *l.* 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. fruſtra. *l.* 4. Περιεσοβεῖτο) περιεσοβοῦτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπεσοβεῖτο Coll. In vulgato conſpirant edd. & B. *l.* 6. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμιστο B. *l.* 9. Γλαφυρώτατον) γλαφυρώτερον B. & Coll. *l.* 10. Ὅ, τι) ὅτι edd. male. *l.* 14. Συνανέδωκε) συνέδωκε B. *l.* 16. *col.* 2. Τούτων) Omiſſum in editis. Addidi ex V. C. & G. *Solanus.* *Pag.* 58. *l.* 1. Θλιβόμενον) θλιβόμενος B. *l.* 12. Ὀρεωκόμον — ἱπποκόμον) ὀρεωκόμων — ἱπποκόμων B. *l.* 14. Διαφοιτῆσαν) Ita edd. omnes, & ſic B. etiam, teſte Solan. Διαφοιτῆσαι *P.* *l.* 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν *P.* ſola. *Pag.* 59. *l.* 1. Ἐπεπώκει) ἐπεπτώκει B. *l.* 6. Προὔπινον) προὔπιον *Fl.* *ead.* Ἐπὶ) ἀπὸ B. *l.* 7. Ἢν μὴ λάβῃ) εἰ μὲν λάβοι B. *l.* 9. Ἄτρεπτος) ἄτρεστος B. *l.* 15. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμιστο B. *l.* 18. *col.* 2. Μεγάλου) In impreſſis omiſſum, inſerui ex V. & *G.* *Reitz.* *l.* 21. *col.* 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in Exc. & V. habentur. *Solan.* *Pag.* 60. *l.* 4. Αὐτοῦ) Nil mut. edd. nec B. *Pag.* 61. *l.* 2. Γε) Non habet B. *l.* 3. Τις ἐξυρημένος) τις φέρων ἐξυρημένος B. *l.* 12. Εὐδοκιμοῦντι) εὐδαιμονοῦντι B. *l.* 19. *col.* 1. Κατὰ παράλληλον θέσιν) καταπαράλληλος θέσις edita. Correxit Solan. *l.* 21. *col.* 2. Νανώδη) Addidi ex C. Lacuna enim erat. in V. *Solan.* *Pag.* 62. *l.* 1. Σατυρίων) ὁ Σατυρίων B. *Pag.* 63. *l.* 5. Ἐπιῤῥίψαι) Sic edd. & B. Ἀποῤῥίψαι Graev. *l.* 7. Ἀσφαλέστερον) ἀσφαλέστερος B. *l.* 9. Θυρίον) Ex *Fl.* & L. recepi. Θηρίον cett. *l.* 15. Γεγεννημένοις) Sic *Fr.* Γεγεννημένος cett. *l.* 17. *col.* 2. Μετὰ στενώσεως) Ita recte C. Μεταστένωσε κατακλίνας Exc. *G.* Μεταστενώσας, κατακλείσας ex V. dederat Cler. *Pag.* 64. *l.* 2. Ἐπήκοον) ἐπήκουον B. *l.* 4. Ἀνεγίγνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B. *l.* 7. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, ſaepe vidimus. *l.* 13. Οὐδὲ πώποτε) οὐδέποτε B. *Pag.* 65. *l.* 2. Μόνος) μόνον *Fl.* *l.* 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. *l.* 6. Ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. *l.* 14. Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adeſt καὶ in B. *Pag.* 66. *l.* 2. Εἴπω τὶ, κερ.) Edd. priores εἴπω, τί κερ. *l.* 6. Ὕστερον) Omittit B. *l.* 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. *I.* corrigit; nam πραγμ. per compendium B. *l.* 8. Προσηγόρευκα) προσηγόρευσα B. *ead.* Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ

B. *l.* 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H.* &c. Τῷ male *I.* Καὶ τῷ non melius *V.* 2. *l.* 12. Παρέλαβεν) παρελλα. per compend. *B. l.* 21. *col.* 2. Οἷον Ἡράκλειον οὗ) Sic V. Quid ſibi velit, neſcio. *Solan. Pag.* 67. *l.* 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. Ariſtophan. *l.* 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) ἔναντι πορθμοῖς B. *l.* 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γυίαις *P. l.* 13. Παιδαγωγοῦ) Recte pleraeque. Παιδαγογοῦ *I.* male. *l.* 14. Αὐτοῦ) Omittit B. *Pag.* 68. *l.* 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας Coll. & B. *l.* 7. Δόξωμεν) δοξῶ per compend. B. *l.* 12. Ἤδεισαν) Ex B. recepi pro vulgato ᾔδεσαν. *l.* 17. *col.* 1. Αἰσχραῖς αἰτ.) Vide Schol. ſequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan. Pag.* 69. *l.* 3. Ἀναγιγνώσκων) ἀναγινώσκων B. & *Fl. l.* 11. Καὶ) Omittit O. *Pag.* 70. *l.* 4. Πλεῖστοι) πλοῖστοι male *I. l.* 5. Αἱ) Sine artic. O. *ead.* Πρεσβυτικαὶ) πρεσβευτικαὶ *Fl.* & marg. *A.* 1 *W. l.* 6. Ἑτοιμοκλῆς) Bene edd. & B. Ἑτοιμοκλεῖς *I. l.* 8. Ἠκηκόει) ἀκηκόει *Fl. l.* 10. Καλυδωνίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H. Fr. l.* 18. *col.* 2. Ὠργίσθησαν) Edita ὀργίσθησαν. Emendarat Solanus. *ibid. l.* 19. Θεῖοι) θεοὶ V. Sed in impreſſ. recte mutatum eſt. *Solanus.* At in iis θειοὶ legebatur: ego accentu ad uſum accommodato iam θεῖοι repoſui. *Reitz. Pag.* 71. *l.* 2. Ἡγεῖτο) ἡγεῖται B. *l.* 9. Δώσεις) δόσεις B. *l.* 10. Δημίῳ) δή B. Sed ſupra poſita compendii nota, quam typothetae deſcribere nequeunt. *ead.* Τοῦ μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. *l.* 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. *l.* 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit Solan. Sed varietatem non deſidero. *Pag.* 72. *l.* 2. Γένοιο) γενοίμην male B. *l.* 3. Ἀποδεδόσθαι) ἀποδόσθαι B. & *Fl. ead.* Κρίτωνι) Κρείτων male B. *l.* 4. Γὰρ) Inſerui ex Ox. aberat in edd. *ead.* Ὁπόσον) καὶ ὁπόσον edd. priores. *l.* 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἂν ἄξιος, vel ἄξιος. *l.* 7. Ἀπεξύετο) Admiſſum ex *Fl.* Ὑπεξύετο cett. *l.* 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ἀριστέρου B. *l.* 14. Διασταῖεν) διαστaίωσιν *Fl.* & marg. *A.* 1 *W. l.* 15. Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ' ἐγίνετο B. *l.* 16. Κατ') πρὸς B. & *Fl. Pag.* 73. *l.* 2. Εἰ μή τις ἄρα καὶ) ἄρα abeſt a *Fl.* Non immerito, quia iam praeceſſit. *l.* 6. Ἀπάγῃ) ἀπάγει B. *l.* 8. Συνεχὲς) ἀτενῶς B. *l.* 13. Ἐγεγράφει) Recte Cod. B. *Fl. Fr. P.* &c. Ἐγεγράφη male *I. l.* 14. Ἑστιώμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἑστιόμενοι male *I.* Ἑστιάμενοι B. *l.* 19. *col.* 2. Ἀτενὲς) Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet. Sed & praeterea συνεχθὲς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz. Pag.* 74. *l.* 2. Εἶναι) Deeſt in B. *l.* 7. Εἰκάσειεν) θαυμάσειεν B. *ead.* Τῷ συμποσίῳ) Ar-

ticulum ex O. inſerui. Deerat in edd. *l.* 10. Σύνδειπνον) δεῖπνον *Fl.* *ead.* Ἐπ' Ἰλίῳ) Sic eſſe in edd. & B. addit Solan. *l.* 13. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι male B. *Pag.* 75. *l.* 1. Αὐτῶν) Bene ſic *B.* 2. *Fr. H. P. S.* Αὐτὸν male *Fl.* & *I.* *l.* 2. Εἰ) Omiſit *Fl.* *l.* 4. Οὖν) Addidi ex Ox. Deerat in edd. *l.* 7. Κτήσησθε) Servavi ſcripturam *I. H. P. S.* &c. Κτήσεσθε *Fl.* & B. *l.* 8. Πλουσίους) πλούτους B. prave. *l.* 9. Αὖ) τε αὖ B. *l.* 13. Ἐσθίοντες) ἐσθίοντες φυσιοῦσθε edd. Exc. *Fl.* quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. *l.* 17. Ἀποῤῥίπτειν) αὐτὴν μὲν ἀποῤῥίπτειν vulgo. Sed Ox. & *Fl.* ducibus αὐτὴν μὲν eieci. *Pag.* 76. *l.* 6. Τὸ) Abeſt a B. *l.* 9. Καταθήσω) καθήσω *Fl.* *l.* 13. Ἀπαλλάξασθαι) ἀπαλλάξεσθαι B. *l.* 16. Εἰσεκεκόμιστο) ἐπεκεκόμιστο B. *l.* 17. Κρέας) κρέα B. *Pag.* 77. *l.* 1. Ταγήνου) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. *ead.* Καὶ ὅσα — ταῦτα) Septem illa ſic eſſe in omnibus & B. addit Solan. *l.* 5. Αὐτῷ) αὐτῶν *Fl.* *ead.* Τῷ) Omittit B. *l.* 9. Καὶ μεμν.) Abeſt καὶ ab O. *l.* 10. Εἰς) ἐς B. *l.* 16. Ταυτὰ) Sic *I. P.* aliaeque recte. Ταῦτα B. & *Fl.* *Pag.* 78. *l.* 7. Παύσῃ) παῦσαι B. *l.* 8. Ἂν) Neglexit B. *l.* 12. Γὰρ) Omiſit B. *l.* 13. Ἀνεγίγνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B. *l.* 18. *col.* 2. Τὰ ἐλεγεῖα) Ἡ ἐλεγεῖα) ὅλα, cum eſſet in editis, Solanus ἡ in τὰ mutaro adſcripſit, haec verba deeſſe in V. *l.* 19. *col.* 1. Οὕτω δ') εἴρηται δὲ καὶ, & mox τῆς γυναικὸς C. *Pag.* 79. *l.* 1. Ἡ οἵη) Sic omnes, excepta *Fl.* quae ἠοίη. At B. Cod. Καὶ οἵη. *l.* 5. Κρατερῶν) Receptum ex *Fl.* & ſchedis la Croze. Καρτερῶν cett. *l.* 6. Νηρῆος) Νιρῆος B. Et ſic Guyet. voluit. *l.* 8. Ἀσόμεθα) ἀεισώμεθα edd. Ἀεισόμεθα B. *l.* 9. Ἀρέσθαι) Sic *Fl. I. P.* &c. Αἱρεῖσθαι *B.* 2. (& 4.) Ἀνελέσθαι Coll. *l.* 10. Παρακείμενα) προκείμενα B. *l.* 14. Ἤδη) δὴ Ox. *ead.* Παρατεθέντα) παραδοθέντα O. & *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag.* 80. *l.* 1. Ἔλεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ οἱ παρατεθεῖναι αὐτὰ O. *l.* 2. Ἀντεπειλημμένοι) ἐπειλημμένοι O. *l.* 6. Ἂν) Omittit O. *l.* 10. Ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος) Neglecta in O. *l.* 11. Δὲ) Abeſt ab O. *l.* 14. Ἤδη) Non comparet in O. *ead.* Δὴ) δὲ O. *l.* 16. Ἀνείλετο) ἀφείλετο O. *ead.* Ἀντεπελάβετο) ἀντελάβετο O. *Pag.* 81. *l.* 3. Εἰς) ἐς O. *l.* 6. Δὲ ὡς) δ' ὡς O. *l.* 11. Ἅμαρτε παραὶ) ἥμαρτε παρ' edd. priores. Ἥμαρτε παρὰ O. *l.* 14. Κατεπήδησαν) Verſus integer hic deficit in O. *l.* 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ *Fl.* *l.* 17. Μεγάλῳ) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ Solan. *Pag.* 82. *l.* 1. Ἠρίστευε) ἠρίστευσε O. *l.* 9.

'Απὸ) ἐπὶ male O. *Pag.* 83. *l.* 2. Παρὰ) πρὸς O. *l.* 6. 'Ανατετραμμένας) Sic O. 'Ανατρεπομένας edd. *l.* 7. 'Ριπτουμένους) ῥιπτομένους O. *l.* 8. Τὸ λυχνίον) τὸν λύχνον O. *l.* 10. Εὐπόρησαν) Et ſic *Fl.* cum cett. *l.* 12. Ποτὲ) τότε male O. *Pag.* 84. *l.* 6. 'Εξεκομίζοντο) ἐκομίζοντο *Fl.* *l.* 8. 'Επειλημμένος) Sic *P. B.* 1. *S. Amſt.* & O. niſi quod ἐπειλημμένους male. 'Επιλημμένας prave *I. Fl. Fr. V.* 2. *Ald. H.* *l.* 14. Κατειλημένος) κατειλημμένος edd. priores. *l.* 15. ῎Εμελλε) Reſcripſi ex O. & *Fl.* ῎Εμελλον edd. reliqq. *ead.* 'Ο) Abeſt ab Ox. *l.* 17. *col.* 1. ῞Οπως μὴ) Hoc Schol. ad verba εἶτ' ἀπολογούμενος relatum, & bis eadem pagina repoſitum, ſic reſtituit Solan. *ead. col.* 2. Πονήρως) Et haec ita refinxit Solan. cum ante ederetur : Πονήρου) ἀντὶ βαρέος. *Pag.* 85. *l.* 1. Καθευδήσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεθέντες. *l.* 6. ῍Η) Sic emendavit Solan. ῝Η *I.* & *V.* 2. Ceterae ἦ. *l.* 12. Γε) Sic O. Τε edd. *ead.* 'Απράγμονα) ἄπρακτον O. *Fl.* & Coll. Ceteri & ceterae vulgatum ſervant. *l.* 13. Φιλοσόφοις) φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. *l.* 4. Δοκέειν) Recte ſic Solan. Δοκέει edd. antea male. *ead.* Τὸ ὄνομα) τὸ οὔνομα vult Solan. *l.* 7. 'Απίκετο) ἀπείκατο W. Sed mutatum deinde. *l.* 9. Χρέονται) χρέωνται *Fl.* & W. male. *l.* 10. Δὲ) δὲ καὶ W. *l.* 11. Εἰσαμένων) εἰσαγομένων *Fl.* Sed vulgatum M. *Pag.* 87. *l.* 3. Εἴσασθαι) ἴσασθαι marg. *A.* 1 *IV.* & *Fl.* hic & c. 9 & 12, ac 14. *l.* 4. 'Αποδέξαι) Sic *Fr. I. H. P. B.* 1. M. Sed a recentiore manu. 'Αποδεῖξαι *Fl. S.* & marg. *A.* 1 *IV.* *ead.* 'Ονόματα) οὐνόματα W. *l.* 12. Τούτου) A τούτου ad ἥρως ἐστὶ nihil variare edd. & M. ſtudioſe notat Solan. *Pag.* 88. *l.* 3. Βασιλῆος) βασιλέως W. & *Fl.* *l.* 6. 'Ες) εἰς W. & *Fl.* *Pag.* 89. *l.* 7. Καὶ ἐς τὸν ἠέρα π.) Sic edd. & M. *l.* 8. Ξυρέονται) ξύρονται W. at *Fl.* vulgatum tuetur. *l.* 10. Ξυρέεσθαι) Sic *Fl.* &c. Ξύρεσθαι W. *Pag.* 90. *l.* 3. Φορέουσι) φέρουσι W. *l.* 6. Καὶ τοῦτο ἑκάστου ἔτεος γ.) Deerant in W. ſed lacunae, quae aderat, inſcripta. *l.* 7. 'Εθηησάμην) ἐθεησάμην *Fl.* & M. *l.* 9. Οὔρεος) Sic M. *Fl. Ald. B.* 1. *P. H. S.* Οὔρεως *I.* *l.* 11. Χροιὴν) χροιὰν W. male. *l.* 15. *col.* 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνας, bis, *Solan.* *Pag.* 91. *l.* 8. Τῇσι) Adſcivi ex W. quod ſenſ. recte viderat. Τῆς edd. *ead.* 'Επιφέρουσι) ἐπιφύρουσι *Fl.* Vulgatum pro-

bat M. *l.* 16. Εἴσατο) ἴσατο *Fl.* & M. *ead.* Εἶδον) ἴδον W. Vulgato favet *Fl. Pag.* 92. *l.* 2. Δοκέει) Ex W. eſt. Δοκέειν edd. *l.* 13. Φέρουσι) Nihil mutat *Fl.* An φορέουσι, ut ſupra; & infra non ſemel. *l.* 16. Ἀποκέκριται) Sic edd. & M. *Pag.* 93. *l.* 7. Τὸ) Bene ſic M. *Ald. Fl. H. P. S.* Τὸν *I.* *ead.* Εἴσασθαι) ἴσασθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 9. Αὐτῷ) αὐτὸν *Fl. l.* 11. Ὤλοντο) Sic edd. & M. *Pag.* 94. *l.* 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. *ead.* Ὤλοντο) Sic M. ut modo. Ὄλοντο edd. *l.* 8. Ἔχε) Sic omnes praeter *Fl.* & W. quae εἶχεν. *l.* 9. Παῖδας) παῖδα *Fl.* Vulgatum firmat M. *l.* 16. Τὰ) τὸ W. & *Fl. Pag.* 95. *l.* 7. Φέρουσι) Sic *Fl.* & M. cum cett. Φορέουσι vult Solanus. *l.* 10. Φέρουσι) Sic rurſus omnes. *l.* 15. Αὐτοῖσι) Ex W. Αὐτοῖς edd. *Pag.* 96. *l.* 2. Εἴσασθαι) ἴσασθαι *Fl.* hic & ſtatim iterum, invitis cett. & M. *l.* 4. Ἐθησάμην) ἐθεησάμην W. & *Fl. l.* 7. Οὐ) Deeſt in *Fl. l.* 15. Δέξομαι) Sic W. & *Fl.* Δέχομαι cett. Δέκομαι *P.* (& *B.* 4.) *l.* 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. *ead.* Ἔνιοί εἰσι, οἳ ἰχθύας) ἐνίοισιν ἰχθύας *Fl.* & W. Ἐνίοισιν, οἳ ἰχθ. M. *Pag.* 97. *l.* 4. Ἄττης) Edd. & M. Lege Ἄττις. *ead.* Γένος) γένος μὲν W. *l.* 14. Ἀπικέεται) ἐπικέεται M. *Fl.* & *V.* 2. Cett. quod edidimus *ead.* Φέρουσι) Sic edd. & M. Forſan φορέουσι. *Pag.* 98. *l.* 8. Ἐπ') Recte L. *Fl. I. P.* &c. Ἀπ' male *Ald.* & *H.* 2. *l.* 11. Κέραα) Ita *Fl. H. P. S.* &c. Κέρεα *I. l.* 12. Προπυλαίοισι) προπυλέοισι W. *l.* 16. Ἐμοὶ μὲν ὦν) τὸ ἐμοὶ μὲν νῦν *Fl.* & W. *Pag.* 99. *l.* 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Ariſtoph. Vid. nott. *ead.* Φέρουσι) Sic rurſus M. cum edd. Φορέουσι Solan. *l.* 3. Πεποιημένους) Bene M. *Fl. Ald. P.* &c. Πεποιημέους male *I.* & *V.* 2. *l.* 4. Καλέονται) καλέεται Schol. Ariſtoph. *ead.* Νευρόσπαστα) νευρόπαστα *Fl.* At vulgato aſſentitur M. *l.* 5. Σμικρὸς) μικρὸς W. *l.* 6. Μὴν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. *l.* 9. Νῦν) Reſtitui ex L. & W. Πρὶν edd. *ead.* Μὴ) Hoc & quinque ſeq. omiſſa in W. ſed lacuna conſpicitur. *l.* 17. *col.* 2. Ἐν τῇ Λέρνῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. *Solan. ibid. l.* 21. Πελεκήσας) πελεκίσας C. *Pag.* 100. *l.* 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλῆος W. Βασιλέως *Fl. l.* 2. Ἠρήσατο) ἠράσατο *Fl.* Nil mut. M. *l.* 4. Αἰσχρῷ) αἰσχρὸν *Fl. l.* 8. Ἀῤῥωστέοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀῤῥοστέοντα *Fl.* male. *l.* 15. Ἄρξατο) Nihil mutant edd. nec M. *ead.* Ἔχετο) εἴχετο *Fl.* ἴσχετο M. Forſan ἔσχετο, ut mox. *Pag.* 101. *l.* 2. Τὴν) ἣν *Fl.* & M. *l.* 4. Φρενοβλαβείη) φρενοβλαβία W. *l.* 6. Τοιῷδε) Sic edd. & M. Forſan τοιῇδε. *l.* 9.

῎Εσχετο) Sic iam & *Fl.* *l.* 10. ῎Εγειρε) ἐγεῖραι W. & *Fl.* *l.* 11. Φόνον) φθόνον Pell. *ead.* Προξενέεις) Lacuna in W. *Pag.* 102. *l.* 7. Εὐφρήτῃ) Sic *Ald.* *I.* *B.* 1. *H.* *Fr.* *S.* *Amſt.* Εὐφράτῃ *P.* & *Fl.* *l.* 14. ῎Ωρην) Sic *B.* 1. 2. (& 4.) Cett. ὥρην cum M. *Pag.* 103. *l.* 8. Τὴν) ἣν *Fl.* & M. fruſtra. Vid. ad c. 18. *ead.* Ἐπεδέξαο) Sic longe plurimae. Ἐπιδείξαο *Fl.* Ἀπεδέξαο M. *l.* 11. Δὲ) Non agnoſcit W. *l.* 12. Λίσσετο) ἐλίσσετο W. recte. *Pag.* 104. *l.* 1. Ἐπείθετο) ἐπίθετο *Fl.* *l.* 5. Ὠδύρετο) ὀδύρετο *Fl.* *l.* 13. Τρῶυμα) Sic pleraeque. Τραῦμα *Fl.* Τρῶμα M. *l.* 15. Βασιλῆα) βασιλέα W. & *Fl.* male. *Pag.* 105. *l.* 1. Οἰκίοισι) οἰκείοισι W. At *Fl.* cum vulgata facit. *l.* 5. Αὐτις) Bene M. & *Fl.* (*S.* & *B.* 4.) Αὖθις cett. male. *l.* 6. Ἑτέρῃ) ἑταίρῃ male W. *l.* 7. Ὦν) νῦν W. male. *l.* 11. Ὀῤῥώδεε) ὀῤῥώδεεν *Fl.* *l.* 12. ῎Αρχετο) Nihil mut. edd. nec M. notante Solan. *l.* 16. Νηὸν) νεὼν W. *Pag.* 106. *l.* 5. Ἐδίζετο) ἐδιζῆτο W. *l.* 6. Ἠδέετο) ἐδέετο male *Fl.* *l.* 11. Ἀπικνεομένη) ἀπικομένη W. Nihil a vulgato abit *Fl.* *l.* 12. Γούνων) γοῦνον male *I.* *l.* 13. Ὡμολόγεε) ὡμολόγεεν *Fl.* Vulgato favet M. *l.* 15. Ἐνεκάλεε) ἀνεκάλεεν *Fl.* Ἐπεκάλεε W. *l.* 16. Ἐξέφηνε) ἐνέφηνε *Fl.* ῎Εφηνεν W. *Pag.* 107. *l.* 2. ῎Ηνεικεν) Sic W. ῎Ενεικε edd. *ead.* Οὔποτε) οὔτε *Fl.* Lege οὔκοτε, etſi οὔποτε M. cum editionum vulgo. *l.* 3. Οὕτω) Omiſit W. & *Fl.* rectius. *Pag.* 108. *l.* 3. Ὦν) νῦν W. male. *l.* 7. ῎Ηϊε) Bene *Fr.* *P.* &c. *Fl.* ἦεν. M. ἤιεν, quod verum credo. *l.* 8. Μιν) μην male *I.* *l.* 9. ῎Εχε) εἶχεν W. Εἶχε *Fl.* *l.* 10. Τοι) οἱ male *Fl.* & W. *Pag.* 109. *l.* 2. Ἐργασμένον) Sic & M. cum *I.* *Fl.* *Fr.* *P.* &c. At paulo infra cum augmento. *l.* 4. ῎Ητεε) αὔτεε W. *l.* 5. Εἵνεκα) ἕνεκα W. *l.* 7. Ἐνεῖκαι) Ita *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *H.* *P.* Ἐνῆκαι *I.* Ἐνεῖκε M. a manu rec. *ead.* ῎Ενεικε) ἤνεικεν W. ſolus. *l.* 9. Ἐπέδειξε) Nil varietatis invenio. *l.* 11. ῎Ηϊον) *Fl.* ᾖον. M. ἤιον. *Pag.* 110. *l.* 1. Εἰργάσαο) Sic iam *Fl.* *Fr.* *I.* *P.* &c. cum M. *l.* 2. Οὕτω &c.) Hoc ad ἀνδρῶν uſque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. *l.* 4. ῎Ωφελε) ὤφελλεν W. ῎Ωφελεν *Fl.* *l.* 16. Ἀπολέλοιπε) ἀπ—εεν W. Ἀ—εν *Fl.* *Pag.* 111. *l.* 2. Εἵνεκα) ἕνεκα edd. & M. male. *l.* 8. Ἱρολογέουσι) Recte M. Ἱερολογ— edd. *l.* 14. Παραμυθεόμενοι) παραμηθ. male: *I.* *ead.* Χαριζεόμενοι) χαρίζονται W. Lege χαριζόμενοι. *l.* 15. Οἵδε) Sic edd. & M. *l.* 16. Καὶ εἰμ.) καὶ non agnoſcit W. *Pag.* 112. *l.* 8. Ἐνεδύσατο) Reſtitui ex M. & *S.* Ἐνεδήσατο cett. male. *l.* 9. Μέν μοι) μέντοι *Fl.* male. Vulgatum firmat M. *l.* 10. Πέρι) Omittit W. & *Fl.* *Pag.* 113. *l.* 3. Ἀποκέκρινται) Sic M. *Fl.* *V.* 2. *P.* *H.* &c. Ἀποκέκριται *I.*

& marg. *A.* 1. *l.* 6. Καὶ οἴδε) Et ſic M. cum edd. *l.* 10. Ἀγαθὰ) ξὺν *Fl.* omiſſo ἀγαθά. W. vero ἀγ. ξὺν ἁπάσῃ. *l.* 11. Εὐχωλέων) Bene *S.* & *Amſt.* Εὐχολέων cett. & M. prave. *l.* 14. Ἤεισαν) ἴησαν W. *l.* 15. Ὧν) νῦν W. male. *l.* 17. Ἐγείρουσι) ἀγείρουσι W. perperam. *Pag.* 114. *l.* 1. Κατίζουσι) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum W. Καθίζουσι male *B.* 1. *P. S.* *l.* 3. Ἀνέρχεσθαι) ἀνέρχεται M. Vulgatum probat *Fl.* *l.* 9. Ἄλλοθί κου) Et ſic *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 14. Τῶν) Reſtitui ex W. Τὸν edd. & M. male. *l.* 15. Κομίζουσι) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενον κατίασι W. & *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 6. Ποτὲ) Nil mut. edd. & M. *l.* 7. Ἐπικέεται) Sic M. & *Fl.* Ἐπικέαται cett. *l.* 9. Δοκέειν) δοκέει edd. & M. male. *l.* 10. Μέγα ἐς) ἐς μέγα W. male. *l.* 11. Τοσαῦτα) τοσάδε W. *l.* 13. Καὶ) Omittunt W. & *Fl.* *l.* 14. Ἐκ γῆς) Recepi ex L. Ἐκ τῆς edd. & M. *l.* 15. Ἐπικέεται) Ita Solan. Ἐπικέαται *I. B.* 1. *S.* &c. Ἀποκέαται *H. P.* peius. *ead.* Αὐτὸν) Recepi ex W. & *Fl.* Αὐτὴν cett. male. *Pag.* 116. *l.* 1. Τε) Sic edd. & M. Lege γάρ. *ead.* Χρυσέησιν) Reſtitut. ex W. Χρυσέοισι edd. priores. *l.* 5. Αὖτις) αὖθις *P.* *l.* 7. Πάμπαν) Nil mut. *Fl.* & M. &c. *l.* 8. Οὐκ) οὐχ margo *B.* 1. fruſtra. *l.* 11. Ὧν) Recte W. ut ſemper in hoc libello. Οὖν edd. except. *B.* 1. 2. quae ὦν. *ead.* Ἐσέρχονται) Recte ſic emendatum in M. Εἰσέρχονται edd. male. *l.* 12. Μοῦνον) Omiſit *Fl.* Adeſt in cett. & M. *l.* 13. Τοι) οἳ *Fl.* & M. ac mox οἷσι, fruſtra. *l.* 14. Ἐν δὲ τῷδε) Bene *Fl.* M. *P.* Ἐν δὲ δε τῷ *I.* *Pag.* 117. *l.* 1. Φορέουσι) Recte plurimae. Φέρουσι *Fl.* & M. *l.* 2. Ταύροισιν) Ex *Fl.* Ταῦροισι male *I.* Ταύροισι cett. *l.* 3. Εἵματα) Sic W. Ὄμματα edd. *l.* 12. Περικέαται) Et ſic iam *Fl.* cum cett. *l.* 13. Ὑδατώδεες) Vid. nott. *l.* 15. Φορέουσι) φέρουσι edd. priores. *Pag.* 118. *l.* 2. Ἔργου) ὅρκου W. Sed in marg. eſt ἔργου. *l.* 5. Κάρτα) M. *Fl.* aliaeque recte. Χάρτα *I.* male. *l.* 6. Πυρώδεα) Sic & *Fl.* cum cett. Πυῤῥώδεα W. *l.* 7. Ἑστεὼς) ἑστέως *B.* 1. Sed *B.* 2. cum *Fl. P.* &c. vulgatum ſervat. *l.* 8. Ἱστορέῃ) Nil mutare edd. & M. addit Solan. Ἐσορέῃ forſan. *l.* 11. Μὲν) Ex W. eſt. Non erat in edd. *l.* 14. Πέρι) Deeſt in W. *l.* 17. Περιστερῇ) περιστερέῃ W. non aſſentiente *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 3. Κέαται) Et ſic iam *Fl.* *l.* 8. Πάντεσι) παντέσι W. Nil mut. *Fl.* *l.* 11. Κέαται) κέσται *Fl.* Sed prius M. cum edd. vulgo. *l.* 14. Πρωθήβην) Recte ſic *I. Fl. Fr. S. P.* M. *Pag.* 120. *l.* 2. Ἤδε) Inſerui ex *Fl.* & W. aberat vulgo. *l.* 4. Ἐν) Reſtitut. ex M. Nam ἐν edd. male. *ead.* Ἄλλο) ἀλλῷ male W. ſolus. *l.* 5. Εἵμασι) εἵματι *Fl.* Vulgato favet M. *l.* 10. Ἐν) Sic & W.

cum *Fl.* &c. *l.* 11. Ὅδε) ὧδε *Fl.* *l.* 13. Ἐθέλῃσι) ἐθέλῃ W. *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιρεὺς) Sic *B.* 1. & emendat M. recte. Ἀρχιερεὺς edd. vulgo. *l.* 2. Ἐπερέεται) ἐπαιρέεται *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 3. Θέλῃ) ἐθέλῃ M. & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) Sic & M. cum *Fl.* *Fr. I. P.* &c. *l.* 15. Κέαται) κέεται *Fl.* & ſic emendatum in M. in quo κέαται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμεως W. *l.* 2. Ἐπιδεικνυούσης) ἐπιδεικνύουσα M. & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀφίκοντο edd. antea male. *ead.* Συμφορὴ) Ita edd. & M. Συμφοραὶ marg. *I.* melius. *l.* 8. Ὡμολόγεε) Recepi ex W. Ὁμολόγεε edd. *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος W. *l.* 6. Χειροήθεες) Admiſi ex W. Χειροήθεις edd. *l.* 7. Ἀποδεδέχαται) Sic M. cum edd. recte. *l.* 8. Σπονδὴν φορέουσι) σπονδηφορέουσι M. & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) Ita *Fl.* M. Πᾶσα edd. vulgo. *l.* 12. Ἀρχιρεὺς) Sic bene emendatum in M. Vulgo ἀρχιερεύς. *l.* 13. Δὲ) τε W. ſolus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') Recte *P. S. H. Fl.* Καθ' male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχωνται) Sic *B.* 1. *I. H. P. S.* &c. & M. Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἱροὶ) Omiſit *Fl.* *ead.* Γίγνονται) Et ſic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Εἴην) ἔην *S.* & *B.* 4. *ead.* Δὲ) Abeſt ab M. & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτέω *Fl.* & M. Αὐτέον *B.* 4. *ead.* Ἀνεκέατο) ἀνακέατο *Fl.* & M. *ead.* Ἐθηησάμην) ἐθεησάμην *Fl.* & W. *l.* 11. Ἔχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν M. *l.* 17. Θυώματα) Bene M. *B.* 1. *Ald. Fr. H. P. V.* 2. *S.* Θωΰματα male *I.* & *Fl.* Id tamen etiam adſcriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') Abeſt ab M. & *Fl.* *l.* 10. Ταὶ) Sic *I. H. B.* 1. *S.* &c. Τὰ *P.* Αἵ *Fl.* & M. *l.* 11. Εἶπαι) Ita plurimae. Εἰπεῖν *Fl.* & W. *l.* 14. Φέρουσι) Nil mut. edd. & M. Forſ. φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρυὼν) Et ſic M. cum edd. *l.* 17. *col.* 1. Πότερον ὄρνις) Vide notam Palmerii ad hunc loc. *Cler.* *Pag.* 126. *l.* 1. Δέξηται) δέξεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρυόνι) Et hoc probat M. cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκαντες) ἀνείκαντες male *Fl.* nec probante M. *ead.* Σπένδουσι) Bene M. *Fl. Fr. P.* &c. Σπεύδουσι male *I.* *l.* 6. Ἑορτέων) ὀρτέων W. & *Fl.* & quidem ſpiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζῳὰ W. cum puncto ſubſcripto. Nihil mut. *Fl.* *l.* 15. Ἑορτὴν) Sic *Fl. P.* Ὁρτὴν *I.* W. verius. *l.* 17. Φέρουσι) Nihil variant. edd. Sed & M. ac *Fl.* vulgatum ſervant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλέωσι) ἀλέωσι marg. *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὄργια) Ex emend. Solan. Ὅρκια edd. & M. male. *l.* 14. Ἀποκέαται) Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἴσως τὸ L. Vulgatum tenet *Fl.* M. &c. *ead.* Ἔτεα) ἔτη M. ἔστι marg. *A.* 1. *ead.* Διὰ) καὶ M. & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) Bene plurimae. Τέμνει *Fl.* & M. *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀποῤῥίψει) ἀποῤ-

ῥίψη W. *l.* 6. Φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P.* &c. & M. *l.* 7. Φέρετρον) Ita *P. Fr. S.* Φέρτρον M. *I. Fl. H. B.* 1. *Ald. ead.* Τῷ ἐκόμισαν) Sic M. cum edd. pleriſque. Τὸ ἐκόσμησαν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 9. Ἑπτὰ) ἐννέα Graev. Nil mut. M. & edd. *l.* 10. Πρὸ) πρὸς *Fl.* & marg. *A.* 1. Vulgato adſtipulatur M. *l.* 14. Αὐτέων) αὐτῶν edd. & M. *Pag.* 129. *l.* 1. Ἐναγέας) ἐνάγεες *Fl.* *l.* 4. Ἱρώτατον) Bene *Fl. I. P. S.* Ἱρότατον W. *l.* 5. Δικαιεῦσι) Ita longe plurimae & M. ſed a recentiore manu. Δικαιέουσι *I.* & *V.* 2. *l.* 6. Δὴ) δὲ male M. & *Fl.* *l.* 8. Πανηγ.) Omiſſum πέρι poſt πανηγ. in edd. addidit Solan. *l.* 9. Ἐκεῖνοι) ἕκαστοι M. *l.* 16. Αὐτοῦ) An ἑωυτοῦ. *Pag.* 130. *l.* 1. Ἀπὸ) ἐπὶ, ἴσως L. male. *l.* 2. Χρεώμενος) χρεόμενος M. & *Fl.* (& *S.*) *l.* 3. Χαμοκοιτέων) χαμαικοιτέων *Fl.* Sed vulgatum tuetur M. *l.* 5. Αὖτις) Recte *B.* 1. 2. (4.) *Fl.* & M. Αὖθις *I. Ald. V.* 2. *Fr. H. P. S.* male. *l.* 7. Τόδε) Sic edd. & M. Τόνδε L. *l.* 11. Αὖτις) Bene *B.* 1. 2. (4.) & M. Αὖθις male *Fl.* cum reliquis. *ead.* Ζῶον) ζῷον cum puncto ſubſcr. W. Et mox ζῷα eod. mod. *l.* 13. Στέψαντες) στρέψαντες *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 14. Κατενειχθέντα) Et ſic *Fl.* cum cett. *ead.* Θνήσκουσι) πίπτοντα θνήσκουσι edd. vulgo praeter *Fl.* quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. *l.* 16. Ἐς πήρην) Hoc recte exhibent *B.* 1. *Fr. P. S.* & M. Ἐσπήρην iunctim *Ald. I. H.* Ἐς πείρην *Fl.* male. *Pag.* 131. *l.* 5. Κεῖνοι) Ita *Ald. Fl. P. H. S.* (*B.* 4.) Niſi quod τὰ, κεῖνοι pleraeque. Ἐκεῖνοι minus recte *I. V.* 2. M. *l.* 6. Μιν) μὴν Pell. *l.* 15. Τὸ οὔνομα) Ita Ionice W. Τοὔνομα edd. Το' ὕνομα *Fl.*

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. *l.* 3. Τὴν ἐντεῦθ.) τῶν adſcript. marg. *B.* 1. *l.* 12. Γάρ τοι) Omittit γάρ τοι Th. Mag. v. ἀωρί. *ead.* Ἔδοξε) ἔδοξα marg. *B.* 1. male. *Pag.* 133. *l.* 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων) τοῦτον Πτολεμαίου Graev. Cod. *l.* 12. Δημοσθένην) Nihil variare edd. notat Solan. *Pag.* 134. *l.* 2. Εὐροίας) Sic *Fl.* & ex ea marg. *A.* 1. Εὐῤῥοίας *Ald.* 2. Εὐνοίας cett. quod reiecimus. *l.* 5. Γραμματεῖον) γραμματίον *Fl.* *l.* 12. *col.* 2. Τὸ τοῦ) τὸ αὐτὸ τοῦ C. *l.* 14. *col.* 1. Τῷ Ἑρμῇ) Ex C. hoc inſertum. Aberat ab V. *ibid. l.* 15. Παρωνόμαζον) παρανομάζοντ edita. Emendavit Solan. *ibid. l.* 19. Καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Quinque haec abſunt in C. *l.* 21. *col.* 2. Ὀκτὼ) C. κ′, quod ad verum propius accedit. *Solan.* *ibid. l.* 22. Ἐνταῦθ'

Ὁμήρῳ) Confuſa haec in V. ad vera ſua verba retulimus. Carmine autem, ut & alibi factitavit, argumentum libelli exſequitur. *Solan.* Id eſt, ad ſequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetii. *Reitz. ibid. l.* 24. Ῥήτορα) ῥήτορας edita, & mox male σημνύνει. Mutavit Solan. *l.* 26. *col.* 1. Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλιχον V. Abſunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox poſt εἰ recte inſerunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l.* 28. Δὲ τὸ) Admiſi ex C. cum abeſſet in V. *Reitz. ead.* Ἐλλείψει) ἐλλείπει edita. Emendavit Solan. *Pag.* 135. *l.* 1. Ἐπίδοξον) Reſcriptum ex L. Ἐπιδόξου edd. *l.* 6. Σοι) σὺ L. & *Fl.* Vulg. tenent cett. *l.* 13. Πλείων) πλέον *Fl. l.* 15. Νομίζοις) νομίζεις *Fl. Pag.* 137. *l.* 6. Ἂν) Deeſt in *Fl. l.* 11. Ἔσσεσθαι) Ex Hom. l. ά. reſcripſi ac diviſi, pro ἔσεσθαι, quod eodem verſu iungebant edd. *l.* 13. Μυρίαι) Bene *I. Fl. Fr. P.* &c. Κυρίαι male Th. Mag. v. ἐπιδρομή. *l.* 16. Καταμανθάνων) Omiſit *Fl. Pag.* 138. *l.* 8. Μύθοις) Bene ſic *Fl. I. B. S.* Λύθοις *H.* 1. Λίθοις *P. l.* 9. Δὲ μετὰ) δέ με τὰ *S. l.* 14. Περιφρονοίην) Nil mutare edd. addit Solan. *l.* 15. *col.* 2. Ὅμηρος γὰρ) Ita reſinxit Solan. Edita enim, οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῷ. *l.* 18. *col.* 1. Ὁμήρου Δημοσθένης) In V. & editis erat Ὅμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demoſtheni apud Lucianum hic laudes tribui manifeſtiſſimum eſſet, ego mutavi. Et ita recte eſt in C. *Solan. Pag.* 139. *l.* 1. Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλείω Καλλιόπην *Fl.* & puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male *S. ead.* Ταύτην δὲ) ταυτί δε *Fl.* Ταυτὶ δὲ *S.* Ταυτί γε non modo marg. *A.* 1. adſcripſit, ſed & recipi iuſſit, quod non improbem. Τοιαύτην γε non male etiam coniecerat Geſner. Ταυτῷ L. Ταύτην δὴ marg. *B.* 1. Quod edidi, eſt in *l. Ald. P. H. B.* 1. *l.* 5. Τῷ) τὸ *Fl. l.* 10. Ἰωνικὴν) Ἴον ἢ *Fl. ead.* Σμύρναν) Sic bene *B.* 1. 2. (& 4.) *Fr.* Στυππίαν *Fl. I. Ald. H. P. S. l.* 12. Μελανώπην) Μελανώπου *Fl.* Μεναλώπην marg. *A.* 1. *l.* 18. Ἴος) Alias Χίος legitur; & ſic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ἴος apud Gell. III, 11 f. edidit Gronov. Sed & ibi Χίος quaſdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag.* 140. *l.* 2. Μελησιγενῆ) Μελισγενὴς *Fl. l.* 3. Πενίαν) Sic *I.* & marg. *B.* 1. Πενίας cett. *l.* 4. Μὴν) Adſcitum ex L. Μὴ *I.* aliaeque edd. *l.* 5. Περιστενὸν) περὶ στενὸν edd. priores. *Pag.* 141. *l.* 3. Ἐπ' ἴσης ἀξίας) Ex emendatione Geſneri. Ἐπίσης ἀξίως vulgo. *l.* 5. Τὸ δ') τόδ' edd. priores. *l.* 6. Ἐγκώμιον) Punctum erat poſt

h. v. Id ſuſtulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibuſdam etiam comma male ante ὂν erat. *B.* 2. vero ſequens οὐκ cum τόδε coniungit, & comma ante ὂν delet. *l.* 10. Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.) ἐπισκώμματι τῆς ἀσυμμετρίας *Fl.* *l.* 12. Τοὐπίγραμμα) τοὐπίσαγμα emendat Eraſm. Chil. IV, 2, 69. At in vulgato noſtri conſpirant. *Pag.* 142. *l.* 6. Μήδ' οὖν) Sic *Fl. B.* 1. *H. Fr.* Μηδ' οὖν *P.* Μὴ δὲ γοῦν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 7. Ῥαθύμως) ῥαδίως marg. *A.* 1. *l.* 13. Ἡλικίας) ἡληκίας male *I.* *ead.* Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθάνειν *Fl.* *l.* 14. Κομᾷν) κωμᾷν prima longa edd. vulgo. Recte Schol. *l.* 15. Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς *Fl.* inverſe. *Pag.* 143. *l.* 3. Φιλοσοφοίης) φιλοσοφεῖς *Fl.* *ead.* Ἐπ') Ita edd. Leg. ἐν marg. *I.* recte. *l.* 8. Ἕλξιν) Bene *P. H.* &c. Ἕλξειν male *S.* *l.* 10. Μανίᾳ) μίαν *Fl.* *Pag.* 144. *l.* 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed ſolus. *l.* 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένης δὲ πρὸς ὕδωρ γράφει *Fl.* *Pag.* 145. *l.* 4. Τοι) τι *Fl.* *l.* 6. Μετείοις) μετείης *Fl.* male. Μετίοις correxit Geſn. *Pag.* 146. *l.* 2. Ἔργων) ἔργον prave *V.* 2. *l.* 16. Σοὶ) Conſtans, at mala lectio. Σὸν Ienſ. *ead.* Μοι) Sic *Fl. H. B.* 1. *S.* &c. Μὴν *P.* (& *B.* 4.) *ead.* Ἢ κατ') ἢ τὸ κατ' malit Geſn. *Pag.* 147. *l.* 2. Ὁρμώσης) ὁρμούσης marg. *A.* 1 *W.* ex *Fl.* *l.* 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας *Fl.* Sed nil opus eſt. *l.* 9. Γὰρ) Omittit *Fl.* *l.* 14. Ἀνδρίας) ἀνδρείας *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 2. Πρέσβεις) Forſ. πρεσβείας. *l.* 8. Χρυσηλάκατον) χρησηλάκ. male *I.* *l.* 11. Ἡρακλέος) Ἡρακλέους *Fl.* *l.* 14. Οὑτωσὶ δὲ καὶ σύγε) οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll. *l.* 16. *col.* 1. Ἀρχαὶ) Unum eſt initium, non plura. Sic tamen etiam eſt in C. *Solan.* At ſic ſaltem ἀρχαὶ ſcribendum fuiſſet. Forſan ἄρχεται dedit Scholiaſt. idque per compendium, ἄρχαι pinxerat. *Reitz.* *Pag.* 149. *l.* 3. Κατάθου) καθοῦ *Fl.* *l.* 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic *I.* & *V.* 2. (& *B.* 4.) Γοῦν σοι ἢ ἢ cett. Μὴ *Fl.* *l.* 6. Αὐτήν γε) Sic *Fl. Fr. B.* 1. & 2. Αὐτόν γε *H. P. S. Ald.* *l.* 7. Δῆλον ὡς ὑπὲρ) δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ *Fl.* *ead.* Ἔχουσαν) Receptum ex *Fl.* & Graev. Ἔχοντες edd. vulgo. *l.* 8. Οἷον) Ex *Fl.* recepi. Οἵαν cett. *l.* 9. Ἄλλα) Ex emend. Geſn. Ἀλλὰ edd. vulgo. *l.* 13. Δαψιλῶς) Sic pleraeque. Δαψιλὼς *I.* Δαψιλὲς *Fl.* *l.* 14. Ὑποβολὴν) Ex *Fr.* recepi. Ὑποβαλὴν *H.* 2. Ὑπερβολὴν *P. I.* &c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam *B.* 4.) *ead.* Λαμπρότης) λαμπρώτης male *H.* 1. 2. *Pag.* 150. *l.* 1. Γὰρ) Omittit *Fl.* *l.* 4. Πρὸς) ὑπὸ marg. *A.* 1. *l.* 12. Τῶν λόγων) τῷ δώρῳ *Fl.* *Pag.* 151. *l.* 10. Ταράξειεν) ταράξιεν *I.* prave. *l.* 11. Κατηνάλωται) καταναλωται *Fl.* *l.* 12. Παλαιαῖς) πολλαῖς *Fl.* *ead.*

Ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτῃ ταῖς ἀπορίαις *Fl.* *l.* 14. Τοῦτο δ' οὖν) τοῦ δ' οὖν *S.* *Pag.* 152. *l.* 3. Ἢ) Bene *Ald.* *Fr.* *B.* 1. 2. *P.* *S.* *H.* Ἡ adſpirate *I.* *V.* 2. *Fl.* *l.* 8. Παραβάντα) παραβάντας *Fl.* *l.* 12. Παύσωνος) Recepi ex *Fl.* & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & mox Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes. *l.* 15. Καλινδούμενον) ἁλινδούμενον male *Fl.* *Pag.* 153. *l.* 5. Κείμενον) Omiſit *Fl.* *l.* 13. Ὁ) ὧ marg. *A.* 1. *l.* 14. Κατηναλώκει) καταναλώκει *Fl.* *Pag.* 154. *l.* 5. Ἄν τι) Bene *V.* 2. *P.* Aliae quaedam ἄντι male. *ead.* Κυήματος) Recte plurimae. Κνήματος *H.* 1. & 2. *ead.* Ἀφροντις) ἄφρων τις male *P.* ſola. *l.* 10. Γραμματεῖον) γραμματίον *Fl.* *Pag.* 155. *l.* 11. Γραμματείου) γραμματίου *Fl.* *l.* 16. Περιτρέψας) παρατρέψας emendat Geſn. *Pag.* 156. *l.* 1. Τε) Omittit *Fl.* *l.* 5. Ποίησιν καινὴν) Utrumque deeſt in *Fl.* *l.* 6. Ἑτέροις) ἑταίροις *Fl.* prave. *l.* 9. Τόδε δρᾶμα) τὸ βιβλίον) Ita Geſn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου. *Pag.* 157. *l.* 3. Ἀντίπατρε) Ἀρχία L. male. *l.* 12. Ἀδύνατον) Omittit M. *l.* 14. Κατειλήφαμεν) κατηλείφαμην perverſe *l.* *Pag.* 158. *l.* 3. Ἐφ') ὑφ' edd. priores. *l.* 6. Τε) γε *S.* & *B.* 4. *Pag.* 159. *l.* 9. Δημοκόλακα) Recte *P.* *I.* aliaeque. Δημόλακα male *H.* *S.* & *Ald.* Sed correctum in marg. *Pag.* 160. *l.* 15. Παιδιὰ) Nihil var. edd. Παιδία Marcil. recte. *Pag.* 161. *l.* 3. Συνακτικῷ) συνεκτικῷ *Fl.* *l.* 8. Αὐτῷ) Ita omnes. *l.* 11. Ἐπ') ἐφ' *Fl.* male. *l.* 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ *Fl.* cum lacuna. *Pag.* 162. *l.* 4. Ἀπὸ) ἐπὶ *Fl.* *l.* 6. Ἠβουλόμην) ἐβουλόμην *Fl.* quod verum credo, quia alterum magis Atticum. *l.* 13. Τούτῳ) τούτοις male *Fl.* *l.* 14. Προείμην) προήμην *Fl.* *Pag.* 164. *l.* 6. Καθάπαξ) καθάπερ marg. *A.* 1. *l.* 9. Πύλας) Ita *Fl.* ut Palm. voluit: Πύλον cett. & Graev. *l.* 13. Φροντίσας) φροντίζων *Fl.* *Pag.* 165. *l.* 2. Τούτους) τούτοις *Fl.* *l.* 10. Τοῦτο τοῖς) Ex emend. Solan. & Ienſii. Τούτοις edd. antea male. *Pag.* 166. *l.* 6. Ὁ δὲ) ὧδε legit I. I. Wetſt. Pro ὁ δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκεις eſt ἐπιεικῶς in *Fl.* *Pag.* 167. *l.* 4. Ἀθηναίους) πρὸς Ἀθην. *Fl.* *l.* 15. Ῥᾷστα ἦν) ἦν ῥᾷστα ἂν *Fl.* *Pag.* 168. *l.* 3. Εἰ) Deeſt in *Fl.* *ead.* Τοιοῦτον ἄνδρα) τοιοῦτον οὖν ἄνδρα *Fl.* *ead.* Τί) ἔτι *Fl.* *l.* 9. Λέγων) Sic dedi ex *I.* *V.* 2. & *Fl.* Ἄγων cett. Λέγων etiam marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 10. Αὐτῷ τῶν) τῶν αὐτῷ *Fl.* *Pag.* 169. *l.* 2. Κατηναλ.) καταναλ. *Fl.* *l.* 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. Γυμνάσειον *I.* *V.* 2. *Fl.* *ead.* Τὰ τοιαῦτα) Deſunt in *Fl.* *l.* 10. Ἔχει) ἔχοι *Fl.* *Pag.* 170. *l.* 7. Διεφέρομεν — ὁρώντων) Nil varietatis inveniri addit Solan. *l.* 14. Καθυπισχνούμενος) καθυπισχνουμένοις *Fl.* *Pag.* 172. *l.* 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-

σιν *B.* 1. Correxit *B.* 2. *l.* 14. Εἰς ἣν) ἧς omiſſo εἰς *Fl.* *l.* 15. Ἐχορήγουν) Bene *S.* & *Amſt.* Ἐχωρήγουν male *H.* 1. 2. *P. B. I. Ald. Fl.* *Pag.* 173. *l.* 3. Παρὰ) Reſcripſi ex *Fl. I.* & *V.* 2. Περὶ male cett. *l.* 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων *Fl.* *l.* 15. Τῆς ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τυχῆς L. *Pag.* 174. *l.* 1. Θάνατος) Emendatio Geſneri neceſſaria. Θάνατον edd. priores. *l.* 8. Εὐσχήμως) Audacter recepi ex Eurip. Εὐσχημόνως edd. priores male. *Pag.* 175. *l.* 7. Ἐλέγξειαν) Bene *I. H.* &c. Ἔλεγξαν male *P.* *l.* 8. Μακεδόνες) Μακεδόναις *Ald.* Sed vulgatum eius margini adſcriptum. *l.* 12. Εὐκτήμονος) Bene *Fl. I. Fr. P.* &c. Εὐτήμονος male *I.* *Pag.* 176. *l.* 4. Δὴ) Omittit *Fl.* *l.* 6. Αὐτῷ) αὐτὸν L. *l.* 10. Ἄξεις) ἄξῃ *Fl.* *l.* 16. Δῆμα) φώνημα marg. *A.* 1. *Pag.* 177. *l.* 2. Ἢ) εἰ *H.* 1. & 2. *l.* 3. Ψυχῶν) ψυχαῖς *Fl.* *l.* 5. Εἰς) Omiſit *H.* 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. *l.* 2. ΖΕΥΣ &c.) Nomina perſonar. ex *B.* 1. addo, quae Ζηνὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου inſcripſit. Cett. omiſerunt. ΖΕΥΣ *Fl. H. Ald. Fr.* *l.* 3. Τονθορίζετε) τονθορύζετε Schol. *Pag.* 179. *l.* 1. Ὁ) Abeſt artic. in *I.* adeſt in *Fl. P. H.* &c. *l.* 9. Εἰργάσασθαι) ἐργάσ. *S.* *l.* 15. Ἐπαχθὴς) ἐπαλθὴς *B.* 4. *Pag.* 181. *l.* 10. Φρατρίαν) φατρίαν male *I.* *ead.* Εἰσεποίησεν) ἐποίησεν *Fl.* *l.* 12. Σειληνὸν) Σιληνὸν edd. quas vidi omnes. *Pag.* 182. *l.* 22. *col.* 1. Πίοντες) πίοντας V. Sed in impreſſis mutatum eſt. *Solan.* Deeſt tamen aliquid. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 2. Οἷς) ᾧι erat in impreſſ. Οὓς Exc. *G.* & V. Lege οἷς, ut in C. eſt. *Solanus.* *ibid. l.* 27. Χρησμὸν) χρησμοῦ C. *Pag.* 183. *l.* 5. Ὑμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male *I.* *Pag.* 184. *l.* 15. *col.* 1. Ἑλίκη) Ἐλίαν V. *ibid. l.* 16. Ῥύπαι) Ῥύται C. *l.* 19. *col.* 2. Παθοῦσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. *Solan.* *Pag.* 185. *l.* 13. Θήλειαι) Abeſt a *Fl.* *l.* 15. Ἰασίωνα) Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Geſn. Ἰάσωνα edd. ſeptem. Ἰάσονα *Fl.* Ἰξίονα L. *Pag.* 186. *l.* 11. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Reſtitui ex *Fl.* Ἐπεισεκεκλ. cett. male. (Ἐπεισεκλήθησαν *S.*) *l.* 15. Μακρὰ) Sic omnes recte, praeter *Fl.* quae μακραν. *Pag.* 188. *l.* 8. Μητραλοίου) Sic *I. Fr. P.* &c. Μητρολόου Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολωίου *Fl.* *l.* 14. *col.* 1. Μητρολώου) Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητραλοίου. *Reitz.* *ead.* Ἀλκμαίωνος) Sic in V. recte legitur.

In impreſſo prave editum eſt Ἀλκμαίων. In C. vero ſcriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan.* *l.* 17. *col.* 1. Ἀπεκτονὼς) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτεῖνας. *ead. col.* 2. Ουτος) οὗτου edita. Mutavit idem, neſcio unde; nec ſatis arridet illud οὗτος θολερὸς — οὗτος. *Reitz.* *l.* 20. *col.* 2. Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid.* *l.* 21. Φασι) Omiſſum erat in editis. *ibid. l.* 22. Καὶ ἐξ ἑνὸς) Hic aliquid deeſt, quod ſuppleri poterit ex Pauſaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet hiſtoriam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοινιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed ſic etiam C. *Solan.* *l.* 23. *col.* 1. Ἧκε) *Quam* C. Ergo legit ἤ, recte. *Solanus.* *Pag.* 189. *l.* 3. Καταντικρὺ) Deeſt in *Fl.* *l.* 6. Ἡμῶν) ὑμῶν male *Fl.* *Pag.* 191. *l.* 2. ΑΓΑΘΗι ΤΥΧΗι) Ita *I.* *B.* 1. *Fl. S.* Ἀγαθὴ τύχη, nominandi caſu *H. P. Fr. Ald.* *l.* 5. Τῆς) Sine artic. *Fl.* *Pag.* 192. *l.* 1. Ἑαυτοὺς) αὑτοὺς *Fl.* *l.* 15. Θήκας τὰς) Omiſit *H.* 2. ſola. *Pag.* 193. *l.* 6. Καινὰ) Et ſic *Fl.* cum cett. *l.* 10. Στήλην) θύλην male *B.* ait Solan. Sed errat, ſi *B.* 1. vel 2. vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (Θύλην *B.* 4.) *l.* 13. Τοῦτο) ΖΕΥΣ. τοῦτο edd. Tranſpoſuit perſonam Solan. *Pag.* 194. *l.* 7. Εἰ οἱ) εἰ omittit *Fl.*

IN CYNICUM.

Pag. 195. *l.* 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B.* 1. 2. *P.* & *Fl.* Omiſſ. in cett. *l.* 2. ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.) Haec iam aderant perſon. nomina ſupra ſcripta in *P. H. I.* aeque ac in *B.* &c. aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ: Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκινοῦ *B.* 1. & 2. *l.* 4. Γυμνοδερκῆ) Nil mut. edd. *l.* 5. Ἀνυποδητεῖς) Sic *Fl. Ald. Fr. B.* 1. *P.* &c. Ἀνυποδετεῖς *I.* *ead.* Καὶ θηριώδη) Omiſit *Fl.* *l.* 8. Εὐναζόμενος) εὐνηθησόμενος *Fl.* *l.* 9. Ἄσην) ἄτην *I.* ſola, & marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Πάμπολλον) παμπόλλην Pell. *l.* 10. Τοῦτο λεπτὸν) τὸ τριβώνιον λευκὸν *Fl.* *l.* 11. ΚΥΝ.) Κυνι. *Fl.* mox Κυνικὸς plene, dein bis, ter Κ. & Λ. tantum. Poſtea vero toto Dial. perſonas omittit, ſpatio tantum relicto. *l.* 12. Καὶ) Omiſit *Fl.* *Pag.* 196. *l.* 1. Παρέχον) Forſ. παρέχοι, adſcripſ. Geſn. *l.* 16. ΛΥΚ.) Deſunt & hic & in ſeqq. perſonarum nomina in *Fl.* Niſi quod ſpatiis, ut ſaepe alibi, diſtinguuntur. *Pag.* 197. *l.* 8. Ἐκπληροῖ) ἐκτελεῖ *Fl.* *l.* 13. Ἄρα) ἀρα *Fl.* *ead.* Καὶ αὐτὴ) Sic *I.* Αὐτὴ ſine καὶ *H. P. B.* 1. *Fr. Ald. S.* Αὐτῆς *Fl.* ſimiliter ſpreto καί. *Pag.* 198. *l.* 2. Τὸν σκεπ.) τὸ σκεπόμενον

marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Πότερ') Ita *Fl. Fr. I. P.* &c. *l.* 6. Μάθοις) Nihil diſtinctionis poſt μάθοις erat in plerique. In *P.* comma tantum. *l.* 11. Οὐδὲν χεῖρον) οὐδ' εἰ χεῖρον edd. Οὐδὲν L. & *Fl.* *ead.* Ἦ) ἦν L. *l.* 15. Ἔχειν) Deeſt in *Fl.* *Pag.* 199. *l.* 2. Τῶν λοιπῶν) τὸ λοιπὸν *Fl.* *l.* 13. ΚΥΝ.) Addidi ex *I. B.* 1. *H.* &c. Aberat in *P.* *ead.* Εἰ κακῶς) εἴη εἰ κ. ſenſ. Nil mut. edd. *Pag.* 200. *l.* 2. ΛΥΚ.) Perſonam ΚΥΝ. hic male *H.* 1. 2. (& *B.* 4.) *l.* 5. Μόνον) μόνην *Fl.* Sed perinde eſt. *l.* 10. Παραρκεῖ) ἀρκεῖ *Fl.* *Pag.* 202. *l.* 5. Δὲ) δαὶ *Fl.* *l.* 6. Οὐδὲ τοῦτο) Pro his duobus οὐ tantum *Fl.* *l.* 9. Ἔχων) Forſan ἔχον, Geſn. *Pag.* 203. *l.* 14. Κακὰ) κατὰ male *H.* 2. cum tamen *H.* 1. recte. *Pag.* 205. *l.* 5. Λυμαίνονται δὲ) ἢ λυμαίνονται *Fl.* *l.* 15. Χρῆσθε) χρῆσθαι male *Fl.* *Pag.* 206. *l.* 4. Μὴ) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ poſteriores. Οὐκ ἐπὶ adſcripſerat Geſnerus. Bene; ſed iam non opus. *Pag.* 207. *l.* 2. Θηρίου) εἰ θηρίου *Fl.* *l.* 4. Θηρίων) θηρίον male *H.* 2. *l.* 12. Τὸν πάντων) τῶν edd. priores. *Pag.* 208. *l.* 6. Τοιοῦτον) *Fl.* praeeunte dedi. Τοιοῦτος cett. *l.* 7. Καὶ κρατεῖν) Et ſic *Fl.* cum reliquis. *l.* 11. Ἀνυπόδητος) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut Philopatr. c. 21 &c. *l.* 13. Μόνον) μόνῳ *Fl.* *l.* 14. Αὐτῶν) Bene edd. vett. Αὐτὸν male *P.* *Pag.* 209. *l.* 2. Ἵππων) ἵππου *P.* ſola. *l.* 11. Χείρωνος) τοὺς Χείρωνος *Fl.* *Pag.* 210. *l.* 16. Μᾶλλον) Nihil variant edd. *Pag.* 211. *l.* 1. Καὶ) Non agnoſcit *B.* 4. *ead.* Ἀπεύξαιντ') Lacuna hic in *Fl.* *Pag.* 212. *l.* 5. Ἐφίεσθε) ἀφίεσθε *I.* male. Prius cett. *l.* 8. Ὑμῖν δὲ) ἡμῖν *H.* 1. & 2. male. *l.* 9. Ἐπανορθοῦν) Bene *Fl. P. S. Amſt.* (*B.* 4.) Ἀπανορθοῦν *I. V.* 2. *Fr. H. B.* male. *l.* 10. Ἐπιτιμῶμεν) ἐπιθυμῶμεν L. vel Exc. Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abeſt a *Fl.* *ead.* Βουλευομένοις) βουλευόμενοι, ἴσως L. Ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων. πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν *Fl.* In vulgato conſpirant cett. *Pag.* 213. *l.* 4. Ὁ δὲ) ὧ δὲ male *I.* & *V.* 2. *l.* 10. Φαίνεται) δύναται G. *l.* 12. Ἄλλων) ἄλλας *Fl.* *l.* 15. Πεσεῖσθαι) πείσεσθε *Fl.* Πείσεσθαι marg. *A.* 1. *Pag.* 214. *l.* 9. Οὐ) Omiſit *V.* 2. *Pag.* 215. *l.* 1. Ἐπισκόπει) ἐπεισκόπει male *H.* 2. *ead.* Αὐτοὶ) Nihil mutare *Fl.* addit Solan.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. *l.* 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B.* 1. *H. P.* &c. Ψευδοσολοικιστὴς Th. Mag. male in v. τεθνήξεται.

Sed recte ψευδοσοφιστῇ idem v. ά. *l.* 3. ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.) Ita *B.* 1. *P.* Reliquae omittunt in fronte. In ipſo vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. & ΛΥΚ. addunt. At *Fl.* modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Λ. tantum. *l.* 12. *col.* 1. Βουλόμενος) Lacuna hic eſt in V. Deeſt nempe ἐλέγχειν, aut ſimile quid. *Solan.* *ibid. l.* 13. Εἰσήγαγε) Hoc fuit initium Mſ. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deeſſe. *Cler.* *Pag.* 217. *l.* 11. Ἔχων) Nihil variare edd. addit Solan. *l.* 13. Ἐπιστάμενον) Bene *Fl.* *B.* 2. *P.* Ἐπιστάμενος male *I.* *H.* *B.* 1. *Ald.* *Fr.* *S.* *Pag.* 218. *l.* 16. *col.* 1. Ἀπαρεμφ.) Videtur ἀπαρεμφάτῳ hic abundare. Vide not. Graev. *Cler.* *Pag.* 219. *l.* 1. Ἐγὼ δὲ) ἐγὼ δέ σε *B.* 2. & *Amſt.* Non habent σε ceterae. *l.* 4. Τετραπλῆ) Ita *I.* *H.* *P.* *B.* 1. &c. Τριπλῆ *Fl.* *l.* 13. Συνήσω) συνήσων *Fl.* *Pag.* 220. *l.* 3. Κακὸν) Sic *Fl.* & *P.* (& *B.* 4.) Κακῶν reliqq. *l.* 8. Παρῆξεν) Adoptavi ex *I.* *V.* 2. & G. Παρῆξαι cett. *l.* 16. *col.* 2. Νυ) νῦν prave editum ante, & erat νῦν hic male in V. Sed mox ν tantum habet, etſi in impr. νῦν utrobique editum ſit. *Solan.* *Pag.* 221. *l.* 1. Σολοικίζοντας) σολοικίζοντος *Fl.* omiſſo κατανοῆσαι. *l.* 6. Ἢ) πιούσας *Fl.* omiſſo ἤ. *l.* 7. Παιδία) παιδεία *Fl.* male. *Pag.* 222. *l.* 8. Σου) σοι *Fl.* *l.* 12. Ἐκλελοχότας) Ex G. & marg. *A.* 1. recepi. Λέοντας edd. *Pag.* 223. *l.* 1. Ἐξειλοχότας) Sic G. Λέοντας edd. *ead.* Πάρεστιν) παίρεστιν *Fl.* *l.* 2. Δύο) β *Fl.* *ead.* Λήψεται) Bene ſic *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Λήψεσθαι male *I.* cum *V.* 2. *l.* 19. *col.* 1. Λέγεσθαι) λέγεται edita, correxerat Solan. ex Cod. credo, quia eodem verſu vulgatum φασὶ ex Cod. V. in φασὶν ſe mutaſſe notarat. Sed quia λέγεσθαι vel ſine Codice legendum apparet, facile obſecundavi. *Reitz.* *Pag.* 224. *l.* 13. *col.* 2. Εὐθεία) εὐθεία καὶ αἰτιατικῇ editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expreſſus. Sed adſcripſit Solanus: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, repoſui. Huic igitur parui. *Reitz.* *ibid. l.* 14. Τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν) In V. & impr. τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ, abſurde. Quod vero iam editum, ex G. & ingenio ſe refinxiſſe teſtatur Solanus. *ibid.* *l.* 15. Οὖν) Ita ex V. reſtituit idem, in editis erat τοῦ ſine ſenſu. *ibid. l.* 21. Φαμὲν) φασὶ editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus impoſuit. *Reitz.* *ibid. l.* 23. Κοσμίως) κοσμικοῦ Exc. G. *l.* 29. *col.* 1. Οὖν) Excidit hic aliqua vox, aut συν - οὖν legendum. *Solan.* *Pag.* 225. *l.* 1. Εἶπε) οὖν *Fl.* *l.* 9. Καταρώμενον) καθαρώμενον male *I.* & *V.* 2. *l.* 12. Ἀφιστάνειν) Lacuna eſt in *Fl.* ante

ἀφιστάνειν, & ἄμφω omiſſum. *l.* 19. *col.* 1. Τοῦ ῥήματος) τῶν edita male. *ead. col.* 2. Ἀκριβοῦν τάττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. *Reitz.* *Pag.* 226. *l.* 1. Χαρίζοι) χαρίζῃ *Fl.* & *S.* At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Geſn. recte. *l.* 3. Εἰς τότε) εἴς ποτε *B.* 4. *l.* 9. Ἔστιν) ἔστην *I.* *l.* 12. Πέτεσθαι) G. duce cum Geſn. dedi. Πέτασθαι edd. *Pag.* 227. *l.* 19. *col.* 2. Ἀνεῴγετο) Lege omnino ἀνέῳγε. *Solan.* *Pag.* 229. *l.* 4. Καθ' εἷς) καθεὶς omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἷς cum L. hic & ſtatim iterum, recte. *l.* 10. Μνηστευόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Exc. *G.* ἀνδρός. *Pag.* 230. *l.* 10. Πείσεται) Ex *Fl.* reſcripſit Solan. Πείσηται *I.* *B.* 1. *H.* *P.* *S.* &c. *Pag.* 231. *l.* 7. Μάθῃς) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. eſt καὶ τῆς ἀνεπιδέκτου. Sed in V. tantum exſtat ἀνεπίδεκτον, unde palam eſt, legendum eſſe, uti edidi. *Solan.* *Pag.* 232. *l.* 5. ΣΟΛ.) Perſonam hanc, & mox ΛΥΚ. inſeruit Geſn. *l.* 10. Γὰρ) γε *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 3. ΣΟΛ.) Omiſit *I.* Adeſt in *P.* *Fr.* *Fl.* &c. *l.* 4. Ὑπαλλάττειν) Sic Graev. Ἐναλλάττειν edd. *l.* 5. Δόξει) Forſ. δοκεῖ, Geſn. *l.* 6. Εἰ) Forſan εἴη. (Εἴη *S.* & *B.* 4. unde recepimus.) *l.* 10. Λέγειν) Sic *H.* *P.* *I.* *B.* 1. *Fl.* λέγων *S.* *l.* 15. Ὃν) ὃ male *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 4. Καθέζεσθαι) καθίζεσθαι *Fl.* *ead.* Καθίζειν) *Amſt.* bene (& *B.* 4.) Καθίσειν edd. cett. *l.* 5. Κάθισον) Sic Geſn. ex *Amſt.* Κάθιζον cett. Κάθησον *I.* Καθίζον *B.* 1. *l.* 8. Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag.* 235. *l.* 1. Ἕτερον) καὶ ἕτερον *Fl.* *ead.* Λέγω) Ex *Fl.* recepi. Λέγειν cett. *l.* 3. Ἱκανῶς) Reſcripſi ex *Fl.* *I.* *V.* 2. Ἱκανὸς cett. *l.* 4. Γάρ σε δεῖ προδιδάσκειν) με προδιδάσκων *Fl.* omiſſo γὰρ ac δεῖ. *Pag.* 236. *l.* 2. Μοι) μὴ legit Geſn. (At ſic iam habebant *S.* & *B.* 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P.* Τριεφῶντος &c. *B.* 1. ac 2. In cett. omiſſa. *l.* 4. Συννένευκας) συνένευκας edd. priores. *l.* 5. Βυσσοδομεύεις) βυσσοδομεύων C. Nil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐκ) Aberat praepoſitio ab editis. Addidit Solan. *Pag.* 238. *l.* 6. Ἀποψύξω) Bene omnes, demta *I.* quae ἀποψήξω. *Pag.* 239. *l.* 13. Κατονομάσῃς) κατανομάσῃς *I.* *Fr.* *H.* Ceterae recte, quod edidimus. *Pag.* 241. *l.* 7. Δὲ) Sic noſtrae. Τε Geſn. ed. *l.* 12. Ἀπεργάσεται) Hoc praetuli ex *I.* *Ald.* *B.* 1.

Fr. S. Ἀπεργάζεται *P. H.* *l.* 13. Κατάπληξις) κατάθελξις dederat Solan. bene. Sed ſine libris hic nihil audeo. *Pag.* 242. *l.* 13. Ἐπωμίσατο) Ex emendatione Kuſteri. Ἐπωμόσατο edd. priores. *Pag.* 243. *l.* 9. Ἰητρὸς) Sic edd. Lege ἰατρός. *l.* 15. Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσσον Homer. *Pag.* 244. *l.* 6. Μοιχίαν) Hoc praeferunt edd. vett. Μοιχείαν *S.* & *Amſt.* *l.* 7. Ἔκλαυσε) Bene correxit Solanus. Ἔκλυσε edd. priores. *Pag* 245. *l.* 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Sic omnes. *l.* 8. Γε βούλει) καὶ βούλη ed. Geſner. *Pag.* 246. *l.* 2. Μυρία) μυρία male *I.* & *V.* 2. non cetr. *l.* 7. Παρὰ) Bene *I. S.* &c. Περὶ *P. H.* (& *B.* 4.) *l.* 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene L. *Fr. B.* 1. 2. *H. P.* ΚΡΙΤ. male *Fl. I. Ald. V.* 2. *S. Amſt.* *Pag.* 247. *l.* 7. Δέ τέ μιν) Omiſſ. τε in edd. prioribus. *l.* 14 Λόχμια) Ex emendatione Solani & Guyet. Δόχμια edd. priores. *Pag.* 248 *l.* 11. Ἐπομόσωμαι) Sic edd. *Amſt.* ἐπωμόσωμαι. Geſner. ἐπομόσομαι, quem ſequor. *l.* 12. Ἄμβροτον) ἄμβροντον prave *I.* *Pag.* 250. *l.* 2. Ἔρχομαι) εὔχομαι *V.* 2. Leg. ἔχομαι. *Pag.* 251. *l.* 10. Παρὰ) Sic *S.* Περὶ cetr. *l.* 14. Ἐπὶ) περὶ *S.* *l.* 15. Ἡρακλείη) Ἡρακλῆος Homer. *Pag.* 252. *l.* 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μοῖρα δαμ. Hom. *l.* 7. Γιγνομένῳ) γινομένῳ Schol. male. *l.* 16. Δὲ) Ex Hom. inſerui. Aberat ab edd. *Pag.* 253. *l.* 14. Αἰὼν) Aberat in *S.* & *Amſt.* aderat in *P. B.* 1. *I.* &c. *Pag.* 254. *l.* 7. Οὐχὶ τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῷ vult Palm. *l.* 12. Θανατωθήσῃ) θανάτῳ θήσῃ diſcretim *B.* 4. *Pag.* 255. *l.* 6. Τύχοι) τύχῃ) *Fl:* *l.* 9. Φλαῦρον) φλαῦρου *Fl.* male. *Pag.* 256. *l.* 9. Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἴσως L. *l.* 10. Ἑτερεῖον) Et ſic *Fl.* cum cetr. *l.* 16. Ἀπολέγομαι) Non agnoſcunt C. *Pag.* 257. *l.* 11. Ἐσκοπίαζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus decies deinde, quod ubique repetere ſupervacuum erit. *Pag.* 258. *l.* 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum ſcribant. Confer Aſin. cap. 16, & Cyn. c. 13. *l.* 17. Τὰ) καὶ male in editis. Emendavit Solan. *Pag.* 259. *l.* 8. λευκαδα πέτρην) Λευκάδα πέτρ. litera maiuſcula, *B.* 4. vertens etiam, *Leucadem petram.* Male. *Pag.* 260. *l.* 1. Μεσορὶ) Ex emend. Solani. Edd. & Schol. Μεσωρί. *l.* 5. Λώπους) λοπὸς Schol. Vulgatum tenent *Fl. I. Fr. B. P. H.* *ead.* Ἐσπάρασε) Sic *Fl. I. P.* &c. Ἐσπάραξε *B.* 1. 2. (& 4.) *l.* 15. Ἐσκωπίαζον) Lege ἐσκοπίαζον ut c. 19. Etſi hic ω eſt in edd. (Ἐσκοπίαζον & h. l. *B.* 4.) *l.* 16. *col.* 2. Νόμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. *Pag.* 261. *l.* 2. Γήθησαν) ἐγήθησαν *B.* 4. *l.* 6. Ἐπὶ θέατρα) ἐπὶ τὰ θέατρα ed. Geſn. Abeſt artic. ab aliis. *l.* 14. Χαιρήσονται) χα-

ῥήσονται *B.* 1. 2. (& 4.) *Pag.* 262. *l.* 8. Πολὺν) Bene *Fl. Fr. H. P.* &c. Πολὴν prave *I.* *l.* 10. Λιμὸν) λιμόν. αὐχμὸν *Fl.* puncto poſt λιμὸν collocato. *Pag.* 263. *l.* 5. Κατατρύχετε) Sic pleraeque. Κατατρίχετε *I.* *l.* 6. Ἠκηκόητε) Sic noſtrae. Ἠκηκόειτε Geſner. melius. An ἠκηκόατε; *Pag.* 264. *l.* 13. Ὀνούμενοι) An ὀνάμενοι; Pell. *Pag.* 267. *l.* 2. Ἐκλείψει) Reſtitui ex Pell. & *B.* 1. 2. Ἐκλήψει male *Fl. I. Ald. Fr. H. S.* Ἐκλέψει *Amſt.* *l.* 7. Εἶτ᾽) Sic vett. Εἶθ᾽ *S.* & *Amſt.* Εἰ τ᾽ *Fl.* diſcretim. *l.* 14. Οὗτος &c.) Haec verba exhibet *Fl.* At *I. Ald. H. S. B. Fr.* Οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & Coll. cum *Fl. B. Ald. Fr. P. S.* *l.* 3. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.) Ita *B.* 1. 2. Omittunt cett. *Pag.* 274. *l.* 5. Διόσκουροι) Ita hic & mox conſtanter. *l.* 7. Αὐτὴν) αὐτὴ *Fl.* *l.* 15. Θήρας) Ita plurimae bene. Θύρας *I. V.* 2. *Pag.* 275. *l.* 6. Λήδᾳ) Sic *Fl.* aliaeque recte. Λύδᾳ *I.* *l.* 7. Ἀμφιτρύωνι) Ἀμφιτρίωνι male *I.* & *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 15. Δὴ) Δεῖ *Fl.* melius. *Pag.* 277. *l.* 4. Ἑκάστη) ἑκάστη θεῶν ἑκάστη *Fl.* *l.* 5. Ἑτέρ᾽ ἀμφισβ.) Conſentit *Fl.* *Pag.* 280. *l.* 1. Φίλωνα) Φίλων᾽ edd. priores. Φίλον L. *Pag.* 282. *l.* 7. Ἠγάσθη) Conſtantem eſſe lect. ait marg. *I.* *Pag.* 285. *l.* 5. Αὐτῶν) Ita *P.* aliaeque. Αὐτῶν *Fl.* *l.* 6. Οὐκ ἀπέτρ. μᾶλλον) Ita edd. omnes. *l.* 10. Αὐτῶν) Cum ſpir. tenui *I. Fl. P.* Αὑτῶν *H. S.* aliaeque. *ead.* Αὐτοὺς) Adſpirate *Fl. H. P. S.* Αὐτοὺς *I.* *Pag.* 286. *l.* 9. Διωνισμένους) Sic & *Fl.* cum *I. Fr. P.* &c. *l.* 13. Γεγεννηκόθ᾽) Recte ſic *P.* ut Ienſ. voluit. Γεγεννηκόθ᾽ male *I. H. S. Fl. Fr. B.* *Pag.* 287. *l.* 12. Ἄλλον) Ita *Fl. H. B.* 1. *P. S.* Ἄλλο *I.* *Pag.* 289. *l.* 2. Αὐτῷ) Sic *Fl.* & pleraeque. Αὑτῷ *I.* *Pag.* 290. *l.* 2. Παρόντας) πειρόντας prave *Fl.* *l.* 7. Περίεστιν) περί ἐστιν *I. V.* 2. *Fr.* *Pag.* 291. *l.* 2. Οὐ) — ἴσως L. Id eſt, οὐ forſan delendum eſſe. Sed male οὐ omitteretur. *ead.* Πραττόμενα) πράττομεν, σχοίη edd. antea male. *l.* 6. Ὑπακούσαι) ὑπακοῦσαι edd. male. Ὑπακούσαιτο, ἴσως L. *Pag.* 292. *l.* 3. Γραφεῦσι) Sic plurimae cum *Fl.* Γραφοῦσι *I.* *Pag.* 293. *l.* 4. Τοῦ παντὸς τιθ.) Ita omn. edd. habere, adiecit Solan. *l.* 6. Ἀνδρείας) Sic iam edd. omn. cum alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23 &c. *l.* 9. Δὴ) δεῖ male *Fl.* *Pag.* 294. *l.* 13. Οὐδ᾽ &c.) Non habet haec Graeca *P.* (neque *B.* 4.) Habent *Fl. I. H. B. S.* &c.

IN NERONEM.

Pag. 295. *l.* 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B.* 2. haec duo verba omittit. (Deſiderantur etiam in *B.* 4.) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald.* & *H.* 1. *l.* 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita *B.* 1. 2. (& 4.) *P.* Aliae omittunt inſcript. perſon. *l.* 9. Ξυνήρει) ξυνεῖρε *P.* *l.* 13. Κἀκείναις) Bene ſic *Ald.* *P.* *H.* &c. Κἀκείνας male *S.* & *Amſt.* *Pag.* 297. *l.* 5. Τοῖς) Bene ſic vett. Τὴν male *S.* & *Amſt.* *l.* 10. Τοῦ) Sic *P.* ut Marcil. voluit. Καὶ edd. cett. *l.* 12. Ἀρχὴν) Legi etiam poteſt ὀρυχὴν, Pell. *Pag.* 298. *l.* 1. Ἑβδόμην — καὶ πέμπτην) Sic eſſe in edd. omnib. notat Solan. *l.* 3. Οὔπω) Reitziana οὔτω, mendoſe. *l.* 10. Θαλῆς) Θαλλῆς edd. hac priores. (excepta tamen *B.* 4. quae recte Θαλῆς.) *l.* 13. Ὡς τῶν ἐκείνης) Nihil varietatis invenio. *Pag.* 299. *l.* 11. Μὲν) μὴ edd. Μὲν (ἴσως) L. *l.* 13. Τοῦτον) Nihil mut. edd. *l.* 14. Αὐτῷ) αὐτῷ edd. priores. *Pag.* 301. *l.* 10. Αὐτῇ) Sic Pell. Αὐτὴν edd. vulgo. *Pag.* 302. *l.* 12. Εἰ δὲ) Perſonam MEN. edd. hic ingerunt, quam delevi cum Solan. & Geſn. *ead.* Τραγῳδίας) τραγῳδίαις edd. antea male. *Pag.* 303. *l.* 2. Ὁ δὲ μηδαμῶς) Perſona ΜΟΥΣ. his praefixa in edd. At neceſſario omittenda, cum praecedens deleta eſt.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. *l.* 3. Ὦ Κρόνε — σοὶ τέθυται) Saturno ſacra fiebant; de quibus inprimis Macrob. L. I, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & menſibus: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari ſolita, ſed poſt in triduum propagata, primum ex adiectis a Caeſare huic menſi diebus, deinde ex edicto Auguſti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 deſinebant, quo ſolo fieri ante conſueverant. COGN.

ibid. Τό γε νῦν εἶναι) Sic ſupr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ.

ead. l. 8. Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortaſſis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipſeos τῆς ὡς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμφοροῦσιν ὕβρεις, *qui*, UT *lucrum faciant*, *iniurias inferunt.* Lyſias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐθ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina eſt locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι ſimiliter ab Luciano dictum affirmem. Nec Ariſtophaneum Pl. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque permulta, ſatis mihi faciunt ad ſtabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid ſine gravi cauſa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀνανεύσω) Non agnoſcitur a *S.* & *B.* 4. illud ἂν, quod ante v. ἀνανεύσω ingerit Reitziana ed. & rectius abeſt. Omittit etiam Mſ. Reg. 3011.

Pag. 2. *l.* 4. Ὥς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in pleriſque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Aldinae meae auctoritate, &, quod certius etiam, iubente ſententia; quae ipſa quoque altero loco αὐτῶν poſtulat. Nec aliter vertit Eraſmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. *Fl.* & *Ven.* 2. recte prius habet; poſterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverſo haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπολαῦσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν· abſurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in proverb. *Amicus alter ego*, quod Graece Euſtath. de Iſmen. I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Noſtri ſimilibus. Supra Philopſ. c. 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Ap. Aeſop. Fab. IV, vulpes de ſe ipſa ait: ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπάσω. Fab. CIV, αὐτὴ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. Il. H, 332, Τῷ σὲ χρὴ παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne bis ſine ulla neceſſitate repetatur αὐτὸν, tum ne ἄμοιρος ſine caſu tranſiret, qui recte pr. Epiſt. Sat. legitur additus, μόνος ἄμοιρος τῆς ἑορτῆς. REITZ.

ead. l. 11. Ἑπτὰ) Traditionis veteris veſtigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Moſe deſcripta eſt. SOLAN.

ead. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ) Marcilii additamento non eſt opus. Vid. Ἱστ. B, c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio eiuſdem vocis, ut ſexcenties, omittendae occaſionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deeſſe videtur. GUYET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδέν, πίνειν δέ. *Marcilius.* Cui aſſentior; ſed nullo libro adiuvante nihil in contextu immuto. Nam ſupra quoque 2 Ver. Hiſt. c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronoſ. c. 17, πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. REITZ.

Pag. 3. *l.* 2. Κροτεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui ſors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, 1. SOLAN.

Pag. 4. *l.* 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς) Interp. *ſi quis univerſi imperii vim expendat.* Illud potius vertendum erat, *ſi compararentur cum totius imperii potentia.* VITRING.

ead. l. 4. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἵλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει) Certiſſimum eſt mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσῃ· neque enim de futuro, ſed praeterito intelligendum. LENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὸς) Φορὸς ἄνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Teſſera lateribus conſtabat ſex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Auguſto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare Ienſius iubet in ἐπινεύσῃ. Sed innumera etiam alia refingenda forent, ſi rationem eam ſequeremur. SOLAN. Nihil opus eſſe cum Ienſio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliiſque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lect. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde ſupra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi μηδὲ προτερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας· ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, ſecundum ſuam diviſionem, quam Hemſt. immutavit, tu iam vide ſis Timonis § 33, ubi οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἅμα) Aliter ſcripſerat, ni fallor, Lucianus; nempe ᾆσαι, vel ᾆσμα, quod propius ad hanc accedit ſcripturam, ἅμα certe ferri non poteſt. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipſum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔτι καὶ βασιλέα) *La royauté de la febue.* Horat. *Non regna vini ſortiere talis.* GUYET. Verſus Horatii ſatis notus eſt I Od. 4 f. Noſter iterum infra cap. 9 poſt med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοῖα ἐπιτάγματα) Conſule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epict. I, 25: ἐν Σατορναλίοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παῖξαι ταύτην τὴν παιδιὰν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ᾆσον, σὺ ἄπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδιά. SOLAN.

Pag. 5. *l.* 13. Ἀμφίημί σοι τὰ χρέα) Phraſin hanc pluribus firmat L. Bos ad Evang. Matth. VI, 12, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. *l.* 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis ſit generis, ut Euſtath. de Iſm. I, pag. 10, ἐκ Τετταλῆς λίθου, ſed pag. 13, λίθος ὁ Τετταλός· Ariſtoph. Nub. 764, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noſter Imag. c. 1 f. ἡ λίθος Ἡρακλεία· ſed & de gemmis maſc. gen. ibid. c. 11, idque uſitatius: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi caſu ſic iungi ſine copula. Vid. ſupra Alex. c. 19, Tox. c. 2, Aſin. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. ὁ ὀρέξας — ἐμημεκώς. Act. Apoſt. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aeſop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὶς ὡλοκαύτωσεν. REITZ.

ead. l. 13. Ἡσίοδος) Heſiod. Θεογ. 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὑγιές τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μηδέν τι — πρᾶξαί τι· modo proba & ibi ſit lectio. REITZ.

Pag. 8. *l.* 2. Εὖ ποιῶν) Sic recte diſiunctim *Fl.* & *B.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἷος) L. *Fl. V.* 2. *P.* & ſequentes impreſſi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἄσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Niſi quod ἄσπαρτα apud Hom. Sed ἄσπορα Lucian. etiam ſupra Rhet. Praec. cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. *l.* 2. Χρυσοῖ . .) Alludit non ad auream tantum aetatem, ſed ad locum Heſiod. Ἐργ. 109. Vid. Cler. Art. Crit. pag. 223. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἴκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε) Vertitur: *At ego, Saturne, coniecturam hanc ad ſervos & ludimagiſtros referebam, quaſi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem ſic vertendum exiſtimo: *At ego, Saturne, e fabula iſta coniiciebam, hoc te facere cum humanitate in ſervos & ludimagiſtros.* VITRNG.

ead. l. 7. Πεδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut uſitatiorem ſubſtituerint quidam librarii. Retinuit tamen πεδοτρίβας Hagen. 1526, 8. Eraſmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui boias terunt*; niſi quod *boiae* ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius Perſ. III, 3, 15, *Compedum tritor*, quaſi hoc ex Graeco vertiſſet. GESN.

ibid. Φιλάνθρωπον) Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιεῖν σε &c. Ita diſtinctionem Solanus mutarat. Et ſic traiectio conſtructionis foret, de qua paulo ſupra, Mort. Peregr. c. 45 pr. Nec diſplicet: quia tamen & ſic Geſneri verſio aliquantum foret immutanda, quae ſenſum haud incommodum exhibet, nec ſatis certa eſt res, manum abſtinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ ταλάντων) Non igitur propria haec aetatis noſtrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris conſiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes peſtis iſta graſſata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango poſteris vix credibilem, hiſtoricumque poſcentem Thucydidi parem, ut qua ille peritia peſtem Athenienſium deſcripſit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibuſque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menſes incubuit, menteſque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum ſinguli divitias ſummas ex nihilo prodituras exſpectant, id quod erat opum miſere perdiderint, ab aleatore, ſimilibuſque eius perditis hominibus miſerum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. *l.* 2. Τὸ ἀτερπέστατον) Τοῦ ἔτους hic deeſſe videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae ſcripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, *& nihil eſt, quod non concrevit gelu.* Sed pro ἔτι mallem ἐστί. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) *Rois de la febue.* Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. *l.* 8. Τῶν φίλων) Durior hic ſtilus. Ego τοῖς excidiſſe opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec obſervatio ſuppeditant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed poteſt ſtare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe ſine caſu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τούτοις) & ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι conſtruendum. Immo ſic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiuſmodi conſtructionem & ellipſin non ſemel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At ſi infra c. 21, χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι recte habet, hoc tanto facilius ſe tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. *l.* 4. Ἔπεμψα) Sic aliquoties *mittere* apud Livium uſurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ὄναρ ἐπιστὰς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐφιστάναι, exemplis docet I. Elſn. ad Act. Apoſt. XXIII, 11. De vulgatiſſima autem ellipſi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. ſupra Gall. cap. 1 f. & Macrob. cap. 1 &c. REITZ.

Pag. 14. *l.* 7. Ἐστὶ) Scribendum fuit εἴη. SOLAN. Obſequerer Solano εἴη reſcribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, ſi auctoritas accederet. Verum quia ſeparatim aeque dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla deſunt diſſimilium modorum, & caſuum, in eiuſmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. ſic iungit Hom. Il. Z, 273—4, Θὲς — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13 apud Noſtr. μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in ſeqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαιρόντων &c. quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; ſed habemus alia. Subiunct. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24 & 57. Aſin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀπόθνησκε, μήτε — δῶς σεαυτόν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνεῖλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaeſt. L. IV pr. ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε· καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἴη θυγάτηρ· καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod ſi ergo & in Luciano pro commate poſt ἐστί μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum ſeqq. per me licet, etſi id parvi referre puto. Nam rurſ. Ptol. Heph. l. d. ſine maiore diſtinctione, καὶ ὡς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemiſſos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένῃ, κλέψοι δ' αὐτὸν — ἀφέλοι δ' — Ὡς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Λήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & ſubiunct. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσησθε. Diſſimiles caſus Pauſan. Vit. Ariſtom. ipſo princ. Ἀνηκέστων (ſic enim lego pro ἀνηκάστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατειληφότων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Salluſt. Catil. 21, 4. Weſſel. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Elſner. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorſus huc facientia ex Thucyd. & Pauſan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτιῶν) Μονοχίτων ὤν. An μονοχίτων ὢν ſcribendum pro μονοχιτιῶν. GUYET. Μονοχίτων) Sic recte una *V.* 2. reliquae edd. μονοχιτιῶν. Non puto tamen cum Baifio pag. 211, ita neceſſario intelligendum, ut unica ſit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur: ſuperinductas tantum tunicae veſtes reſpuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Οἰοχίτων Od. Ξ, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους) Hoc verbum frequens eſſe de apparatu convivii & ſacrificii. vid. ſi operae eſt, apud Iac. Elſn. ad Act. Apoſt. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) An προσπελάζειν legendum? Guyet. Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν, ut N°. 20, & Ἑρμ. c. 82. Solan. Fateor, *aſſimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non poſſe. Itaque fuit, cum cogitarem legendum προσπαίζειν, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae ſatis congruant, neque ſignificatio. Magis iam placet προσπελάζειν, *accedere*, praeſentem ſe demonſtrare, apparere: idque interpretando expreſſi. Gesn.

Pag. 15. *l.* 5. Μετακοσμῆσαι) Infra N°. 21, μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον. Kuster.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum eſt μὴ μάτην &c. Solan.

Pag. 16. *l.* 2. Ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas iſtas voces ſic Latine verſas conſpici, *ut Cybelae matri ſeſe adiungant?* cum iam cap. 48 in Syria Dea, καὶ πολλαὶ μνέες ἐκ τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximum Tyr. diſſert. tertia μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα, οἳ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit Heinſius, *ſimilem mendicis illis, qui in triviis ſtipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt.* At iam in Pſeudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθεάζοντες verterant, *eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt.* Cur non ſervant eundem tenorem? Certum eſt, ubi ἀγείρειν habet additum caſum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: ſin, eſſe congregationem hominum, & huc potius cenſeo referendum locum Maximi Tyrii, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut oſtendit Lud. Creſollius in theatro Sophiſtarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox ſequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἐξέστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalitias, ne id quidem fas eſto.* Quid enim? an putant, Lucianum conſtruere verbum ἐπιμελούμενοι cum caſu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus ſcribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo ſic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto caſui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab diſpenſatoribus per Saturnalia*, v[illegible]empore Saturnalium. Gron.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλ[illegible]ς βάκηλοι γενόμενοι) Non moverem huic ſcripturae controverſiam, niſi pro κυμβάλοις ſcribendum moneret Mſ. τυμπάνοις. Nam quamvis & cym-

balis uſi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius ſacerdotibus. Hinc & ipſa Dea & illius Prophetae ſemper cum tympanis conſpiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec ſunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. I, Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecyntio Cornu* TYMPANA, atque paſſim apud alios tympanorum in ſacris Cybeles fieri mentionem quis neſcit? atque inde τυμπάνοις & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam feſtine: nam & cymbalis in iiſdem uſum fuiſſe, vid. Min. Fel. Oct. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vett. L. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui L. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem inſtrumentum fuiſſe putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *inſtrumentum muſicum*, *ſemi rotundum*, *cavum*, *binum*, *& conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentiſſimis numis matris Deûm notam eſſe: quod cum ita ſit, plura addere ſuperſedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρῶτοι) (Diſtinguendae hae leges, ſeorſimque ſingulae imprimendae.) Scripſerat etiam Ariſtoteles νόμους συμποτικοὺς, teſte Athenaeo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non exſtet, niſi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξεταζέτω, μηδὲ ἀναγραφέτω &c. μηδὲ λ. ἀσκεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. *A. W.* adſcriptum erat ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι, quod neſcio num varia ſit lectio, an ſuos in uſus haec verba tantum annotare voluerit ſcriba, (quod & alias factitavit) poſterius tamen ſuſpicor, quia γυμναζέσθω intactum reliquit. At imperativos & infinitivos ſic iungi nihil monſtri eſſe, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. *l.* 4. Γραφόντων — ἐχόντων) Recte, pro γραφέτωσαν, ἐχέτωσαν. Vid. ſimiliter ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων, cap. 15. Confer notam Hemſterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. ἀπερρίφθων pro ἀπερρίφθωσαν, & Solani ad Ἐπισκ. ſ. Contempl. c. 14, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis ἐπαιρέσθων pro ἐπαιρέσθωσαν fruſtra ſollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciphr. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Ac III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων. Ibid. Ep. 52 pr. ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται. Lucianum rurſus Iov. Trag. c. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores ſolitos tenuioribus munera veſteſque mittere Saturnalibus,

tangit etiam Alciphr. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περιττὴν τῆς οὔσης ſcil. ἐσθῆτος, non abſimilis eſt Ariſtophaneae, Plut. 694, τῆς ἀθάρας πολλὴν, ubi Kuſt. alia ſimilia dedit. Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χώρας πολλὴν, ubi alia etiam addidit Weſſeling. docuitque, modo τὴν πολλὴν, modo πολλὴν ſine articulo in hiſce dici. Vid. eund. III, 240; IV, c. 28. Reitz.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς) *Ceterum ante ſolemnitatem.* Non ſufficit: nam & cum ſtatim in praecedentibus dixit πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante ſolemnitatem. Verte *ceterum die ante ſolemn.* Nam clare diſtinguit inter longinquius & magis propinquum tempus. Gron.

Pag. 18. *l.* 7. Ἀποτρεχόντων) *Recurrunto*, ad domicilium ſcil. Guyet.

ead. l. 9. Διμοιρίτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ μεταφορά. Guyet. Brod. Miſcell. T. II, pag. 484, ad hunc Luciani locum haec commentatur: *Ammian. Marcell. L.* 27: — adhibitis ſemiermibus paucis, quos Diocmitas appellant; *milites vero* διμοιρῖται *nuncupati*, dupla ſtipendia merent, *ut docent nonnulli. Aeliano* διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἄρχων τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. *Lucianus:* ἐρυμάτιον ἐφρούρεις διμοιρίτης ὤν. *Rurſus in Chronoſol.* — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. *Arrianus:* καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκαστάτηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἥν τινα μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευομένων ἔφερεν. *Curtius L. V:* Itaque delectis equitum VI millibus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorſo hi graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum res locuſque poſceret, pedeſtris acies erat. *Neſcio, an hic Dimoiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametſi Ammianus hos nullis paene armis inſtructos fuiſſe, literis mandet.* — Sed in Curtio recte iam *Dimachas* editum, qui & ἅμιπποι Graecis dicuntur, aliique ſunt, quam hic διμοιρῖται. In Ammiano vero priore loco *Diogmitae* legendum, ex Salmaſio monuit Freinshem. ad Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter, quater, & Suid. ac Scholiaſt. quoque exponunt, quem vid. ad Dial. Meretr. IX verſus fin. ita ut rem nimis notam putem, quam ut multa addam. Origo eſt a διμοιρία. Ita διμοιρίας λαμβάνειν, *duas praedae partes accipere*, Dionyſ. Halic. VIII, p. m. 544 fin. Reitz.

ead. l. 11. Ἐπαχθὲς) Sic recte ſcribitur in *Fl. B.* 2. & *P.* In reliquis prave ἀπαχθές. Solan.

Pag. 19. *l.* 11. Αὐτοῦ) In omnibus noſtris libris erat *αὐτοῦ*, quod ſedulo ſic mutavimus. Solan.

Pag. 20. *l.* 8. Τὸ *στοιχεῖον ἑξάπουν*) Vid. & Λεξ. c. 4, & Ἀλ. c. 9. Haec ratio temporis obſervandi ante horas inventas, qua de re eruditiſſimam, ſed prolixiorem, quam ut hic inſeratur, Salmaſii diſſertationem vid. in Plin. Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem reſpondere putat Romanorum V vel VI, hoc eſt, undecimae noſtrae, vel ipſi meridiei; qua hora convivia tempeſtiva agitari ſolita, ut moris erat diebus feſtis ac ſolemnibus. Iuvenal. — *Quamvis ſolida hora ſuperſit Ad ſextam.* Tertullianus in Apol. *Saturnalibus non lavor diluculo, ſed honeſta & ſalubri hora.* Putat tamen, nullam horam diei menſe Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, ſex pedes habuiſſe; & *παχυμερῶς* ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variae autem erant coenae horae: ea vulgata fuiſſe videtur, quae decem pedum ſigno notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo ſolita maturior, ut in feſto lautitiis deliciiſque ſacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio eſt, ab avaro dictum puta; conſule, ſi lubet, Caſaub. ad Ath. 425. Solan. Quid ſit *στοιχεῖον*, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τῇ *σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν.* Itaque non gnomon, ſed ipſa gnomonis, quidquid ſit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, *στοιχεῖον* eſt. Quae ad hunc ipſum locum Kuhnius; quae ad Athen. VI, 10, Caſaubonus, ex Schol. ad Ariſtoph. Ἐκκλησ. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmaſ. Exerc. Plin. pag. 446 ſeqq. de umbrarum illa dimenſione diſputant, ſi bene perpenderis, ad haec duo quaſi capita referri poſſunt: 1) antiquiſſimis temporibus ſuae cuiuſque umbrae dimenſio fuiſſe illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diverſitate dicamus, ad anni etiam tempeſtatem reſpiciendum fuiſſe, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aeſtivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii ſe habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iiſdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aeſtivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuiſſe, haec ipſa res, & ſtaturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiuſque i. e. menſurae diverſitas, ſatis oſtendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque eſſe

pedes &c. 2) Inventis ſolariis paulo operoſioribus, de quorum aetate inprimis copioſus eſt Salmaſius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibuſdam atque ſignis in ipſa machinatione ſciotherica deſignata. Qualis in uſu fuerit Palladii aetate, ſub ſingulis menſibus operis ſui ipſe annotavit; ac diſerte admodum explicavit Aldus in praefatione ad ſcriptores R. R. quae in noſtra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam deſignant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod ſi horis reſponderent pedes, ſequeretur, quod oppido abſurdum eſt, alios quatuordecim horis maturius, vel ſerius aliis coenaſſe. Sed tempeſtatum anni, ipſorum praeſertim gnomonum, diverſitas, pedum diſcrimen vel maius admittit. Add. ſupra Ὀνειρ. cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομὴν) I. e. προνέμησιν. Vett. Codd. conſulendi. GUYET. Mallem προνομίαν, *praerogativam*, cum Pell. quam προνομὴν, *praedam, pabulationem*. REITZ.

ead. l. 14. Μοῖρα) Videtur hic aliqua vox excidiſſe. SOLAN.

Pag. 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) Προπεμπέτωσαν legiſſe videtur interpres. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum eſt. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων &c. GUYET. Locus difficilior eſt. De ferculis eſt ſermo, quae a ſervo circumferebantur, quo ſuam quiſque ordine partem ſumerent. In eo duplex, ſi dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, ſi ſerius ad pauperem devenirent; altera, ſi ab eo feſtinantius ſeſe proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri noſtri hic exhibent, elicias? Si vulgatam ſcripturam ſequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expreſſum eſt per μὴ βραδυνέτωσαν. Et ſic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adſtent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus ſaltem eſſet. Eumque ſenſum verba ſequentia admittunt, cum additur, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, *comitor*, *adſto* &c. Vid. Ἑρμ. cap. 72: διαναστάντα δὲ ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde Εὐχ. c. 1, παρέπεμψε χειραγωγῶν· & Δικ. c. 1, ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rurſus ſi *Fl.* editionis ſcripturam perpendas, alia prorſus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμπομαι enim non eſt *comitor* &c. ſed *reiicio*, *amando* &c.

Vide locum ea de re apud Noſtrum luculentum Ἑτ. Δ. XII, ubi meretrix amaſio inter alia amoris ſui ſigna hoc profert, οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην &c. Μηδὲ παραπεμπέτωσαν itaque erit, *neve tam cito praetereunto*, & ſic opponitur τῷ, μηδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem ſignificans adiungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego poſteriori ſententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἔτι ὀξύτερον ἀκουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου) An non ſcripſit auctor, πένητες πᾶσι; Nam illud confuſionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, ſi velint, primi invadere poſſint calices, ſed & remittere id poſſint. Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένητες) Gronovii coniecturam in textum recipere viſum eſt, quamvis omnes libri noſtri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gronovianum πένητες Solan. recepit. Nihil contra nitor; ſine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπιόντες) Eraſmus videtur legiſſe προπιόντος, dum vertit, *ubi praebiberit dives.* Sed vix poteſt locum habere: nam ſi vel pauperibus, vel omnibus ſine diſcrimine licet bibendo praeire, quomodo iam eodem ſpiritu addi poterit, divites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic ſolent Graeci. Sic etiam uſurpatur haec vox Act. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξέστω) An ſic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μετρον ἔστω τὸ ἄλυπον; GUYET. *Fl.* ſic dividit: Μήτε ὀρχηστὴν μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς αγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον ἔστω. τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι· πεττευέσθωσαν &c. *B.* 1. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, το αλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττευέτωσαν &c. *Iunt.* autem ſic: εἰς τὸ συμπόσιον. μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ αλυπον, cum qua *Par.* fere conſentit. Solanus diſtinctionem Iuntinae mutavit. Geſnerus aliter: hunc igitur, quantum poſſumus, ſequemur, ut Latinis Graeca reſpondeant. REITZ.

Pag. 22. *l.* 4. Οὔτε λοιμὸς) Obverſabatur menti ſcribentis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legiſti illic cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 3. Ἐν οἷς εἴην) Recte vertitur, *in quo ſtatu eſſem.* Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τούτοις ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epiſt. ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noſter ſupra Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequationem Plato, & ante eum Lycurgus inſtituit. Cic. L. III Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum forſ. ὡς γὰρ νῦν. Ed. *Baſ.* ὡς δὲ habet. GUYET. Aſſentirer, ſi libri addicerent. Poteſt tamen vel ſine iis ita legi, quia perfacilis eſt in hiſce & ſolemnis permutatio, & ſine neceſſitate etiam mox bis δὲ rurſum conſequitur; verumtamen, cum uſitatiſſimum ſit Noſtro, in narrando ſic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23, ἑορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύνα δὲ—τὸ νῦν δὲ—μᾶλλον δέ. Et ſingulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησὶ &c.) Queritur hic Pauper, quod tam male diviſa ſint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita eſſe comparatam, ac ſi quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci iſtud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum ſit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte poteſt proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότερα, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noſter, ſive Pauper, ait: Si univerſum humanum genus reſpicias, & in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tanta eſt inter univerſos conditionis & fortunarum inaequalitas. IENS. Ἢ) Ienſii emendationem confirmant L. *Coll.* & *Fl.* In reliquis impreſſis prave legitur ἡ. SOLAN. Plus certe ſalis

ineſt, ſi iam cum lenſio ἢ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ἢ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane reſpondebit ſequenti, *modo excelſus, modo humilis*. Quare ἢ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiſſimae lenſii coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ἢ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. *l.* 3. Οἷοι) Sic recte *Ven.* 2. ut N°. 24, ne te longius amandem. In reliquis impreſſis οἷον. SOLAN. Οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται) Nondum recipio Venetarum οἷοί εἰσιν, licet τραγικοὶ ſequatur. Supra Iov. Conf. c. 18 med. οἷον ἀνδροφόνους. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaepiſſime fungatur. Verum quia infra c. 24, οἷοί εἰσιν omnes praeferunt, poſſit & hic ita legi. Solan. ἐμβάδες corrigit: ego nondum; nam & mox rurſus ὑποδησάμενοι ἐμβάτας. Conf. ſupra Adv. Indoct. c. 6 f. Et Iov. Trag. c. 41; ubi tamen male in textu operae dedere τοὺς ἐμβάδας pro ἐμβάτας, & ibid. in nota ad Schol. male αἱ ἐμβάται, pro οἱ. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. Ὀν. c. 16. SOLAN. Sed ἀνυπόδητος Lyſ. p. m. 511. REITZ.

ead. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Heſiod. Ἐργ. 116. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄσπορος &c.) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et φύω ita recte tranſitive conſtruitur. Long. Paſt. III, p. 103 ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὧραι. Noſter ſupra Icarom. c. 28, φύει πώγωνα, *alit barbam*. Et ipſe Hom. Odyſſ. H, 119, Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, *Zephyreus ſpirans haec creſcere facit*. REITZ.

Pag. 25. *l.* 2. Χρυσοῦς εἶναι) Heſiod. Ἐργ. 109. Primo obſerva, εἶναι de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Τούτου) Ed. *P.* mutavit hanc vocem, fecitque τούτων. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γοῦν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro *certe quidem* acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in Commentt. p. 475. Conf. mox c. ſeq. ἄρτων γοῦν. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) An τόσας; pro τοσαύτας. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle ſe habet, ſive exclamantis more malis, parum refert, prorſus ut in Dial. Mort. II fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. Neque ὅσας hic nectendum cum praemiſſo τοσοῦτον, quaſi *tantum*, *quantum* ſignificaret, ut ſaepe ſolet; idque Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, ſi ὅσον legeretur; at cum ipſe caſus ac numerus diverſus ſeparationem indicaret, facilis erat diſtinctio. Reitz.

ead. l. 12. Συνοικίας) *Inſulas.* Guyet. Bene. At ſupra, *vicos* voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum interſit. Reitz.

Pag. 26. *l.* 6. Θύμον) *Cepam agreſtem, bulbum.* Guyet.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτράγοντες forſan. Guyet. Non capio, cur derivatum a τρώγω, *comedo*, *arrodo*, hic ſit mutandum. Reitz.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc longius a ſcriptura abit, nec veroſimile eſt, in ſtructura tam vulgari omnes pariter aberraſſe. Quare ἡμῶν πάντων abſolute accipiendum. Vid. ſupra cap. 9 verſ. ult. Reitz.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις) Cave vertas κοιτίσι, *cubilibus*: ſunt enim *arculae*, in quibus mundus muliebris, corporis ornamenta, veſteſque pretioſiores recondi ſolebant. Heſych. Κοιτὶς, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ᾗ γυναικεῖος κόσμος ἀπετίθετο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. Bos.

Pag. 27. *l.* 13. Ἡμῶν) L. & *Fl.* recte. In reliquis impreſſis ὑμῶν· quamvis in verſione ſit *noſtrûm*. Quam ſupine! Solan.

Pag. 28. *l.* 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc abſurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio uſum Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & uſus eſt Cicero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione abſurda. In ἀναισθήτου charactere apud Theophraſtum eſt φακῆν ἕψων δὶς ἅλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλων ἄβρωτον ποιῆσαι. Communis ergo valde cibus lenticula. Gesn.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc gloſſema videtur. Guyet.

ibid. Παρεισπεσοῦσαν) Hic certe nolim παρεισπαίουσαν reponere, quod alii vellent, qui ἐπεισπέσας ubique in ἐπεισπαίσας mutant. Vid. ſupra Dial. Meretr. XV. Adde Diod. Sic. IV, pag. 256, παρεισπεσὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem XII, c. 43 a. m. παρεισέπεσεν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51, p. 682, παρεισπεσόντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκοῦντες ἤδη κυριεύειν. Item cap. 53, παρεισέπεσεν εἰς τὴν πόλιν. Ac perſaepe alibi. Quin & alia compoſita a πίπτω *invaden-*

di, *irruendi* poteſtate invenias iis in temporibus collocata; quae a παίω corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III, 4, 9, παρορμώντων ἑκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν· προθυμίᾳ δὲ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης. Aelian. V. H. XII, 23 f. ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, *irruunt, inſiliunt in fluctus*, armiſque contra eos pugnant. Ne repetam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Meretr. l. d. Unde & intactum maneat Noſtri Tim. c. 33, ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος ἐς ἐμὲ, *ille irruens* &c. ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Paſt. II, 78, λύκος ἐμπεσὼν *lupus in oves irruens* dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Etſi frequentius in mitiorem partem, de fortuito caſu, ut Aſin. c. 20, ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. μετὰ τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον. Ubi rurſus pro hoſtili invaſione. Reitz.

ead. l. 14. Ὅμηρος — φησι) Od. M, 395. Solan.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν) Interfectorum a ſociis Ulyſſis Solis boum. Ὀδυσσ. M, 395:

Εἷρπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. Gesn.

Pag. 29. *l.* 2. Οἴχεσθαι καὶ ταύται) Ex praecedentibus, & editionibus antiquis legendum ταύτας. Iens.

ead. l. 6. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud οἱ non ſatis hic commode locum habere videtur, cum plurium numerum poſtulet orationis ſeries. Coeperat enim, ἐπειδὰν λουσάμενοι ἥκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Poteſt tamen ab ipſo Luciano eſſe haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σφίσι vel αὐτοῖς, per diſtributionem. Gesn. Δέ οἱ) Edd. δὲ οἱ. Ego enclitice ſcripſi, ut οἱ ſit dativus ab οὗ, pro αὐτῷ, quod probatione non indiget. Reitz.

ead. l. 11. Ἐπιῤῥεούσης τῆς κόμης) Ἀποῤῥεούσης τ. κ. Marcil. Ὑποῤῥεούσης) In libris noſtris omnibus legebatur ἐπιῤῥεούσης, quod cum hic ferri non poſſit, mutavimus. Vide, ne te morer, Ἑτ. Δ. XII verſus finem, ubi recte in omnibus ſcriptum eſt, ὑπέῤῥεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. Solan.

Pag. 30. *l.* 1. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν) *In utilitatem publicam divitias habere*. Sic Philoſtr. IV, Vit. Apoll. c. 8, 146, ὁ δὲ θαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. Reitz.

ead. l. 8. ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ) Non nimium ſibi arrogat, cum fingit ſe vocari a Saturno τιμιώτατον. Ille apud Theophra-

ſtum ἀναίσχυντος ad ἀκόλουθον, ſervum pediſſequum, εὐωχοῦ, inquit, τίμιε. GESN.

ead. l. 13. Πέπαυμαι τοῖς) Inter has voces in omnibus ferme impreſſis εἷς ὢν legitur, quod, quid ſit, nemo intelligit. Unde & τις pro εἷς legendum arbitrabar. Sed *Fl.* cum non agnoſcit, lubentes exſulare & nos iuſſimus. SOLAN.

ibid. Εἷς ὢν) Delenda videntur. GUYET. Merito *Fl.* haec omittit, miſere enim ὢν repetitur unico tantum verbo interpoſito. Poſſem quidem coniicere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, *in perpetuum deſtiti*, ſcil. *regnare*. Sed non ſatis certo: ideo uncis illa ſuſpecta verba ſecluſi, ut ſimul eo facilius appareat, quo Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μοίρας, μερίδος, λέξεως. GUYET.

Pag. 31. *l.* 16. Μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ) Benedictus: *ne frumentum vermibus corrumpatur.* Nulla eſt vox apud Graecos φθειριζέω. Sed eſt diſpeſcenda, ut in Mſ. φθειρὶ ζέσῃ, hoc eſt, *verme ſcateat.* Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, *vermibus plenus*: quamvis & φθειρὶ poſſit ferri. GRAEV.

Pag. 32. *l.* 1. Φθειριζήσῃ) Φθειριζάω, an φθειριζέω; GUYET. Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάζω quidem ap. Steph. in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec tamen dicere habeo, num a ζάω *vivo*, adeoque quod vermibus quaſi vivat, an a ζέω *ferveo* ſit derivandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum φθειριζέσῃ potius formaret, & ſupra etiam σκωλήκων ζέσας, *vermibus ſcatens*, habuimus, ita & hic forſan φθειριζέσῃ ſcribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἐλλειπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα. GUYET.

ead. l. 16. Ἴσως) Hic pro *ſaltem* uſurpari videtur. Omnes autem libri noſtri agnoſcunt. SOLAN.

ibid. Ἑκάτερον) Σῦες καὶ πλακοῦντες. GUYET.

Pag. 33. *l.* 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ ſcilicet. GUYET.

ead. l. 6. Ὁ τράγος) *Libido*, quod nota. GUYET. Nota hic τράγος pro libidine. MENAG. Non adſcripſiſſem, niſi ut pateret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea ſcribebatur συνεξελλέξαντο. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμέναι) Συγκεκριμέναι legendum videtur. Τὸ συγκεκομμέναι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττυμέναι) Quid vulgatum συγκεκομμέναι ſit, nemo credo ediſſerat: idcirco reiecimus, & hanc vocem Luciano alibi uſurpatam, peropportunam, & reiectae ſatis ſimilem, ut errorem indiligenti ſcribae faceret, ſubſtituimus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος. SOLAN.

Pag. 34. *l.* 3. Ἐστὶν αὐτὸ) Ἡδὺ legit interpres. GUYET. Ἔτι ἐστὶν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, ſi pro ἔτι legeretur ἡδύ. Sic enim oritur ſententia, quam dedi, quamque Eraſmo etiam placuiſſe obſervo. GESN.

ead. l. 5. Ὥσπερ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde ſuſpicamur, excidiſſe in eius ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥσπερ & σὺ, quod habent *S.* & *B.* 4. adſtipulante Mſ. Reg. 2954.

Pag. 35. *l.* 1. Εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte obſervavit interpres. Immo ſic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas menſas, nec ſplendidas veſtes eorum mirari; certi eſtote, eos ad vos ſponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philoſophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἴει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μήδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μήδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἴκων τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. *An non putas e diverſo, divites ipſos ad pauperum fores eſſe venturos, rogantes, ne ignobilem & ſine teſte ſuam felicitatem relinquant, neve inutilem & ab omni uſu remotam menſarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire ſinant? Neque enim tantum ipſas divitias amant, quantum propter eas ſe felices praedicari.* IENS.

ead. l. 7. Ἀξιῶν) Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, ſat ſcio, elegantes homines noſtram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. *l.* 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. *l.* 3. Δείπνων πέρι) Subaudi e ſuperioribus, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπνων. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσέως ἑταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. *l.* 5. Ἰσοδιαίτης) Sic omnes libri noſtri. De Baccho uſurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem eſſe ἰσοδιαιτητής. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde ſatis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis ſit ille ἰσοδιαίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. A δίαιτα διαιτάω deſcendat ὁ ἰσοδιαιτητὴς, ut mox c. 36 habebimus συνδιαιτητὴν, ſed hic quoque nuſquam eſt. Fallor, an eſt ἰσοδαίτης, quod Bacchi epitheton eſſe docet Plutarchus de EI pag. 692 ante med. H. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιτὸς ἐΐσης, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitiae dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπόσιον, *combibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων eſt. In eundem convenit, quod eſt apud Harpocrationem & Suidam, Ἰσοδαίτης ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημιώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat Harpocration hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionyſia agitet hoc genus. Idem nomen eſt, quod apud Heſych. legitur ἰσοδέτης, ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurſ. Att. lectt. pag. 50. Luciano quidem reſtituendum τὸν ἰσοδαίτην, mihi indubium eſt. GESN.

ead. l. 15. Πολλοὶ, καὶ) Οἱ πολλοὶ legiſſe videtur interpres. GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ.

Pag. 39. *l.* 2. Ἴστωσαν) *Diſcant.* GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς) Sic libri omnes noſtri. SOLAN.

ibid. Ὃς ἐπανθεῖ) Ὃς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non ſcripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium uſu ſatis notum eſt: conſpiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prodeuntes. Vide, quae ſupra ad Τιμ. c. 25 annotata ſunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μονιοὺς τῶν λύκων) Cenſebat vir clariſſimus Godofredus Maluynus legendum eſſe μονιοὺς τῶν συῶν·

atque movebatur ea ratione, quod lupi ſoleant bini incedere, at apri μονιοὶ dicantur, ut apud Lycophr. πόρκος μονήρης, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thynnis: καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic ſermo eſt de victu ſolitario lupi, lupus ſolus comedit. Itaque Timon Lucianeus (poſt med.) ſtatuit ſibi μονήρην τὴν δίαιταν καθάπερ τοῖς λύκοις. Immo etiam μουνιὸς proprium videtur eſſe lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. Μουνιὸς ἐκ θάμνοιο θορὼν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα Ἔκτανεν. Hinc etiam apud Suid. μονιὸς eſt μονόλυκος· pro priori parte ſtat Heſych. Contra omnes Mſſ. Codd. nihil mutare auſus ſum. Bourd.

Pag. 40. *l.* 4. Παρασκευάζουσι) Vel contra omnes libros legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne abhorreat ab ἐάσουσι & συνέσονται. Gesn.

ead. l. 6. Εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἁλουργίδας ἐσθῆτας &c.) Ait Saturnus divitibus, *Si pauperiores taciti irent, (fingamus enim ita) nonne id maxime vos ureret, non habentes, quibus purpureas oſtenderetis veſtes?* Sed τὸ, ἐπιδείξασθε hic nihili eſt. Scribe ἐπιδείξαισθε, vel, quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείξετε. Iens. Perperam vertitur, *ſi pauperes abirent taciti.* Nam μύοντες βαδίζειν dicuntur, qui clauſis oculis incedunt. Μύειν hic eſt *claudere oculos*, quod aliter καταμύειν & καμμύειν dicitur. Recte itaque Schol. hic μύοντες, καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. Atque ita optime cohaerent ſequentia: *Nonne id vos ureret, cum ſic non haberetis, quibus purpureas veſtras veſtes oſtentaretis?* Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum veſtes pretioſas; ſi vero clauſis oculis, eas non videbant. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐπιδείξετε) *Fl.* vid. Ienſ. In reliquis ἐπιδείξασθε. Solan. Ἐπιδείξασθε) Forte blandior medicina, & magis Graeciſmum olens fuerit, ſi legamus οἷς ἐπιδείξασθαι. Gesn. Ἐπιδείξαισθε legendum videtur. *Guyet.* Idem coniicit Ienſ. nec improbem; ſed quia Florent. ἐπιδείξετε longius recedit, ac defendi poteſt ex iis, quae ad c. 4, v. ἐπινεύσει, pro ἐπινεύσῃ ſunt indicata, vulgatum immutare non ſuſtinui. Reitz.

Pag. 41. *l.* 1. Ὀπτώμενοι μεταξὺ) Μεταξὺ ὀπτώμενοι mallem. Guyet.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic ſupra Lexiph. cap. 3, ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravatum eſt. GUYET. Ψύτταν) Mea haec emendatio eſt: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel ψύτται, in *Fl.* & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex Λεξ. cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte uſurpatum videbam. Add. de ψήττα Ἀναβ. cap. 49, & confer Ἱστ. A, c. 35. Una poteſt controverſia moveri, rectene ſic ſcribatur, an ut apud Heſychium eſt, ψήττα, quem conſule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατείνασαι) Ψῆτται habet Aldina poſterior, quaſi de anatibus ſermo eſſet. Verum ſupra in ipſa pauperum epiſtola, ὀρνίθων modo fit mentio παχειῶν, id eſt, *gallinarum pinguium*, quando nihil eſt, quod a nobiliſſima nos ſignificatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Heſychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Eſt igitur ὠνοματοποιημένον, illi σίττα apud Theocritum ſimile: quod ad ludicras haſce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in ſeria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem Λεξιφ. cap. 3, 79. GESN. Ψύτταν) Obſecundavi Solano, quia ſic ſupra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et ψύτται manifeſto falſum eſt; ſed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταν ſcribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύττας φύγῃ Alciphron. III, Epiſt. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γάρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi eſt epiſtola 53, L. III Alciphronis; vid. notam 1 Bergleri ad Alciphr. l. d. REITZ.

Pag. 42. *l.* 10. Ἰσοδίαιτοι καθεστῶτες) Syntaxis quartum caſum poſtulat. Rectius itaque Mſ. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτὸν αἰτιάσασθαί τι, *eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil poſſit accuſare.* GRAEV. Ἰσοδιαιτητὰς — συνδιαιτητὴν) In impreſſis omnibus legebatur ἰσοδίαιτοι. Mſ. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram ſcripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuiſſe exiſtimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic eſt, me, dum novum videor ſenſum voci συνδιαιτητὴς affingere, verum tantum antiquumque ei aſſerere. Ubi enim uſquam oſtendas,

διαιτητὴν de alio dictum, quam de *arbitro?* Quod miror fugiſſe hactenus & Lexicographos, & virum ſummum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. *S.* & *A.* exſtat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. *l.* 2. Ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προϊεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Vitioſiſſima oratio. Emenda ocius προϊέμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum inſolentia, & animo nullis, quantiſcunque beneficiis & donis contento. *Adeo*, inquiunt, *ut alterutrum fieri neceſſe ſit, vel ut non dans omnino ſit inimicus, vel ut omnia largiens,* ſive *profundens, brevi plane pauper ſit, & ipſe unus mendicantium.* IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis uſus, nondum puto ſatis obſervatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum *invehi* &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. *Guyet.* Non video mutandi neceſſitatem. REITZ.

Pag. 44. *l.* 2. Ὑφ' ὧν) Ἐφ' οἷς forſan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσεσθαι. GUYET.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. *l.* 1. ΣΥΜΠΟΣ.) Cave, lector, ne ſequaris Eraſmum, huius Dialogi Latinum interpretem: ſaepe enim alienus eſt ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 55, N°. 1: *Eadem eſt oeconomia & inventionis ratio in hac Epiſtola, quae in Luciani Sympoſio, dum utrobique occaſione convivii philoſophi tanquam indecenter ſe gerentes perſtringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis* [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] *quorum primum denotat eum,* qui ſe ipſum vocat, *alterum*, qui prandio eſt paratus: *& Lucianeus* Ἑτοιμοκλῆς, (*quem videbis cap.* 21) *per alluſionem a* κλητὸς *dictus, cum alias talia ſint a* κλέος, *quaſi* paratus, ſi vocetur, *ut ſatis oſtendit eod. cap.* 21 *in epiſtola obiurgatoria, quam ſane miſere ſcriptam miſit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuiſſet. Alciphronis autem haec Epiſtola tota quaſi ſciagraphia eſt Lucianei Sympoſii, ubi omnia, quae hic intra modum conſiſtunt, dilatantur & valde exaggerantur, plerumque ſupra fidem.* REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ) Idem haud dubie, cui ſuum de Hiſtor. Conſcr. librum inſcripſerat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταινέτου) Huius Dialogi perſonae omnes veſrae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in Ἑτ. Δ. X & II memorantur Ariſtaeneti, fictitii eſſe videntur. SOLAN. Ἐν Ἀρισταινέτου) Scil. οἴκῳ, ut ſupra Philopſ. c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρῖνος) De hoc, cum perſona Dialogi non ſit, non opus eſt ut ſolliciti ſimus. SOLAN.

Pag. 46. *l.* 1. Διονίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένοιτο) B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. *non effugies nos convivio excipere*, ſ. *quin convivio nos excipias*. GUYET. Conf. ſupra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. Φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. ſeu Ox. Codice legi φθόνοις, quod hic quidem quadrare poteſt. Sed tritum adeo & elegans ſimul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam ſi infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθόνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθόνοις in eius locum ſufficeretur. Ratio enim nulla aut remotiſſima aſſignari poteſt, cur verbum φθάνω ſolum *neceſſitatem* importet, quam in ea phraſi ſemper deſignat. SOLAN.

Pag. 47. *l.* 1. Ἐμπαρῴνησαν) Ni viderem, eiuſmodi maculas tot editiones inſidere, morari lectorem hiſce puderet. In omnibus legebatur ἐπαρῴ— in Mſ. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἐκφ.) *Strenue efferre in vulgus*. GUYET.

ead. l. 5. Ἐπεξιέναι) *Stilo perſequi*. GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. *l.* 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, *& multa contumelia aſperſit philoſophos;* quam cum interprete, *& pridianam hominum temulentiam divulgavit*. Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noſter poſt adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Aſin. cap. 42 f. μακρῶν τῶν λόγων. Alciphr. III, 390, πολλὴν τὴν φιλανθρωπίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἑωλοκρασίαν) Sic Demoſth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γιγνώσκων) Ὑποσόλοικον Luciani ſtili pro-

perantis. Marcil. Ὃς ἀκριβῶς οἶδα) Scripturam Mſ. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γιγνώσκων palam corruptam eſſe nemo non videt; pro qua *B*. 2. & *P*. repoſuerunt ἀκριβῶς γιγνώσκοντα, quod, ſi per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiſcetur; neque credo, quidquam mutatum voluiſſe, ſed tantum prave exſcripſiſſe. Solan. Ἀκριβῶς γιγνώσκων) Illud ὃς ἀκρ. οἶδα; quod Solan. in textum receperat, mihi gloſſa videtur, quae τὸ γιγνώσκων expoſuit per ὃς οἶδα, ut re vera exponendum eſt; ac, ſi quid mutandum, γιγνώσκοντα potius ex *P*. ac *B*. 2. reciperem; ſed & has ex coniectura ſic dediſſe ſuſpicor. Ienſ. ad Reviv. c. 13 f. ſoloeciſmum id vocat, exempla tamen ſimilis conſtructionis affert, atque eadem omnia, nimis ſevere, damnat. Nam adeo frequens eſt nominativi uſus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum ſit. Et mihi hic perinde erit, abſolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphraſin, *qui ſcio*. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. *quantum ad Indiam* &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Weſſel. duo ſimilia addit, & ad Commentt. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem eſſe vulgarem: quare ex immenſa copia quaedam tantum de Noſtro ſubiungemus, ſi forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo ſimilia ὑμᾶς — ἀνεχόμενοι, & Κρωνίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2 iam allegata, (licet alia nominativi ſtructura occaſionem ibi praebente) etiam Geſnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Act. Apoſt. XX, 3, Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyſ. Or. de Ariſtoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδόκουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοίνυν ὁ Ἱππονίκου — τότε τούτου τοίνυν τίμημ' οὐδὲ δυοῖν ταλάντοιν ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. *Nominativi pendentis*. Adde Kuſt. ad Ariſtoph. Plut. v. 277, ubi λαχὸν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticiſque proprium docet; nec non Spanh. ad eundem verſ. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudſon. Et Du-

ker. in Indice, tit. *Nominat. abſol.* Maittairium de Dialectr. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeſchyl. Perſ. v. 123, quem cum Salmaſio de modo Uſur. p. 715, allegat Abreſch. in Animadv. ad Aeſchyl. p. 170. Videbiſque, in poëtis certe locum non eſſe mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. Reitz.

ibid. Πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι) Πολὺ πλέον ἐπιθυμεῖν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀκ. Terentius Hecyra: *Quaſi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, ſcire* &c. Marcil. Si explicatio eſt, bene: ſi emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adſcripſ. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ· quod unde habeat, neſcio. Reitz.

ead. l. 10. Ἕξεις) Sic, ut conieceram, *Fl.* In reliquis eſt ἥξεις, & in O. Mſ. Solan. Quid eſt vulgatum ἥξεις, *venies?* quare lubens Florentinum ἕξεις arripui, & *retinebis* in verſione repoſui. Reitz.

Pag. 49. *l.* 2. Ἀλλ' ὅπως) Pro ἀλλ' ὅρα ὅπως &c. Guyet. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. Reitz.

ead. l. 5. Δεήσῃ) Vides iam, nihil peccatum eſſe ſupra ſic edendo, Icar. c. 14. Reitz.

ead. l. 6. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. *filio Zenoni uxorem deſpondens*, non vero, *uxorem ducens*, uti habet verſio: ſignificat enim ἄγεσθαι υἱῷ γυναῖκα, *uxorem deſpondere filio.* Exempla paſſim occurrunt. Vitring.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκρίτου) Τῷ Χαιρέᾳ infra. Guyet.

Pag. 50. *l.* 7. Ζηνόθεμις) Eundem eſſe cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincent utriuſque avaritia & gula uſquequaque ſimiles. Confer, quae c. 11 & ſ. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. Solan. Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτης) Alciphron etiam Ep. 54, III, ſenem Stoicum primo loco nominat: παρῆν οὖν ἐν τούτοις Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς, οὗτος ὁ πρεσβύτης. Reitz.

ead. l. 8. Δίφιλος) Hic alibi non memoratur. Solan.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος ὢν τοῦ Ζήνωνος υἱέος τοῦ Ἀρισταινέτου. Guyet. Διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου, υἱέος τοῦ Ζήνωνος) Ita per ſuas diſtinctiones inepte diſcerpunt editores in Graecis ea, quae coniungenda ſunt. Ergo & Benedictus, *Ariſtaeneti Zenonis filii praeceptor.*

Quo quid obſcurius? & quis aliter haec adſpiciat, quam facientia Ariſtaenetum filium ac diſcipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec ſunt inverſa. Et quanto praeclarior Eraſmus, *quod eſſet Zenoni Ariſtaeneti filio praeceptor?* Id retine, & tolle ex Graecis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciphr. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος) Vid. Φιλοψ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plut. 1899, 2, docet, hoc quaſi cognomen iam ante de Chryſippo uſurpatum, cuius ſtatuae ab Ariſtocreonte inſcriptus hic titulus: Τὸν δὲ νέον Χρύσιππον Ἀριστόκρεων ἀνέθηκε, Τῶν Ἀκαδημιακῶν στραγγαλιδῶν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulyſſe primus, ni fallor, uſurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Noſtrum Φιλοψ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἕρμων) Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 51. *l.* 2. Ἱστιαῖος) Obſcurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc ſolo opuſculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων) *Et ut Deorum aliquem exceperunt;* non vero, ut ille verterat, *& ut quemquam ex praeſtantioribus ſalutarunt.* Οἱ κρείττονες ſunt οἱ θεοὶ, ut recte Heſych. Sic paſſim Graeci auctores & Lucianus noſter in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο· ubi itidem perperam, *qui potiores habentur.* Sequitur ibi mox οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonact. c. 11. L. BOS.

ead. l. 9. Ἴων) Φιλοψ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν κλιντῆρα) Heſych. Κλιντῆρες. δίφροι, κλίναι. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipſis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipſe Lucian. ſupra de Domo (c. 26) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος· ſed ubi legendum videtur, ἄνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare ſtatueram. In impreſſis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Οἰκ. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque eſſe, τὸ ἀντίθυρον, an ἡ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accuſandique caſu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, ait, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis eſt? Pollux plane omiſit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὅμηρος ὀρσοθύρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni ἦν ad ὀρσοθύρην referas; & cum paulo poſt ὑπέρθυρον & ὑπερθύριον neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum eſſe, ut recte etiam ſtatuit L. Bos de ellipſi p. 161. Sed nondum ſequitur inde, neceſſario τοῖχον intelligi, & maſc. eſſe; uti enim femininum eſt, quando ianuam ianuae oppoſitam ſignificat, ita quando de loco ianuae oppoſito uſurpatur, neutrum fit, & μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut Solan. vult: cumque ſupra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dediſſe; cumque ſupra l. d. dixerim, uſitatius maſculinum eſſe, id iam dictum nollem, etſi inveniri quoque maſc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & ſicubi forte ναὸς intelligatur, ut Geſn. exiſtimat. Neque ἡ ἀντίθυρ, quod Scholiaſt. ſupra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compoſitis uſitatum, ut διάθυρον, ὑπέρθυρον, πρόθυρον, Stephanus indicat, de ἀντίθυρος nihil fere habet. Nec ego alia praeter iam indicata obſervavi, unde maſc. gen. confirmetur. Reitz.

ead. l. 15. Ὡς — ἀξίας εἶχε) De πρωτοκλισία vid. Buleng. & Stukkii antiqq. conviv. atque Olear. ad Philoſtr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum eſſe uſitatum in hac phraſi, non indiget probatione. Vid. tamen ſupra Iov. Trag. cap. 7. Reitz.

Pag. 52. *l.* 4. Τοῖν ἀνάκοιν) Mauſacus (in Harpocrat.) & Gronovius (ſupra ad Τιμ. c. 10) volunt hos a Caſtore & Polluce diſtingui; ſed vid. c. 32. Unde liquere puto, eoſdem hic intelligi; niſi etiam Διόσκουροι alii a Caſtore & Polluce ſtatuendi ſint. Solan.

ead. l. 12. Τοῦ Ἐπικούρου πάνυ) Lege Ἐπικούρου τοῦ πάνυ. La Croze. Lubens ita ederem, ſi in ullo libro reperirem. Reitz.

ead. l. 16. Εἶτ' ἐγὼ) Philoſophorum uni & Rhetori anteponitur Lucianus. Solan.

Pag. 54. *l.* 1. Γέροντα Ζηνόθεμιν) Similia habet Alciphr. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πλησμονῆς ἔρεγχεν, haec inter ſe comparat. Reitz.

ead. l. 8. Ἐπεισέπεσεν) Malim ἐπεισέπαισεν. Vide Suid. v. ἐπεισπέπαικε, & paroemiogr. in Μυκωνίου δίκην. Vid. etiam ſupra Ἑτ. Δ. ultimo. Kuster. Ἐπεισέπαισεν) In omnibus libris noſtris erat ἐπεισέπεσεν· Kuſteri emendationem in textum recepimus. Solan. Ἐπεισέπεσεν) Bergl. ad Alciphr. III, p. 408, corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. Ariſtoph. Pluto v.

804 recte legatur, Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν. Conf. omnino ſupra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi ἐπεισπαίσας, & med. ubi ἐπεισέπαισαν dedimus, licet edd. ἐπεισέπεσαν, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rurſus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his eſt lapſus amanuenſium; ſed propter nimia exempla, quae pro —εσαν, a πίπτω, faciunt, ſiſto gradum, & iam fere malim nihil ſupra mutaſſe, quamquam nihil adeo peccatum, cum ἐπεισέπαισαν ſit aptiſſimum. At vid. Epiſt. Sat. cap. 23 med. ubi & παρεισπεσοῦσα legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a πίπτω compoſita, *irruendi* poteſtate ſumta, affero. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλκιδάμας) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN.

ead. l. 10. Μενέλαον) Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ &c. GUYET. Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) Ὑποκρούω, i. e. citharam pulſo, cithara reſponſo. Epigr. Hic ὑπέκρουον eſt ἀντήχουν, ἀντεφώνουν. A cithara metaphora. GUYET. Ὑπέκρουον) Id eſt, ἀντεφθέγγοντο, ἀντέλεγον. Schol. Ariſtoph. KUSTER. Singularis eſt in hoc verbo ſuavitas, quam declarabimus e Longino ſ. 40. Reprehendit ibi rhetor acutiſſimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris ſimiles, unde hoc dicit conſequi apud auditores, ὡς ἐνίοτε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι προαποδιδόναι τὴν βάσιν, *quas iam animo praecipiunt conſuetas oratori clauſulas, eas ipſi ſubmiſſa voce quaſi ſubiiciant ac praeeant dicentibus* &c. Sumtum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium pulſu ſubindicantibus. Ita cum Homericam formulam praetexuiſſet impudentiae ſuae Cynicus, convivae alii alios inter ſe memorare inceperunt, ſubmiſſa tamen voce, verſiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti verſibus: ſufficiebat initia indicaſſe &c. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compoſitis diximus ad Ὀρχ. cap. 16. GESN.

ead. l. 12. Ἀφραίνεις) Hom. Il. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. *l.* 1. Ἀλλ' οὐκ —Ἀγαμ.) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Mſ. Ox. & *Fl.* recte. In reliquis ἐδεδοίκεισαν. SOLAN. Solan. iota deleto ἐδεδοίκεσαν fecerat pro vulgato ἐδεδοίκεισαν. Recte: ita enim formari ſolet. Et ſic Herodian. VIII, 1 f. ἤλπιζον δὲ καὶ ἐδεδοίκεσαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII ſub initium ſimiliter ἀναβεβήκεσαν. Ita διερρώγεσαν App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram-

matici, quos conſului, nihil de hac terminatione pluſquamperfecti, iuvat addere Noſtrum ſupra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. κατεπεπλήγεσαν, & paulo poſt ἐδεδοίκεσαν. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur & infra c. 28, inter ᾔδεσαν & ᾔδεισαν. Reitz.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαντα) Iliad. B, 408. Solan.

ibid. Βόην ἀτεχνῶς ὄντα) Sic impr. omnes & O. Mſ. Ego βόην ἀγαθὸν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & ſi Mſſ. Codd. copia eſſet, ita in optimis repertum iri confido. Solan. Mſ. Reg. 2955. β. ἀγαθὸν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. Κυνῶν) Ita Mſ. O. In impr. Κυνικῶν. Solan.

ead. l. 7. Θρόνον τινὰ λαβόντα) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre deſcripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιντῆρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, ſed non applicati, ut a tergo liber acceſſus eſſet. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua eſt. Sic convivae omnes & ſe invicem contueri poſſunt, & ianuam proſpicere: & liber eſt in illo ſpatio acceſſus miniſtratoribus, & acroamatis. Hic iam impleti ſunt tres lecti. Iubetur afferri ſella alta Cynico, qua e regione Hiſtiaei & Dionyſodori poſita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipſe quoque exaequari quodammodo convivis poſſet, & menſae ſi non accumbere uti ceteri, tamen aſſidere. Gesn.

ead. l. 8. Καθίζεσθαι) Non opus eſt καθέζεσθαι cum B. legere. Reitz.

ead. l. 12. Ἑστιᾶσθε) In *Ven.* utraque mendoſe hic legitur ἑστιᾶσθαι. Solan.

Pag. 56. *l.* 1. Οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν) Adleverat Hemſterh. Ariſtid. I, p. 63, ubi hunc locum notat Iebb. Igitur evolvi, & vidi Ariſtidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) eſſe: οὐ τοίνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἔχοι τις Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνοντα. Ad quae Iebb. *Qualia fuerint haec ſimulacra, diſcere eſt ex iis, quae ſcribit Lucian. in Sympoſ.* (h. l.) *De ſcyphis Herculanis conſ. Dempſterum in Antiqq. Rom.* Reitz.

ead. l. 12. Εὐμεγέθη σκύφον) Εὐμεγέθη κύλικα Alciphr. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. Reitz.

ead. l. 13. Ἀναδοῦναι) Ita Cod. Mſ. Ox. & Coll. recte; nam proprium eſt in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. Solan.

Pag. 57. *l.* 3. Ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς) Fieri nequit, ut

ſi quis Benedicti verſionem intuens *Herculem Pholenſem*, ullo modo concipere poſſit ea Latina facta eſſe ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Auguſtinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia eſt huius putidi commenti origo. Nam doctior Eraſmus noſter rectiſſime dederat, *Herculem apud Pholum*. GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiaſtes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυμι pictorum eſſe, vid. Hemſterh. ad Somn. ſive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περιεσοβεῖτο) Hoc verum eſſe, adeoque Th. Magiſt. emendandum, vid. ſupra. Alciphr. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσειε) Iterum ὅ, τι ſcribendum, id quod requirit ſenſus. Recte interpres, *quid rideret*. IENS.

Pag. 58. *l.* 11. Παραστῆναι) *Praeſto eſſe*, *apparere*. Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστῆσαί μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Elſn. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adde Noſtrum ſupra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παρεστάναι τῷ Διΐ. REITZ.

ead. l. 12. Ὀρεωκόμον) Lege ὀρεοκόμον. GUYET. Et ſic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiſcue. Suidas utrumque habet; ſed ſtatuit differentiam, ὀρεοκόμον montium, & ὀρεωκόμον mulorum cuſtodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod ſi verum, vulgata Luciani ſcriptura non erit ſollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφοιτῆσάν) Cave cum *P.* quidquam hic mutaſſis: recte enim omnia habent, quod ſexcentis eiuſmodi locis, ſi liberet, confirmare poſſem. SOLAN. Etſi φθάνω fere perpetuo cum participio conſtruitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἔφθη συμμίξας· Noſter Vit. Auct. cap. 26, Tox. 2, Diſſ. cum Heſ. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciphr. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem *P.* non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum cenſeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpres; ſed paſſive, ita enim ſaepe apud optimos quoſque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: *Si prius ad*

omnes permanaſſet ea res, & non ſtatim fuiſſet exſtincta. L. Bos. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, ſed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus eſſet, *pudori fuiſſet, niſi.* At ſi punctum ſerves ante ἀλλὰ, quod in pleriſque erat, μὴν commodius foret. Reitz.

ibid. Δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροινίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia.* Deſideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id ſibi vult? At Luciani ſcopus eſt, *tolerante Ariſtaeneto admodum dextre temulentiam*, non exaſperato ad hoc factum in pueri ſui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὕβρεως τε καὶ παροινίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν τοσούτων ἠνεσχόμην. Gron.

Pag. 59. *l.* 1. Ἐπεπώκει) Nondum biberat, certe poculum non exhauſerat, utpote qui mox propinaturus deſcribitur. Quin & ſupra, cap. 14, poculo illi malorum omnium cauſa tribuitur. In Ox. eſt ἐπεπτώκει. Sed nihili hoc. Quid ſtatuam, neſcio. Tamdiu enim iacuiſſe hanc belluam, nec quidquam interea bibiſſe, veroſimile non ſit. Solan.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philoſtr. p. 54, Διὸς, ἔφη, σωτῆρος ἥδε σοι. Legi autem, ſi uſquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinoſus adſcripſit, unde diſces, ab iis *ſanitatem Beatae virginis ſtrenue potari ſolitam.* Quid non ebrietas deſignat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! ſalus praeſentium, abſentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, eccleſiaeque ipſius. *Pudet haec opprobria nobis* &c. Hoc Scholium cum olim Praeſuli venerando, & eruditione omnibuſque probis artibus illuſtri, Loidio Vigornienſi Epiſcopo oſtenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam inſaniam inſanimus! & imprudentes exempla ſequimur hominum, ſeculorumque viliſſimorum! Solan. Olear. ad Philoſtr. II, 7, N°. 1 b. Reitz.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλικα. Guyet.

ead. l. 9. Ἄτρεπτος) Mſ. Ox. rectius, mea quidem ſententia, ἄτρεστος, Luciano alibi etiam uſurpatum Μυίᾳ cap. 5; ſed & vulgata ferri poteſt, quam ideo loco movere noluimus. Solan.

Pag. 60. *l.* 4. Αὐτοῦ — ἐν μέρει) Quid hiſce duabus ultimis vocibus intelligendum ſit, fateor me neſcire. Vid. Συγγρ. cap. 1, ubi in quibuſdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. Solan.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἐρραψῳδει ſatis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. Il. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὄψα) Hinc diſcas, proprie de iis uſurpari, quae in ſecundis menſis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. *l.* 3. Ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi, ut apud Artemid. c. 23, L. I, ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελωτοποιοῖς &c. Sic in Anthol. 3, μωρὸν ὁρᾷς φαλακρόν. BOURD. Caſp. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam gloſſam eiicit; vide ipſum. ALMEL. Depravatum eſſe hunc locum, manifeſtius eſt, quam ut de eo monendum ſit. Sed in libris nihil eſt ſubſidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam ſuccurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. Μισθ. cap. 27, ubi de huiuſmodi ſaltatore ſermo eſt. SOLAN. Nihil cauſae attulit Barthius, cur gloſſam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pſeudom. cap. 15. GESN. Plura Geſn. ad Philopatr. cap. 26, κεκαρμένοι τὴν γνώμην. Conſulendum Pignor. de ſervis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. eſt p. 256, ubi docet, fugitivos omnino raſos fuiſſe, piſtrinarios & uſtores ſemiraſos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mſ. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλὴν.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορόν. *Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt.* GUYET. Conſtructio illa tranſitiva in utraque lingua eſt notiſſima; quare plura non addo, praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Paſt. IV, 127, (al. 135) & πανηγύρεις Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV verſus fin. Alciphr. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες, σκωμμάτων ἁλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίας γέμοντα. Miſere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν eſſe neutrum abſolutum ſcribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχων τὸ βῆμα· & Ἐτ. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Adverſ. 319. SOLAN.

Pag. 62. *l.* 6. Συγκεκροτημένου) Ab homuncione compacto, *ramaſſé.* GUYET.

Pag. 63. *l.* 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιῤῥίψαι τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὕπαιθρον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem extemplo per feneſtras in aream proieciſſe.* Ἐπιῤῥίπτειν hic non poteſt locum habere. Legendum ἀποῤῥίψαι, quod & Mſ. prae ſe fert. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θηρίον, σωθῆναι αὐτὸν) Benedicti interpretatio haec eſt: *vicinos advocaſſe, a quibus revulſa fera fuit ſervatus.* Quid Graecis ſit ἀνασπᾷν τὸ θηρίον, & Latinis *revellere feram*, nec ego, nec quiſquam norit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾷν nuſquam eſſe revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum: Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae;* loquitur de poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec ſunt ἀπροσδιόνυσα, & ad Lucianum illuſtrandum nihil plane faciunt. In Mſ. nihil eſt praeſidii, in quo legitur quoque θηρίον, ſed veram lectionem ſervavit nobis editio Florentina, in qua veriſſime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, revulſis, effractis foribus, quas tibicen ille inſanus occluſerat, ut paulo ante Lucianus oſtendit: τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα ἐπικλεῖσαί τε τὴν θύραν, *at illum ſtatim ſurrexiſſe, & fores clauſiſſe.* Hae fuerant a vicinis effringendae, ut poſſet Dionicus ex illius furioſi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θηρίον) Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae;* loquitur de poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θυρίον) Lectionem hanc ed. *Fl.* tuetur etiam Mſſ. Ox. & L. auctoritas. In reliquis edd. θηρίον legitur. Ἀνασπάω quid hic notet, optime te docebit c. 57. Τοξ. SOLAN. Θηρίον) Lege θυρίον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

ead. l. 13. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένος) Interpres legit γεγενημένοις, ut qui vertat, *immo prorſum uſui futurus ad ea, quae poſtea contigerunt;* & forte id γνήσιον Luciani eſt. Poſſumus tamen vulgatam ſcripturam retinentes, commode exponere. *Non ſine Deo aliquo ad nos accedens, ſed & prorſus utilis factus ad ſequentia.* Loquitur de Dionico Medico, quem opportune dicit in id convivium veniſſe, cum, ubi convivium iſtud in triſtem deſineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem ſponſus graviſſime, vulneribus obligandis tempeſtivus adeſſet. IENS.

ead. l. 15. Γεγενημένοις) *Fr.* & Cod. *Bar.* In reliquis γε-

γεννημένος. SOLAN. Ienſ. vulgatum defendit. Sed ſi ad χρήσιμος pertinet, potius γενόμενος dixiſſet. REITZ.

ead. l. 16. Ἑτοιμοκλέους) Scripturam hanc conſtanter tuentur ubique libri omnes noſtri. Ego tamen ſuſpicor eundem eſſe cum eo, cui ſuum de Mercede conductis &c. libellum ſcribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἑτοιμοκλῆς· vid. Μισθ. c. 2 &c. SOLAN. Ἑτοιμοκλέους) I. e. quaſi *paratus*, *ſi vocetur*, ut ſupra dictum cap. 1. Alciphroni III, Ep. 55 ſub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἐτεοκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus eſſe. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. *l.* 3. Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemſterh. videndum Kuſt. ad Ariſtoph. Ecclef. v. 420. Ibi invenio, ad verba Ariſtophanis ἐς τῶν σκυλοδεψῶν, commentatum, οἶκον intelligi, & poſt alia ſimilia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac poſteriore locutione ſedulo actum; ſed vid. ſi quid opus, eund. Kuſt. ad Pluti v. 435, ubi ἐκ & ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; & Noſtrum ſupra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philopſ. c. 25. Abreſch. in Animadv. ad Aeſchyl. p. 174 ſuſpicatur, ne ellipſi quidem τοῦ οἴκῳ, τόπῳ aut ſimilibus opus eſſe in his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Ariſtid. Or. Eleuſ. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε, item T. II, p. 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in uſitatiſſimis illis & numero longe potioribus, ἐν & εἰς Ἀρισταινέτου, ἐν Ἀμφιλόχου, (quae vide Symp. c. 1, & Philopſ. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipſin eſſe; quid prohibet, quaeſo, eandem analogiam hic ſtatuiſſe? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phraſi, *ad Dianae*, *ad Cereris*, ac ſimilibus, *aedem* intelligi, nec quiſquam dixerit praepoſ. *ad* ibi genitivum regere, cur idem non agnoſceremus in Graecis? quando eadem eſt ratio. REITZ.

ead. l. 6. Ἃ παρ') Sic omnes impreſſi & Cod. Ox. Suſpectus mihi & hic locus eſt. SOLAN.

Pag. 66. *l.* 2. Εἴπω τι) Pone comma poſt τι. KUSTER. Scribe, εἴπω τι, κερ. *Guyet.* Bene. Et ſic malam vulgatae interpunctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίναν) Quintil. I. *Ceratinae.* Stoici in his multi erant. Diog. Laërt. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep. & A. Gell. Noſter etiam ſaepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum notis. Chryſippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Theſ. Crit. II. De ſophiſmatis Lil. Gyrald. 392, Brod. 471, & Creſſ. AG. X, 73. Noſter etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωρείτην) Satis commode enarrat Scholiaſt. De hoc vid. Diog. Laërt. l. cit. SOLAN.

ead. l. 3. Θερίζοντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θερίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἱμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. l. c. vid. ſupra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὄναιο) Leg. Mercer. ad Ariſtaenet. Epiſt. 6, lib. II. BOURD.

ead. l. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceram, habet Mſ. Ox. niſi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγματι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι) Interpr. *atque his quidem de rebus haec reſponderem.* Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non poſſe reddi, *de his rebus*, quoniam hic non eſt neutr. ſed maſc. & ſubaud. ἀνθρώποις vel συμπόταις. Iuſſerat enim Etoemocles, ut haec ſua epiſtola palam, & praeſentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea *de rebus praeſentibus*, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, ſed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda ſunt: *Haec ego praeſentibus* (convivis) *pro defenſione dixi.* L. BOS.

ead. l. 14. Ὅμηρος) Il. I, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus ſumtos eſſe verſiculos hoſce ſuſpicari fas eſt: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem ſoleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, ſi recte attendi, Barneſii diligentiam hoc fragmentum. De ipſis illis Dianae iris τραγῳδεῖ Noſter etiam Π. Θυσ. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Ἣ λάθετ') Hom. Il. I, 533, ubi δὴ ed. Ox. Al. δέ. REITZ.

ead. l. 3. Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπόρθμοις πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem neſcio: longe eam ab ipſis abfuiſſe, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis diſtinguunt, ſic in Latinis Benedictus: *Haec terra Calydon Pelopii eſt ſoli, fretum qua eſt parte, campos divites pingues habens;* Eraſmus, *Calydon quidem haec Pelopii regio ſoli, Qua parte ſaevum ſpectat adverſa fretum.* Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

tolia tranſmittitur in Peloponneſum, ſatis ridicule. Diſtingue & verte, Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα. *Haec terra* eſt *Calydon, Pelopiae terrae in tranſmarinis*, obiacens Peloponneſo trans fretum, *habens campos uberes*. Res ipſa clamat. GRON. Eurip. Meleagr. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) Calydonium fretum apud Heliod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν) Benedictus vertit: *iucundus enim eſt adoleſcenti, & cum ipſo ad gratiam verſatur*; inepte. Verte, *ad obſequium*. Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obſequium turpe, quo quis corporis ſui copiam facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὦ Πρωτογένης, ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, *mi Protogenes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obſequium erga virum*. Sic & χαρίζεσθαί τινι eſt *conſueſcere cum aliquo*. Heſych. χαρίσασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ ὑπὸ συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδοῦσαι. Χαρίσασθαι *eſt dare. Dicuntur enim mulieres* χαρίζεσθαι, *quae ad concubitum ſui copiam faciunt*. Hinc puella ἄχαρις, cuius flos virginitatis nondum eſt delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic obſervatum eſt, laudo; ſed ſcias etiam velim, probo quandoque ſenſu uſurpari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Iſocr. π. Νικ. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta calumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192 AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem paedagogum inducit, III Epiſt. 57 pr. ſcribens: ἐσκωψάμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον· ubi malim τοῦ νεανίσκου pro τόν. REITZ.

Pag. 68. *l.* 3. Ἀποσπάσας) Si probatione indigeret vulgatum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Act. Apoſt. XX, 30, & quae I. Elſner. ibi ex Ioſepho atque Aeliano protulit, adderem. REITZ.

ead. l. 12. Ἤδεισαν) Sic Mſ. O. In reliquis ᾔδεσαν. SOLAN. Saepe in ultima in εσαν an εισαν terminanda fluctuant auctorum editiones. Grammatica poſtulat εισαν in temporibus plusquamperf. Licet ἐδεδοίκεσαν, non εισαν frequentius in auctoribus reperias. Vid. ſupra cap. 12. Ita Scholiaſt. Ariſtoph. alio loco Euripidem ᾖσαν pro ᾔδεισαν dixiſſe ait, alio

loco id eſſe pro ᾔδεσαν ſcribit, modo bene deſcripſerit Maitt. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia ſic terminari ſolet, ab ᾔδειν. Ut Geneſ. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ᾔδεισαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Eſai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ᾔδεσαν, quod nec improbare auſim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere poteſt, ſive pluſquamp. dicas, ſive ab antiquo aoriſto ᾔδεσα, qui certe formaret ᾔδεσαν, quem tamen in uſu eſſe non credo. REITZ.

Pag. 69. *l.* 15. Διερρήγνυτο) I. e. propemodum diſrumpebatur. Sic ſolent eiuſmodi verba ſine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino ſupra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίωμεν, ἔφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διερρήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Elſner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. *l.* 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὡς πρεσβυτικαὶ) Verterat Eraſmus, *videtis, quam & ipſae epiſtolae graves ſint ac ſeniles.* Benedictus volens eſſe brevis, amputat poſtrema, relinquens *quam graves ſint epiſtolae*, contra prorſus, quam oportuit. Non enim graves eſſe demonſtrat, ſed ſeniles, hoc eſt, frigidas, nullarum virium, infirme ſcriptas, plane qualis eſt appendix Obſervationum ad Melam, Londini nuper impreſſa. GRON.

ead. l. 10. Καλυδωνίου) Sic plerique impreſſi & O. In *Fr. H.* & *P.* Καλυδονίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεόδημος· is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. eſt Ἕρμων. SOLAN.

Pag. 71. *l.* 4. Ἀφ' ἑνὸς) Sic Tacit. Ann. XII, 49, *ne ceteri quoque ex Peligno coniectarentur.* Terent. Heaut. III, 3, *Ego de me coniecturam facio.* Sic Noſter Ἀπ. Μισϑ. cap. 11, & Ἑρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exſtat, ubi ἱερεὺς τοῖν ἀνάκοιν dicitur, collatus, evincit, eoſdem, qui ibi ἄνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo Mauſacus, qui ad Harpocrationem negat Caſtorem & Pollucem intelligi, cum Ἄνακες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστρωπὸς) Vid. ſupra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menſtrua haec uſura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄγχω) Vid. Ἑρμ. c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. *l.* 4. Ἔτυχε γὰρ πίνων) Ita Mſ. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis eſt, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὢν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἄξιος ὢν. Demoſthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil hactenus ab Ione admiſſum lectum eſt, quapropter hoc ſit meritus. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἄξιος, vel denique, quod propius eſt, diviſim ἂν αἴτιος, aut ἂν ἄξιος. Alias ad ſequentia reſpexiſſe putandus eſt, quod haud temere admiſerim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξύετο) Sic *Fl.* In reliquis ὑπεξύετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. *l.* 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc ſententia Menandri canentis, ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius ſpectat ſententia Luciani, ſapientiſſime hic monentis, inutilem eſſe omnem ſcientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & iucundiores, nihilque abſurdius eſſe, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipſe, qui profitetur & docet, nihil eorum praeſtat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μή τις) Poſt haec verba in edd. praeter *Fl.* omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα &c. Nos iubente Mſ. Reg. 2954. illud delevimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mitius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, ait, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἑστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. obſervat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. *l.* 5. Ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει) Eadem fere rurſus Alciphr. Ep. ſaepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ θαυμάσιος mutato ordine dedit, (ſtudione, an incuria, neſcio, nec quidquam refert) additque: *Hoc loco praecipue quaſi monſtrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidamas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod ſi hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36,* Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; *perinde erit, ac ſi dixiſſet Lucianus*, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμποσίῳ) Ex Mſ. Ox. eſt hic articulus. Deeſt enim in omnibus impreſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μῆλον) *Diſcordiae malum.* GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, niſi ſtudio *malum* pro *pomo* videretur dixiſſe Guyetus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. *l.* 4. Ἀποκρ. οὖν μοι) Ex Mſ. Ox. eſt illud οὖν, quamquam ibi poſt μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθίοντες, τοσαῦτα) Φυσιοῦσθε, quod hic impreſſi omnes habent, non agnoſcit Mſ. Ox. nec *Fl.* ed. & omnino abeſſe ſine ſententiae detrimento poteſt. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀπορρίπτειν) Abſunt hic & iſta a Mſ. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impreſſ. exſtant. SOLAN.

Pag. 76. *l.* 13. Ἀπαλλάξεσθαι) Mſ. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ ἐντελὲς — δεῖπνον) Ultimus, credo, miſſus, (δεῖπνον alias etiam partem coenae eſſe, oſtendit Caſaubon. ad Athenae. IV, 20 extr.) ſicciores cibos habens, & quos auferre non incommodum. Hanc puto eſſe Ματτύαν, quam ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc ſuadent iſta Athenaei verba: Ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυφὴ πλακούντων. Vides hic in Mattya perdices, anſerculos aſſos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in ſolemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athenaeum τρυφὴ πλακούντων, & convertitur *placentarum lauticiae*, non videbatur mihi uſquequaque accuratum, legendumque putabam τρύφη πλακούντων, *fruſta placentarum.* GESN.

Pag. 77. *l.* 1. Ἰχθὺς ἐκ ταγήνου) Inſigne exemplum, ut error ſoleat augeri, & quotidie invaleſcere. Verterat Eraſmus *piſcis Tagenicus.* Id eodem modo retinuit Benedictus: ſed ne quid deeſſet, nunc video in hac editione Graecam vocem poſtremam quoque incipere ab maiuſculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos cenſemus interpretandum *piſcis ex ſartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, ſed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγήνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu reſcriptum eſt τηγάνου, quod in Coll. etiam legitur. Vid. Λεξ. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hiſce connotat. Quod addit, *licuiſſe etiam auferre*, confirmant ex eodem loca ſequentia Κρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphraſis τῶν τραγημά-

των, ſ. bellariorum? Sic puto, & ſic interpretatus ſum. Hoc ſuadere videtur orationis ſeries, qua haec verba iunguntur ſuperioribus, & ab ſequentibus ſeparantur. Si hoc voluiſſet Lucianus, quod Eraſmus dedit, *quaecunque liberum eſt, ſeu velis in alvum condere, ſeu domum aſportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuiſſe, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρεσθαι· illud autem ταῦτα plane omiſſurus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim eſſe, etiam ex Heſychio coniicias, apud quem ſunt iſta ἐντραγεῖ, ἐντρυφᾷ. Ἐντραγεῖν, ψωμίσαι, ψωμίσασθαι. Vidit hoc etiam Kuhnius ad Polluc. VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν *ſaepius uſurpatum de tragematibus, & id genus aliis ſcitamentis*. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῷ) Quae iuxta ſe erant. GUYET.

Pag. 78. *l.* 1. Μὴ δεῖσθαι γάμων) Ἀκαιρίας huius meminit in Char. Theophraſt. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείνων) Depravata haud dubie vox, & nihili prorſus. Lege ἐχρῆν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεῖα) Bergl. ad Alciphr. III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diverſis poëtis, Pindaro, Heſiodo, & Anacreonte conſarcinata. Bene, quantum ad materiam; ſed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut Lucian. profitetur: quare ad id emendatio inſtituenda. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adiicere, poni & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeſchine obſervarunt Harpocration & Suidas. CLER.

Pag. 79. *l.* 1. Ἡ οἴη πότ') Monitus iam ab ipſo Luciano de huius carminis abſurditate, curam ſollicitudinemque omnem deponito, ſi ſapis: id unum ego monebo, ἢ οἴη ſcribendum eſſe, ad quod proxime accedit *Fl.* ἠοίη· idque Heſiodi imitatione factum, qui carmen ſatis prolixum ſcripſerat, quod ἠοίας & Ἠοίας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot fragmenta in Graeviana Heſiodi editione exſtant. SOLAN. Mali poëtae peſſimos verſiculos nimis bona interpretatione donaverat Eraſmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipſa cauſa, quod mala eſt, iiſdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipſum auctoris carmen. GESN. Ἢ οἴη πότ' ἄρ' ἦγ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάρεσιν.) An ἢ οἴη dixit alludens ad ἠοίας Heſiodi? vid. Caſaub. *Guyetus*. Nihil obloquor. Sed quod praemittit οἴη, quaſi ſic legeretur in edd. Luciani, neſcio unde habeat, cum illae tamen οἴη laevigent. Sed vide not. ſequent. REITZ.

ibid. Μεγάροις) Lege μεγάροισιν, & ἦγ᾽ pro ἦγε, ſi verſum velis hexametrum: ac totum potius ſic refinge cum Salmaſ. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἢ οἵη πότ᾽ ἄρ᾽ ἦγε Ἀρισταινέτ᾽ ἐν μεγάροισι. Et vid. L. Bos Obſ. Crit. p. 114 ſeq. Guyetianum ἠοίη, *matutina*, reiicientem, ac nobiſcum ἢ οἵη probantem, i. e. μία, μόνη, *ſola*, *praecipua*, licet metrum in ceteris non ſanet, quod Solan. & Geſn. etiam vitioſum volunt manere. Reitz.

ead. l. 3. Προὔχουσα) Προὔχουσ᾽ ἀλλάων πασάων παρθεν. Guyet. Optime: nam ſic verſus conſtabit, qui iam claudicat, cum media in προὔχουσα corripitur. Reitz.

ead. l. 4. Ἠδ᾽ αὖ τῆς Σελήνης) Corrige ἠδ᾽ ἅμα τῆς Ἑλένης. Placet. Guyet. Ἑλένης etiam legi iuſſit la Croze. At non placebit, quibus ita decreſcere videbitur oratio, ſi dicas, *potior Venere*, *immo* vel *Helena*; immo ſic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non creſcat oratio, nec praeſtantius nomen poſtponatur, cum Venus vulgo formoſior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Poteſt tamen Guyeti emendatio locum habere, ſi vertas, *potior Venere*, *aut certe Helena.* Ac ſi verſus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & ſenſus eo melior, quia magis ridiculus. Reitz.

ead. l. 5. Καρτερῶν) Καλῶν. Guyet. Non video quare: nam prima in καλὸς etiam longa eſt. Ac ſi verſum velis formare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, a κρατύς. Tumque ſubſequentem habebis pentametrum, ſi mox παιδὸς reſolvas, ut fiat triſyllabum παϊδός. Quod ſic edi curavi, cum neglectum eſſet in edd. prioribus. Reitz.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισώμεθα) Lege ἀσόμεθα, vel πολλάκ᾽ ἀεισόμεθα, quod pl. eſt ap. Plut. ex Sapphone. Guyet.

Pag. 80. *l.* 3. Πατρόκλου) Hom. Iliad. Π, & Ρ, 389, & Σ, 155. Solan.

Pag. 81. *l.* 11. Κἀκείνου μὲν ἅμαρτε) Iliad. Λ, 233, & Ε, 187. Solan. Manifeſte nimis παρῳδεῖ ad illud Iliad. Λ, 233, Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ᾽ ἔγχος. Quare hic etiam ἥμαρτε & πὰρ, quod habent editi, immutandum cenſeo. Geſn.

ibid. Παραὶ) Cod. Ox. παρά. Impreſſi omnes παρ᾽. Homerus παραὶ, ut edi curavimus, & hic & ſupra Ἀποφρ. cap. 27. Solan. Ἅμαρτε παραὶ) Illud παραὶ pro vulgato παρ᾽ Solanus ex Homero reſtitui iuſſit, oblitus tamen τὸ ἥμαρτε, quod ego eadem metri neceſſitate in ἅμαρτε mutavi. Reitz.

ead. l. 12. Ἐς δύο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox. c. 54 med. Reitz.

Pag. 82. *l.* 2. Τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciphr. III, p. 408. Reitz.

ead. l. 13. Αἷμ' ἐμέων) Hom. Il. O, 11. Solan.

Pag. 83. *l.* 6. Ἀνατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατρεπομένας. Solan.

ead. l. 7. Ῥιπτουμένους) Cum ῥιπτέω aeque dicatur ac ῥίπτω, non auſcultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπηρέται συρέντες — ἐῤῥιπτοῦντο. Reitz.

ead. l. 10. Εὐπόρησαν) Forſan ηὐπόρησαν, quod magis Atticum foret, quaeſivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὐ, quam ηὐ, in huiuſmodi compoſitis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. Reitz.

ead. l. 12. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciphr. III, Ep. 55 fin. Non vero exſtincto ante lumine, ſed palam in omnium conſpectu, dicentem principium generationis eſſe naturam. Reitz.

ead. l. 13. Συνενεχθῆναι) An συνεῖναι; placet. Guyet. Quidni ergo συμμιχθῆναι; Reitz.

Pag. 84. *l.* 7. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim converſa, *Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus*, Solanus ita emendarat: *Zenothemis manibus hac oculum, illa naſum tenens.* Sed & Geſn. errorem priſtinae verſionis correxit ſponte. Poſt ἀμφοτέραις autem, χερσὶ intelligi, qui neſcit, adeat L. Bos de Ellipſi pag. 185. Reitz.

ead. l. 8. Ἐπειλημμένος) Ox. *P. I.* & *A.* In reliquis ἐπιλημμ. prave. Solan.

ead. l. 15. Ἔμελλε) Videtur & Eraſmus ſic legiſſe, qui verterat, *quo ſponſam fuerat abducturus.* Reitz.

Pag. 85. *l.* 1. Καθευδήσαντες) In omnibus legitur καθευδήσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego reſcribendum καταδεθέντες, quod menti ſcriptoris optime convenit; nec a ſcriptura vulgatae multum abhorret. Solan.

ead. l. 6. Ἦ) Ex Mſ. Ox. & *Fl.* In *Ven.* vero utraque ἦ· in reliquis ἢ, corrupte. Verſus autem ſequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. Solan.

ead. l. 8. Πολλαὶ μορφαὶ) Tres verſiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alceſtidis, Andromaches, Bacchارum & Helenae, quibus ſubiiciuntur iſti, Τῶν ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνό τε) Legendum puto leviſſima mutatione ἐκεῖνό γε, & ſic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα συνεστιᾶσθαι — φιλοσόφοις) Addam, quod Hemſterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obſ. Crit. p. 79, qui verſionem Eraſmi, *Non eſſe tutum, cui non ſit opus, cum eiuſmodi philoſophis agitare convivium*, reprehendit, dicens: *Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit*, cui non ſit opus. Ἀπράγμων *Atticis ſcriptoribus dicitur, qui lites fugitat, litium amans non eſt: πράγματα enim ſunt lites, ut alibi pluribus oſtendam. Atque ita Lucianus hic etiam uſus eſt vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum*, non eſſe tutum ei, qui litium amans non ſit, convivium *agitare cum huiuſmodi philoſophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philoſophorum mores pravos, utpote qui in conviviis ſaepe, poſtquam mero incaluerant, pro ſua quiſque ſecta inter ſe verbis primo contenderent, mox ad manus & vulnera quoque pervenerint, adeo ut ſaucii ac mutilati nonnulli e conviviis ablati fuerint.* Haec ille: πράγματα vero lites eſſe, ita in vulgus notum, ut neſciam, numquid opus ſit exempla addere. Vid. modo Ariſtophan. Plut. ſub init. ἀλλά σοι παρέξω πράγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. *l.* 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria varias recenſet opiniones, ſeu illa Atergatis, ſeu Aſtarte, ſeu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit & ſacra & eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἱρῇ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας audit, 252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Aelian. de anim. XII, 2. Quod & Noſter mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέειν) Saepiſſime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SOLAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem ſenſum habet. Aliud enim eſt infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα θείη· male δοκέει rurſus c. 29. Sed cap. 10 viciſſim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem abſolutum μοὶ δοκέειν, pro ὥς μοι δοκεῖ, non ſolum Herodoto, ſed & Noſtro aliiſque familiare, ut ſupra indicatum de Luct. § 5. Adde Philopſ. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκεῖν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὁ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὔνομα) Sic ſcribi iubet Dialect. hui. opuſculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte ſcribitur. SOLAN. Τὸ ὄνομα) Immo τὸ οὔνομα Ionice, ſine apoſtropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γιγνομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, ſingulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphoriſmis Hippocr. promiſcue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere ſemper deinde, in re tam parvi momenti nihil muto. REITZ.

ead. l. 8. Ἔρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσων II, 105 C. Ἔρχομαι λέξων ibid. D. Ἔρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura ſecunda, ut σημανέω *indicabo* II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι *permanebunt* IV init. Adde mox ἱστορέω, & ſimilia. REITZ.

ead. l. 11. Εἱσαμένων) Εἱσαμένων ab ἕζομαι *ſtatuo*, *inſtituo*. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) *Syrium* vertas neceſſe, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἔμαθον legendum videtur. GUYET.

Pag. 87. *l.* 1. Ὁκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, *Quaecunque antiquiora me ſunt, ab iis narrationem incipio*, an Micyllus, quem poſtremus fere expreſſit, *Quaecunque igitur antiquiora me ſunt, ab iis narrationem incipiam?* Sic uterque particularem ex his facit periodum, ſic uterque ἱστορέω putat verti poſſe *incipio narrationem*. Quae ſunt utraque ab vero alieniſſima. Diſtingue, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην, ὁκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ἱστορέω, ac verte: *& ex iis refero, alia quidem cognoſcens, quae ipſe vidi; alia ab ſacerdotibus edoctus ſum*, ea nempe, *quae meis annis antiquiora commemoro*. GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Weſſeling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμέες Ionice? Verum utrumque eſt in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμέες II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμέες VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδέξαι) Cum varietates marg. *A.* 1 *W.* hic & Dial. ſeqq. fere omnes ex *Fl.* ſint deſumtae, quas iam ex eadem excerpſeram, eaſdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδεῖξαι, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. Ibid. pag. 7 D. ed. Steph. ἀπεδέξατο δ' ἔργα· quamquam & προσδείξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἱρὰ) Prioris vocis ſcriptura ex W. eſt. In impreſſ. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ionibus. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri. Ἰώνων ἴδιον — τὸ λέγειν οὔνομα καὶ νοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον &c. Noſter infra c. 14, μητρὶ — οὔνομα· c. 19, οὔνομα ἦν Κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & modo τὸ ὄνομα omnes, & Ioniſmo nihil repugnat ὄνομα, non ſtatim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ εἴδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοτεθήματά ἐστι &c. niſi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic ſtudioſe affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari ſtudet, id ubique praeferendum, quod a communi Attica plurimum abit. Οὔνομα & τοὔνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256 A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: licet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγον Ἀσσύριοι) Λόγων legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιὸν) Obſervandum hoc inprimis eſt, antiquiſſimos religionis ei auctores nulla in templis ſuis ſimulacra numinis habuiſſe. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2 D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὄπωπα) In marg. *Baſ.* adſcriptum: *Hoc itaque non minus Ionum eſt, quam Atticorum.* Conf. c. 29, ubi rurſus bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling. Latin. Achill. Tat. l. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: *unicuique etiam provinciae & civitati ſuus Deus eſt, ut Syriae Aſtartes.*

Xiphilin. Quidam Iunonem eſſe contendunt, alii Venerem. Bourd. V. Caſ. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737. Solan.

Pag. 88. *l.* 6. Ἐς) Minime auſcultandum lectioni *Fl.* ἐς enim Herodot. & Hippocr. ſingulis paginis. Reitz.

Pag. 89. *l.* 1. Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς) Vid. Bionis ea de re Idyllium Solan.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. la Croze. Vid. eius Euterp. ſ. L. II, p. 127 ed. Steph. Reitz.

ead. l. 12. Παρακέαται) Alias παρακέεται in ſingulari. Ut διακέεται & προσκέεται ibid. 134 D. & κέεται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέεται bis recte, item cap. 10 &c. & cap. 29 ἐπικέεται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adſciſcit, poſſet haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὔνομα ἐπικέαται, & cap. 27 ἀνακέαται αἰτίη, & cap. 34 κέαται θρόνος, & alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. Reitz.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum eſſet γίνεται. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim verſus legas octies. Reitz.

Pag. 90. *l.* 1. Κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος) Id ipſum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Eſaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuiſſe papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epiſtolam ſcriptam ad mulieres Byblinas, qua ſignificetur, inventum eſſe Adonidem. Deinde obſignatam eam immiſiſſe in mare, quibuſdam ſacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, iſtam ollam ſponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero eſſe mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui ſit Adonis, uti obſervavit eruditiſſimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 2, Tom. I. Graev. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs eſt; ne erres. Solan.

ead. l. 3. Ἑπτὰ ἡμερέων) Subaudi διά. Guyet.

ead. l. 9. Οὔρεος) Cur οὔρεος non aeque Ionicum eſſet, atque ἔτεος, πάθεος, modo praemiſſa, & πελάγεος, quod ſequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. Reitz.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ uſurpant, vel promiſcue ſcribunt, hi ſemper σσ, in τα-

ῥάσσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσάλων, τάσσεσθαι, κρέσσον, ἐλάσσων, πράσσειν, περισσὸν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρῃσι) In vet. ed. Hippocrat. iota in his non ſubſcribitur. In Herodoti ed. Steph. vero ſubiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγχῃσι &c. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Eſaiae non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. *l.* 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante θάλασσα. REITZ.

ead. l. 6. Ξεῖνε) Bene, non ξένε. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac ſaepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῃσι τῆς ἡμέρῃσι) Scribe τῇσι, ut recte obſervatum initio huius paginae, ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι. Libellus hic Ionica ſcriptus eſt dialecto. IENS. Τῇσι W. ſolus; in impreſſ. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁδὸν) Si affectatio Ioniſmi ἀκριβῶς ſectanda, οὐδὸν ſcribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὁδῷ ibid. paulo ante legimus, & ὁδὸν ob praemiſſum ου euphoniae cauſa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut ſuſpicio ſit, utrumque uſitatum fuiſſe; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo receſſum, ibi ſcribarum vel editorum negligentia forſan in culpa eſt, veluti plus centies ἱρὸν in Herod. bis, ter tamen ἱερόν.) Ita fere aeque frequenter ὀρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV ſub init. ne plura. Miſera enim haec eſt diligentia in his, quae inanis tantum ſunt ſonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἱρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, ſ. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dîs Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin ſita, ſatis conſtat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρης) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Ῥητ. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. *l.* 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. ſupra ad c. 1. Et ſi quid probatione indiget, vid. Herodot. IV ſub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μεῖζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maitt. de Dial. pag. 113. Et Noſter ipſe cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἱδρώει γὰρ) De his imaginum ſudoribus Ioſeph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heinſ. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuiſſe, ſi Deorum ſimulacra ſudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elſn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen cauſis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus ſacerdotum; veluti ſtatuas beatae Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι) Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quin etiam in iis, quae novi, praecipue ſunt opes.* Cum ſenſus ſit, *quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quae ego novi, primum* vel *praecipuum eſt* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φορέουσι ſuſpicor; verum nihil muto, quia φέρουσι deinde frequenter omnes, etſi & φορέουσι eadem hac hiſtoria in verbis compoſit. Φέρειν & φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At φορέειν pro *afferre, portare*, unde φορεὺς *baiulus*, uſitatius Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc eſt: & ſane in Herodoto φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi ſtatuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic impreſſ. omnes, & M. ipſe. SOLAN.

ibid. Ἑορταὶ) Forſan ὁρταὶ, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδεδέχαται) Pro ἀποδεδεγμέναι εἰσὶ, i. e. admiſſae, receptae. An ab ἀποδείκομαι, ſeu ἀποδείκνυμαι; *deſignatae, conſtitutae.* GUYET. Eſt ab ἀποδέχομαι, ſ. ἀποδέκομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. *l.* 5. Δέκομαι) Bene. Sic & δέκεσθαι Herod. VI, 382 C. δεκώμεθα IX, 586 E. praeter illa, quae Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adſpiratio ſervata. Nam ἐπιδέχεται I, Aph. 5. ἐνδέχεται I, Aph. 7. προσδέχεσθαι III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα) Scytham cur faciat, neſcio, cum Theſſalum alii tradant: ſunt & qui eum ex Aegypto oriundum ſtatuant. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθεα) Pro Σκύθην. GUYET. Sed bene: nam & ſic deinde cap. 15 f. Ἄττεα pro Ἄττην· cap. 25 a. m. δεσπότεα pro δεσπότην, quod & Herodoto ſic ſcribi, veluti & Καμβύ-

σεα, vide apud Maitt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diverſae declinationis facere, ut Ἀριστεὺς & Ἀριστέας, Βορεὺς & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemſterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ) Τῶν πρῶτον ἀνθρώπων ſcil. GUYET.

Pag. 94. *l.* 4. Πολλὸν) Satis iam audivi πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πουλὺ enim & πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πουλλὰ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πουλλοὶ p. ſeq. Πουλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὺ III, Aph. 7. Verum & πολλῶν I de morb. ſub init. Πολλοὶ p. 5; πολλὴν p. 9, 43, & πολλὸν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controverſiam non moveo: miror tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστε ὃ πάντα — ὤλοντο) Antea legebatur ἔστ' ὃ — ὄλοντο· & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipſius capitis. SOLAN.

ead. l. 8. Λάρνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἔχε) Ita Homerus fere perpetuo; ſed poëtice. At cum & Iones quoque augmenta ſaepe negligant, nihil quidem muto; licet ſuſpicer ἔσχε forſan ſcribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιά. At quia εἶχε ex bonis libris eſt, nec Herodotus reſpuit, ſi fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἴχετο &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχετο, item ἄρξατο, & cap. 24, ubi & ἔχε vulgo; in W. & *Fl.* tamen rurſus εἶχεν. At cap. 17 rurſus ἔχε, & ſic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exſtructo, in quam omnem diluvii aquam defluxiſſe narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuiſſe, eſt apud Pauſaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conſpicuus, mihique, cum in vivis eſſet, peramicus, in nummi Apamenſis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuiſſe oſtendit, cui adſtipulor, etſi de explicatione illius nummi aliter ſen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN.

Pag. 95. *l.* 7. Φορέουσι) Hic & permultis in locis hoc in opuſculo prave antea legebatur φέρουσι. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem φορέουσι, niſi nimis frequens eſſet φέρουσι, tum hac diſſertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impreſſ. αὐτοῖς. SOLAN.

Pag. 96. *l.* 3. Τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui ſimilem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος &.) Vid. P. Weſſeling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ξένον) Malim ξεῖνον. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, ξείνη γυνή. REITZ.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνὴ) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulieris formam prae ſe ferens, nihil piſcis habens. Vide magnum Salmaſ. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι) Et hac de cauſa piſcator Heliodorus cum fruſtra multoties rete ieciſſet, huic Deae ſuſpendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἡλιόδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροις. BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphyr. de abſtin. IV, 15, ubi inſigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium eſt:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.
Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διά τινα
Αὑτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
Οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς θ' ὁδὸν
Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν
Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de ſuperſt. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν θεὸν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγῃ, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν, ἕλκεσι τὸ σῶμα πιμπλᾶναι, συντήκειν τὸ ἧπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos eſſe nonnullos, οἳ ἰχθύας οὐ σιτέονται, id Herodotus de ſacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὔ σφι ἔξεστι πάσασθαι. Plutarch. Sym-

poſ. quaeſt. L. VIII, Quaeſt. 8, de iiſdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Addit hic Lucianus, ſacerdotes illos hoc non facere in gratiam Dercetus, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Cauſam vero, ob quam a piſcibus abſtineant illi ſacerdotes, docet Plutarch. loco dicto, eſſe, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμφυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Iſid. & Oſir. p. 363: Διὸ τήν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυφῶνος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἔνεστιν αὐτοῖς ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσαγορεύουσιν, ὅτι χρῶνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθὺν ἀπὸ ταύτης προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθὺϊ γράφουσιν. L. Bos. Adde Weſſel. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem, alios cauſam ſuperſtitionis aliunde derivare, ut Hygin. II Poët. Aſtr. 30. Cum Luciano vero conſentire Menandr. in Porphyr. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. Reitz.

ead. l. 8. Οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι) Illuſtravit ex hoc etiam loco Caſaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hyperidem oratorem, eundemque piſcium ligurritorem verſiculos: Τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ· Ὀψοφάγος γάρ· ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc ſimpliciſſimam puto ſententiam, Lari, inſidiatrices piſcium aves, ſi cum Hyperide comparentur, Syri ſunt, adeo ille multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monſtroſa hyperbole opus eſt, quaſi piſcibus ita exhauſturus ſit mare Hyperides, ut lari cogantur eſſe Syri, h. e. abſtinere a piſcibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxurioſos alios. Gesn.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπίκετο) De eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed originem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠφάνισεν ἑαυτήν· ἔνιοι δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστερὰν, καὶ πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ᾽ ἐκείνων καταπετασθῆναι. Ubi adi Weſſeling. Reitz.

ead. l. 15. Δέξομαι) Sic W. & *Fl.* recte. In *P.* δέκομαι, in reliquis δέχομαι. Reitz.

ead. l. 16. Παρ᾽ Αἰγυπτίων) Forſan Αἰγυπτίοις. Guyet. Παρ᾽ Αἰγυπτίοισιν ἔνιοί εἰσι οἳ) Prave antea in omnibus impreſſis legebatur hic παρ᾽ Αἰγυπτίων &c. In M. & *Fl.* melius παρ᾽ Αἰγυπτίων ἐνίοισιν ſine οἳ. Sed ſic ſatius viſum locum re-

fingere, ex utriſque aliquid decerpendo; quo facto nitet iam ſententia. Abſurda enim & σολοικίζουσα ſcriptura impreſſorum, ſi a *Fl.* abeas: & ipſa *Fl.* non ſatis commoda. Quod facile ſentient, qui Graece ſciunt, & elegantiarum iſtarum non ſunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. *l.* 4. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς) Vulgatius Ἄττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. Heſychius notat, Ἄττις a Lacedaemoniis vocari Ἄττης, τὸν Ἄττην φασὶ Λάκωνες. Pauſaniae in Achaicis etiam Ἄττης dicitur. GRAEV. Vid. Heſych. quem hic emendandum cenſeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥένη ἀπικέεται) A Belgiciſmo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro ſimilis eſt. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere ſimile eſt, ita & Graeci verbo ἥκω utuntur. Liban. Epiſt. XVI, ἐγγὺς ἥκει. Ariſtid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἄνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντας ἤνεγκεν. Cumque frequentiſſimum ſit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam c. ſq. ἐς Συρίην ἀπίκετο, non movi vulgatum ἀπικέεται, etſi hic forte ἐπικέεται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φορέουσι) Hic iterum peccant omnes impreſſi, & ipſe M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer ſupra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. *l.* 2. Ἄττεα) Pro Ἄττην. Conf. ſupra c. 12 Σκύθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἥρην) Marmor Oxonienſe primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Craſſ. 1011, ἣν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἱ δὲ Ἥραν, οἱ δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κείνην) Pro ἐκείνην, recte, ut rurſus infra § 60. Ita κείνους Herodot. VI, 385 B. Κείνων IX, p. 584 E. ac non ſemel alibi. Cur igitur ſupra ter quater apud Noſtrum ἐκεῖνος reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκείνου L. II ſub init. ἐκεῖνοι, etiam praecedente vocali, II, 102 C. ἐκεῖνον IV, 256 C. ἐκεῖνοι rurſus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίην) *Ald. Baſ. Hag.* ἀπ' Αἰθιοπίην, quo loco uti poſſint forte recentiores Graeci ad ſuam circa praepoſitiones μιξοβαρβαρίαν defendendam, ut uſus eſt illo ἀπὸ τὸν Ταΰγετον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiaſtes modo, ſed etiam Alex. Helladius, tum in ſua Grammatica p. 438, tum Stat. praeſ. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantum tribuendum ſit, hic non diſputo: ſed, ſi quid in iſta lectione veteri peccatum

ſit, non in praepoſitione peccatum, ſed in caſu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίης· nam in reditu ſuo hic fuiſſe Bacchum, ea probant, quae ſequuntur, illud praeſertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε. GESN.

ead. l. 10. Καὶ ἐλεφάντων κέρεα) *Et elephantum cornua.* Vulgo *elephantum dentes* dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu eſſe, non dentem, contendit Pauſanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hiſt. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in ſacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephanti, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis ſtimulatus, arenam
Suſtulerat raptas taurus in aſtra pilas:
Occubuit tandem cornu potiore petitus,
Dum facilem tolli ſic elephanta putat.

Sic iſtud epigramma legendum. Vulgo ſine ſenſu legitur, *cornuto ardore petitus.* Mſſ. *cornuto dore:* hinc facile videre licet ſcribendum eſſe *cornu potiore*, hoc eſt, fortiore, meliore cornu ſc. elephantis, quam eſt cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρεα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes *Boves Lucas* vocaſſe, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. Ἤνεικε) Recte, pro ἤνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικαν Herod. VI, 391 A. Ἀπήνεικε VI, 390 A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea eſſe ab ἐνέχω, neſcio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluiſſe, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνείκω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοὶ) Tangit haec verba Schol. Ariſtoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. *l.* 1. Φαλλοὺς &c.) Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστί τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ· Φαλλούς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέονται δὲ τάδε, habet καλέεται, non male. Cumque in φέρουσι conſentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non ſuſtinui, cum & in Herodoto promiſcue legas, etſi φορέειν potius eidem ſit portare, φέ-

ρειν *ſufferre*, *pati*, & ſuſpicio quaedam reſideat, ubi contra confuſum apparet, a librariis neglectum. Reitz.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Ariſtoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impreſſi laborabant, mendo. Solan.

ead. l. 3. Ἄνδρας μικροὺς) Phalli ſive Priapi pingebantur nanorum ſpecie, ut monui ad Petron. Sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, & paulo poſt ἔχων αἰδοῖον μέγα. Sic apud Heſych. νάνος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum δυσειδῆ καὶ βαθυαίδιον, lege βυτυαίδοιον. Bourd. Diſertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῷ τέῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέεται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἕπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μοῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, νεῦον τὸ αἰδοῖον, ſatis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint iſta ſimulacra: ſolum illud membrum, quo cenſebatur, nervis moveri nimirum poterat. Gesn.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. Reitz.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis μικρὸς & σμικρὸς promiſcue ſcribitur, ita hic σμικρὸς Ionice omnino requiritur. Nam ſic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac ſi bis vel ter aliter legas, id euphoniae cauſa forſan factum ſuſpicere; ubi aliud σμ & σφ praecedit. Reitz.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἐόντα) Legendum videtur τὸν νῦν ἐόντα. Guyet. Optime. Et quia Codd. addicunt, ſine mora recepi. Reitz.

ibid. Νῦν) Omnes impreſſi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. Solan.

Pag. 100. *l.* 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae poſt Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. Solan. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim Herodoteum & Hippocraticum eſt. Vide ſaltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. Βασιλῆα V, 330 C. & 389 B. bis. Βασιλῆες V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, dativ. βασι-

λεῖ ſemper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI ſub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

ead. l. 2. Στρατονίκη ἐκείνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Eraſiſtratus, ſi recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 ſeqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἰητροῦ) Eraſiſtrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίεε. Ego diſtinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἔχε) Quia ſic ſupra bis ter, iam eo minus εἶχε reſcriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἄρξατο) Quia ἠλλάξατο ſuum habet augment. etiam ἤρξατο dicas ſcribendum: at quando illico quoque ſequitur ἔχετο dubium an εἴχετο, & ἄρχετο iterum c. 21 ſcribitur, ubi plura ſimilia commonſtramus; ac tam crebro in hac Diſſert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid ſcribae ſibi indulſerint, quidve Lucianus Ioniſmi cauſa dederit? nec res eſt tanti. Conf. tamen ſupra ad c. 12 in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege ut volueris: noſtrum eſt in re non ſatis certa ſervare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue ſyllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, ſingulae auctorum paginae docent. Temporalia vero ſaepius, quam Atticis, negligi, vide ex his ſpeciminibus: μένεσκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φεύγεσκον 270 B. ἄκουσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. ſeq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἴκεον VI, 387 D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθη &c. vid. ap. Maitt. p. 124. Plurimum vero addita iiſdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπείγοντο 588 C. ἦγε 589 &c. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaſter. REITZ.

Pag. 101. *l.* 2. Τὴν) Artic. praepoſitivo pro poſtpoſitivo Iones uti, nihilque opus eſſe ἥν recipere, iuniorum tantum cauſa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. ſingulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβείη) Si φρενοβλαβίη legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. Τοιᾷδε) Sublato puncto ſubſcr. malim τοιᾶδε, accuſandi caſu, ut referatur ad ἐψεύδετο, ait frater. Nondum video, quare neceſſe ſit. REITZ.

ead. l. 11. Προξενέεις) Προξένεε legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Etſi προξένεε magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

aoriſto iunctum fuit in μή μοι παῖδα ὀλέσῃς, & προξενέεις pro futuro quaſi ſecundo habendum, ut ἐρέω, *dicam*, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim eſt, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in έω carere futuro ſecundo, illi praeſens in talibus uſurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem ſonare, quod praeſens contractum. REITZ.

Pag. 102. *l.* 6. Γυναῖκα καὶ βασιλίνην) Diſerte aſſerit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam eſſe exiſtimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam ſiniſtram, ſeu orientalem, ſita ſit, Seleucia non eſt, ſed in adverſa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, verſus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφρήτῃ) Seleuciae ſitum a Luciano fuiſſe ignoratum, quis credat? Atqui audis hic aſſerentem in Euphratis ripa ſitam eam urbem; quam Strabo XI, 522 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diſerte in *Tigridis ripa*, cum ceteris geographis hiſtoricisque, ponit. Quid ergo? mutabimuſne, abſque Mſſ. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere exiſtimo. Ita enim fiet, ut ſi quid humani paſſi ſint, ſic ſciri nunquam poſſit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falſa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris noſtris nihil ſubſidii ſit, textui quidem Lucianeo *Euphratem* relinquam; ſed monebo errorem eſſe aut Luciani ipſius, aut eius exſcriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut ſcripſit, aut ſcribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiuſdem rei teſtem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iunt.* eſſet Εὐφρήτῃ, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Fruſtra: nam eas excutiens aliter rem habere vidi. Εὐφρήτῃ tamen verum eſſe, vide ſic ſexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. Ἔνθα — τελευτὴ ἐγ.) Errat iterum hic, quiſquis eſt, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, ſed in Europa, Macedoniam invaſurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percuſſus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & ſcriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. ſed hic regionem non nominat, in qua percuſſus eſt. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐθνήσατο) Et ſic ſupra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. Ὤρην) Sic ſpiritu tenui *B.* in reliquis cum aſpero ſcribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδεμίην ὤρην ἐποιέετο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

ſpiritu, *μηδεμίην ὤρην ἔχειν ἁρπασθεισέων*; *nullam raptarum curam habere*. Adde Noſtrum ſupra de Aſtrol. c. 27. REITZ.

Pag. 103. *l.* 8. Ἐπεδέξαο) Ἐπιδέξεσθαι pro ἐπιδείξεσθαι Ionicum eſſe, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. Λίσσετο) Ἐλίσσετο; ut ſupra. GUYET. Etſi in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & ſic c. 22 med. *λίσσετό τε καὶ γούνων* &c. Poſſis tamen coniicere, augmentum a ſcribente omiſſum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem abſorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas *αὐτίκα ἐλίσσετο*, credibile eſt, & hic ita dediſſe auctorem. Sed cum & mox *χρῆν* pro *ἐχρῆν*, recte & uſitate, nihil ſatis certi ſtatuas. REITZ.

Pag. 104. *l.* 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἔδει. GUYET.

ead. l. 9. Χρῆν) Pro *ἐχρῆν*, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum eſt. REITZ.

ead. l. 13. Τρωῦμα) Ego *τρῶμα* verum credo Sic *τρώματα* Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac ſaepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. *τρώματι* p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi *αυ* eidem ſit *ωυ*, ut *θωϋμαστὰ* pag. 1, & ſexcenta ſimilia; vulgatum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. Βασιλῆα) Hoc verum eſſe, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & ſexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. *l.* 1. Ἀπεκέατο) Etſi *ἀπικέετο* ſupra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio *εατο* proba. Sic Ἀθηναῖοι *ἐπεκέατο* Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & *ἀπικέατο αὐτοὶ* IX, 590 f. & VI, 386 C. Περιεκαθέατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἔχειν) Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inuſitatus, (vide modo ſupra plus decies Cronoſ. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita ſcribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὖτις) Recepi ex Herodoti more, quamquam & *αὖθις* editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. Ὦν) Pro *οὖν* millies apud quoſvis Iones & Noſtrum ſupra de Aſtrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, *ἐπινοέει ὦν*, & ſupra non ſemel. Nec obſtat, quod in Hippocr. ſaepe *οὖν* legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, niſi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἄρχετο) Vid. ſupra c. 17 f. ἄρξατο, & mox οἰκοδόμεον c. 22; αὐλίζετο, λίσσετο, ἅπτετο &c. itidem ſine augmento; & c. 24, ἄρχετο rurſum. Reitz.

ead. l. 16. Νηὸν) Non auſculto Codici W. νεὼν ſcribenti. Νηὸς Herod. II, 170 D. & paulo poſt ib. quater. Et ita bene Noſter infra c. 26 &c. Reitz.

Pag. 106. *l.* 4. Ἦν) Iam contracte: at ſupra ἐὴν, c. 18 poſt med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἐῃ apud illum I de Morb. pag. 11 pr. ῆ I Aph. 3. Plura huius farinae addere taedet. Niſi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἔαρ ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiuſdem Sect. Reitz.

ead. l. 11. Ἐκ δείπνου) Proba phraſis. Leop. 127. Solan.

ead. l. 12. Λίσσετο) Et ſic ſupra c. 19; cumque & ἅπτετο adiungatur, non ἥπτετο, nihil muto. Reitz.

Pag. 107. *l.* 2. Ἤνεικε) Ita ſcribo; v. ad c. 16. Reitz.

ibid. Τὰ οὔποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾷ ἐλήθετο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres quoque *deſtitit* reddidit. Nimirum Stratonice, cum fruſtra Combabum in amorem ſui pellicere omnibus viribus contendiſſet, Combabus tandem oſtendit, ſe μεγάλοις μυστηρίοις non eſſe aptum; quippe qui id ſibi exſecuiſſet, quo virum potuiſſet agere. *Illa itaque, viſis, quae nunquam ſperaverat, ſic quidem a furore illo deſtitit, nunquam tamen amoris oblita eſt.* Pro eo c. 39 dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὔκοτε, non οὔποτε, ſcripſit Ἰωνικῶς, ut ſupra c. 14 med. οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι. Iens. Certe οὔκοτε leg. etſi ὁπότε quoque in Herod. VI, 387 C. pro ὁκότε, quod mihi pariter ſuſpectum, quia ſexcenties aliter habet. Reitz.

ead. l. 3. Μανίης — ἔσχετο) Ad verbum, *tenuit ſe, conſtitit furoris*, vel, *quantum ad furorem.* Homerica dicendi ratio, id eſt, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνὴ, *vox faucibus haeſit.* Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani, *er hielt an ſich.* Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἅλμη, *conſtitit mare.* Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέσθε φίλοι, ut noſtri, *halt! continete vos.* Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι βίης· & Il. N, 747, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω. Servemus itaque erudito ſcriptori ſuam elegantiam, a qua nec Herod. neque Plutarchus alieni ſunt. Alioqui facile eſſet legere, unica literula paulum immutata, μανίης μὲν οὔκω ἐκείνης ἔσχετο, *non amplius tenebatur illa inſania.* Sed melius eſt nihil tetigiſſe. Gesn.

ibid. Ἔχετο) Vid. Ienſ. In omnibus impreſſ. & M. ἔσχετο. Sed idem Mſ. Cod. & ed. *Fl.* οὕτω non agnoſcunt. SOLAN. Ἔσχετο) Solan. diſerte ἔχετο ſcripſerat. At ſi hoc ſenſus patitur, poſſis & ἴσχετο legere. Verum non *ſervandi*, *perſeverandi*, ſed *deſinendi*, *cohibendi*, ſenſus requiritur, unde Ienſ. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod ſcil. magis perſpicuum eſſet. At cum verba cohibendi, deſinendi, genitivum ament, ut notiſſimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρὸς, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac poteſtate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla a Geſnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam*, *curſum*, utrovis more Latinis dici, modo pro *ſiſtere*, modo pro *pergere*, *obtinere*, ut monſtro in libro de Ambigg. p. 604—5. Et ſic ὡς εἶχεν ὀργῆς, *qua ira percitus erat*, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μανίης ſignificat. Vid. Steph. Theſ. T. I, p. 1317. Addo εἴχετο τῶν ἔργων, *opus ſtrenue aggreditur*, vel proprie, *gnaviter urgebat coepta*, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non ſemel deinde. Quae oppoſita verbi ἔχειν vel σχέσθαι notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic ſtare poſſe, quod tamen omnino ſanum eſſe, Geſn. ſatis docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν ἄνδρα) Conf. ſupra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σθενεβοίης) Quae Anteia etiam dicitur; vid. Il. Z, 155, & ſeqq. SOLAN.

Pag. 108. *l.* 7. Ἤιεν) Sic M. In pleriſque impreſſ. ἤϊε. Sola *Fl.* ἦεν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἔχε) Conf. ſupra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. *l.* 5. Εἵνεκα) Non audiendus W. Εἵνεκα & εἵνεκεν vere Ionica ſunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubivis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. Εἵνεκεν ſeq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. obſervatur diſcrimen, quin & εἵνεκα ſequente vocali, & εἵνεκεν ſequente conſona edatur contra euphoniam, ut in Aph. Hipp. I, 3, τουτέων οὖν εἵνεκεν τὴν εὐεξίην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἵνεκεν hic reſcriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδεξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προσδείξαντα, non προσδέξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότεα) Pro δεσπότην. GUYET. Conf. ſupra c. 12 Σκύθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. *l.* 10. Ἐσαγγελέος) Ab ἐσαγγελεύς. GUYET. Quis vero hoc neſcit? REITZ.

ead. l. 17. Αὖθις) Scribe αὖτις. Quod vid. ap. Maitt. p. 133; ut κατότι apud Herodot. VII ſub init. & alibi. Ita αὖτις recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diſſ. Sed cum & alibi hoc Dial. αὖθις editum, ſine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὖτις *S.* & *B.* 4.

Pag. 111. *l.* 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. Aſin. *Opto annum hunc perpetuum mihi huius operas.* Barth. SOLAN.

Pag. 112. *l.* 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impreſſis legebatur ἐνεδήσατο. SOLAN.

Pag. 113. *l.* 3. Ἀποκέκρινται) Sic M. & impr. omnes, (excepta *I.* quae ἀποκέκριται.) Niſi quod *Fl.* prave ἀποκέκρανται. SOLAN. Iuntinae lectio forſan vera. Quia tamen non perpetuum verbum ſingulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγαθος) Haud quaquam credibile eſt, tantae altitudinis fuiſſe templum. Corruptum eſſe hunc locum etiam inde patet, quod mox eiuſdem altitudinis fuiſſe Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuiſſe ait. Nodum ſolvant alii. In M. nihil ſubſidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἵδε τριηκοσίων ὀργυιέων) Numerus hic excedit fidem, & eſt iuſto maior. Interpres ita vertit: *etiam hi ſtatura trecentarum ulnarum.* Neſcio quare: nam ὀργυιὰ eſt τετράπηχυς vel ἑξάπους· at quatuor cubiti vel ſex pedes multum excedunt unius paſſus menſuram. Pro τριηκοσίων credo legendum eſſe τριάκοντα, (immo τριήκοντα, Palmeri, Ionice) & ſic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in ſummitate Phalli poſitus, ea, quae ſunt ad victum & alios uſus neceſſaria, veſtes, vaſa & alimenta attrahebat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium ſunt tantae vires, ut poſſint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

ead. l. 6. Τριηκοσίων) Τριήκοντα forſan. GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάσῃ) Ex variatione *Fl.* & W. facile colligitur, ἀγαθὰ ξυμπάσῃ legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλοὺς) Conf. ſupra c. 16. REITZ.

Pag. 114. *l.* 4. Σειρῇ μακρῇ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἵδε τὸ λέγω) Hic locus apprime facit ad locum Plinii intelligendum, quem ſollicitavit, ſed infeliciter, ſummus vir Salmaſius, in ſuis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illuſtretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exſtant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur:

Reliquae teretes atque procerae denſis gradatiſque corticum pollicibus auctioribus, faciles ſe ad ſcandendum Orientis populis praebent, utilem ſibi arboriſque induviis circulum mira pernicitate tum homine ſubeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exſertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots.* Hinc Plinii locum ſane ſalebroſum & mendoſum ita debere legi contendit Salmaſius, *utilem ſibi aborique inductis circulum.* Quae lectio mihi videtur aliquid habere abſurditatis: qua enim utilitate affici poteſt arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine noſtri Plinii Codicis emendaveram, *vitilem ſibi arborique indutis circulum*, & ita cenſueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum ſuo circulo ſcandunt excelſas palmarum arbores: ſcilicet induunt ſe una cum arbore ipſa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & ſubſultim attollentes, celerrime uſque ad arboris ſummum, ubi ſunt rami & fructus, ſcandunt; id ſaepe facientes, ut lagenas ſuas ramis ſuccisis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic appoſui hominis ita cum circulo

ſuo ſcandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gaviſus ſum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum noſtra emendatione, &, ut ſpero, non ſolum eam approbabis, ſed plauſum dabis. PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. ſequentia verba, ubi catenae alterius & ab hac diverſae (quae ſc. eſſet, uti Ienſius emendare iuſſerat & ex W. reſtituimus, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμερέων) Puto, Lucianum ſcripſiſſe τῶν, Ionice pro ὧν, ut paſſim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὃν ſcriptum ſit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies ſeptem (ut cap. 28 med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae ſunt erecti, perſiſtit. IENS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egregie Ienſius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Κομίζουσι — ἀπιᾶσι) W. & *Fl.* aliter, nempe, τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενον κατίασι. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Κατάγορον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. *l.* 7. Ἐπι-έεται) Sic M. & *Fl.* In reliquis ἐπικέαται. SOLAN. Etſi vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optimae notae libri —έεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; etſi deinde non facio idem, quia ob utriuſque frequentiam probabile eſt utrovis more dedita opera ſcriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic ſcripſimus, ut ſupra c. 1. In omnibus impr. & ipſo M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκτὸς, μέγαθος &c. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγαθος) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde ſit, facile perſpicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin ſcripſerit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in Τ, tum maiuſculae huius formae, tum minuſculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens eſt, permutentur, intuenti conſtat. Quam conveniat γῆς ſententiae, ex verſione noſtra apparet: quam nihili ſit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiſerunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic ſcribi oportet. *Fl.* tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & *Fl.* ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτήν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόνηος) Quidquid ſit de uſu aliorum ſcriptorum, qui neſcio an hic ſatis inter ſe conveniant; hic certe auctor partibus templi ſic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *veſtibulum*, ſit locus ſubdivalis, magnus, centum paſſuum, non ipſi modo portae, orientem ſpectanti, obiectus, unde nomen habet, ſed ad latus boreale, (non item ad auſtrale, nec ergo aequabiliter) multum excurrens, in quo phalli poſiti. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus aſcenditur in crepidinem duos paſſus altam, cui templum ſ. aedes impoſita eſt. Hic *pronaus* eſt, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis ſubnixa, tectum commune ipſius *pronai*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ νεοῦ, ſuſtinentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) ἤσκηται θύρῃσι χρυσέῃσι, *excultus eſt valvis aureis*, non quaſi ipſe ſit clauſus; ſed valvae, quibus apertis in νεὸν intratur, exteriore ornatu ſuo, *argumentis*, in quibus deſcribendis multi ſunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in νεὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* ſaepe Latinis eſt, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini cremare* Caeſaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diverſus hic & minor eſt θάλαμος, interior & ſanctior receſſus, cum choro templorum noſtrorum comparari qui poſſit. Alius eſt in Cnidiae Veneris templo ille νεὼς, ſ. σηκὸς ἀμφίθυρος, auguſtior, quaedam aedicula, cui incluſa imago, de qua diximus ad illum locum Ἐρωτ. c. 11 ὀπισθόδομος, poſticum templi, plane ſeparatus & bene munitus ad theſauros aſſervandos &c. GESN.

Pag. 116. *l.* 1. Θύρῃσί τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. Ἤσκηται) *Elaborata eſt, inſtructa.* GUYET. Habuimus crebro ſupra, ut Amor. c. 3, ἠσκημένη κόμη. Ibid. cap. 10, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκετο. Rurſus ibid. 33. Imag. 11 poſt m. λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος. Plutarch. T. II, p. 1162, κάπρον χρύσεον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἠσκημένον. Diod. Sic. IV, c. 77, πτέρυγας θαυμαστῶς ἠσκημένας. REITZ.

ibid. Χρύσεῃσιν) W. recte. In impreſſ. omnibus χρυσέοισι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔνδοθεν) Τὸ ἔνδοθεν hic pro ἔνδοθι, ut & ſupra. GUYET. Verum eſt, ἔνδοθι proprie eſſe *intus*, ut Hom. Il. A, 243, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed & ἔνδοθεν eidem familiare eodem ſenſu, ut Z, 247, — ἔνδοθεν αὐλῆς Δώδεκ' ἔσαν &c. Exemplorum ſatis habet Seberus. REITZ.

ibid. Οὐκ ἁπλόος) Nihil opus eſt emendatione. Adſpirationem enim ſic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως, & οὐκ ὥς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag. 133, & ſatis patet in compoſitis ἀπικνέομαι & ſimilibus. Ita ἀπ' οὗ Herod. IV. Et ἀπ' ἑσπέρης IV, 272 B. Licet in Hippocr. adſpirata plerumque adſcita, ut ἀφ' ὁκοίων I de Morb. pr. & ἐφ' ὁκοῖα ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλῆ ib. p. 9; ἀφ' ἑωϋτοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἑωϋτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen rurſus ἀφ' ἑωϋτοῦ, & ἐφ' ἑαϋτὴν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f. Sed deſino nugarum. REITZ.

ead. l. 11. Ὦν) Sic W. & *B.* 2. recte. Sic enim poſtulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Mſ. ea in voce peccatur. Reliqui impr. οὖν. SOLAN.

ibid. Ἐσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἐόντα) Interpretandus hic locus eſt de Iove Dolicheno, auctore Luca Holſtenio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἄμφω δὲ χρύσεοι) Adſcripſit la Croze vid. Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero ſatis deſignaverat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum non poſſideam, locum inveſtigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. *l.* 1. Φορέουσι) Recte hic habent plerique impreſſi. M. & *Fl.* φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροισιν ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim. 255, & Holſt. ad Steph. Byzant. Sine ν in omnibus impr. excepta *Fl.* ſcriptum erat ταύροισι. SOLAN.

ead. l. 3. Εἵματα) Scriptura haec ex W eſt. quam nos lubenter arripuimus, utpote praeſtantiorem vulgata ὄμματα. SOLAN. Potius εἵματα ſcripſi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, & c. 51, etſi εἵματα laevigavit Solan. ex W. Forſan imprudens, ut interdum in accentibus & ſpir. manus eius erravit. At recte adſpirari, ut ſexcenties ap. Homer. & in Herodoto L. II, 134 B. conſtat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἥρη — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes libri noſtri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 6. Ξύμπαντα) At Herod. σύμπαντα ſemper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει) Bene monuit Hemſt. adeundum Kuſter. ad Ariſtoph. Av. v. 1114. Ibi is docet, recte Camerarium ex illo Ariſtoph. loco obſervare, ſtatuarum capitibus apud vett. lunulas addi ſolitas fuiſſe, ne avium ſtercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

tem, inde Chriſtianis manaſſe morem ſanctos ſuos cum eiuſmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vett. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari ſolerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, ſed & ex eiuſd. Tim. c. 51, ubi cum Hemſterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστὸν) Veſtem fuiſſe opinatur eruditiſſimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. Il. Ξ, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περικέαται) Cur iam non etiam περικέεται emendat Solanus? An quia ſenſit, & ſaepiuſcule ſic deinde legi, ut c. 34, κέαται — θρόνος, & ibid. iterum &c. Et ἀποκέαται c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed κέαται plurale eſt Herodoto, L. IX, 587 C. ubi ἀναπεπτέαται, *patefactae ſunt.* Atque in praeteritis etiam ſic ſolere pluralem, vid. ſupra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiunt. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδεες) Florentina tribus verbis ditior, ſic habet: οἱ δὲ ὑδατώδεες· πολλοὶ δὲ οἰνώδεες· πολλοὶ δέ πυῤῥώδεες. Sed neſcio, anne illud οἰνώδεες lepidus quidam ioci cauſa adiecerit, quaſi a Luciano praetermiſſum. Licet vini color pro nigricante purpura poſſit accipi. Οἰνώδεες etiam in W. eſſe, ſed ante πολλοὶ, adleverat Solan. quod ſi verum, recipi poſſet. REITZ.

ead. l. 15. Φορέουσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipſe M. SOLAN.

Pag. 118. *l.* 6. Θωυμαστὸν) De tabula picta minime hoc mirum foret, ſed de ſigno dictum, non mirum ſolum, ſed impoſſibile etiam, niſi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέῃ) Mallem ἑσορέῃ, ut ſupra. Nihil tamen hic invitis libris mutare auſus ſum. SOLAN. Cum ἱστορεῖν ſit etiam ſpectaculi & curioſitatis cauſa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte poteſt haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praeſtet ἑσορέει. GESN.

ead. l. 12. Σημήϊον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Ariſtoph. Ὀρν. 514: — ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰετὸν ἕστηκ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὤν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαῦχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων ἱέρακα. GESN.

Pag. 119. *l.* 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰσιόντων. ἐν ἀριστερῇ κέαται &c. REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni ſemel ποιεῦσι & ποιεῦντες dixerit, quod Ionibus uſitatiſſimum, licet & alterum perſaepe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γενειήτεω) De barbato Apolline Macrob. Sat. I, 17 & 18. Plane πολιὸς, *canus*, eſt apud Pauſaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GESN.

ibid. Γενειήτεω) In nullo nummo barbatum unquam conſpici, docet vir harum rerum indagator ſagaciſſimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. *l.* 4. Ἓν) Ita emendandum eſſe videram, nondum conſpecto Cod. M. in quo ἓν, uti edidi, non, ut in impreſſis eſt, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλῳ, pro ἄλλο, quod in omnibus impreſſis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) An ſic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σφετέρῳ. GUYET. Nihil opus eſt mutare interpunctionem, ſi ἓν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὔτε ἱρέων) Pro οὐθ' ἱρέων, obſervante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixiſſe οὔτε ὑμῶν, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων.) Sed apoſtrophum negligi, ſi in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo eſt frequentius: exempla ſingulis pagg. occurrentia non afferam, niſi varietas Codd. teſtibus, optioneque indigeat. Vide modo ſtatim iterum οὔτε ἱρὸν πρῆγμα — οὐδὲ ἴδιον &c. Sed ſcribas pro arbitrio modo apoſtrophos addidiſſe, modo neglexiſſe, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Προφητέων) Sacerdotes a Prophetis diſtinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ) Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. *l.* 1. Ἀρχιρεὺς) M. a ſecunda manu. Recte omnino. Sic enim poſtulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιερεύς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forſan. Supra, εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis ſenſus eſt. Vide, an non ſatius ſit προφ. legere. SOLAN.

ead. l. 5. Συναγείρουσι) An συντηροῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris noſtris nihil ſubſidii invenio. Omnes enim conſentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a ſcribis corrupto Giſb.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo ὁκότε κου ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μέν μιν — ἐφορέετο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κέαται) Taedet hoc rurſum tangere; ſed quia Solan. ait, emendatum eſſe, vid. cap. 6, & videbis, nihil intereſſe. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἐστὶ ſubaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutiis uſitata; vide Heſiodi ſcut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinquies ita ἐν δὲ repetitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ ſaepiſſime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 ſeqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obſ. ad Herod. pag. 26, qui ſaepe αὐτοῖς, ſaepe aliud nomen praemiſſum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἱερέων) Admodum veroſimilis eſt cl. Bel. de Ballu coniectura, pro ἱρέων legentis ἡρώων.

Pag. 122. *l.* 1. Νεὼ) At hoc potius Atticum eſt: quare mallem νηὸς, ut iam plus ſexies ſupra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τοίνυδε) Sic reſcripſi, cum invenirem τοίνυ δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc ſemper ſcripſit. Nec me movet, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀφίκηται editum, & ἀφιγμέναι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφιγμένον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορὴ) Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poſcebat, ego pro ἀφ. repoſui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡμολόγεε) W. SOLAN.

Pag. 123. *l.* 6. Χειροήθεες) In omnibus impreſſ. χειροήθεις. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) An τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδεδέχαται) An pro ἀποδεδειγμένοι εἰσί; ſupra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum eſt iuxta interpretis expoſitionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, conſtituti. GUYET. Ἀποδεδέχαται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδεδέχαται aeque ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum ſuſpicatus eſt Guyet. quod & hic ratione ſignificatus non malum; ſed quia formatio potius eſt ab ἀποδέχομαι, nec illud ſenſum abſurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. paſſivi Ionibus frequens: ita γεγράφαται, τετρίφαται &c. Herod. & Aret. Vid. Maitt. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπονδηφορέουσι) M. & *Fl.* In reliquis impreſſis σπονδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίων) Καὶ pro ἢ poſitum eſt. Sed ſic libri omnes noſtri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) An τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & *Fl.* In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιρεὺς) Sic M. ſed a poſteriore manu, uti & ſupra omnes impreſſi, ἀρχιερεύς. SOLAN.

ead. l. 13. Τιάρη) Vid. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. *l.* 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum; licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὥτων, in Hippocr. frequentiſſime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνονται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50 f. & γίγνονται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinquies p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphoriſmorum γίγνεται fere ſemper editum, deinde vero promiſcue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἔρχονται καλεόμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Caſaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & *Fl.* haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσεον αὐτέω ἀνακέατο. Ego, quocunque demum pacto legas, ἀνεκέετο reſcribendum exiſtimo. SOLAN.

ibid. Ποίημα χρύσεον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum peccatur, excuſum eſt ἀντέων. Vix dubito, verum id eſſe, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud Noſtrum αὖτις &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum piſci datum. Ita certe interpretatum eſſe, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἶχεν) Ita M. In *Fl.* εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN.
Ἔχε) Conf. ſupra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφεστεὼς) Legendum arbitror ἐφεστεὼς, certe ſic tranſtuli. GESN.

Pag. 125. *l.* 16. Ἀλεκτρυὼν) I. e. homo ita dictus, ſed quare? GUYET. Mirum eſt profecto, ἀλεκτρυὼν de homine dici: at ſupra pluries, ubi de gallis Cybeles ſacerdotibus caſtratis mentionem fecit, ſemper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex verſione in textum irrepſit. Quidam ſciolus putavit, γάλλον non eſſe vocem Graecam, & *gallum* Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte ſcripſerat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de caſtrato poteſt uſurpari, qui eſt ſine lecto coniugali. Nam ut Ἤλεκτρα dicta eſt ſecundum Scholiaſten Euripidis in Oreſte, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον μεῖναι χόλῳ Κλυταιμνήστρας· ſic & ἀλέκτωρ poteſt dici caſtratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea ſignificatione reperiuntur exempla, ſed dumtaxat in feminino, forte & in maſculino Lucianus uſurpavit, ut ſit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. *l.* 3. Ἀπαιτέεται) Ἀπαιρέεται dediſſe arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ἑορτέων) An ὡρτέων; vel an ex W. ὁρτέων, mutato tantum ſpiritu, quod malim, quia ſic ſtatim iterum in eodem, ὁρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾶσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) Ἱρὰ ſunt ſigna ipſa, antiqua religione ſacrata, Dii quaſi ipſi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, *numina:* σημήια horum ſignorum imitatione expreſſae imagines. Ut lucidior eſſet interpretatio, τὰ ἱρὰ *Deos* reddidi. Poteram etiam *ſacra.* Ovid. Met. X, 696, *Sacra retorſerunt oculos*, de ſimulacris. Iuſtin. XXXVI, 2, 13, de Moſe, *ſacra Aegyptiorum furto abſtulit.* GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾶσι) Accuratius dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe eſt apud Suidam πῦρ ἐνίεσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc ſolemne. Si ἐνιέναι ſimpliciter eſſet *incendere*, ſtare poſſet πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum ſuccendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πουλοὶ legi: An igitur Noſter hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam ſcilicet elegantiam neſcivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) *Sacra.* De φορέουσι ſaepius ſupra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, ſine auctoritate. Licet recte forſan, tamen quia id c. 48 & bis 52 &c. non tantum reliquit, ſed alibi quoque in hac Diſſert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros auſim. Tum ne verum quidem eſt, φορέειν ſemper Ionibus dici, ut ſupra ſatis indicatum. REITZ.

Pag. 127. *l.* 11. Ὄργια) In omnibus impreſſis & Mſ. M. legitur ὅρκια. Sed hic neceſſario mutandum. Vid. ſupra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis ſatis patebit. SOLAN. Quid ſibi ὅρκια hic velint, non intelligo. Ὄργια poſtulari arbitror, & interpretatus ſum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιεῦσι, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum eſt, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opuſculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέαται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέαται Mſ. Reg. 2954. legit ἀπικνέαται inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expreſſit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. Τὰ δὲ) In eos enim aſſervantur uſus. Ego τὸ δὲ reponendum cenſueram, quod & margini L. ab aliquo vetere grammatico obſervatum eſſe video, qui ſcripſit ἴσως, τό. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμνει) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. *l.* 8. Ὕπερθε) Anne ὕπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil muto. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) *Obſervato ſeptem dierum numero.* Mſ. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, *novem dierum numero.* GRAEV. Primo ἑπτὰ praeſtare credo τῷ ἐννέα, ob ſacrum numerum ſeptenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινὰ, etſi *cavere* aliquem ſignificat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. l. V, & φυλάττεσθαι ἄκοσμα XIV, 19, *vitare indecora*, & Aeſop. fab. 23, τούτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Act. Apoſt. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἁμαρτίας Plutarch. Cat. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν eſſe *obſervare, exſpectare*, ut obeas eum. Long. Paſt. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & *obſervata, captata paſtorum incuria.* Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὴ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphr. ſimiliter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus poſtulat, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. *l.* 5. Δικαιέουσι) Sic *V.* 2. M. & reliquae δικαιεῦσι. SOLAN. Δικαιεῦσι) Hoc verum, etſi nec alterum improbum. Vid. ſatis teſtimoniorum ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deerat, cum ſententia poſtularet, inſerui. SOLAN.

Pag. 130. *l.* 1. Ὕδασί τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioſeph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὕτως ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri iuſſit. Sed non ſolum locutio convenit; verum & ritus quidam Eſſeniae ſectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Ioſepho deſcribuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum veſtigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρεώμενος) In M. χρεόμενος, ſed a recentiore manu eſt litera χ, unde conſtat, primo ſcriptum fuiſſe ῥεόμενος. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμοκοιτέων) Florentinae lectionem veram ſuſpicor, & licet in aliis compoſitis ſaepe α in ο migret, & viciſſim, tamen hic diphthongum αι ſervandum arbitror, quia in ceteris compoſitis manet, ut χαμαίβατος, χαμαιγενὴς, χαμαικλινὴς & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Heſychio, qui χαμώκοιτος cum ω ſcribit, non etiam χαμαίκοιτος ſit ſcribendum. REITZ.

ead. l. 5. Αὖτις) Ita recte M. *Fl.* & *B.* 2. Nam *Fr.* hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, *& quod ex patria cuiuſque venit, id denuo apud ſe recipit;* citerior, *atque hoc e patria domi recipiunt.* Immo *atque id ab patribus*, maioribus, *in domibus* & familiis ſuis *retinent.* Teſſera illa & coniunctio hoſpitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exercetur conſervaturque. Neque ſane mox dicerem *ſumtis libamentis* ἐπισπείσας, ſed datis & fuſis libamentis. GRON. Non perſuadet mihi Gronovius; οἴκοι δέκεσθαι ſignificare *in familia ſua retinere.* Eſt ſine dubio οἴκοι δέκεσθαι opus hoſpitis, qui domum ſuam aliquem recipit. Itaque τόδε πατρόθεν ſignificare puto, *quidquid eſt ex illa patria, quae ipſis aſſignata eſt.* GESN.

Pag. 131. *l.* 1. Στίζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram ſanctam inviſunt Chriſtiani, ſtigmata referunt, hic ſervatoris in cruce pendentis, ille ſepulcri, alius alterius alicuius rei itidem ſacrae. Quae ſuperſtitio non ridicula tantum, ſed cum ſummo dolore coniuncta, quandoque etiam non ſine ipſius vitae periculo eſt. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota ſacris illis figuris cooperta

ſunt; quoque plura ſtigmata gerunt, tanto ſanctiores habentur: ſancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo iſto ſacro initiati ſunt; ſed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera ſanctitas eſt, animi maculae abſterguntur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hieroſolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρπούς) De *carpis*, manuum partibus, hic ſermonem eſſe, perſpicuum eſt; ſed quia *καρπὸς* etiam *fructus*, deceptus eſt Auguſtinus, verba Pſalmi 128, 2, *τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι*, reddens, *labores fructuum tuorum manducabis;* cum ſit, *labore manuum tuarum veſcitor*, bene obſervante Gatakero, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro *ἐκεῖνοι*, v. ſupra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῇσι παρθένοισι) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demoſthenis Encomium, quod ſequitur, non eſſe Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: ſatis prodit ſtilus. Attamen Thomas Magiſter *ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος*, in dictione *ἐπιδρομὴ* citat locum huius encomii, ut Lucianeum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria eſſet Luciani. BOURD. Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἠϊθέοισι) Si ridere Ioniſmos in animo habuiſſet frequenter repetendo ingratas illas in *σι* terminationes, ſive perpetuos *σι, σι, σι*, ſibilos, potuiſſet & in hoc imitari Herodotum ſepties ita iungentem p. 262 D. *τούτοισι ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποισι κατοικημένοισί εἰσι τοῖσι.* Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro *πρὸς* vel *εἰς γάμον·* ut *ἐλθόντας τὸ ἱερὸν*, Pauſ. p. 259, 9 ed. *Fr.* referente Maittair. p. 74. Sic *ἔρχεσθαι κλισίην*, Homero familiare, recte obſervante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo *ἱκάνω* ei nondum concedo: nam cum *ὃν μὲν ἱκάνω* Homerus ait, & *ἱκάνω invado* ſignificat, poteſt *quemcunque invadam* etiam ſine ulla ellipſi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, *πόλι* ſcriberet; ita enim ablat. ſive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut ſaltem *πόλεϊ* corrigeret. Sed quia *πόλει* perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etſi ſcribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοισι) Mallem *αἱ δὲ παρθένοι*, vel, quod ad ſcripturam magis accedit, *τῇσι δὲ παρθένοισι*, nam de *virginibus* antea dixerat; niſi mox a ſe id praeſtitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. *l.* 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perſpicuitate longe abeſt, Sophiſtamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani ſi genuinus foetus cenſendus hic libellus, a iuniore ſcriptum eſſe, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed ſuppoſititius eſt. Vid. notas ad c. 24. *NB.* edidit cum notis in ſuo Demoſthene Wolfius. SOLAN. Eſſe non videtur Luciani, ſed alicuius Lucianum *κακοζηλοῦντος. Marcil.* Si Lucianus auctor eſt huius libelli, quod in neutram partem facile confici poſſe arbitror; prior pars Satirica eſſe videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel ſolutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis depromta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophiſticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani eſſe negaret, itemque quod Ariſtotelis, Xenocratis, Theophraſti, condiſcipulorum forte ſuorum, auditor fuiſſe dicitur Demoſthenes; haec, inquam, non imputanda ſunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia perſona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus ſpero, ſi interpretatio noſtra quibuſdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri poteſt, etiam dictionem & formam exempli ſui referre debeat. GESN. *Διατριβὴ* indigna Luciano, ſcripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad ſtilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum conſenſu non creditur ab Luciano compoſitum; & revera ſtilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani charactere iuſtam dat ſuſpicionis cauſam &c. Vid. Miſc. Obſ. Maii & Iun. 1733, p. 368. Nomina perſonar. Graecis addidi, quae Geſnerus verſioni inſeruerat. REITZ.

ead. l. 3. *Βαδίζοντί μοι*) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. *Ἕκτης ἐπὶ δέκα*) Eo die menſis Pyanepſionis obiiſſe Demoſthenem, auctor eſt Plut. ſub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum menſem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demoſthenis colligas. Et luſit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid conſtaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας) Quis hic ſit, neſcio. Poëtam fuiſſe, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemſt. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum itidem nominativus legatur, ὁ Θεὸς, ἱλάσθητί μοι, poſt exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticiſmum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit:* Hic Therſagoras poëta eſt. *Debebat:* Therſagora poëta, quonam, & unde? — At Geſnerus vel ſine hac admonitione priſtinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accuſ. c. 20 f. & 33 pr. Adde, ſi vis, Aeſop. F. 129 f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεθλίοις) A quo oraculo edocti natalitia Homeri, & quando celebrari coepta ſint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. *l.* 4. Ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μέν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmurienſis interpres accipit, ac ſi mutetur perſona, & cum antea locutus fuerit Therſagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in verſione, quam vides eſſe: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo.* Hanc ſententiam admiſit ab Melanchthone, qui prorſus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus eſt deambulatione.* Sed profecto non ita eſt, & continuatur perſona Therſagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τούτου δεόμενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc ſalutare optans.* GRON.

ead. l. 7. Ἴστε δήπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico ſtatua intra urbem, quam a Polyeucto factam tradit Plut. in eius vita. Meurſ. Ath. Att. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεὼ) *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum eſſe.* Mſ. τοῦτον Πτολεμαίου νεώ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεὼ, ut & legiſſe videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor eſt Aelianus Var. Hiſt. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo ſtructi mentio eſt apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandreae collocat, neſcio quam bene, Marſhamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic ſignari dicemus, & ſcenam dialogi eſſe in Aegypti Alexandrea? Nolim ſane hoc ſolo argumento: cum praeſertim Ptolemaei

Gymnaſium in ipſis Athenis Atticis inveniam. Pauſan. l. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. Τῶν Πτολεμαίων νεὼ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένην) Solanus non ſemel dubitaſſe videtur, Δημοσθένη, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatibus quidem grammaticis accuſativus formatur Δημοσθένη. Sed ſaepius apud Noſtrum Δημοσθένην· ut ſupra bis ter vidimus, ac mox rurſus. Et ſic ap. Aeſchin. frequentius accuſat. in ην terminatur, quam in η. Vid. eius Orat. contra Cteſiphontem pag. 420 D. edit. *Par.* Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. &c. Et ipſum Demoſth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen ibid. pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiaſt. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἄρη. Rurſus quae ad Scholiaſt. Eunuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio uſitatius eſſe, quam Ἀριστοτέλη, notavi, etſi Διογένη, Σωκράτη, & ſimilia occurrunt ibidem. Ἀριστοφάνην vero Bis Accuſ. c. 33, ubi *Fl.* tamen Ἀριστοφάνη. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis ſolliciti ſint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλοίμην ἂν σοι) Legendum puto συμβαλοίμην. Certe hoc interpretatus ſum. GESN.

Pag. 134. *l.* 2. Τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitioſe ibi εὐῤῥοίας. Homero ſe debere ait, quod ſponte ſua carmen numeros veniſſet ad aptos, & flumen quaſi bonorum verſuum licuiſſet effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῳ) Ἐγκλιτικῶς & Attice τῳ pro τινὶ, ut infinita magis ſit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος.) Vertitur: *cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam eſt adeptus.* Cur non? *cui idem accidit, ac illi, qui in ſtadio vicit.* Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum.* Sic & ſtatim, καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, inepte vertitur, *& tu certe mihi videris verborum dolicho devictus;* cum ſit vertendum, *& tu mihi videris in carminum ſtadio viciſſe.* GRAEV.

Pag. 135. *l.* 1. Ἐπίδοξον κληθήσεσθαι) Barbare prorſus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc ſcripturam ſuppeditavit, ex qua ſenſus iam aliquis erui poteſt, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς δή σοι) Δή τοι forſan. GUYET. Ὡς δή σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & *Fl.* σὺ, ſed ne ſic quidem ſatis explicita. SOLAN. Ὡς δή σοι — ἐργασαμένῳ) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορρωδοῦντι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae cauſa legerem μικρόν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμὶ) Ut ſupra ſaepe vidimus ὅλος εἰμὶ, *totus ſum in eo;* ita hic *potior ſum*, pro, *magis eo inclino*, uſurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὁμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiaſtes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falſum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet *pro*, quo ſenſu oratoribus eſt frequens. Conf. ſupra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemſterh. reddit, *e re mea narras*, ac Scholiaſten Ariſtoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὸς λέγειν proprie eſt, *ab aliquo dicere*, ut *ab aliquo ſtare*, i. e. *a partibus* alicuius. Ita & hic τετάχθαι γνώμην πρὸς Ὁμήρου, erit: ſententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adſcribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθ.) Subaudi τετάχθαι. GUYET.

Pag. 136. *l.* 1. Ἐπεί γε μὴ) An μήν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forſan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰνοβαρὲς) Hom. Il. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέθας) Demoſth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρεωρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Reſpicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς coniungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχρᾶς καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 5. Μίμων) Sic ſcripſi, erat enim μύρων nullo ſenſu, cum Heſychius nos doceat, Κορδακισμοὺς eſſe τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripſiſſe videtur μήρων. SOLAN. Quidni ergo μηρῶν; REITZ.

Pag. 137. *l.* 1. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης Τεθνάμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exſtat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praeſtantiam mox integrum exhibebimus ad πέρας μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

θὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ᾽ ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῷ γενναίως. GESN.

ead. l. 4. Ἧκε μέγ᾽) Hom. Il. H, 125. SOLAN.

ead. l. 6. Πηλίκον) Perlectis Ol. & Phil. aliiſquè multis, haec verba apud Demoſth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53: *Quantum ingemiſcant, inquit Sempronius, patres noſtri, circa moenia Carthaginis bellare ſoliti, ſi videant nos, progeniem ſuam, duos conſules, conſulareſque exercitus, in media Italia paventes intra caſtra?* SOLAN. Orat. contra Ariſtocr. p. 759 med. Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἴσθοιντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπηρέτου σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε. GESN.

ead. l. 8. Ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m. 172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ᾽ ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ᾽ ὑπεχώρησα. Quem locum reſpicit & Philoſtr. pag. 482. Ubi a doctiſſimo interprete alio amandamur: unde factum etiam, ut phraſin mutatam voluerit, minus commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor. c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νιφάδας) Hom. Il. Γ, 222. Cetera vid. Il. M, 323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις [ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προσβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δ᾽ ὅτι ἂν ὁ θεὸς διδῷ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae terminus eſt mors. Etiamſi quis in cellula concluſum ſe tenuerit. Viros vero fortes honeſta ſemper aggredi oportet, bona interim ſpe munitos: quidquid vero Dii voluerint, generoſo animo perferre. SOLAN. Demoſth. pro Coron. c. 28: Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde ſtatim illa, quae modo dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de *οἰκίσκῳ* Ulpiani obſervationem adſcribere placet: φασὶ τὸν ὄρνεων οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ᾽ Ἀττικοῖς. Λέγει οὖν, ὅτι κἂν μεταβάλλῃ τις τὴν δίαιταν, κἂν ὄρνις εἶναι νομίζηται, ἀποθανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνὺς ἑαυτὸν, ἀλλ᾽ οὕτω κρυπτόμενος. Itaque *caveam* vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος) Demoſth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ead. l. 13. Κἂν ἐν οἰκίσκῳ) Utitur & Alciphron totidem verbis I, Ep. 25, niſi quod αὐτὸν tantum poſtponat, ſcribens: κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demoſthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra alluſione auctorum quaſi in proverbium abierunt. Mutuatus autem eſt hanc ſententiam ex Homero Demoſthenes, ut annotant Plutarch. de Poëſi Homerica — Lucian. in Enc. Demoſth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & poſterioribus ſcriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demoſth. eſt Il. M, 322, *cuius ſumma:* Si poſt hoc bellum eſſemus immortales futuri, diſſuaderem pugnam; ſed quia mille modis inſtat mors, pugnemus glorioſe. — Sed non ſatis conſtat argumentum, ſi *poſt bellum* reddas Homeri ſententiam: nam *poſt bellum*, eſſet *bello patrato*, quae minime dictant verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε Ἔσσεσθ', id eſt, *quod ſi bello hoc evitato ſenii mortiſque expertes eſſemus* &c. REITZ.

ibid. Μυρίαι) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομὴ, ubi corrupte legitur κυρίαι, & deeſt vox αὖθις. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρίῳ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae ſit καίριος vel καιρία πληγὴ, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. *l.* 1. Τὸ τοῦ τρ) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παῤῥησίαν — ἀνειμένος) Petita phraſis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναίδειαν ἐπιειμένος. Ἀνειμένη ψυχὴ aliud eſt. Vid. Philoſtr. p. 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαΐδας vid. Il. B, 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφρονοίην) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri noſtri conſentiunt; nec mutare opus eſt. SOLAN.

Pag. 139. *l.* 1. Τὴν σὺν) Lege σήν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τοὐμὸν) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἦν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ σοφὸν θ' ἅμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendoſe in Canteri ed. ſine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic *H. Baſ.* utraque, *Gr.* & *Fr.* Reliquae Στυππίαν, &, quod mireris, *P.* & *S.* quae Στυππίαν retinent, *Smyrnam* vertunt. Stephanum Byz. fruſtra conſului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etſi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegyptio vel Ind. adeo, v. quos laudat Caſaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calaſiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GESN.

ead. l. 14. Ἢ τὸν Ἰωνικὸν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta eſt Attico anno 536, id eſt, poſt Troiam captam annis 163. Sane Arundellianum marmor poſteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 ſeq. GESN.

Pag. 140. *l.* 2. Ὅπου γε) Aut haec loco mota ſunt, aut valde abſurdus ſcriptor cenſendus eſt: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio iſthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίαν fortaſſe. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μήν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι coniiciebam pro μὴ, quod in impreſſ. eſt. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce περιστενὸν ſcribi debere cenſeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραὶ) Pindar. Iſthm. II, § 4, Λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum eſt, teſte Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philoſtrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . . ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inſerta eſt, nupero Philoſtrati enarratori non placet. Neſcivit ſcilicet vir doctiſſimus, ῥῆσιν eſſe Pindaricam; neceſſarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel ſequentia verba, etiamſi diſerti in eam rem deeſſent auctores, ſatis evincunt. Immo ipſe Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philoſtrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignoraſſe videtur, cum putat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam ſit, *Elogium* hoc ipſum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Τρ. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoſcit Schol. Ariſtophan. Νεφ. 298, cuius Lyrici loca pluſcula laudat Spanh. ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum λεπτόγεων ſit ſolum Atticae, ſed *ſplendidas*. Videtur tamen neque altera illa exſulare ſignificatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipſum, quod λεπτόγεως. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεία, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττική. Add. Cerda ad Virg. Ge. II, 179 ſeq. Deinde niſi λιπαραὶ Ἀθῆναι ſint pingues, vix intelligitur iocus Ariſtophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuae. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποϑωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὗρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιάψας. Vid. Caſaub. ad Athen. V, 3. Interim *nitidas* dicere in verſione placuit, quia *nitere* dicuntur, qui bene habiti ſunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα) Sic ſupra T. I, Tim. § 50 pr. ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, ubi plura Hemſterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit. min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53, qui plurima auctorum teſtimonia collegit, a quibus Achilles aliique Heroës patriae vocantur *munimentum*, *turris*, *murus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegiſſe. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) An ὑπό; GUYET.

ibid. Ἔρωτας ϑεῶν) Vid. Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Κρίσεις) Neptuni & Minervae lis nota, quam tangit etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipſe tractat Demoſthenes contra Ariſtocr. p. 735 fin. ubi tum quinque celebria Atticae iudicia recenſet, tum Areopagum eo nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ ϑεοὶ δίκας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἠξίωσαν, καὶ δικασταὶ γενέσϑαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν ὑπὲρ Ἁλιρροθίου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἄρεως, δικάσασθαι δὲ Εὐμενίσι καὶ Ὀρέστῃ οἱ δώδεκα ϑεοί. Eſt & apud Liban. Or. XXII & XXIII, conficta Neptuni actio, & defenſio Martis. Κατοικήσεις intelligo praeter ipſam Minervae in arce commorationem, illam Panis infra Pelaſgicum, de qua Lucian. Bis Accuſ. p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεὰς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. *l.* 3. Οὐδ᾽ ἂν εἷς) Reſpicit ad formulas Demoſthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ᾽ ἂν εἷς ταῦτα φήσειε· c. 39, οὐδ᾽ ἂν εἷς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba haec apud Demoſth. π. τῶν συμμ. non invenio, ſed iis proxima ſunt, ad eaque reſpicit haud dubie, quae de Athenienſibus habet, qui contra Perſas fortiter pugnando, urbe ſua relicta, gloriam erant aſſecuti immortalem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ᾽ εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται . . . ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἄν μοι περιττὴ πάντως τόδ᾽ ἐγκώμιον. οὐκ ἂν ἀπαρτᾷν ἐνομιζόμην) Turpis macula ex Salmurienſi editione in hanc propagatur, dum ſic editur, cum vo-

ces illae τόδ' ἐγκώμιον pertineant ad ſequentia, ad quae retulit etiam interpres, ſed infeliciſſime vertens, *idque encomium non diſtrahendum putarem:* neque enim ἀπαρτᾷν eſt diſtrahere, ſed ſuſpendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium non exiſtimarem praetermittendum eſſe.* Sic ex eadem Salmurienſi paulo ante video editum monſtroſe Στυππίαν pro Σμύρναν. GRON.

ibid. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ὃν) Sic interpungendus hic locus, quod in ſola *B.* praeſtitum eſt. In varia reliquae abierunt, & abſurda. SOLAN.

ead. l. 6. 'Απαρτᾷν) Verte *annectere.* GUYET. 'Απαρτᾷν ἐνομιζόμην) Etiam haec Demoſthenica formula, pro Coron. c. 18 extr. Καί με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτᾷν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me putet a cauſa & accuſatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. 'Ισοκράτης — τῆς Ἑλ.) Vide Iſocr. Ἑλεν. ἐγκ. hodieque exſtans. SOLAN.

ead. l. 12. Τοὐπίσαγμα) Eraſmi emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus noſtris libris legitur? SOLAN. Τοὐπίγραμμα) Placuerat mihi quoque illud ἐπίσαγμα Eraſmi & Wolfii: ſed reduxit me in viam doctiſſimus Hemſterhuſius, cum illud ambitioſe factum a mercatoribus moneret, ut pittacia, tabellas, inſcriptiones ſ. titulos affigerent ſaccis. GESN.

ead. l. 13. Πατὴρ) De quo iam ad 'Ενυπν. c. 7 dictum eſt. SOLAN.

ibid. Χρυσέα κρηπὶς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro tribuit. 'Επ' 'Αρτεμισίῳ παῖδες 'Αθηναίων ἐβάλοντο Φαεινὰν κρηπῖδα ἐλευθερίας· & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f. & 1, 2, & in Themiſtocle 210 f. Periit hoc Pindari opuſculum. SOLAN. Χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον) Pythior. 7 pr. patriam & genus Megaclis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus eius ſubſterni ſcribit. Iam reſpexerat ad hunc locum paulo ante, ubi negat eiuſmodi ἑδραίαν κρηπῖδα laudum Homeri eſſe. GESN.

Pag. 142. *l.* 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλίστρατος) Hunc oratorem cum audiiſſet Demoſthenes, eloquentiae tanto amore incenſus eſt, ut ſtatim relicto Platone Calliſtratum ſectari coeperit, & eloquentiae ſtudio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13, meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demoſthenes *motus*, *demulctus & captus* oratione Calliſtrati Demagogi, *nobilem illam* τὴν περὶ Ὠρώπου δίκην *dicentis*, *ut eum inde ſectari coeperit*, *Academiam cum Platone reliquerit*. GESN.

ibid. Ὁ κατάλογος) Oratorum ſcil. i. e. eloquentiae exempla. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλκιδάμας) Is eſt, quem Cic. Tuſc. I *nobilem Rhetorem* appellat; niſi quod ibi prave legitur *Alcidamus*. Plutarchus Alcidamantem, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidienſem fuiſſe, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philoſophus is Mileſius. Vid. Plut. 1553. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολισθαίνειν) Poteſt verum eſſe, quod *Fl.* refert, quae & alibi ſic ſcribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc ſolam immutem, nec refert. De Dom. cap. 12 f. διολισθαίνουσαν etiam legimus, ubi Schol. διολισθάνουσαν· idque crebro permutari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 14. Κωμᾷν) I. e. τρυφᾷν, luxuriari. GUYET. Immo κομᾷν prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. *l.* 1. Φρύνης) Duae huius nominis fuere meretrices. Haec eſt, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venuſtiſſimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipſum principium huius libelli obſervavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur ἐπ'. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11, & Ἑτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἕλξειν) Ἕλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσαι Ζηνὸς) Unde habeat, neſcio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πόριμα) Quae de ſtudio hoc Demoſthenis dicuntur, ea copioſe enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I, 61, reliquoſque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κουρὰ) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. *l.* 7. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον) Benedictus: *Ac utique ſolus oratorum, ut Leoſthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit.* Quae ſit *malleo fabricata oratio*, doceant fabrorum filii: nobis, qui Muſis operamur, ignota eſt utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

thiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γνῶθι σεαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον τοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ, & quae ſequuntur. *Sicuti praecepta ſapientum, quae proſcribuntur, Noſce te ipſum, & illud, Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod ſapientem & ſolidam complectantur ſententiam in paucis verbis*, ſive ſine *verborum tumore*. Legendum itaque in Luciano, ut eſt in Mſ. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον, *vivam & ſolidam orationem edidit.* Utraque vox, qua laudat orationem Demoſthenis, eſt translata a ſtatuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur & ſpirare, cum ſingulari artificis ingenio ſic ficta ſunt, ut videantur non ſtatuae eſſe, ſed viva animantia. Claudianus IV Conſul. Honorii, quamvis ibi loquatur de veſtibus acu pictis:

Vivit opus, multaque ornatur iaſpide cultus,
Et variis ſpirat Nereïa bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὁλόσφυρα & ὁλοσφύρατα, ſunt ſolida, compacta, plena, non conflata. Plinius Hiſtor. Nat. XXXIII, c. 4: *Aurea ſtatua prima omnium nulla inanitate, & antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holoſphyratam, in templo Anaitidis poſita dicitur.* Eſt igitur σφυρήλατος oratio, ſolida, plena graviſſimis ſententiis, in qua nullus eſt inanis verborum ſtrepitus: cui opponitur *oratorum inanis ſententiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Auguſto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον) Obſequamur Graevio, id eſt, libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi videbatur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφυρήλατος, *viva & ſpirans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur.* GESN. Et ob hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeſchylo dictum narrat Plut. Symp. VII, 10, ſed Calliſthenem auctorem non laudat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Miſc. part. II, p. 525: *Servius Demoſthenem* abſtemium fuiſſe refert, ob idque acrioris naturae. *Valer. Maximus*, eius patrem cultellos vendidiſſe. *Quae minime mihi probantur: nec enim Demoſthenes a vino abſtinebat, niſi ſi quando philoſophiae ſtudiis vacaret, orationes ſcriberet, cauſam orare vellet. Athenaeus,* χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον πεπωκέναι *oſtendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius,* καὶ μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγορυῖαν μᾶλλον παρ-

ἔχηται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὡμολόγηται. Nec eius pater cultellos unquam vendidit: fuit enim καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν, (*auctore apud Plutarch. Theopompo*) *&, ut temporibus illis copioſus plane & locuples. Indicat ipſius Demoſthenis* κατ' ἀφόβου *oratio:* ὁ γὰρ πατὴρ (*inquit*) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικρᾶς, ἑκάτερον μαχαιροποιοὺς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, *quibus* (*non enim hoc curabat ipſe*) *aut ex libertis eius quiſpiam, aut atrienſis praeeſſet. Idcirco tamen ab Aeſchine per contumeliam & probrum,* μαχαιροποιοῦ υἱὸς, *vocatus eſt, cui Satyra adſtipulatur Iuvenalis. Idem* κατὰ Μειδίου· εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.

ibid. Ὕδωρ πίνων) Demoſth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipſum Demadis dictum alludit palam Demoſth. Phil. II, (152 C.) λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπος εἰμί τις ἄνθρωπος. Philocrates etiam, teſte ipſo Demoſthene, p. m. 217 C. idem riſit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν) Hemſterhuſius notarat, videndum Daviſ. ad Cic. Tuſc. D. p. 164, i. e. ad L. II, c. poſtremum, plane in fin. ubi is de more ad clepſydram dicendi allegat Scholiaſten Ariſtoph. in Acharn. v. 693, & Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Syneſium, alioſque, unde haec alluſio ad aquam ſcribendi ſatis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. *l.* 1. Πυθέᾳ) Vid. Plut. in Demoſth. & Ciceronis comparatione, ubi hoc ipſum Pytheae dictum tangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθενικὸς (λόγος) ἔξω παντὸς ὡραϊσμοῦ καὶ παιδιᾶς εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλλυχνίων ὄδωδεν, ὥσπερ ὁ Πυθέας ἔσκωπτεν, ἀλλ' ὑδροποσίας καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυγνότητος· pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem. SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότῳ καὶ τόνῳ τῶν λέξεων. KUSTER.

ead. l. 6. Μετείοις) An μετίοις; GUYET.

ead. l. 11. Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic ſervandam ſuam vim verbi ex etymologia, quam expreſſimus, & ab eo pendere accuſativos, qui ſequuntur, χορηγίας, τριηραρχίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum diſciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 extr.

interpretetur Tollius, *fovere*, & *amabili ac iucunda verborum ſententiarumque copia rigare*, *animorumque ulcera emollire atque lenire.* Ceterum ipſa haec Demoſthenis κατορθώματα repetiiſſe videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi τειχισμὸν καὶ ταφρείαν commemorat, cap. 81, εἴ τινες ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, εἴ τισι θυγατέρας συνεξέδωκα κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 15. Πρέσβεις) Πρεσβείας correxerat Geſn. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Pariſina, quamvis πρέσβεις reliquerit in Graecis. In quo edd. cett. conſentiunt, ſed vellem diſſentirent, & πρεσβείας eligerem. Sed & iterum πρέσβεις c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. *l.* 16. Σοὶ δέ μοι φαίνεται) Scribendum σόν. *Tuum opus*, laudatio Homeri ſcilicet, quae comparatur cum laudatione Demoſthenis, utra maioris difficultatis res ſit. IENS. Rectius omnino eſt Ienſii σόν· ſed ſcripturam veterem repraeſentare ſatius duxi. SOLAN. Parum abeſt, quin invitis omnibus Ienſii emendationem recipiam. Ita enim non modo ſenſus poſtulat, ſed & ſupra σὸν δὲ τοῦτο Noſter etiam dixit. At quia & σοῦ poſſit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, ſcribam cum vulgo, ſentiam hic cum Ienſio. REITZ.

Pag. 147. *l.* 5. Περὶ τὸν λόγον ἅττων) Gloſſema videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἀνδρίας) Etſi Florentinae ἀνδρείας forſan praeferendum, nolui tamen hic ei obſecundare, quia ἀνδρία frequentius apud Noſtrum occurrit; vid. ſupra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. *l.* 8. Ἰσμηνὸν—ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie ſuperſunt, non reperio. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum ſic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. *l.* 4. Ἱκανὴ γοῦν σοι ἦ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μέν γε τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil ſani, ſi attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic ſatis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & ſuadelae quoddam calcar accepimus fama, ſed orationem ipſam non videmus. Unde conſtat, eius nihil praeter opinionem ſtetiſſe, nec temporis probationem & iudicium ſuſtinere potuiſſe.* Quam multa hic ſunt in

Latinis infarta, ut ſententia naſcatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male ſunt verſa! Primum ἡ Περικλέους, num eſt Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum eſt ῥητορική. *Sufficiet tibi Periclis*, ſc. eloquentia, ſi conferatur cum Demoſthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, ſed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ſed ipſum non videmus?* queinnam? Periclem? non mirum ante tot ſecula placida compoſtum quiete: ſed nec de Pericle locutus erat, ſed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Mſ. & editio Florentina, nec non Baſileenſis, ἀλλ' αὐτήν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipſam non videmus*, ſc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius poſteris eſt prodita. Verba, quae ſequuntur, obſcurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες. Salmurienſis: *Unde conſtat, eius nihil praeter opinionem ſtetiſſe.* Peius Melanchthon: *Quare conſtat, eas praeter actionem; nullam habuiſſe ſolidam ac durabilem laudem*, ſc. orationes. Et ſic Latinus quoque interpres videtur legiſſe. Num φαντασία eſt *actio*, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mſ. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν, οὐδ' οἵαν ἐξαρκέσαι· *quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit ſuſtinere temporis examen & iudicium;* quamvis ἔχοντες aeque ferri poſſit, ac ἔχουσαν, hoc eſt, ex qua Periclis eloquentia nihil ad poſteros eſt tranſmiſſum, nihilque supereſt, quam illa imaginatio, illa ſpecies, quam animo informamus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, quibus miſcuiſſe Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demoſthene. Φαντασία hic non eſt illa oratorum, ὅταν ἃ λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν, *cum ſcilicet ea, quae dicis, quaſi enthuſiaſmo & vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere*, ut eam definit Longinus de ſublimi dicendi gen. c. 14; ſed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἵαν autem non pertinet ad φαντασίαν, ſed ad ῥητορικήν. GRAEV.

ibid. Γ' ἄν σοι οὐδ' ᾖ) Sic recte *Ven.* utraque. In pleriſque impreſſis γοῦν σοι ἦ ἡ. *Fl.* vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ᾖ ἡ) Lege εἴη. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter decreta ſupereſſe, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor eſt n. 7, teſte Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, eſſe, qui nihil ab eo ſcriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis eſſe compoſita.* De Orat. tamen II, 22, *conſtare ſcripta* Periclis ait: niſi forſan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exſtant. *Ab Ariſtophane poëta fulgurare, tonare, permiſcere Graeciam dictus eſt*, Cic. Or. 9. Vide autem Νιγρ. c. 4, ubi verſus Eupolidis legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τι κέντρον) Τὸ κέντρον legi iubet Hemſterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἔχουσαν) Sic praeter G. *Fl.* & in prima quidem voce *Fr.* & *B.* 2. quae in poſtrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν .... ἔχοντες. Inter ὡς & ὑπὲρ *Fl.* inſerit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exſtat. Illud monendum reſtat, pro οἵαν, quod mox ſequitur, in *Fl.* legi οἷον, quod reſpondet ſuo ὁποῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἵαν) Lege οἷον. GUYET. Bene divinavit, cumque & *Fl.* confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrumpi orationem. Therſagoras ſatis habet viam quaſi monſtraſſe dicendorum in comparatione Periclis cum Demoſthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. *l.* 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Gloſſam eſſe τὸ ὑπὸ, eſt apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo paſſivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud ſit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accuſ. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciphr. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an ſignificare poſſit *enarrare beneficia*, vehementer dubito. Suſpicor poſt Wolfium, legendum ἐφ' ἁπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium ſyllabae σας in literam ξ tranſire facile potuerit. GESN.

Pag. 152. *l.* 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον) Quod in interpretatione huic reſponſioni verba praemiſi *male narras*, lucis inferendae cauſa factum eſt. Nempe ſic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, ſed ad ſe nihil pertinere oſtendunt. Aliquoties ita Noſter in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

ead. l. 4. Ἀννίκεριν) Ille ipſe, qui Platonem, cum iuſſu Dionyſii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim eſſe contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo teſtimonia congeſſit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teſte Men. & Lactantius III, 25, ubi & pretium addit *octo ſeſtertia.* Pro ἢ male *Fl.* & *V.* 2. ἦ. In *l.* autem ἥ, niſi quod mendoſe ἡ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἢ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod ſane minime ſpernendum, immo verum puto. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hiſt. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἁρματοτροχίας ἀλεείνειν) Hom. dixit, ἁρματροχίας ἀλεείνων, quod diverſum eſt. GUYET.

ead. l. 12. Παύσωνος) Menagius ita emendandum eſſe viderat, & Mſ. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pauſone iudicium Ariſtotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, ſed Guyeto, ut ſolet, ſurripuit.) SOLAN. Pauſon pictor. Pauſon dicitur Aeliano Var. Hiſt. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσωνος. *Guyet.* Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus eſto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ) Veriſſime ingenioſiſſimus & amiciſſimus Menagius emendat Παύσωνι. Eius emendationem, ne quid dubii ſuperſit, firmat Mſ. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. *l.* 2. Μέμφεσθαι) Καὶ μέμφεσθαι. GUYET. Bene, & parum abeſt, quin invitis edd. inſeram. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἐτῶν) Si Luciani ſit opus, a ſene conſcriptum hinc & ex c. 22 ſtatuendum eſt: unde ſubit ſuſpicari ſuppoſititium, cum nec elegantia ſolita inſit, ne orationis quidem perſpicuitas. Iuvenile opus eſt, (vide & not. ad tit.) ſed cuius neſcio. SOLAN.

ead. l. 14. Κατηναλώκει) Forſan recte *Fl.* ſine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rurſus καταναλωκότα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus ſit: vulgatum tamen hic praeſtat ſervaſſe. REITZ.

Pag. 154. *l.* 4. Παρεὶς τὴν ἐπηρτημένην φροντίδα) Vertitur, *dimiſſa ex animo impendente cogitatione*: malim, *demiſſa*, *ſuſpen-*

ſa illa cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμαις. SOLAN.

ead. l. 10. Γραμματεῖον) Sic variat ſcriptura etiam ſupra Tox. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Diſſert. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἀλλ' ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 155. *l.* 1. Ὑπομνήμασι) A M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. conſcripta; ſed ab hoc viſos &c. non credo. SOLAN. Vid. Miſc. Obſ. Brit. Mai. & Iun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἴκαδε) Pro οἴκοι poſitum. GUYET. Ita viciſſim οἴκοθεν fere pro οἴκοι Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed poteſt vulgaris ſignificatio & ibi ſalva manere; ut ſit, *domo*, vel *de ſuo* non ſuppetebant opes. Sed pro οἴκαδε forſan hic οἴκαθι ſcribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidiſſe videtur: petit enim, quod ſequentia indicant, ut reliquum poëma ſibi peragat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legiſſe videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. *l.* 3. Ἁλισοδήμου) Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripſerat ergo & Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλέλειπται) Huius ergo aetate neque Tragoediae, neque Comoediae novae Athenis ſcribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δρᾶμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρῳ &c. Τὸ δρᾶμα τοῦ βιβλίου inſititium videtur. GUYET. Quid in his veri ſit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου, praemiſſo etiam puncto ante τὸ δέ. Sed parentheſi addita, diſtinctioneque mutata, & pro τοῦ βιβλίου, reſcribendo βιβλίον, Geſnerus vulgatum emendavit, cui obſecundavi, quod vulgatum ſenſu carebat, nec aliter ex Codd. reſtitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in hiſtoria: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impreſſi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος) Conf. ſupr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. *l.* 1. Εἰσῆλθεν) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non ſunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quaſi novus dialogus. Vid. Miſcell. Obſ. ſupra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὀστῶν) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;) In omn. edd. haec ita habebantur confuſa: *πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ Βοιωτίας, οὐθ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες* &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae tranſpoſitione ſananda etiam monet Anonym. in Miſc. Obſ. Britan. Maii & Iun. 1733, p. 370. Aliquid deeſſe viderat & Wolf. initio operum Demoſth. Tranſpoſitione etiam ſanaverat Solan. exceptis duobus verſib. quos aliter conſtituit. At nos Geſnerum ſequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. patebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi conſtare potuit, Mſſ. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter ſe cohaeſerint, vel diſtractae fuerint potius, facile intelliget, ſi quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus ſit ad alium librum decurrere, rogavi doctiſſ. Reitzium, ut ſubiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curet.) Igitur putabam me vidiſſe aliquid, cum ante hos viginti annos obſervarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exſtant, omnes derivati ſunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiuſdem folii, (verſuum in Aldina editione 37 & 40, in Baſileenſii 71 & 75) quibus repoſitis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, ſanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus eſt, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata eſt iam tum illa curatio doctiſſimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum eſſe impenſe gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perſcripſeram: probata eſt doctiſſimo itidem viro Tib. Hemſterhuſio, cui ſpecimen mearum in hunc libellum obſervationum miſeram. Is, ſibi quoque eam in mentem veniſſe, mihi reſpondit, & a Moſe Solano etiam ſibi plures ante annos demonſtratam, docuit. Poſtea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipſiae edito, Chreſtomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta eſt illius mentio.

Denique in Miſcellaneis obſervationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 ſeq. viri docti mihi incogniti obſervatio vulgata eſt, quae ab illa noſtra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifeſta ſit haec emendatio, ut magis mirandum ſit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugiſſe, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem veniſſe; & a nemine plane, quod ego ſciam, quidquam contra monitum ſit: credo ego moroſae cuiuſdam ſuperſtitionis potius nos poſtulari potuiſſe, ſi non admiſiſſemus eam medicinam in ipſum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admiſimus. GESN.

Pag. 158. *l.* 9. *Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες*) Additiium videtur. GUYET.

Pag. 159. *l.* 2. *Ἱμεραῖον*) Vid. Plut. Dem. qui omnes eoſdem recenſet, niſi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. *Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα*) De Himeraeo Phalereo, Demetrii fratre, & Ariſtonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demoſth. ſub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Aiacis monumento detractos, Cleonas miſſos ad Antipatrum, & ibi periiſſe. GESN.

ead. l. 5. *Ταπεινοὺς — ἐπιπολάσαντας*) *Τὰ, ταπεινοὺς, ἐπιπολάσαντας, ἀντίθετα.* GUYET.

ead. l. 8. *Δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων*) Hanc obſervationem, ventos quoſdam verſpertinos mox ponere, firmat Ariſtoteles Probl. 26, 35: *Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωῒ δ' οὔ;* GESN.

ead. l. 9. *Ὑπερίδην*) Hic enim amicum profeſſus Demoſthenem accuſavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accuſationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, *ἠξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρός ἐστιν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρός.* Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. *Τὸν ἄφιλον δημόλακα*) Sic vitioſe Salmurienſis: peius Amſtelodamenſis *διμόλακα*. Scribe *δημοκόλακα*· ſic recte editiones priores. IENS.

ibid. *Δημόλακα*) *Δημοκόλακα.* An *Δημοκόλακα κύριον;* GUYET.

ead. l. 13. *Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.*) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo ſuo reditu Demoſthenem *ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας.* GESN.

Pag. 160. *l.* 1. Ἦν ἐχρῆν δήπου) Hoc ut recte intelligatur, meminiſſe oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praeciſam, (Plut. 1560) & a priore accuſatione Demoſtheni reconciliatum novam deinceps paraſſe. SOLAN. Exciſam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demoſth. p. 859 C. Alii praemordiſſe ſibi linguam, ne conſcios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 7. Βοῦλιν) Vid. Herod. Z, 269, ubi Σπερθίης dicitur, qui hic Σπέρχις. SOLAN. Hiſtoria eſt Herod. VII, 134, quamquam Σπερθίης ibi vocatur. GESN.

ead. l. 14. Ὁ Πύθων) Orator Byzantinus eloquentiſſimus, cuius Demoſth. & Aeſchines in oratt. meminerunt. GUYET.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδία παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Addenda. REITZ. Sed nihil ibi annotatum.

ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi εἰς τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. *l.* 2. Ἀποδείξεων) Quidni artiore Ioniſmo ἀποδέξεων. Conf. ſupra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia ſtilus ſolito eſt intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuiſſet αὐτοῦ· nam in re tam facili ſolent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita conſtruxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (ſc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus eſſe αὐτοῦ. REITZ. In *B.* 4. legitur αὐτοῦ.

ead. l. 11. Ἀκλινῆ) Confer cap. 43. KUSTER.

ibid. Ἐπ' ὀρθῆς) Int. γραμμῆς, linea, ſ. via, in qua mentem ſuam tanquam navim tenuit. Reſpicitur ad Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἔφη, ut eſt apud Ariſtidem Rhod. p. 542 Iebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεὼς, καὶ καταδύσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὴ τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὦ Πόσειδαν, ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. *Dum clavum rectum teneam*, ut eſt in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuiſſe in exſilio illo Demoſthen. ſimilemque Ciceroni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 162. *l.* 3. Ἔφη) Magni Demoſthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demoſth. SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inſeri vult I. Pellet. locum mox a me commodius inſerendum. Ac Pelletus ſolus a me huc uſque, qui lacunam hic obſervaſſet, viſus eſt. Inno-

fuiſſe tamen & viro docto in Germania, ex Hemſterhuſio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον) Subaudi τὸ, κατά. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legiſſe videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmurienſi verſione ſic prioribus annectuntur, ac ſi Archiae eſſent, cum ſint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda ſunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum ſcil. potuiſtis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si ſana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demoſthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi poſſe Demoſthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι) Haec ita apparet arcte cohaerere, ut ſine iniuria & internecione ſententiae divelli non poſſint: & tamen longe erant diſtracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae poſuimus, in quibus multa varie tentata per hoſce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & noſtris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, ſed δεκάταις minimum φροντίσιν acquieſcere mihi viſus ſum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad diſtributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in poteſtate Philippi bis fuiſſe conſtat, in tantum certe, ut inde ligna, reditus ſ. vectigalia, pecora, praedia dare & aſſignare ſuis illis amicis mercenariis poſſet, ſemel in bello ſacro, & deinde poſt pugnam Chaeronenſem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν ὃς Βοιωτίας, ὃς δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea ſententia, quam interpretando expreſſi, ſeu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unuſquiſque ſcriptus eſt aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepiſſe.* Ita ſanari poteſt locus difficillimus, nulla litera immutata, niſi illa negatione, quae orta videtur ex ſtudio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo poſſunt. Niſi poëticum eſſet, (certe non ſatis attendi, an etiam in ſoluta oratione adhibeatur) poteramus etiam ſuſpicari, οὐκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἔνθα τι λαβόντες, ſententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος) A qua urbe capienda depulſus Demoſthenis conſiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athenaeum VIII, 10, Stratonicus, quod ſcilicet uti homo ala, ita Graecia Byzantio capi poſſit. Vid. Caſaubon. pag. 384. GESN.

ead. l. 11. Χρυσίῳ. τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatiſſima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quiſquam ante me repertus, qui ſaltem conqueſtus ſit, abrumpi ſubito in iis Antipatri & Archiae colloquium, ut neſcio cuius, minime enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, neſcio cuius ſubito verba Parmenioni dicta, & alia multa inferciantur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis, ſuoque loco redditis, (nempe triceſimo quarto, quinto, ſexto & ſeptimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc eiecimus, locum ſuum tandem obtinebunt; reſque ipſa reſtitutionem hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me repertam non meis tantum libris adſcripſeram, ſed in Codice viri doctiſſ. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigienſi Praefecti, amicitiae cauſa, non tanto poſt intervallo in lucem proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his verbis: [*reliqua pagina & pars magna ſequentis alterius loci ſunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae ſi nunc miſſa feceris, & in alio illo loco inſeras, quae nunc mire perturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*] (Quibus literis Moſem Solanum intellige, quo Latino nomine hic etiam diſcas me *Diſſertationem de ſtilo Novi Teſtamenti* edidiſſe, quae in Rhenferdii ſyntagmate conſpicitur) & iterum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. linea 29.) [Haec miſſis ad tempus intermediis cum iis coniungito, quae in pag. praeced. ante uncinulas ſunt.] Tandem pag. 1090 ante Τοιαῦτα &c. lin. 16. [Hic inſerenda ſunt ea, quae ſupra notavimus (p. 1087) loco ſuo fuiſſe mota. M. D. S.] Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice Mſ. deſcriptum, in quo folium unum, dum compingebatur, loco ſuo motum errori huic anſam dedit, qui tamdiu indeprehenſus evaſit. SOLAN.

ead. l. 14. Προείμην ἂν) Obiecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de Arione inter nautas latrones conſtituto, Τὸν δὲ συνιέντα

τοῦτο λίσσεσθαι, χρήματα προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Μηχαναῖς) Haec iſthuc referre, cum commodius non poſſem, ſatius viſum eſt, quam prorſus omittere. SOLAN.

Pag. 163. *l.* 9. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους) Pro quo ſcripta exſtat oratio Demoſthenis de Cherſonneſo; ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. *l.* 7. Τό γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifeſtiſſimum mendum non vidit doctiſſimus interpres Phil. Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Meſſenia ſitus, remotiſſimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demoſthenes ipſe in oratione de Cherſonneſo: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et in oratione de falſa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίους εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἥ τε ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rurſus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, & ſaepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta & aditus, & nunquam potuiſſet Philippus Phocenſes evertere, niſi potitus fuiſſet illis anguſtiis. Ideo ſaepiſſime Demoſthenes in ſuis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod reſpicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν) Sic quidem etiam Mſ. Sed Palmerius vidit ſcribendum eſſe Πύλας, veriſſime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in poſterum ſit relictum editoribus ad veram lectionem reſtituendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. *Fl.* uti Palmerius emendare iuſſerat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde eſt, quod exemplaria ſua ſecutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipſa orationis ſeries oſtendat, haec ab Antipatro, ut ſibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro ſagaciſſimo nihil ſuboluiſſe, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν θεάτρων) Longe aliter de eo Potterus pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi διά. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικὸν, h. e.

pretium oratori ſolutum, quoties vel in privata cauſa, vel in publica adeſſet. Triobolum τὸ δικανικὸν, ſ. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. *l.* 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) An τοὺς δικαστικοὺς μισθούς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accuſ. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum ſubaudiri voluit, bene: ſi addi, fruſtra. Quando quidem μάχῃ, vel aliud ſubſtantivum additur, dubium non eſt, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. I, 18, ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeſchin. contra Cteſiph. p. m. 301 A. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demoſth. de Claſſ. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noſter c. ult. ſ. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abeſt eiuſmodi ſubſtant. omitti etiam poteſt praepoſitio. Lyſ. Orat. de Ariſtoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ. L. Bos de Ellipſ. p. m. 281, ex Ariſtoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῷ quoque pro ἐν ἀγρῷ, aliaque, quae in promtu habeo, ſi neceſſitas poſtularet. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nuſquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat ſ. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους) I. e. duces claſſis. GUYET.

ibid. Ὃ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perſpicuum eſt, legendum τοῦτο. *Quod priſcis Athenienſibus Themiſtocles & Pericles fuit, id nunc eſt Demoſthenes, par Themiſtocli quidem prudentia, Pericli autem animo.* Idque recte conſideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. lenſius τοῦτο νῦν. Ego ſic integre edendum cenſeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad ſequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. *l.* 2. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, *de Macedonia ipſa rationem a me exegiſſet.* GUYET.

ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις στόλους) Sentiſne, lector, haec olim miſerum in modum diſtracta, ita iam commiſſa inter ſe & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo poſſint? Si haec non eſt certa emendatio, ilicet de tota arte actum eſt: exſequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δὲ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco ſuo in omnibus editionibus mota, a me vero ſuo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας) Poſt proelium ad Chaeroneam, quo Athenienſium, quin Graeciae liberae, opes proſtratae ſunt, Philippus initio quidem ſe geſſit inſolentius; poſt autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μιᾶς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναῤῥίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demoſthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, niſi velimus ellipſin ſatis difficilem ſtatuere, *an enim ideo minus magnum periculum* &c. Blandius forte ſic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, *neque enim niſi praeter ſpem vicimus.* Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probo unice. GESN.

Pag. 168. *l.* 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσεπεπόνθειν ſcil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam ſeries orationis poſtulet. Et quam facile eſt Γ in Τ mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte *Fl.* & *Veneta* utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκότων) Malit Wolfius συμπεφοιτηκότων, ut notentur condiſcipuli: & eſt illud ſane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam ſupra ab auctore libelli non Ariſtotelem tantum, ſed huius etiam Theophraſtum auditorem inter praeceptores Demoſthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abſtinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demoſthenis ſummus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρύνωνος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae ſuae Athenarum proditores noſſe datur ex oratione Demoſthenis de falſa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demoſthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. *l.* 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; ΑΡΧ. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι, διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obſtupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suſpicor ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. *Ita ſcilicet ſtupenda eſt maximi huius viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus ſtupuerimus, & ipſis noſtrûm oculis diffiſi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent.* An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; *Et nos, qui vidimus hanc mortem, ſtupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti ſumus, quam ubi eam conſpiciebamus.* Studioſus lector arbitretur. Nam vulgatam ſtare poſſe, non puto cuipiam fore perſuaſum. IENS.

ead. l. 7. Διεφέρομεν) Locus conclamatus, niſi legas μὴ ὁρώντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, *nos ipſi, qui vidimus, ſtuporem rei praeſentis nondum excutere valemus,* parum feliciter expreſſit, etiamſi cum Ienſio διαφέρομεν legas; vide tamen Εἰκ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Forſan legendum, τῶν μὴ ὁρώντων. L. BOS. Sententia poſtulat, ut aut negationem omiſſam dicamus οὐχ, vel μηδὲν, aut cum Ienſio ſuſpicemur, fuiſſe in autographo τῶν ἀκροώντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter deſcribendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipſis ſcriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut ſupplex: de quo genere hoc verbum velut ſolemne eſt. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demoſthenem autem ſalutis ſervandae cauſa huc confugiſſe, ſatis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. *l.* 8. Ἐφύλαττεν) Ienſ. διεφύλαττεν· ſed nihil varietatis invenio. Et cum ſic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Hiſtrioniam feciſſe Archiam, multi auctores ſunt: qua de re conſule Plut. in vita Dem. & ipſum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. Guyet. Id iam curaverat *P*. additis etiam in verſione perſonis, quae *S*. omiſit, quia in Graeco non comparebant. Reitz.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae reſponſum. Guyet.

Pag. 172. *l.* 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δόξω hic deſiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι. Guyet.

ead. l. 9. Μὴδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν &c.) Poſſet quis ſuſpicari, excidiſſe hic praepoſitionem εἰς, legendumque εἰς ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. Ita certe Epictetus c. 29, τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demoſthenis encomii loco praepoſitionem κατ' ἔλλειψιν omiſſam eſſe velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo diſcimus, quemadmodum iſtiuſmodi ellipſis ſit ſupplenda. Iens. Ἣν ἐμαυτὸν ἔτ.) Sic abſque εἰς uſurpat Ἀποκηρ. c. ult. Aliter Xen. ed. *Baſ.* 373, & a Ienſio laudatus Epict. 29. Solan. Non opus eſſe addita praepoſit. εἰς ἣν cum Ienſio ſcribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeſchinis in Orat. contr. Cteſiph. p. m. 275 B. ſive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. Reitz.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἐγώ) Χορηγὸς, id eſt, *praebitor*, fuerat Demoſthenes Liberalibus, ſ. Διονυσίοις ἐν ἄστει. Quo in munere quomodo ſe geſſerit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. Gesn.

Pag. 173. *l.* 1. Πολλάκις ἐστεφανωκότων) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσῆλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἑλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. Gesn.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρά. Guyet. Παρὰ τοῖς οἰκείοις *Fl.* & *V*. utraque. Reliquae περὶ, mendoſe. Solan.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis *de falſa legatione*: cum ea inprimis cauſa legationem Macedonicam a ſe teſtetur ſuſceptam, uti captivos, quibus id promiſerat, liberare poſſet. Gesn.

ead. l. 5. Ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην) Phil. Melanchthon verterat: *aut quibus donavi pecunias*. Benedictus vero: *aut quos dandis contributionibus iuvi*. Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praeleſt. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demoſthenes, ſe eos adiuviſſe in diſſolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύεσθαι, conciſe & eleganter dictum, pro *debita diſſolvere erani nomine conflata.* Vertendum igitur eſſet: *Quorum ego diſſolvi debita, erani nomine, quem ab amicis collegerant, contracta.* Tantae molis eſt alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua ſequitur non paſſibus aequis. Contra apud Romanos ἔρανον nunquam fuiſſe reſtituendum, docet ibid. p. ſeq. velut p. 191 tradiderat, ἔρανον fuiſſe genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidiſſet, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unuſquiſque ἀνδρακὰς *pro ſua virili* conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis ſymbolis fuiſſe ἔρανον, ſatis notum eſt. Vid. Caſaub. ad Theophr. Char. περὶ αὐθαδ. c. 15, ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epiſt. 93, qui Livium aeque ac Plin. etiam Latine *eranum* dixiſſe indicant. REITZ.

ibid. Συνδιελυσάμην) *Simul ſolvo.* GUYET.

ead. l. 7. Τουτουῒ Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθέου) Inter Demoſthenis accuſatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχήν. GUYET. (Menagius ſic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed ſcripſerat forte Lucianus τὴν ψυχήν. Dicerem idem utrique in mentem veniſſe, niſi Menagii mos mihi notus eſſet.) An τῆς ζωῆς; ut iungatur ὀψὲ τῆς ζωῆς, i. e. *etiam ſera aetate mores mutare*, quae ſententia & conſtructio melior: nam ut ψυχὴ alibi ſaepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non poteſt. Sed vide, anne vulgatae ſtructura ſic defendi queat, ut media forma μεθαρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεθαρμόζειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etſi enim vulgo accuſativum adſciſcit μεθαρμόζεσθαι, ut Aelian. XIV, 7, ἐὰν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεθαρμόσηται· neque exempla mihi ſuppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

ſi forte auctor cum genit. conſtruxerit, quocum & alia ex μετὰ compoſita interdum conſtruuntur, ut μεθίεσθαί τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεθίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῇ χόλου, Sophocl. Ai. teſte Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepoſ. quae in compoſito ineſt, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἅρματος, & ſimilibus ſolet: quod tamen in μεθαρμόζεσθαι nondum definio. Ideoque ψυχὴν, quod Geſnerus quoque adſcripſerat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo conſtet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθέως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. *l.* 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adſcripſit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena mactata ſermo eſt. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus ſum conſulere metro, quia verſus totus eſt ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κόρη, monente Wetſten. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit diſputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπείσθην ἄν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὤν) Ex Alexandri dictis ſumtum. GUYET. Eadem rurſus ad verbum plagiarius Menagius. Alexandri autem dictum quale eſt? An quod Diogeni Cynico reſpondit, *Niſi Alexander eſſem, Diogenes eſſe mallem*, quod ex Plut. & Pauſan. narrat Freinshem. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere ſuaderet, reſponſum hoc tulit: *& ego pecuniam, quam gloriam, mallem, ſi Parmenio eſſem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo.* REITZ.

Pag. 175. *l.* 12. Εὐκτήμονος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euctemone ſatis conſtat ex oratione contra Midiam. Ariſtogitonem oppugnavit Demoſthenes duabus contra illum ſcriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demoſth. p. 858 C. D. Πυθέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κά-

ραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβεων περιϊόντες οὐκ εἴων ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις· Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτὸν ἠγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluſcula acute dicta, quibus ſe invicem Pytheas & Demoſthenes impetierint. Cf. ipſe Demoſth. Ep. 2. GESN.

ibid. Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc diſſerens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Aſylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. *l.* 4. Δή ποτε) Etſi cum *Fl.* δή omitti queat, cum iam ſatis particularum adſit; tamen quia & Herodot. non ſemel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπιών, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — ταμιεύσασθαι) Caute Noſter loquitur. Quantus enim diſſenſus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, ſatis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno ſponte ſumto periſſe dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero eſt etiam Pauſan. Att. p. 7, 21 *Wech.* vel ex calamo ſcriptorio volunt ſuxiſſe, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratoſthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuiſſe τὸν κρίκον) quem Plinius XXXIII, 1, ſ. 6, in annulum digitalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiuſmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαραθ. πεπ.) Clarum hoc Demoſthenis iusiurandum, quod & apud ipſum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei ineſt, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule ſane. Famae Demoſthenis aliquanto melius conſulunt, qui epiſtolam ſcribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ ſolum adſcriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitae Demoſth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. *l.* 3. Ὀπαδός τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτὰς ὀπαδὸς ἤδη καὶ σύνεδρός ἐστι Θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Διὸς) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenſes, poſt liberatam proelio ibi facto Graeciam. Auctor Pauſan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

in Schol. Ναίομεν) Hoc Scholium, quod ultimum in Mſ. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, ſatis ſcio; nec, ſi ad quem locum referatur certo ſciri poſſit, ullius videtur eſſe momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. *l.* 3. Τονθορίζετε) Τονθορίζω & τονθορύζω utrumque uſitatum. GUYET.

ead. l. 4. Συστρεφόμενοι) *Conglobati.* KUSTER.

ead. l. 10. Ἄκουε, σίγα) Legitima verba etiam apud Ariſtoph. Θεσμοφ. 379: Ἄκουε πᾶς. Ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389: Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν. Add. Kuſter. ad Ἐκκλησ. v. 130; it. Ἀχαρν. 45. Ipſe Demoſthenes de Coron. c. 53: Ἠρώτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν τελείων θεῶν) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi *perfectos Deos* eſſe τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potiſſimum referri, ut ſint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipſe Noſter τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morte Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magiſtratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Claſſicos* vocavi, ex moribus Romanis, quaſi primae claſſis cives, qui primi ad ſuffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De μετοίκοις vid. Flor. Chriſt. ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 580. GESN.

Pag. 179. *l.* 9. Μετὰ παῤῥησίας — εἰπεῖν) Adde ſupra Iov. Conf. cap. 19 pr. Et Elſner. ad Act. Apoſt. IV, 29, ubi ſimiliter: καὶ δὸς τοῖς δούλοις σου μετὰ παῤῥησίας πάσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 180. *l.* 9. Νέμονται) *Participant, poſſident.* GUYET.

Pag. 181. *l.* 5. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου) Puto hic ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis ſuae eum notat, qui mare traiicit, ſpeciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην poſtea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem ſignificare coepiſſet, quod teſtantur Euſtathius pariter & minor Scholiaſtes ad Odyſſ. B, 319. Huc reſpicit, arbitror, etiam Pollux I, 95, εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque *vectorem* interpretatus ſum. Neque enim puto *mercatorem* ab ullo veterum eſſe vocatum. Sed nave perveniſſe in Graeciam inter omnes conſtat. GESN.

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc ſupra θηλύμιτρις, quod vide Διον. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρατρίαν) Sic *Ven.* 2. *B.* 2. & *P.* In reliquis prave φατρίαν. Vide Ἑρμ. c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σειληνὸν) Omnes impreſſi hic prave Σιληνὸν habebant. Vide ſupra Διον. ubi frequenter occurrit & recte ſcribitur. SOLAN. Σειληνὸν) Non dubitavi & hic ita reſcribere, invitis edd. quia ſic Bacch. c. 4, item c. 6, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. *l.* 1. Φαλακρὸς γέρων) De Sileni figura ex diverſis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura Perizon. ad Aelian. Hiſt. III, 18; ubi Lucianum inprimis illuſtrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἷα) Οἷα ad κεράσται ſimul & κέρατα referri, vid. ſupra dictum Bacch. ſub init. REITZ.

ead. l. 11. Ἰκαρίου) Vid. Hygin. 224. SOLAN.

Pag. 183. *l.* 1. Θυγατέρα) Τὴν Ἠριγόνην. GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης) Tatian. p. 37. Et Apollod. III, 100 A. SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον) Th. Mag. v. κυνίδιον. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἀντάξιος) Hom. Il. Λ, 514. SOLAN.

Pag. 184. *l.* 4. Τάφον) Vide not. ad Τιμ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγιεῦσιν) In marg. *A.* 1 *IV.* adſcriptum: Αἴγιον urbs Achaiae, hinc Αἰγιεὺς Steph. REITZ.

ibid. Ὑποβολιμαῖον) Unde habeat, mihi non conſtat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. *l.* 1. Ψέλλιον) Th. Mag. v. ψάλλιον, quod a ψέλλιον differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Λέαρχος) De hoc eiuſque cum Baccho cognatione, vid. Loyd. Lex. & iterum in vit. Athamas. SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;) Sic legit interpres, &, licet obvium ſit emendare, Iaſonem iis accenſet, qui Dearum concubitu potiti ſunt, & Medeae ἀποθέωσιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores a Iove zelotypo fulminatus eſt. Homer. Odyſſ. E, 125:

Ὡς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ
Ὧ θυμῷ εἴξασα μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 15. Τὸν Ἰάσωνα) Ἰασίωνα legendum videtur. Iaſion,

Iovis & Electrae filius, a Cerere adamatus eſt. GUYET. Ἰαcίονα) Secuti ſumus Palmerii emendationem certiſſimam; vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L. Ἰξίονα. *Fl.* vero Ἰάσονα. Reliqui impreſſi Ἰάσωνα, prave. SOLAN. Ἰασίωνα) Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis ſit Graecis Latiniſque poëtis. Ἰάσονος etiam & Ἰάσονι in proſa recte Ptol. Hephaeſt. L. II, med. *Iaſionem* vero vid. apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. Ἰασίονος quoque o brevi; ſed quia & Aelian. cum Homero Ἰασίωνα per ω ſcribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. *l.* 10. Ὁ Κορύβας) Iaſonis, ſeu potius Iaſionis & Cybeles filius, teſte Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος) Per ſe Deum, ut vides, facit. E noſtris quidam unum cum Baccho ſtatuunt. Vid. Pott. 396. SOLAN.

ibid. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Sic *Fl.* ed. optime; ut Φιλοψ. c. 29 a Kuſtero recte emendatum eſt. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impreſſi, ſed ipſa *Fl.* corrupta eſt. In reliquis hic legitur ἐπεισεκεκλήθησαν. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν) Habitus ille Mithrae in ſimulacris pluribus hodie ſupereſt, quae videre licet tum alias, tum ſtudioſe collecta, comparata inter ſe, & explicata apud Philippum a Turre in monumentis veteris Antii P. II, p. 157 ſeq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipſo loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem eſſe brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrorſum reflexum. GESN.

ead. l. 15. Ὁρῶντες αὐτῶν) Τῶν ἡμιθέων ſcil. GUYET.

ibid. Μακρὰ) *Fl.* fere ubique in hac phraſi μακρὰν legit. Vid. c. 2 Navig. ſed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. *l.* 5. Ποικίλος) Reſcribitur ab H. Prideaux P. I, L. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praeſentem facit, nempe nigrum totum fuiſſe, niſi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, creſcentis lunae figura. Quod autem de ſcarabaeo ſub lingua ex Plinio monet, Plinii verba ſic habent: *Nodus ſub lingua, quem Cantharum appellant.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλα πολλῷ γελ.) Sic *crocodilum* adorabant Ombitae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Noſtr. Ζ. Τρ. c. 42. *Felem* alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

Pag. 188. *l.* 8. Μητραλοίου υἱὸς) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occiſa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus erat facto pius & ſceleratus eodem.* Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidiſſe tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iuſſerat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem ſecutus, an memoria lapſus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciſcendi cauſa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δυοῖν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἀλεξ. c. 19, a me hinc praecipue nitori ſuo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum eſt ad Ἡροδ. c. ult. Vide etiam Athenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scotuſſaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, ſtatuam quoque Olympicam commemorat Pauſanias Eliac. II, pag. 182 ſeq. ſed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. *l.* 2. Θεαγένους) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pauſanias Eliac. II, p. 188 ſeq. qui etiam hoc addit: Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῷ θύειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἑτέρωθι ἔν τε Ἕλλησιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάροις ἀγάλματα ἱδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσήματά τε αὐτῶν ἰώμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμάς. GESN.

Pag. 191. *l.* 2. ΑΓΑΘΗι ΤΥΧΗι) Praeſcriptio ſolemnis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudſ. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti eſt, nempe ſic: Ἔδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε) Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id eſt, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiuſmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & pluſculis in Demoſthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ceterum lubet hic indicare, quod prodeſſe poſſit illa de πρυτανευούσῃ φυλῇ obſervatio Andocidi in oratione de myſteriis p. 13 *Ald.* ubi legitur, Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐὰν τὶς ἐπρυτάνευε, Κλεόγενης ἐγραμμάτευε, Βοηθὸς ἐπεστάτει. Quod ſummus vir Ezech. Spanh. Diſſ. XI, p. 715, ita convertit, *Si quis Prytanin agebat* &c. Legendum abſque haeſitatione

videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen eſt apud Suidam) ἐπρυτάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem venire potuerit. Occupatus paulo ante in laudatione Demoſthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea ψηφίσματα. Horum vero unum c. 55 factum eſt, φυλῆς πρυτανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, eſt. GESN.

ead. l. 4. Προήδρευε Ποσειδῶν) Neptuni mentio nulla praeceſſit. Sed puto, quod clamoſus eſt admodum ille Deus, & plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui. Ulpian. ad Demoſth. contra Midiam, quem laudat etiam Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ· Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλεύσασθαι. GESN.

ibid. Ἐπεστάτει Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere populum in ſuffragia, quod ἐπιψηφίζειν eſt, ut luculenter oſtendit Erneſtus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam congrue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux VIII, 96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praeſes literarum &c. Ab hoc munere incipit decretum apud Ariſtoph. Theſmoph. 379: Τιμόκλει' ἐπεστάτει· Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· Εἶπε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγραμμάτευε Μῶμος) Etiam hoc appoſite. Γραμματεὺς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firmari poſſet, ſi hoc ageremus. Nam quae de *Prytanum*, *Proëdrorum*, *Epiſtatarum*, *Scribarum* munere diximus, eo modo allata ſunt, ut converſionis noſtrae ratio etiam his, qui non ſatis exercitati ſunt, appareat. GESN.

Pag. 192. *l.* 4. Περὶ τροπὰς χειμερινὰς) Cum longae noctes benignam dormiendi, & ſomniandi adeo, occaſionem praebent. Dicit enim ſententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θεοὺς) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρκον, τὴν Στύγα) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἠρία) Humilium volunt hac voce deſignari ſepulcra. SOLAN. Vid. ſupr. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. *l.* 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis ſignum Ἀθηνᾶς Ὑγιείας, teſte Pauſan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p. 31, 3 *Wechel.* De Aeſculapii oraculis vel ſolus Noſtri Pſeudomantis ſatis teſtatur: ad quem fallor an referenda eſt tabula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν) Alexandri Abonoteichitae oraculum petere hiſce videtur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ θύλην ἐπιστῆσαι) Pro θύλην, quae vox eſt nihili, manifeſtum eſt debere legi στήλην. Sed interpres, qui ſtatuam vertit, neſcio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero ſit *ſtatuo*, tamen ſtatua Latinis dicitur Graece ἄγαλμα, ἀνδριὰς, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cippus* debebat verti. PALM.

ead. l. 14. ΖΕΥΣ.) Delevi ſupra Iovis nomen, quod in omnibus libris noſtris ante τοῦτο reperiebatur, & hic ſuo loco repoſui ante Δικαιότατον. Decretum autem Momus legerat, quod obſervare omiſeram. Iſque adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. SOLAN.

Pag. 194. *l.* 8. Νομίζουσιν) Sequebantur in ed. *Iunt. Ald. Fl. Fr. H.* & *B.* 1. ac 2. (non in *P. S.* & *Amſt.*) duo Dialogi inſcripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iiſdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν θεῶν· quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam ſuo loco inſertus eſt Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. *l.* 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chryſoſtomus, vir plane ſanctus & incomparabilis, non veritus eſt eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus eſt, inſerere. COGN. Suppoſititium credo: gravior enim eſt, nec ludentis Luciani. SOLAN.

ead. l. 4. Κόμην) Diſerte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum ſcriptorum morem id factum cenſeo, apud quos ἐν χρῷ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuiſſe certiſſimum eſt, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diſerte dicuntur, aut innuuntur κομᾷν, c. 16 & 20. Nihil igitur reſtat, niſi ut moneam, opus eſſe ſuppoſititium, de quo non multum laborandum eſt. De aliis Luciani ipſius locis quid dixerim, vide ad Περ. c. 15. SOLAN.

ibid. Χιτῶνα) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῄει. Philoſophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & ſuperariam (verbis utor Salmaſii ad Tertull. de pallio p. 70) habere conſueverant. Cynici ſolam interulam, inquit, unde ἀχίτωνες. Vid. fin.

huius Dial. ubi plerique Dii *ἀχίτωνες* pingi dicuntur. *Non ſemper veteres Graeci calceati erant*, inquit Caſaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) *ut hodie nos ſumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας uſus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit eſſe diſcalceatos, ut refert Xenophon in eorum Politia. Athenienſes quoque, paulo qui eſſent in ratione vitae adſtrictiores aut ſeveriores, non niſi neceſſario tempore, ad vitandum ſcilicet frigus aut itinerum aſperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: &, ait idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαίαις tantum ἡμέραις calceos induiſſe. Oppianus etiam in venatoris inſtitutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὁδεύειν Κείνους τοῖσιν ἴχνη μέλεται, δυσδερκέα θηρῶν. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἁρμόδιον ἀνυποδησία· πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γάρ πως ἐγγὺς τὸ ὑποδεδέσθαι τῷ δεδέσθαι. Nota eſt & Romani Catonis ἀνυποδησία· item Neronis; vide Suet. c. 51.* — Haec & plura Caſaubonus. Xen. *ἀπομν.* 1, — *τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς.* Ariſtoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. *ἀνυποδητεῖς:* in Nub. tamen eſt *ἀνυπόδητος.* SOLAN.

ibid. Γυμνόδερκῃ) An *γυμνοδερμῇ*, a *γυμνοδερμοῦμαι*, i. e. cute nuda ſum? GUYET. Idem rurſus ad verbum Menag. REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando ſecutus ſum. GESN.

ead. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16 f. *ἀνυποδητεῖν* iterum ſic ſcribitur in omnibus, penult. longa. Item *ἀνυπόδητος* c. 13, ac ſaepe. Licet & interdum *ἀνυπόδετος.* REITZ.

ead. l. 6. Τοῖς ἐναντίοις) Locus mendoſus videtur: vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque deſidero: nam recte *διαχρήσασθαι* cum accuſat. conſtruitur; vid. Herodian. plurib. locis; atque *interficio* ſignificat. Verte igitur: *tu corpus contrariis rebus enecas*, i. e. *crucias duriter habendo*, non vero ut vulgo homines ſolent. REITZ.

ead. l. 8. Ξηροῦ) I. e. *ἀστρώτου*, *ſine ſtrato.* GUYET.

ead. l. 9. Ἄσην) Ἄσιν. GUYET. Fruſtra. Nam vulgatum praeſtat, nec *luto* etiam conſperſum requiritur pallium, ſed *ἄσῃ faſtidium*, hic *ſqualorem* luctui proprium ſignificat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον) An *παμπόλλην*; GUYET. Ne credas, lector, qui ſcis compoſita Atticis communia. Aelian. IV, 8, *παμπόλλους μυριάδας.* REITZ.

Pag. 196. *l.* 1. Παρέχον) Forſ. *παρέχοι*, adiecerat Geſnerus. Idem habet Guyet. in nott. Mſſ. quas ille non vidit.

Tanto veriſimilius fit, utrumque recte coniicere. Reitz.

ead. l. 15. Τί τὸ ἐνδεὲς) Non aſſequitur Latinus ſermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci. Ἐνδεὴς apud Graecos & hominis epitheton eſt, cui aliquid deeſt, quo aegre caret, & rei, quae ſic deeſt. Obiicitur Cynico, vivere illum in *defectu*, h. e. in ſumma inopia: ille rogat, quid eſt igitur *deficiens* &c. Gesn.

Pag. 197. *l.* 11. Οὐχὶ σκέπης) Σκέπη legendum videtur. Guyet. Minime: nam connectendum cum ſeq. χάριν & εἵνεκα, quod ab eadem perſona ſtatim additur. Reitz.

Pag. 198. *l.* 2. Εἵνεκα) Non itaque poëticum eſt εἵνεκα. Habuimus id crebro apud Noſtrum, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἵνεκα. Reitz.

ead. l. 6. Μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;) Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in pleriſque fit, ſine interrogatione, aut poſt μάθοις mora. Solae *B.* 2. & *P.* hoc obſervarunt, quamvis recte verterit Thom. Morus. Solan.

ead. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) Vulgatum εἰ χεῖρον nihili eſſe; bene etiam ſenſerat Geſnerus, qui pro οὐδ' εἰ reſcripſerat οὐδέ. At cum L. & *Fl.* οὐδὲν habeant, quod veriſſimum, quodque mox repetitur, in οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον, omnium noſtrorum librorum conſenſu, nihil haeſitavi in hoc recipiendo. Cumque *Fl.* οὐδέν cum ſpiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum οὐδ' εἰ hinc natum eſſe. Reitz.

Pag. 199. *l.* 10. Οὐδὲ τρέφεσθαί γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοὐμὸν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὔρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο) Hiulca ſunt haec ultima, ſed facile patet, quid interciderit; nimirum εἴη, idque proclive fuit ob affiniſſimam ſequentem voculam. Lege igitur, Οὐδὲ εὔρωστον εἴη, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, *ſed nec propterea corpus meum videtur peius nutriri, quod nutritur ab rebus vilibus.* (Id vero manifeſtum eſſe, reſpondet Lucianus) *Neque bene firmum foret, ſi male nutriretur.* Iens.

ead. l. 13. Οὐδὲ εὔρωστον) Geſnerus etiam adleverat: ſupple εἴη. Lubens id adderem, ſicubi invenirem. Iam poterit ſubaudiri, donec id inveniamus. At quidni aeque intelligeretur, ac paulo ſupra hoc capite, εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον, pro εἴη καὶ ἀσθενέστερον. Reitz.

Pag. 202. *l.* 1. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων) Benedictus, *pauciſque, ut nu-*

triatur, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione ſecutus eſt auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite conſiderantem. Certe res ipſa non patitur, ut in his ſit iuſta oppoſitio; nec ſi vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea ſic culpari poteſt, ut hic poſtea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici maſculine; ſunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *pauciſque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis,* ſi multa deglutierit, *futurum ſit ut enecetur.* GRON.

Pag. 204. *l.* 11. Ἐριφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. *l.* 8. Καίτοι ῥᾴδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chryſoſtomus in Diog. ſeu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. Εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag 206. *l.* 4. Μὴ) Edd. pleraeque καὶ μή. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inſpecta *Fl.* ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis eſt νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, ſed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Ariſtid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. Sed Solano aſſentior hic mutandum; aut ſaltem negative vertendum. REITZ. Aſſentior Solano ipſe quoque. Sed illud *recte ſane,* quod in verſione poſui, ita intelligebam, *recte ſane utuntur:* quod, ſi rem ipſam ſpectes, eandem vim habet, ac poſuiſſem, *non per Iovem.* GESN. *in Addend.*

Pag. 207. *l.* 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen eſſe Cynicorum, quem ſibi imitandum Herculiſci novi ſumſerint. Pluſcula ſunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago eſt in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius ſtatim fit mentio, ſplendidiſſime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυομένου, πάσης ἦρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἁπάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a ſcribendi compendio in articulis pingendis uſitato, contra edd. Geſneri emendationem recepi. Etſi enim vulgatum ſatis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliiſque proprium eſſe, teſtimoniis haud eget. REITZ.

Pag. 208. *l.* 4. Ἢ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιϊέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, moleſtias, pericula, non reddere per ſe aliquem miſerum & egentem, utitur exemplo Herculis, qui nudus, pellem modo indutus, peragrarit terrarum orbem, monſtra domuerit, omnibuſque ſuperior fuerit. *At*, inquit Cynicus, *non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miſer, quippe qui alios miſeria liberavit. An vero*, pergit, *tu putas, eum, qui talis erat, eguiſſe ſtratis & calceis, ac ob illud circumerraſſe?* Sed Graeca ſunt ſoloeciſmo inquinata, σὺ δοκεῖς περιϊέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Poſſemus legere σοὶ δοκεῖ. Poſſemus minori mutatione, τοιοῦτον· nec dubito, quin ita ſcripſerit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non eſt: nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem ſermonem ab terſiſſimo ſcriptore ſperet? IENS. Περιϊέναι τοιοῦτον) Etſi περιϊέναι τοιοῦτος alio ſenſu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte ſtare demonſtravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia ſic ad praemiſſum σὺ pertineret, a quo cum neceſſario divellendum ac diſtinguendum ſit, non haeſitavi Florentinae ac Ienſio obſecundare. REITZ.

ead. l. 6. Τοιοῦτον) Secutus ſum *Fl.* In reliquis τοιοῦτος eſt. SOLAN.

Pag. 210. *l.* 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliiſque teſtimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἀναιδέστατον) Vox haec, ſi recte habet, ſenſu plane novo ſumitur. Non enim *inverecundum*, ut aſſolet, ſed *quod pudorem incutere valet*, hic neceſſario ſignificat. Sed ſanum eſſe locum, dubito. SOLAN. Neſcio, quid ſibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentiſſimum* notat; neque quid interpres, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum eſſe inter dictantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνηδίστατον ſuperlativo, quaſi gradus quarti ex ἀνήδιστος. Atque ſic interpretatus ſum interea. Niſi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναίδεστος eſt ἄμοιρος, ἄτιμος· quae ſi ſequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cuius minime participes eſſe velint homines luxurioſi. GESN. Forte ἀηδέστατον, vel ἀειδέστατον. I. I. WETST.

Pag. 211. *l.* 3. Κομᾶν) Dixi iam ſupra ad cap. 1, & ad Περ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τί ἂν δῴη τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος) Imperite verſum: *& quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat?* Debuit: *Quid daret quis pro viro*, (quanti aeſtimaret virum) *qui eundem cum cinaedis oleat odorem?* Vide, quae dixi in Ellipſi praepoſ. ἀντί. L. BOS. Vid. Lamb. Bos de Ellipſi praep. ἀντί. SOLAN.

Pag. 212. *l.* 8. Ὑμῖν δὲ) Al. ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgatum praeſtat, quod *I. P. S.* &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non ſemel haec verba inſpexi, & congruentem rei, qua de agitur, ſenſum in iis perſpicere conatus ſum. Sed fruſtra. Interpres vertit, *Atque haec ita cum ſint, iam nos in vitam veſtram traducere aequum cenſetis, noſtramque corrumpere, cum ſaepe male conſulta ſint, quae facitis, ipſique veſtris in negotiis minime circumſpecti ſitis.* Satis patet, interpretem non ſecutum eſſe vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte exſtante, cogitare fecit. Et, ecce, ſic dederunt Florentini, Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν· αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta ſcripturae diverſitas nata ſit, non divino. Alium haud dubie Aldus, (quem ſecuti ſunt editores reliqui) quam Florentini, expreſſit Codicem. Sed nec Florentina ſcriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Voſne, qui luxu eſtis perditi, multiſque morbi ac infirmitatis generibus ſaepe affecti, aequum cenſetis, nos Cynicos componere nos ad veſtram vivendi rationem; vos, inquam, qui ſaepe de iis, quae nos agimus, ſecus cogitatis, rerum veſtrarum conditionem ipſi non habentes perſpectam & exploratam?* Nam & per interrogationem haec prolata eſſe, nullus dubito. IENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν) Sic *Fl.* niſi quod L. & Ienſii coniecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων ſcribere iubentium, ſecutus ſum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adſcripſit ἴσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba ſic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων) Florentinam lectionem interpretatus ſum, quae ſola ſententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων ſervandum eſt, quod ad ἡμῶν re-

fertur in τὰ ἡμέτερα deliteſcens. Μετατίθεσθαι autem media, id eſt, reciproca ſignificatione accipio, de his, qui ſua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19, μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴπερ ἔξεστι· & IV, 4, 14, νόμους, οὕσγε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθωνται. Plutarchus de diſcr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατάρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἶτα παραχωροῦντας ὡς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾷστα πρὸς τοὐναντίον. Lucian. Iov. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευομένοις) An βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 213. *l.* 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) *Interdum aliud quidpiam huiuſmodi vos auferre videtur.* Mſ. non male ἐκφέρειν δύναται, *vos auferre poteſt.* Sed illud etiam tolerari poteſt. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμεῖς γε) Cum *P.* haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus inveni, excepta *B.* 2. quae prius γε recte omiſit: hanc ergo expreſſi. REITZ.

Pag. 214. *l.* 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in *V.* 2. abeſt οὐ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omiſſum videtur, ut bene admonuit I. I. Wetſten. vel id pro ἀνθρώπων ſubſtituendum eſt. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. *l.* 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum eſſe Luciani, quoniam, inquiunt, nihil habeat ſalis: ſed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum exploraſſe. Eſt enim mire fabricatus propter varias texturae ſignificationes. De quibus copioſe Ammonius, qui Dialogi huius ſufficiens interpres eſſe poterit. Dialogi ſequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipſe Lucianus hoc teſtatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem ſententia eſt & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego ſane non auſim affirmare Luciani eſſe. Nimis enim, nimis frequenter iiſdem alibi utitur, quae hic ſoloeciſmi damnantur. Im-

mo dimidia ſaltem pars eorum falſo ſoloeciſmi accuſantur; quippe quae & alii probati auctores, Atticiſmi non rudes, adhibuere, quod recte etiam ſenſit Duker. quem allego ad § 7, v. τεθνήξει, quodque pluribus poſt Graevium oſtenderem, niſi notarum iam eſſet tantum, ut copioſo eſſe non liceat. Si tamen Lucianus auctor eſt, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non ſollicite ὑπεραττικίζειν neceſſe duxerit. Reitz. Hic Dialogus inter eos eſt, quos nulla lingua alia expreſſerit, cum lepos omnis ſit in quadam verborum imparilitate, perturbatione & miſcela, quam, ſententia verborum ſalva, raro licet tranſferre in ſermonem alium. Quo itaque magis ſtudeas exprimere omnia, tanto magis inſulſus fatuuſque his, qui comparare Graeca non poſſunt, evadas neceſſe eſt. Haec itaque, quam non ſine moleſtia & pudore quodam damus, interpretatio non poteſt iuvare niſi eos, qui de ſingulorum verborum ſenſu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos ſoloeciſmos deduci. Ne quis, Graece qui plane neſciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus ſit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc ſola commodandi quibuſdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium condemnet. Expreſſi autem in illis, quae ſtribliginem habent, locutionibus, naturalem ſingulorum verborum ſignificationem, ſive eam contextus admittat, quo facto ſoloeciſmus non apparet Latine tantum ſcientibus, ſive minus, ubi deinde laborat ſententia, quam utcunque poſitis in parentheſi verbis explicare ſtudui. Gesn.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα) Σολοικισμὸς ab antiquis Latinis vocabatur *ſtribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen uſurpat; Plutarchus ſaepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici eſſent, & habitarent *Solis* Ciliciae urbe, τὴν εὐγενῆ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν, ut Euſtathius loquitur in Dionyſ. de ſitu orbis. Leed.

Pag. 217. *l.* 6. Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Hoc eſt, *modo ſoloeciſſabo.* Quae locutio iam ſoloeciſmo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, ſed aut cum praeſenti, aut praeterito. Ἄρτι ἥξω, inquit Thomas Magiſter, οὐκ εἴπῃς, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικόμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἥξω μηδέποτε εἴπῃς ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρῳχημένου, ἄρτι ἥκω,

καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Ubi male doctiſſimus interpres Ioannes Nunneſius, ἄρτι ἥξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam.* Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni.* Quibus ſignificant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere ſoloeciſmo, ceterum praeterito & praeſenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampridem enim ſoloeciſſare geſtio;* quippe qui putarit, σολοικιῶ hic deſiderantis vim habere, & eſſe praeſentis temporis, cum a themate σολοικίζω ſit futurum Atticum. Secundam huius futuri σολοικιεῖς infra videbis, dum in verbo διέφθορας referemus Moſchopuli verba. Idem male credidit, ἄρτι non poſſe iungi praeſenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι πεποίηκα ſcribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praeſenti iungi. Alioqui parum Attice dixiſſet Plato in Critone ἄρτι δὲ ἥκεις ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογύου ſignificare, hoc eſt, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit, ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὅ ἐστι ταυτόν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δή. Proinde αὐτίκα μάλα σολοικιῶ dicendum. Sic & *modo* futuro iunctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo, ut apparetur dicam, atque huc renuntio.* Utriuſque exemplum habes apud Ariſtophanem. In Avibus: οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγώ· καὶ τοὔνομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμην. Idem in Pace: Ἴθι νῦν ἄκουσον οἷον ἄρτι μ᾽ ἤρετο. Euſtathius ad Iliad. A, p. 75, male putavit ἤδη δὲ σολοικιῶ hic legi. Τὸ δὲ ἤδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρῳχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἤδη γάρ ποτε ἐγώ· καὶ τῷ δ᾽ ἤδη δύο γενεαὶ ἔφθιντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἤδη γάρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστί. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσκεσθαι, ὡς τὸ ἤδη λοίγια ἔργα τάδ᾽ ἔσσεται. εἰ δέ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, ὄντως δή. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὀρθὸν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιάνειον σολοικισμὸν, τὸν λέγοντα ἤδη σολοικιῶ· qui locus etiam a Suida refertur, ſed ab interprete Latino male ille Suidae locus verſus eſt & intellectus. Recte Matthaeus IX, 18, ἄρτι ἐτελεύτησε, modo defuncta eſt, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum:* quae & ipſa futurum reſpuunt. Sueton. Auguſt. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Octaviae ſororis ſuae filio tantum quod pueritiam egreſſo, deinde,*

ut is obiit, M. Agrippae nuptum dedit. Idem 94: *Vectores nautaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6: *Nero natus eſt Antii* &c. *XVIII Kalendas Ianuarias, tantum quod exoriente ſole.* Veſpaſ. c. 4. Cic. XV ad Atticum Ep. 13: *Haec cum ſcriberem, tantum quod exiſtimabam ad te orationem eſſe perlatam.* GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Euſtath. p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE. I. e. ad Iliad. A, 260; ubi docet, ἤδη tribus temporibus iungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἤδη, ſed de ἄρτι agit, adeoque lapſus memoria Euſtath. REITZ.

ead. l. 11. Παίζεις ἔχων) Nihil varietatis deſidero: eſt enim pleonaſmus uſitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et ſupra ad Aſin. c. 20. REITZ.

ead. l. 13. Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic *Fl.* & *B.* 2. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. Ἃ μὲν οἶσθ', ἃ δὲ οὐκ οἶσθα) Hunc locum exponit Thomas Magiſter: Ἃ μὲν ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος· Ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι· Διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index eſt. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magiſtro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipſo uſum, quod in Pſeudoſophiſta ſuo damnat. Nec reſpuunt alii. Herodianus in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν· & in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐνεπίμπρασαν. Ioſephus: οὓς μὲν πατρῷα φιλία προσῆγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo ſexto: οὓς μὲν ἐτίτρωσκον, οὓς δὲ παρέλυον αἰεί τι πρὸς τὴν χρείαν ἀναγκαίων. Apoſtolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. GRAEV. Verum eſt, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν συνέτριψε, τὰ δ' ἔκαυσεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum uſurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonſtravi. Reitz.

Pag. 218. *l.* 6. Ὄφελον δυνήσῃ) Hic rurſus Thomas: Ὄφελον ἀντὶ τοῦ εἴθε ὅπερ ἀεὶ εὐκτικῷ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὥς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Παρεληλυθότι δὲ ὥς τὸ παρὰ Θεολόγῳ· ὄφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία. καὶ ἀπαρεμφάτῳ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἴθε ἔμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὄφελον· quo ſignificat, ὄφελον ſemper cum optativo iungi, quando ſignificet utinam, & ponatur pro εἴθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praeſertim cum pro εἴθε ἔμελλον accipiatur. Vide & Moſchopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνήσῃ ſoloeciſmum: hic enim coniunctivo coniungitur. Graev. In Epiſt. ad Gal. V, v. 12, ὄφελον ἀποκόψονται· & ſic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾅδῃ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Pſalm. CXVIII, 5. Apud Ariſtoph. ac Demoſth. vero ὤφελον, ὤφελες, verbi figura potius uſitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iunctum. Ὡς ὄφελον Homerus iungit, & cum praeſ. infin. conſtruit. Vid. Odyſſ. Α, 217, Δ, 97 &c. Reitz.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Geſn. hic & deinceps perſonam *Soph.* quae in edd. non comparet, loquentem inducat, rationem non addidit. Iure quidem id ſuo videtur feciſſe, quod inſcriptio *Pſeudoſophiſtae* id ſuadeat, & editores priſcos pro arbitrio quoque *Soloec.* perſonam ubique inſeruiſſe credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas deſignarit; vel in Codd. ſpatia tantum vacua relicta ſint. Ego vero nomina in Graecis ſervaram, qualia inveni in *P.* Nam in *I.* ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & interdum Σολοικιστὴς integre. Vid. Lect. var. ad init. Sed operae ſponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Geſner. ſic voluit. Reitz.

ead. l. 13. Ὅλους ἀρτιγενείους) I. e. *omnes pubeſcentes*, cum ἀρτιγεννήτους *nuper natos*, ſive *recentes* dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτήν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· pro quo alibi νεογνὸν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis eſſet, fertur etiam teſtudinem, id eſt, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: Καὶ χέ-

λυς ἧτ' ὀλίγη, τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ Ἑρμείας ἐτόρνησεν. Ubi recte vertit Cicero:

Inde fides leviter poſita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδυονύσως *in fimis fabricatus*. Appianus in Libyca hiſtoria: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ' ἑαυτὸν ἀρτιγενείους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi ἀρτιγεννήτους non potuiſſet dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενείους) *Adultos*, qui nuper barbam emiſerunt. GUYET.

Pag. 219. *l.* 1. Ἐγὼ δέ σε) Ex *B.* 2. & *A.* eſt illud σε. In reliquis deeſt. SOLAN.

ead. l. 5. Μέγα οὖν ἆθλον κατέπραξας ἂν) Hic μέγαν ἆθλον dicendum fuit, maſculino genere. Proprie igitur Lucianus, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugitivis, τρισκαιδέκατον γοῦν ἆθλον οἷον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἆθλον εἴση ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἆθλον, ut praemium ſignificet. Idem in Gymnaſiis recte τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnalibus, καὶ ἆθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα. Quod autem Lucianus ἆθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in ſecundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἆθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα, ἐπίχειρα, ἔπαθλα & νικητήρια idem ſignificant propemodum. Demoſthenes in epiſtola ad Athenienſes de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius, ἆθλος, inquit, & ἆθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Paria his ſcribunt Moſchopulus & Thucydidis interpres ἀνώνυμος Ἆθλον, inquit Moſchopulus, τὸ βραβεῖον, ἆθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

ead. l. 13. Συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσειας) *Intellexiſſes utique, ſiquidem voluiſſes.* Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inuſitate, pro quo Atticus dixiſſet συνῆκας αν. Medius ſcilicet aoriſtus pro activo. Micyllus tamen συνήσω putavit eſſe futuri activi primam perſonam, & in εἴπερ θελήσειας verbo optandi modo iuncto ſoloeciſmum eſſe. Forte non male. Nam εἴπερ indicativo iunctum omnino uſitatius eſt. GRAEV. Micylli rationem interpretando ſecutus ſum. Excitat Lycinus Soloeciſten, ut, quandoquidem male ſequatur praeeuntem, id eſt, ſoloeciſmos a ſe commiſſos non ſentiat; ipſe permutatis vicibus iam praecedere velit, hoc eſt, vitioſe aliquid

dicere, a ſe, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipſo fallit per illud εἴπερ ἐθελήσειας, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν ſoloecum pronuntiat Scholiaſtes, qui ipſe quoque de futuro intelligit. GESN.

Pag. 220. *l.* 3. Κακῶν) Κακόν. GUYET. Bene: nam etſi κακῶν redolet Graeciſmum uſitatiſſimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis, quia auctoritas accedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ) De hoc accuſativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγὼν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν· Ἀπόλωλα, τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγός. Ὥσπερ γὰρ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φασι νεὼν, καὶ λαὸν λεὼν, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγὼν ἑνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαστική·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγὼν ἡ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη, λαγὼ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγὼ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξυτονεῖν τὴν λέξιν. ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἵλωτας ποιήσας, εἶτά ἐστι τὸ μὲν Ἰακὸν λαγός.

Λαγὸν ταράξας πείθει τὸν θαλάσσιον.

Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τὸ μέν τοι ἤπτωκα λαγωὸν, εἰ μέν ἐστιν Ἰωνικὸν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικὸν τὸ ο. *Tryphon inquit: Ariſtophanes in Danaidibus* τὸν λαγὼν *accuſandi caſu acuto notavit accentu, addita* ν *litera. Sic pedicis ſolutum fortaſſis leporem nobiſcum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quiſquam adſpiciet. Xenophon libro de venatione* λαγῶ *dixit abſque* ν, *accentu circumflexo. Nos enim* λαγὸς *nominandi caſu dicimus, & accuſandi caſu* λαγὸν, *veluti* ναὸν, λαὸν, *quod Athenienſes* λαγὼν, νεὼν, λεὼν, *cum* ω. *Accuſativo ſingulari* λαγὸν *reſpondet*

apud Sophoclem in Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγοί· Grues, cornices, noctuae, milvi, lepores. Accuſativo vero ſingulari λαγὼν pluralis nominativus λαγὼ ſcriptus per ω apud Eupolidem in Aſſentatoribus: ubi aderant raiae, lepores & feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam ſyllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda eſt, quandoquidem quae vocabula in ος finiunt, etiamſi ab Atticis in ω mutentur, retinent tamen eundem accentum, ut ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. Sic Herodotus videlicet uſus eſt hoc nomine, ſic Epicharmus, & qui Eilotas compoſuit. Ionicum eſt λαγός. Ut λαγὸν, id eſt, leporem turbatum ferit. Et λαγὸν (h. e. leporem) marinum edit. Λαγὼς quidem cum ω Atticum eſt, quamvis & interdum Attici λαγὸς per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγοί. Quod vero dicunt πτῶκα λαγωὸν, id eſt, timidum leporem, ſi Ionicum eſt, redundat ω, ſin Atticum, redundat ο. Ex quo loco diſcimus, Atticos dixiſſe λαγὼν in quarto caſu, non λαγὼ, ut hic Lucianus: qui & de Domo ſua, ἀνέχων τὸν λαγών. Herodotus, λαγὼν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγὼν κύρῳ. Idem in Polyhymnia, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγών. Herodotus in Thalia etiam λαγωὼς dixit, & in Melpomene λαγὸν in accuſativo. Quod autem Athenaeus recte obſervavit, Xenophontem τὸν λαγὼ dixiſſe, docent loca ſubiecta ex venatione: ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ὦσι τὸν λαγώ. Ibidem: ἐστὶ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ εὑρίσκειν τὸν λαγὼ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo inſtitutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγώ. Et in ſecundo: ἀετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἴσιος ὡς κατεῖδε τὸν λαγώ. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, ſi Athenaeo credimus. Videtur etiam Lucianus in θεῖν pro θέειν ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in ἀντιῤῥητικῷ, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιθέειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum invectiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς θέειν βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἆρα παρῆξαι, lege ex Mſ. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, poſtquam hae notae typis fuerunt deſcriptae, ἆρα παρῆξεν, *ſane praeteriit.* GRAEV. Eruditiſſimo amico meo I. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, niſi Atticae dictionis & elegantiae gnariſſimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac praecipue tironibus obſcurum, ea politarum animadverſionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, ſe multas Atticae locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum ſummo deſiderio exſpectet ſimi-

les, quorum ſalivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis; foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, ſe prae denſiſſimis iiſque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iiſdem carere) videtur Lucianus etiam in ϑεῖν pro ϑέειν, ὑποσολοικίζειν. Saepe tamen idem Noſter hoc verbo tam ſimplici, quam compoſito, ita utitur. Sic in Quom. Hiſt. c. 57, καί τοι ποιητὴς ὢν (Ὅμηρος) παραϑεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν. In Amoribus c. 41, καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond. cap. 24 poſt med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω. Demoſthenes I contra Philipp. συμπαραθεῖτε ἄνω καὶ κάτω· niſi quis malit (ita certe ego ſuſpicor) & hic συμπεριθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπαραθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi ſumitur) *pone ſequi, comitari*: ap. Demoſthenem vero, quemadmodum & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur ſenſus τοῦ *una circumferri, circumagi, circumcurrere.* Ita enim ad Athenienſes ſuos orator, *Vos ſi Philippum audieritis agere in Cherſoneſo, illuc decernite auxilia; ſi in Pylis, illuc; ſicubi alibi, una cum eo circumferamini ſurſum, deorſum.* Porro & ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω. Ita & διαθεῖν idem in Amoribus c. 53 poſt med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis ipſum ϑεῖν, per contractionem etiam ab Atticis uſurpatum, deſideret; ipſe Lucianus in Pſeudomanti cap. 14 pr. εἶτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεώ. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ ϑεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19, ϑεῖ φέρων· in Bis Accuſato c. 1 med. εἰς Κολοφῶνα ϑεῖ. Sed & Ariſtophanes ita in Veſpis pag. 458 ed. Genev. Ἀλλὰ ϑοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία Θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Comici huius Scholiaſten in Ἐκκλησ. v. 109, Ὅπου ἀργύριον ᾖ, πάντα ϑεῖ κἀλαύνεται. Sic enim emendatius hoc proverbium legi iubet illic Bizetus. Non tamen haec a me prolata ſunt exempla, ubi ϑέειν, eiuſque compoſita per contractionem uſurpantur, quaſi contendere velim, tantum per contractionem uſurpata haec reperiri; ſed ut pateat, promiſcuum haec verba apud Graecos, eoſque Atticos, habere uſum. Certe Xenophon in una eademque periodo duplicem huius verbi uſum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de Aſſyriorum rege I Κυροπαιδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὴ βοη-

θοῖεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας· τοὺς δ' ἐπιτηδείους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. IENS.

ibid. Μεθῆκα) Dictionis huius in eo pravitas ſita eſt, quod cum μεθῆκα dixiſſet, θεῖν addit, quod ſenſum perturbat, & alio pervertit: eſt enim μεθῆκα λαγὼ, non ut vulgo vertitur, *leporem ſivi*, aut *permiſi*, quod ſane optime θεῖν admittit; ſed *leporem e manibus elabi ſivi*, quod additamentum θεῖν reſpuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna copia unico ero contentus. Soph. in Aiace (apud Conſtantinum) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem poëtam tamen ſcriptum eſt, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θανεῖν. Grot. pag. 59 Flor. SOLAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ) Hic λαγοὶ dixiſſet Sophocles, ut vidimus ſupra. Licet Pauſanias λαγὼ δὲ καὶ ἔλαφοι, & οἱ λαγώ εἰσι λευκοί· & Xenophon etiam λαγὼ dixit in primo inſtitutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγειν αἱροῦνται οἱ λαγὼ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ. Quae male ſic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur: Hic caſſes viſu difficiles tetendiſſes, quo in vehementi curſu ipſe ſe ipſum incidens convinciret.* Sed quis haec intelligit? Verte: *Quaeque ad loca lepores fugere inſtiterint, in eis latentia retia intendebas, ut rapido curſu ipſe ſe in retia indueret.* Dicimus enim φεύγειν αἱροῦμαι, pro fugam adorno, meditor. GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας) *Corruptus es*, vel *periiſti*, paſſive; cum tamen hoc verbum proprie *perdidiſti* ſignificet. Sic ſane docuit Moſchopulus: διέφθορος ἦθος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις· διέφθορος τὸν ὅρκον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορώς. Ὅμηρος· φρένας ἠλὲ διέφθορας, (id eſt, διεφθάρης τὰς σεαυτοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορὸς αἷμ' εἴπεις ἀτεχνῶς σολοικιεῖς. Phrynichus: Διεφθορὸς αἷμα τῶν ἀμαθῶν τινες ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem omnia. Non ſatis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Politicis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in praeceptis valetudinis: Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα καὶ χολὴν τινεῖ. Idem in libello εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Διεφθορόσι τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocione: Ἡ Κάτωνος ἀργαιοτροπία ἐπιγενομένη βίοις διεφθορόσι. Ioſephus V Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἤδη, *corruptum lac.* Syneſius: Ἢν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν,

niſi iudicent, qui corruptis ſunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magiſtrum, qui in diverſa eſt ſententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὼς τὸ σῶμα. ἅπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἦ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἴη διεφθαρκώς. Ioſeph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένος, id eſt, captus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν αὐτῷ διεφθορότα, paſſive. Utraque ſignificatione utitur Philoſtratus. In Critia: Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνῃ ὁμιλίας διεφθορέναι αὐτὸν, id eſt, corruptum eſſe. Idem in Scopeliano: ἐκέλευσε τούτους λίθοις βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτῷ τὸν υἱὸν, *iuſſit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod ſibi filium perdidiſſent.* Idem in Polemone: φοράδην δὲ ἐσεφοίτα διεφθορότων ἤδη αὐτῷ τῶν ἄρθρων. Et in eodem: ὄνομα δὲ τῷ μειρακίῳ Οὔαρος, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ᾀσμάτων· quod active & paſſive poteſt accipi, *audiens corruptas cantilenas, aut corrumpentes.* GRAEV.

Pag. 221. *l.* 1. Οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινὰ) Eundem habet intellectum, quem his verbis expreſſit Ammonius: διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινὰ & τὸν ἕτερον idem ſignificet. Nimirum διέφθορε cum activum proprie ſit, exigere poſt ſe accuſativum. Interpres τὸ τινὰ putat referendum ad λαγώ. GRAEV. Haec verba non interpretatus ſum, quod e Scholio irrepſiſſe arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo inſit ſtribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intranſitive poſitum ſit, abſque caſu accuſativo, contra uſum Atticorum. Parum obtemperatum hic eſſe Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, ſatis oſtendunt. GESN.

ead. l. 5. Ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων) Hoc eſt, *nutrices lactentium*, ut ſoloeciſmo ſoloeciſmum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moſchopulum, quorum haec ſunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἃ ἔτεκε, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, *lactat mulier quos peperit, & lactent nati abſolute.* Attice igitur Aelianus XIII, 1, Ἡσθεῖσα τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτὸ, *delectata infante ubera ei praebuit.* Et Philoſtratus Sophiſta in Imaginibus, λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν ἃ ἔτε-

κε. Et Lyſias, ἐπειδὴ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, *ex ore infantium & lactentium.* Nec illud male in ſacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στεῖραι, καὶ κοιλίαι αἳ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani praeceptum vero facit: Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem ſecutus Luciani in Antiocho. Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον, de Hippocentauro agens, pullorum inſtar ſugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὤφθησαν τὸ θήριον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδισίων τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παιδία γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἔγωγε συμβουλεύσαιμι ἂν εἰ κυήσειεν ἡ θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lyſias in ſupra poſito exemplo. Interpres hic a vero longiſſime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει) Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὔξομαι. Et ſane apud idoneos auctores, Ariſtotelem, Theophraſtum, Platonem, Demoſthenem, Iſocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philoſtratum, Lucianum, verbum αὐξάνω in notione paſſiva, ut loquuntur, nuſquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timaeo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζῶα καὶ γεννᾶτε, τροφήν τε διδόντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantiſſime vertit in libro de univerſo, ut omnia: *Quorum vobis initium ſtatuſque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & conſumtos ſinu recipiatis.* Sed pro *ſtatus* in hoc loco legendum eſt *ſatus.* Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, ſed originem & cauſas originum. Et ſic legendum eſſe, ex Graeco ſatis conſtat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero *ſatus* vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 2 paulo ante: *Sic igitur, ut ab his tra-*

ditum eſt, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum ſalaciamque Coeli ſatu, Terraeque conceptu, generatos editoſque memoremus. Ibid. *Haec vos, qui Deorum ſatu orti eſtis, attendite.* Tuſcul. quaeſt. lib. II: *Cultura animi Philoſophia eſt, quae extrahit vitia radicitus, & praeparat animos ad ſatus accipiendos.* Idem de ſenectute: *Quid ego vitium ortus, ſatus, incrementa commemorem?* Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, αὐξάνειν δ᾽ οἴκους. Nam illud Euripidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτ᾽ αὐξάνειν πόλει, alibi apud eundem legitur caſtigatius, αὔξειν ἐν πόλει. Eſt tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ᾽ αὐξάνουσ᾽ ἄνευ δίκης. Et in illo Zoroaſtri: μὴ σύγε αὔξανε τὴν εἱμαρμένην. Syneſius περὶ φαλάκρας paſſive dixit: ὅτι τρίχες κᾂν τοῖς ζῶσίν ἐστι νεκρὸν, ἀλλ᾽ ὅτι τεθνεώτων αὔξουσι, id eſt, creſcunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν κᾂν αὐξήσειεν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξωλεστάτων κατάλογον. Syneſius idem περὶ προνοίας· αὔξειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον καὶ ἔῤῥειν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Trachiniis, Τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τόδ᾽ αὔξει βιότου πολύπονον, id eſt, *Herculem alit & auget induſtria*, interpres Graecus ita interpretatur, αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔξεται. Condonandum autem eſt reverentiae ſacrae ſcripturae, quae his ſuperſtitioſis Grammaticorum & Atticorum legibus ſemper ſoluta fuit. Magnus Eraſmus in illud Apoſtoli ſcribens quarti ad Epheſios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere ſignificationem, quam neutralem. Sed praeter ſuperius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controverſiam bis capitur active. Is eſt in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλὼς ἐπότισεν, ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς ηὔξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae ſubiiciemus, exemplis, paſſive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, & XIII, 19. Act. VI, 7, VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Coloſſ. II, 19, II Theſſ. I, 3. Petrus II Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Ioſephus in quarto antiquitatum: πολλῷ μᾶλλον αὔξειν καὶ φύεσθαι. Thomas Magiſter ſentiens cum Eccleſiaſticis ſcriptoribus diſſentit a Luciano, quem operae pretium eſt audire. Τὸ αὔξειν, inquit, ἐπὶ ἐνεργετικοῦ, οἷον αὔξει ὁ Ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου· Τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος θεραπεύειν, ταύτας αὔξειν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὔξει ἀν-

τὶ τοῦ αὔξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ηὔξησεν ἡ ἀρχή. αὐξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὔξησιν δέχεται καὶ αὐξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Οὔκουν ἔπειγε καὶ ἡ πατρὶς ηὐξάνετο. Hic docet, αὔξειν eſſe augere, facere ut aliquid creſcat; interdum tamen accipi pro creſcere, quod unico ex Ariſtide exemplo probat: αὐξάνειν vero accipi paſſive pro creſcere, quamvis etiam in illa notione legatur αὐξάνομαι. Haec quidem Thomae ſententia. Tu vero, quiſquis Atticus eſſe voles, active dicas αὔξω, & αὐξάνω, paſſive vero αὔξομαι & αὐξάνομαι, tametſi elegantiſſimus ſcriptor Ioſephus in ſecundo ἀρχαιολογίας paſſive dixerit, καὶ αὔξοντες τοῦ πάθους. Et eodem capite active: τὴν οἰκείαν αὔξουσιν εὐδαιμονίαν. Et in octavo ἁλώσεως rurſus paſſive: φιλία ἀπὸ τούτων ηὔξησε. Nec nobis obſtare debet unius Ariſtidis exemplum a Thoma adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 12. Προσθῆναι) Lege προσθεῖναι. Et confer Schol. ſequens, in quo refelluntur, quae hic prave obſervata erant. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 13. Σολοικισμὸς) Novum incipere hoc Scholium exiſtimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. *l.* 1. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν) Pro μὴ λέγε. Lucianus in Amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς περαίνειν, pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus familiare, haud ſcio an barbarum in proſa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου) Quis hic Socrates, quis ille Mopſus? forte difficile dictu eſt. Socrates Grammaticus laudatur in Etymologico M. An *a Mopſo* patriam ſignat Mopſueſtiam, aut Mopſopiam? GESN.

ibid. Ὁ ἀπὸ Μόψου) Grammatici huiuſce nominis meminit auctor Etym. v. Εὔβοις. Hinc autem liquet, ſcriptum hunc Dialogum a Luciano, ſi genuinus ſit, poſt reditum ex Aegypto. Quaere apud Ionſium L. I de Hiſtor. Phil. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πηνίκα ἔξεισι) Hic ſoloeciſmus in hoc vertitur, quod πηνίκα poſuerit, pro *quando* vel *quo tempore*, cum Atticis ſignificet tantum *qua hora?* Docet Suidas: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα (leg. ἄρα, vid. Kuſteri Suidam, & Ariſtoph. Av. pag. 610) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρας γὰρ ἐζήταζον, οὐ καιρούς. Πηνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός; Τὸ δὲ ἀνταποδοτικὸν, ὁπηνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημ-

βρίαν. Τὸ δέ· Πηνίκα ἄττ' ἀπώλετο; οὐκ Ἀττικὸν, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ αττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινὰ σημαίνει, οὔτε τὸ ἅτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἁρμόζει τῷ ὁπηνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaſte Ariſtophanis, cuius haec ſunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non εὐκαίρως. Apud Suidam vero male legitur ἐζήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco reſtituta ſunt. Interpres vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus eſt vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. *quota eſt hora diei?*) *Horas enim ſic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egreſſus eſt? Quod vero huic reſpondet, eſt* ὁπηνίκα, (id eſt, *illa hora*) *paulo poſt meridiem. Illud vero:* Πηνίκα ἄττα ἀπώλετο, (*quando periit?*) *neque Atticum eſt, neque obſoletum, neque rectum. Eſt vero dictum pro* πότε δῆτα, *quando. Abundat autem illud* αττα. *Quia neque* τινὰ *ſignificat, neque* ἅτινα. *Nihil enim horum quadrat ad vocem* ὁπηνίκα. In eadem ſententia eſt Thomas Magiſter. Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνου· ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δέ τινος, πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὕρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ τὸ τηνικαῦτα καὶ τὸ τηνικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρωῒ ἔτι ἐστί; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. Πηνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὄρθρος βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· Μὴ αὔριον τηνικάδε οὐκέτι ᾖ ἀνθρώπων οὐδείς. Hunc Platonis locum imitatus eſt Ariſtides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὔριον κεῖσθαι τηνικάδε; id eſt, *cras hac hora.* Phrynichus fere eadem omnia. Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινός· πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς ἕωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἐρεῖς. Male Ioannes Nunneſius ὥρας exponit hic *horas anni*, & per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex ſubiecta reſponſione apud Phrynichum apparet, ſint capienda. Recte igitur Philoſtratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἤρετο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πηνίκα εἴη ὅτε τῆς σκηνῆς ἠλάθη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὖσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Et Ariſtophanes in Avibus, Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὁπηνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota eſt hora diei? Ea, paulo poſt meridiem. Pro *πότε* dixit Lucianus in Electro *πηνίκα*· *Ἀλλ' οἵγε κύκνοι πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄδουσιν.* Et in Timone, ac Ariſtophanes ibidem in loco ſupra allato. Graev. Eleganter idem vir cl. hic diſputat de uſu *τοῦ πηνίκα* apud Atticos; nimirum id certam ſpectare horam, ut ſi quis interroget, *πηνίκα ἔξεισι*; ſit *qua hora exibit?* & ſic recte Noſtrum dixiſſe in Gallo, *πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι.* Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, *Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν*; Hic *πηνίκα* eſt ſimpliciter *quando*, *πότε*. Similem ex Electro locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod Timon apud Noſtrum c. 4 f. rogat Iovem, *Ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα*; *Quando tandem erit*, inquit, *ut non amplius negligantur & contemnantur fulminis tui, quas iactas, vires?* Hic *πηνίκα* incertum aliquod tempus denotat. Sed in de Merc. Cond. [*ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον*] *πηνίκα* exponerem *qua diei hora?* licet verba videantur *ἀνακόλουθα*, neglecta nimirum ea, quae neceſſaria eſt, diſtinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convictu ſuo habeant oſtentationis cauſa homines philoſophos; *eos*, ait, *audiunt quidem illae; ſed quando?* iam quaſi ipſe ſibi reſpondet, *vel dum comuntur & adornantur, vel ſuper menſam.* Graeca ergo ita diſpones: *Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν· πηνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι* &c. Iens. Breve horarum ſpatium indicat *πηνίκα*, & ultra diem ipſum nunquam exſpatiatur: moras etiam aegre ferentis eſt. Solan.

ead. l. 7. *Ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα*) Hoc eſt, *acquieſco patriae legibus & conſuetudinibus*; cum proprie & Attice haec verba ſignificent, *habeo ſatis amplum patrimonium.* *Πατρῷα*, inquit Thomas, *τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθη.* Divus Baſilius contra foeneratores: *Ὕστερον καὶ τῶν πατρῴων ἐκστήσῃ*, *poſtmodum etiam cedes & everteris patrimonio.* Laërtius in Solone: *Ὁ τὰ πατρῷα κατεδηδοκώς.* Idem in Anaxagora: *Ὅς γε τὰ πατρῷα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις.* Lucianus in Dial. Meretric. *Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων.* Ammonius eadem omnia, niſi quod *πατρικοὶ φίλοι* & *ξένοι* cenſet dicendum, non *πατρῷοι*, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Ariſto-

phanis in Avibus, Ὧν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατρῷον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατρῴοις φίλοις. Et non longe poſt, τούς τε πατρῴους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο. Et Baſilius contra foeneratores, καί που καὶ πατρῴας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moſchopulus: πάτρια ἔθη τὰ τῆς πόλεως. πατρικὸς φίλος καὶ πατρῷος κλῆρος. Operae pretium eſt, & Pollucem, qui inter haec nullum facit diſcrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτῆσις πατρῷα, πατρικὴ, πάτριος, προγονική. καὶ ἱερὰ πατρῷα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomae & Moſchopulo conſentit; vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθη ſcribendum eſſe dicunt, notandum eſt, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia eſſe eo ſenſu apud auctores idoneos, praeſertim apud Heliodorum Epiſcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Ioſephus, ἐξέβαινε τῶν πατρῴων ἐθῶν, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel ſi quis vivo adhuc patre dixerit, ſe ſatis amplum habere patrimonium, non effugiet ſoloeciſmum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, abuſus eſt pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Caeſare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρῴων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινὸς, ἐκστῆναι, *ac ipſe vivus, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo ſc. conſulatu ſe abdicavit.* Ubi male πατρῴων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Chriſtodori Coptitae, ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία ιβ. πάτρια Θεσσαλονίκης βίβλια κε &c. *De moribus urbis Conſtantinopoleos, Theſſalonicae* &c. *Eumolpidarum* πάτρια. Cic. ad Atticum. GRAEV. Quemadmodum πατρῷος & πάτριος diſtinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipſis auctoribus docet Graevius. Πατρῷον nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πάτριον, quod ad univerſam patriam ſpectet. Sic dici πάτρια ἔθη. Eſſe tamen, ubi diſcrimen illud non obſervetur, oſtendit vir eruditiſſimus exemplo Ioſephi, Luciani ipſius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πάτριος uſurpavit πατρῷος. In Scytha cap. 4 ait Anacharſis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν. In Patriae encomio § 4, εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνο-

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολύ γε μᾶλλον; καὶ γάρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεὸν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῷον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν. Locum integrum adſcripſi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetiſſima vulgati interpretis verſione. Verto, *Si vero apud Deos nomen patriae valeat, quî non multo magis apud homines? Namque unuſquiſque primum ex patria ſolem videt; adeo ut Deus ille* (Sol) *etſi communis eſt, tamen unicuique exiſtimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit.* Patet clariſſime, *πατρῴους θεοὺς* hic eſſe *πατρίους*, ſive *πατρικούς*. Iterum Noſter in Eunucho c. 3, *ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι.* Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, *πατρῷον ἔθος* pro more patriae, non patris. Iens. Plut. 306, 1. Solan. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, verſ. fin. *τὰ πατρῷα βασίλεια*, ubi Weſſ. N°. 81, *πατρικὸς φίλος* praefert. Ita *πατρικὸς ξένος, φίλος*, quando non ad patrem ſolum reſpicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed *πατρίους νόμους* potius, quam *πατρῴους*, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam *πατρῴους νόμους leges paternas*, i. e. a patre ſuo latas, Aelian. VI, 10 f. non *patrias*, ſ. ab univerſa patria. Licet ab Latinis confundatur, in *patria poteſtas*, quae ad ſolum parentem ſpectat. Verum *πατρῷοι φίλοι* Herodian. III, 15, 13, de patris defuncti amicis. Eod. ſenſu *γνώμη πατρῴων φίλων*, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. *ὅσοι πατρῴαν αὐτῷ εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο·* ubi paternus affectus non adeo qualis *patris defuncti*, ſed qualis *patris* eſſe ſolet, generaliter ſignificatur. Reitz.

ead. l. 9. Συμπατριώτης ἐστί μοι) Pro civis meus eſt, cum dicendum ſit *πολίτης ἐστί μου*, vel *μοι*. Ut hic locus intelligatur, adſcripſimus Pollucis, Heſychii, Moſchopuli, & Ammonii verba. Pollux: *οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν. Ἄρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μέν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἴρηκε.* Locus Platonis eſt in ſexto de legibus: *δύο δὲ λείπεσθον μόνα μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾷον δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα.* Heſychius, *πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης.* Moſchopulus, *Πατριώτης*, inquit, *πατριώτου, Ἀττικόν ἐστιν. ὡς γάρ φαμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-*

την τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἡ πατριώτης στολὴ ἡ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριώτης οὖσα. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δοῦλος δούλῳ. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἄνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magiſtri docent, ita inter ſe differre πολίτης & πατριώτης, ut πολῖται inter ſe dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & ſervi; neque dicendum eſſe συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, ſed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis*, *coaequalis*, *contribulis*. Haec barbara ſunt, pro quibus melioris aetatis ſcriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Inſignis igitur error eſt L. Vallae, qui exiſtimavit, *concivis* eſſe vocabulum Latinum. Notavit autem Pollux, Archippum Comicum συμπατριώτας dixiſſe. Scribit idem, Euripidem dixiſſe συμπολίτην in Theſeo & Heraclidis, quod & Ariſtoph. Scholiaſt. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἢ χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum ſcribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μέν τοι Εὐριπίδης που λέγει, ὦ ξυμπολῖται τῇδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ γῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών. Hic eſt locus ex Heraclidis. Theſeus intercidit. Legitur & haec vox apud Ioſephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας· Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Aelianum III, 24, Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολῖται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συνήλικες· Λῃσταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλίκων βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, teſte Polluce. Sicut apud Iſocratem in Panathenaico συμφυλέται· Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apoſtolo, qui ad Epheſios capite ſecundo dicit συμπολῖται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epiſtolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου· & epiſtolae ad Theſſalonienſes: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythaeronem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὦ Κιθαίρων οὐκ ἔσῃ τὰν αὔριον πανσέληνόν με οὐ σέγε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν, καὶ μητέρ' αὔξειν καὶ χορεύεσθαι, *dies craſtinus haud*

abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Nicoſtrati Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aeque vitioſa eſt, ac Graeca συμπατριώτης· quamvis non ignorem, a Plinio eam uſurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municeps*. Sed de his nimis fortaſſe multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. συμπολίτης affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarch. apud Raphel. & Elſn. ad Epheſ. II, 19. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης) Soloeciſmus in eo verſatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Thomas Magiſter: Μεθύση γυνὴ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Γραῦν μεθύσην, τῆς κόρδακος ἕνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός· Πρεσβύτης φίλοινος μεθύση. Μέθυσος δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἑπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ μεθύων λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ· Ἑώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. Ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud Eccleſiaſten cap. XXVI, ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος. Idem tamen XIX, πῶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει. Pollux Menandrum etiam de viro μέθυσος dixiſſe auctor eſt. Non caret igitur exemplo, quod Apoſtolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V, ἢ λοίδορος ἢ μέθυσος ἢ ἅρπαξ. Et VI, οὔτε μέθυσοι οὔτε λοίδοροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσος καὶ πάροινος dixit; quamquam & Phrynichus ſcribat, Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός· γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσην. Barbari igitur, ut ſupra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per ſoloeciſmum eſt nominativus, & per Atticiſmum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenaeum lib. XV, ἐξ οἴνου δ' εἴρηκεν τὸν μεθύσην Ἄλεξις. Ubi recte Caſaubonus notavit, male nonneminem emendare μέθυσος. Et apud Arrianum lib. IV, c. 2, ubi tamen pro πότερον μεθυστὴς εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης. In his, quae ſtatim apud Lucianum ſequuntur, ἑτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehendet ſoloeciſmum. Locum eſſe corruptum, dudum vidi; ſed quomodo emendandus eſſet, nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuiſſet ſubodorari.

Abſque excerptis illis vetuſti Codicis, quae modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim reſpuunt ἐκλελοχός. Vide, quae ſupra notavi de λέλογχα, & infra c. 7. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐκλελοχότας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. REITZ.

ibid. Διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam lectionem, eamque interpretari utcunque conatus ſum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praeſentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum conſuetudinem, qui pro λε & με ponunt ει. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Πόσους) Abſurdiſſima haec; incorrupta tamen: reſpicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, ſed vocem συνεγενόμην, ex qua frigidum hunc iocum captat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἥμερον) Lege σήμερον. Sed abſurdum eſt Scholium. Idem mendum eſt in Exc. G. in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικὰ) Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικὰ ὅταν λέγομεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος· ὅταν δὲ τὰ πατρῷα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 6. Τὸ πατρίῳ) Lege τῷ πατριώτης. Ex mendoſa ſcriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριώτης vituperatur, ſed συμπ—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ὥσπερ) Hic videtur deeſſe vox πατριώτης, licet nullum lacunae veſtigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. *l.* 1. Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ) *Lucrum adeſt illi*, cum λῆμα πάρεστιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique praeſentia vel obſtinatio adeſt illi, dicere debuerit. Λῆμα & λῆμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ δι' ἑνὸς μ τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (ſic enim legendum eſt, non τύχης, ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ· hoc eſt, λῆμα *animi praeſentiam ſignificat*, λῆμμα *quidquid accipitur.* Si Heliodori Epiſcopi Codex emendatus eſt, λῆμμα ab illo dictum eſt pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείῳ δὲ λήμματι. Ioſephus VII ἁλώσεως· Καὶ πολλοῦ λήμματος πλήρης γενόμενος· pro quo Lucianus in Demoſthen. Encom. ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibuſdam libris. Κάτισχε, inquit, λῆμμα καὶ σθένος θεοστυγὲς, *compeſce ferociam & vim.* Ipſum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philoſtrati Heroicis λῆμμα

impreſſum eſt pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda eſt. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ὠσάμενοι. Apud Plutarch. in Caeſare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε, pro λήματα. Heliodor. tamen in ſexto recte dicit, γενναία μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreſte: Μενέλαε παῦσαι λῆμ᾽ ἔχων τεθηγμένων. Idem in Iphigenia: Ὦ λῆμ᾽ ἄριστον ὡς ἀπ᾽ εὐγενοῦς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ᾽ οἶδ᾽ ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id eſt, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Ioſeph. III Ἁλώσ. Δεῖ δὲ πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum cenſuimus apud Ammonium, ſaepiſſime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς. Ioſephus in VI Ἁλώσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δι᾽ ἀλκὴν σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Ariſtophanes in Nebulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ οὐκ ἄτολμον. Idem in Ranis: καθ᾽ Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ᾽ ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, *ſpiritibus freti*, id eſt, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: Ὦ λῆμα ἄριστον. Idem in Alceſtide: Κακὸν τὸ λῆμα κοὐκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ᾽ ἔφυ τυραννικόν. Ariſtophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι καὶ λῆμα θούριον φορεῖν. Ubi perperam Eraſmus legit λῆμμα, & interpretatur *& lemma ferre vehemens*, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Ὦ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen ſine laudatione λῆμα poſuit pro praeſentia & praeſtantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιῆς ἐούσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἕσσονες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impreſſum eſt. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaeſtumque ſignificat, & ſyllogiſmi partem, quam Ariſtoteles πρότασιν, Cicero *ſumtionem* vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum ſignificat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus Demoſthen. Encom. Λημμά-

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, id eſt, *contemtus magnorum & multorum emolumentorum.* Ioſephus in I Ἁλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσειε. Idem in XIV Ἀρχαιολογίας· Ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, *ne tamen quantum pecuniae extorſerit, cognoſceretur.* Ubi exemplaria τολμήματα habent; & male Gelenius vertit, *ne tamen fraus deprehenderetur.* Demoſthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. GRAEV.

ead. l. 3. Πρόσεισιν ὁ μείραξ οὑμὸς φίλος) Hunc convitiari amico ſuo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice ſunt locuti, ἡ μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μειρακίσκος, niſi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Demonactis: Ἧκεν οὖν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων, *venit igitur quiſpiam effeminatus adoleſcentulus egregia forma.* Itidem in Votis: καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed praeſtat, haec ita ſeſe habere, ut teſtimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus teſtis eſt Thomas Magiſter. Μείραξ, inquit, καὶ μειρακίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μειράκιον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μείραξ μέν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μειρακίσκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Σὺ δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν· Ὦ μειρακίσκη πυνθάνῃ γὰρ ὡρικῶς. Σὺ δὲ μειράκιον καὶ ἐπὶ θήλεος λέγε. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος. Idem in Νεκρικοῖς· Δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων. Ariſtophanes in ἐκκλησιαζούσαις· Ἄγειν σε καὶ ταύτας μετά σου τὰς μείρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὦ νεανίσκε οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης. Lucianus in Merced. Conduct. Τιμώμενος μειρακίσκος, id eſt, maſculum ſcortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μειρακίσκος τις τῶν πάνυ δοκίμων Ἀνθίππης ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μείραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος ὁ ἄρσην· μείραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii ſententia de μειρακίσκος intelligenda non de omnibus maſculis, ſed impudicis, pathicis. Poſtremo Phrynichus id confirmat: Μείρακες καὶ μείραξ. ἡ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες

ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν· τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειράκιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam Nunneſius vertit: Μείρακες καὶ μεῖραξ *adoleſcentuli & adoleſcentulus;* cum ſit *puellae & puella*, ut ex ſequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Etymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionyſius apud Euſtath. Atticos hoc ſemper obſervaſſe ait. Attice igitur dixit Lucianus in Aſino: Τῇ μείρακι συνευναζόμενον. Et Heliodorus in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μεῖραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα παραλλάττων, *excedens ex ephebis*, vel ἄρτι μὲν τὸν ἔφηβον παραλλάξας, quemadmodum in ſecundo eleganter dixit. Ariſtophanes etiam in Ἐκκλησιαζούσαις de maſculo dixit μεῖραξ, ſed impudico: Ἢν μείρακ᾽ ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται τοῦτον σκαλαθύραι, id eſt, συνουσιάσαι, ut Scholiaſtes inquit, *ſi adoleſcentulum videns cupiet & volet hunc ſubagitare.* Ubi Scholiaſtes: Μείρακα δ᾽ ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae ſuperius retulimus, ſubiicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναίδων ſcilicet reſpexit: quod verum eſt. Non enim alio ſenſu μεῖραξ Atticis de maſculis dicitur, quam Latinum *nubere.* Micyllus ingenue fatetur, ſe ſoloeciſmum hic deprehendere non poſſe. GRAEV.

ibid. Μεῖραξ) Verum eſt, Atticos plerumque femininum facere. Ariſtoph. Eccl. v. 692, & alibi. Hemſt. in ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9, Lucianum in Dial. Mort. IX commiſiſſe contra nitidiorem Atticiſmum, notat, qui ibi μειρακίσκος maſc. gen. dicat; quam notam editioni maiori non inſeruit. At ſi videris, *pincernam* & ibi ſignificari, adeoque & *mollem* poſſe deſignari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a ſe diſſenſerit Lucianus. Sed & eſt ὁ μειρακίσκος apud Alciphr. I, Epiſt. 2, p. 12, ubi ſuſpicio, de effeminato ſermonem eſſe, non eſt certa. Utuntur & alii de non ſuſpectis, quos tamen ſatis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω) Soloeciſmus hic in eo eſt, quod δεδίττομαι poſuit pro *metuo*, cum ſit *terreo.* Thomas Mag. Δεδίττομαι τὸν δεῖνα ἤγουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμηρος ἐν Β Ἰλιαδ. Δαιμόνι᾽ οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι. Ariſtoph. Scholiaſt. ad Plutum notat, δέδοικα poni pro *metuo*, δεδίττω autem eſſe

terreo. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus de Luctu: Κύων τῷ χάσματι δεδιττόμενος, *canis rictu ſive oris hiatu terrens.* Idem in Philopſ. καὶ δεδίττεσθαι κἀμὲ ἐλπίζων. Et in Bis Accuſat. καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, terrent. Ariſtophanes pro metuo videtur uſurpaſſe in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι. Iuſtinus Martyr in epiſtola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδιττόμενον τοὺς χειμῶνας· ubi aliter δεδιότα, *metuentem*, legitur. Graev.

ead. l. 7. Φίλων ὁ κορυφαιότατος) *Amicorum ſummiſſimus*, ut Graecum ſoloeciſmum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγε· τελευταιότατον δὲ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαιότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερθέσει καὶ ἑτέραν ὑπέρθεσιν δεῖ ἐπάγειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, eſt in libello Quom. Hiſt. ſit conſcrib. δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas, ſuperlativo addendum ſuperlativum. D. Ioannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus ſummopere improbat hanc vocem. Κορυφαιότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. λέγε οὖν κορυφαῖον. *Suppuduit me, cum* κορυφαιότατον *reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur* κορυφαῖον. Simile huic eſt ἐσχατώτατον a Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον, quod in Polemone Sophiſta notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς Κολωτήν· Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὧν Περπέννας ὁ κορυφαιότατος. Idem ibidem: Κορυφαιότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνασταῖς καὶ τιθηνοῖς οὗτοι σύμβουλοι. Nec Dion. Halicarn. lib. VI: Ἀππίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαιοτάτου τῶν προεστηκότων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Ioſeph. συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαιότατοι. Idem in VIII Ἁλώσ. συνελθόντων ἐξ τῶν κορυφαιοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Ariſtippo, Iuſtin. Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri ſecundi: τὰ κορυφαιότατα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρῳ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Paedagog. lib. I, c. 13, ναὶ μὴν τὸ κορυφαιότατον, quod eſt ſupremum omnium. Graev. Errat Thomas Magiſter, cum a ludente Luciano ait alibi uſurpatam hanc vocem. Vi-

de Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec ſolus, ut ex Graevii nota videre potes, id fecit. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐξορμῶ δὲ) Ἐξορμῶ abſolute uſurpatur pro exeo & proficiſcor, ſive erumpo; cum proprie apud Atticos activum ſit ſignificans, incito, urgeo, impello. Moſchopulus, Ὁρμάω ὁρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. Philoſtrat. certe Atticos imitatus ſemper illo active utitur in Heroicis: Ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα καίτοι χρηστὸν ὡς ὁρᾷς ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulid. 130 eodem loco utramque ſignificationem coniunxiſſe videtur, activam & paſſivam: Κλήθρων ἐξόρμα· ἢν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. Improprie igitur, ſi Luciano credimus, Heliodor. in ſecundo: Καί μοί τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἔφασκεν ἐξωρμηκέναι. Et ſic ſaepius ille ſcriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & ſic idem frequenter, ut & Ioſephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie oſtendit incomparabilis Budaeus in Commentariis utriuſque linguae. Sed ipſe etiam Lucianus huius praecepti ſui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antiſthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας, *ante alios erumpens.* Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐξ ἐπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος) *Cum quidam dixiſſet* ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepoſitione ἐξ, pro quo doctiſſimus quiſque ἐπιπολῆς, omiſſa praepoſitione. Pauſan. in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσσῃ τελματώδει καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. Ariſtophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεστι ἀνωτάτω γραῦς. ἡ ταύτης δὲ νῦν τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος. Herodot. Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, id eſt, *ſuperne ineſt ipſum ellychnium.* Valla hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id eſt, *cum multo lychno.* Locus exſtat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον ἑαυτῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλέων. Theophraſt. in primo de cauſis: Εἰ καί τινας εἰς βάθος καθιᾶσιν, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα· παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κοινῶν ἐννοιῶν· οὐκ ἐπιπολῆς ψαύουσα τῆς

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντῃ διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὕρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς· quod etiam apud Dioſcoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & paſſim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσί τινες οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἷον ἐκ ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas eſt in eadem ſententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ἐπειδή σοι διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἕκτῃ, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracuſanorum loco, cuſtodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit, quod aliis vitio dat. Dicit enim in ſecundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. GRAEV.

ead. l. 11. Συνετάξατό μοι) *Iuſſit mihi.* Sic interpretor; non, ut Micyllus, *compoſuit.* In hoc enim videtur ſoloeciſmus eſſe, quod συντάσσειν dixerit pro κελεύειν, cum συντάσσειν proprie ſit ordines inſtruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in ſecundo: Ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἴσιδος οὗπερ συνετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὥρμησα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμμιν τὴν κώμην οὗ τῷ Θεαγένει συνετέτακτο ἔσπευδεν. Diodor. ſaepe συνέταξε pro iuſſit, & συνετέτακτο pro iuſſus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus inſtruendis, ut Xenophon. Apud Ioſephum ἐπιβουλάς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id eſt, *inſidias ponentes.* Lucianus alio ſenſu in Aſino dixit, συνετάττοντο ἐπ᾽ ἔργον, *accingebantur operi;* & Plutarchus, συνετάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, *ad negotium componebatur.* Eodem pertinet illud Periclis ἀσύντακτός εἰμι, *imparatus ſum;* illudque Plutarchi de Solone, συντεταγμένον ὑποβάλλειν τοὔνομα, *paratum ſubiicere nomen.* Demoſthenes, οὐ συντέταγμαι, *non ſum paratus, meditatus, inſtructus.* GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GESN.

Pag. 224. *l.* 1. Περιέστην αὐτὸν) *Circumſtiti ipſum.* Manifeſtus ſoloeciſmus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπῃς περιΐσταμαι τὸν δεῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἶς τινα περιΐσταίη; ἀλλὰ περιϊστάμεθα. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περιϊστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιϊσταμένου αὐτόν ποτε Κράτητος. Περιΐσταμαι etiam fugio, vito,

ſignificat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, *non ſecus ac rabioſos canes fugiam, & vitabo.* Ioſephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite ſecundo: πρότερον ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περιΐσταται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περιΐστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταράξωσι τὸ πλῆθος, id eſt, *verebatur.* Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui ſequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος ἀεὶ καὶ τοὺς θορύβους περιΐστατο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περιΐστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare.* In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tit. III, 9. Vide & Caſaub. ad Athen. Animadverſ. lib. XV, 5, & Andream Dunaeum ad Io. Chryſoſtom. in epiſtolam ad Titum orationem ſextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) *Iudicio experiebatur,* vel *contendebat,* aut etiam *cum eo comparabatur.* Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ ſignificat, una oriebatur, naſcebatur, ſive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ ſignificat, una interibat, atque diſſolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *iudicio experiri* dixit Demoſthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἧς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ὅ φαμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τούτου παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γᾶ μὲν ἐς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chryſoſt. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατεῤῥαθυμημένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καί τοι Νηρεΐσιν ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν ταῖς Ἡρωΐναις παραθεωρεῖν με. Et paulo poſt: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδράν. Ibid. Αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανείη πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipſemet Lucia-

nus in Paraſit. Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι· & Philo: Ὅς ἕνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus.* Quare minus mirum de Apoſtolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem ſententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε σύγγραμμά τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὅ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷ δὲ, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντεξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem.* Theophanes Cerameus, ſupra ſui ſeculi captum ſcriptor elegans, Hom. LVI in feſto S. Procopii, hoc ſenſu poſuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciſcus Scorſus: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio ſunt interiecta, conſtitutum atque compactum eſt.* Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut ſoloeciſmo ſoloeciſmum explicemus, *nos hoc videtur.* Ubi νῶϊν, *nobis*, dicendum fuit; quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμαστῶς τόγε ἀκοῦσαι νῶϊν πάντως ξυνδοκεῖ. Idem in Sympoſ. Πράξομεν ὃ ἂν φαίνηται νῶϊν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν) *Tu etiam nobis peccamus dices pro* νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id eſt, *nos peccamus.* Utrumque hoc non videtur animadvertiſſe interpres, ut eius verſionem legenti conſtabit. (Nam dedit: *Tu*, inquit, *etiam* νῶϊν *dices, ut peccamus.*) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα) Haec Luciani verba ex ſequentibus Thom. Magiſt. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere conſueſcente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non eſſe perpetuam, argumento eſt illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθείη τῷ ξένῳ. Herodot. in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίην ἱζομένην ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur D. Io. Chryſoſt. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ ὁ τῆς στοᾶς προεστὼς φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de Zenone agens. Sic apud Heſiod.

μιχθεὶς ἐν φιλότητι, frequentiſſime. Homer. hymno in Lunam: Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Quin & Eſdrae IX, Hebraei dicuntur miſcuiſſe ſemen ſanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. GRAEV.

ead. l. 8. Μιχθεῖσα) Falſa eſt Scholiaſtae obſervatio: nam de feminis aeque frequenter dicitur. Ariſtoph. Ran. v. 1112: Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. Aelian. V. H. I, 15: αἱ θήλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄῤῥενα μίξεως ἀτυχήσωσι. Homer. Odyſſ. A, 72, Φόρκυνος θυγάτηρ — Ποσειδάωνι μιγεῖσα. Et Λ, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Heſiod. Theog. v. 53, — πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνη. Ne plures addam. REITZ.

ead. l. 9. Καρῆναι δέ τινος εἰπόντος) Cum quidam pro κείρασθαι tonderi, dixiſſet καρῆναι, quod erat ignominioſum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο κατακριθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τι· Οἶμαι καὶ δάκρυσιν ὑπό σου τετιμῆσθαι Καισάριον. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων. Philoſtrat. in Heroicis: Τὴν κόμην ἣν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Lyſias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πενθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους. Phrynich. aſſentitur Luciano & Thomae: καρῆναι enim tradit dici de infami tonſura, καίρασθαι autem de hominibus. Et Moſchopul. Ἐκάρην, ὃ ἀεὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa raſura, qua utebantur in morionum & ſtupidorum, & γελωτοποιῶν, qui ad ciendos riſus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. Quo alludit Tertullian. de ſpectaculis: *Eos infideles erga faciem ſuam eſſe, quam novaculis mutabant, & inſuper contumeliis alaparum obiiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere ſcilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raſo capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. GRAEV.

ead. l. 10. Ζυγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος) Cum quidam dixiſſet ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie ſignificet apud optimos quoſque auctores tantum cum hoſtibus contendere. Probat hoc, quod dixi, Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ τινος ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἠμφισβήτουν, ἤρι-

ζον, ἐφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμην. Οἷον ἐδικαζόμην τῷ δεῖνι, περὶ τοῦδε. Heſych. in diverſa eſt ſententia, qui ait, hoc verbum ſignificare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *cum familiaribus contendere*; quo ſenſu accipi debent Plutarchi loca a Budaeo in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert Ariſtot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορύκῳ, pro Thomae & noſtra facit ſententia, ut & Demoſthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoſte contendere eſt. GRAEV.

Pag. 225. *l.* 2. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα) Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζειν, quod eſt probare, explorare, quaeſtionem exercere, quaeſtioni ſubiicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & uſurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eoſdem & Thom. redarguit inſcitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήτασται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τἀληθὲς διὰ λόγων. Adducit tamen idem Ariſtophan. locum hunc contra ſe: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δήσας, κρεμάσας ὑστεριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥίνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτιθείς. Quae profecta omnia ſunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus eſt in Ranis. Contra hoc praeceptum facit illud S. Matthaei capite octavo. Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adſtipulatur Luciano & Thomae, Harpocration, & oſtendit ex Dinarcho βασανίσας eſſe δοκιμάσας, idque eſſe ex voce βάσανος, quae lapidem ſignificat, in quo aurum exploratur. GRAEV. Βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tenſi verberantur, ſi non ſatis notum, vid. I. Elſner. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaeſtione per tormenta Atticis dici, ſed ſolis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora ſit deſumta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiaſt. hic utrumque agnoſcit; nec de iis, qui per quaeſtionem torquentur, unice uſurpatur. Ita ut carpendi ſtudium fingens, riſumque captans, talia reprehendat Lucianus, ſi is auctor: non enim omnes ſunt mere ſoloeciſmi, quos in hoc libello arguit ſcurra Noſter. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquoties, quod notum. Quo ſenſu tamen Atticis uſurpatum ignoro. Reitz.

ead. l. 4. Προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν) Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum eſſe, in eo forte illi aſſentitur Plato, Iſocrates, & Philoſtrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progreſſiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero. Diſſentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipſe etiam Lucianus, qui ait in Hermot. ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Paraſit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor. ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ἄχρι παιδίας ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι. Ariſtid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσοῦτ᾽ ἀνταφαιροῦσι μεγάλα φρονοῦντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσθήκη, αὔξησις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ᾽ οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Heſych. in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit ſignificare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecaſtrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires ſacco franguntur, ut Plin. ait. Tale vinum Theophraſt. VI de cauſis plant. cap. 24 διηθικὸν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum ſit ſaccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἠθήσεως, ut pulchre docuit Thom. Reineſius, magno eruditorum cum dolore nuperius exſtinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipſae literae in illa plaga videntur elatae eſſe. In Heſych. pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem Heſychio recte legatur ὑπεσάκκισεν, ὑπήθει τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτεν, *ſacco colabat*, aut *praecidebat*. Apud Euſtath. ad Iliad. V, Καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σάκκου. Ὑποσακκίζειν eſt etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui ſaccos & marſupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-ſnyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ᾽ οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, *quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae ſumus paſſi, nihil facientia ad priora mala mitiganda*. Herodot. lib. I voce paſſiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, *nihil rebus procedentibus*. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ὀργῆς ἅμα

προκοπτόντων, id eſt, *nobis augentibus illorum imperium.* Προσδοιποιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἤγουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιούντων. Haec Thucydidis interpres. Eodem ſenſu Lucianus in Saltat. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα· *non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, ſed circiter Auguſti maxime tempora.* Plutarch. cuidam libellorum ſuorum titulum fecit πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, ſaepe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abſtinens interim a nomine προκοπή. Εἰδὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἄνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἡ προκοπὴ, ἢ καὶ σώζεται. Ioſephus etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἁλώσιμος ἡ πόλις, εἰ προὔκοπτε τὸ τεῖχος ὡς ἤρξατο, *neque enim urbs ullis viribus capi potuiſſet, ſi murus proceſſiſſet, ut coeperat.* Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προὔκοπτον ἐπίδοσιν. Et in I Ἁλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρῳ μείζονος προκοπῆς αἴτιος. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ στέργων διετέλει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπήν. Cicero XV ad Attic. Epiſt. XVI: *Sed mehercule literae* πεπινωμένως *ſcriptae, quod ipſum* προκοπὴν *aliquam ſignificaret.* Non caret itaque exemplo, quod dixit Apoſtol. I ad Corinth. 4, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ. Et Epiſtolae ad Philip. cap. 1, εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσιτελῆ προστιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in pleriſque non ſatis accurate locutus, quippe qui ſaepe peccet in id, quod hic aliiſque in libris reprehendit Lucianus. Improbat iſte in Nefaſto θάτερος pro ἅτερος vel ὁ ἕτερος, θάτερον pro τὸν ἕτερον, & ἅτερον pro θάτερον· quae omnia invenias in Heliod. Is in ſecundo, Θάτερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρεσβύτερον pro τὸν ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλευάσας θατέρῳ, ubi dicendum fuit ἅτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἅτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων, pro θάτερον. Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poëtarum, δυοῖν οὖν ἅτερον ἡ τοιαύτη ποιήσει παράθεσις dicit, pro θάτερον. Vide & Thom. Magiſtrum. GRAEV. Προ-

κοπὴ, pro progreſſu in literis, Ciceroni adhibitum in Epiſt. ad Att. XV, 16, aeque ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Elſn. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα) Vitium eſt in μελετήσει, quod apud Atticos eſt ſecundae perſonae, pro *declamabis*. Barbaris vero eſt tertiae perſonae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminiſſe hic debet ſtudioſus lector, verbum μελετῶ, tametſi futurum medium uſitatius habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen eſſe aoriſto activo, non medio. Teſtantur hoc Philoſtratus & Lucianus. Philoſtrat. in Marco Sophiſta: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος, καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et in Demonact. Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας· ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπήνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam *Atticorum aemulus dixiſſet in tertia perſona* τεθνήξει, quod apud germanos Atticos eſt ſecundae perſonae: quare ſequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc eſt: *praeſtaret vel hic te non Atticiſſare mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris*. Ariſtophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει, *tu morieris*. Hoc, quod diximus, declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omiſſa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγε. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει· Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος· Εἰ μή τις ἄρτου μεταδοίη, τεθνήξει. ὅπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae cauſa dices cum Luciano in Dialogo Terpſionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου *in diem tertium*, cum vertere debuerit *in tertia perſona*: ſubintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice ſubintelligatur ἡμέραν, *in diem tertium*, vel *perendie* ſignificat. Syneſ. εἰς τρίτην ἥκειν ἐπήγγελε. Ariſtid.

καὶ ἧκεν εἰς τρίτην. Thomas, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliod. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen Ariſtophanes ἡμέραν in Lyſiſtrate: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος) Id vitium ὑπεραττικίζουσαν ἰδέαν vocat Philoſtrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Τεθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucydid. VIII, c. 74 f. cum & Ariſtoph. Ach. v. 324, ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε habeat, quod forſan fruſtra ſuſpectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere ſtatuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipſe & probatiſſimi ſcriptores uſi ſint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae perſ. in ει terminatio, quae Atticis eſt ſecunda. REITZ.

ead. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magiſtri tacent. Apud unum Laſcarem Conſtantinum legitur, στοχάζομαι, φείδομαι ſignificat, ἀκριβολογοῦμαι & ἐλεῶ, praeparcum eſſe & miſereri; quod an hic locum habeat, neſcio. Ea certe ſignificatione videtur verbum στοχάζομαι poſitum eſſe ſecundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχαζόμενος, id eſt, *parcens*, vel *miſertus*, vel *conſulens*, ut vertit interpres illic. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀφιστᾷν δέ τινος εἰπόντος) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾷν & ἀφιστάνειν· pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἱστάναι, οὐκ ἱστάνειν. Non imitandus igitur Heliod. ἀνίστων καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Baſil. in Epiſtola πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτοῦ ἀσκητάς. ὅτι ἀεὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνιστᾷν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὄρη μεθιστάνειν legitur in ſacris literis pro μεθιστάναι. Diod. Sic. libro ιθ· Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκουόντων ἐπετίμησεν ὡς διϊστάνουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾷν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνου φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίστανε τὴν συνακολουθήσασαν εὔνοιάν σφισιν. Quo verbo idemtidem ita utitur Apoſtolus. GRAEV.

ead. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti ſunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ ſolum: auctor eſt Phrynichus. Ceterum Thomas eſt in diverſa ſententia, cuius haec ſunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε,

εἰ καὶ Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μή. Ὥσπερ γάρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίων πράσις· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέαγε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μέντοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem ſuam ſaepe non ſervavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Mauſoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φῃς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις; moxque, πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι. Idem in ratione Conſcr. Hiſt. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον. Idem in Imag. Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας. Et paulo poſt: Ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piſcat. Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν. Demoſthenes περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ· πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ περὶ τῆς τύχης βοηθείᾳ γεγονυίᾳ. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν εἰ μή τις θαυματοποιΐα ἐστὶ δαίμονος. Plutarch. in Coriolano, πλὴν εἰ μή τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειότερον στρατηγόν. Idem in Demoſth. Ἐκτὸς εἰ μὴ νὴ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἁλονήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαιχεν. Apoſtolus I ad Timoth. V, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ. Et cap. XV, ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῆ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Τεθνήξῃ) Nihil varietatis notatum invenio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam τεθνήξῃ· oportet enim haec ſibi reſpondere. Alioqui perinde eſſe, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλῃ aliaque ſecundam perſon. in ει formantia, ſatis ſaepe vidimus. Sed τεθνήξει Lucian. dediſſe, certum. REITZ.

Pag. 226. *l.* 1. Διπλᾶ χαρίζοι) *Haec*, inquit, *gemina gratificaris,* vel *largiris*. Micyllus *gratificatur* vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienſis editor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος) *Cum quidam dixiſſet* χρᾶσθαι *pro* χρῆσθαι, *uti* vel *oraculum conſulere*. Philoſtr. in Heroicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις Ἀχαιούς. Herodot. tamen χρᾷν & χρᾶσθαι dixit in Terpſichore: Καὶ οὕτω αὐτούς τε ἕξειν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυθίη οἱ χρᾷ αἱρήσειν, *reſpondet*. Idem in Clio: Τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. *occidere*. Pauſanias Achaicis: Ἐχρᾶτο ὑπὲρ τῆς νόσου. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Mo-

ſchop. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, *conſulturus*. Liban. in Antirrhetico: Τῷ Θεῷ χρησόμενος, *Deum conſulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam. *Cum adhibuiſſet domi meae Lupus me, & Libonem & Servium conſobrinum tuum, quae mea fuerit ſententia, cognoſcere te ex Cn. Seio arbitror;* id eſt, *cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arceſſierat, conſuluiſſet*. Id. III de Offic. *Gratidianus cum praetor eſſet, collegiumque praetorum tribuni plebis adhibuiſſent*, id eſt, *in conſilium vocaſſent*. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus*. Florus l. I, *Gemini erant, uter auſpicaretur & regeret, adhibere placuit Deos*, id eſt, *Deorum ſententiam per auſpicia explorare, conſulere Deos per aves*, χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non ſic habere edd. vett. teſtatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πάνυ. Vulgo male, *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7, *A tuis reliquis non adhibemur*, hoc eſt, *conſulimur*. Sed de hac iſtius vocis notione pluribus egit vir doctiſſimus & ingenii elegantiſſimi ac ſollertiſſimi Io. Schultingius, qui non ita pridem in ipſo flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, exſtinctus eſt, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum ſalus curae, candor autem & morum ſanctitas amori ſunt, in notis in Senecae declamationes propediem bono publico edendis. Graev.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἔκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπῃς, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat, praepoſitionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non ſunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκεύεται. Et paulo poſt: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Inſtitutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κῦρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἵποντό τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen ſacri ſcriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν· pro quo Lucianus in Demonact. καὶ τοαπεκείνου ἀρξάμενος τιμᾶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Invenie-

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρυσιν. Pollux in primo, προπέρυσι, inquit, τρίτον ἔτος τουτί. Lucianus omiſſa praepoſitione in Hermot. Μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρυσι. Demoſthen. in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσι. Plato in Euthydemo: πέρυσι δὲ ἢ προπέρυσι οὐδέπω ᾔστην σοφώ· male προπέρουσι impreſſum eſt. Meliores ſcriptores ſemper, opinor, ſine praepoſitione utuntur πέρυσι· quare in eo, quod ſequitur, εἰρωνίαν eſſe cenſeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies tamen προπέρυσιν etiam in epiſtola quadam Liban. Ἀναμνησκόμενος, inquit, οὖν, ὅπως ἤλγεις προπέρυσιν. Ἔκπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἔκπαλαι. Utuntur etiam D. Baſilius & Plutarch. Ille quidem ad Athanaſium ſcribens, ἣν, inquit, ἔκπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in Themiſtocle, παρασκευακῶς ἔκπαλαι Πισίδας. Et περὶ βραδέως τιμωρουμένων· ἔκπαλαι δὲ ἠγανάκτουν. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τεθησαυρισμένων ἐκ παλαιοῦ. Et Philoſtrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιοῦ ἄρα εὐδόκιμόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. ἐκ παλαιοῦ, ξένε. Herodot. Ἐπεί γε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιοτέρου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήϊον ἐκ παλαιοῦ ἱδρύμενον. Idem in Urania: ἥπερ ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιοῦ. Pollux in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. Ariſtophan. in Equitibus: Τρίπαλαι κάθημαι βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν. Ἀλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι πάλαι. Iam vero de illo ἔκτοτε quid mirum, a ſcriptoribus ſacris uſurpari, cum ne ipſe quidem Lucianus ab eo prorſus abſtinuerit? Ἔκτοτε, inquit in Aſino ſuo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακύψεως. Athen. in Dipnoſophiſtis: καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrian. I ἀναβάσ. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδῖται ἐβαρβάριζον. Ioſeph. Ἔκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nuſquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic ſunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut ſuperior interpres? Hoc promtiſſimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, ſi iuxta ſe Graeca & Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcunque Latinis Graeca; ſed monebo lectorem, me non ſatis intelligere, quae crucibus incluſa ſunt, & gratias habiturum, qui ſenſum & cohaerentiam ſermonis aperiat. GESN.

ibid. Ἔκτοτε) Ἐκ τότε ſcribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54, ſive I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τόθεν ex Apollon. 4 Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπέρας ita componit Thucyd. II, c. 66, κεῖται ἀντιπέρας Ἤλιδος. REITZ.

ead. l. 4. Τῷ δὲ ἰδοὺ, ἐπὶ τοῦ ἴδε) *Cum quidam* ἰδοὺ pro ἴδε *uteretur*. Haud ſcio, an velit Lucianus, ἰδοὺ adverbium poni ſine accuſativo poſt ſe. Nam ita video pleroſque omnes eo uſos, ἴδε vero verbo addi accuſativum. Nam quod ἰδοὺ Attice dici pro ἴδε ſcribit Thomas, id nobis non obſtat. Nam ἰδοῦ, de quo Thomas agit, verbum eſt imperativi modi, ſcribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε. Εὐριπίδης Ἑκάβῃ· Ἰδοῦ με κἀνθάρησος οἷα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι *affirmo*, pro συνίημι *intelligo*. Sic tamen Ioſeph. VI Ἁλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id eſt, *ſe ſenſiſſe, audiiſſe, intellexiſſe*. Suidas dictione κογχύλη, κύνες τῶν ὀσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiaſtes Sophocl. in illud in Aiace Maſtigophoro, Καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, ἤτοι, inquit, ὀξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas θηλάζειν ἐνεργετικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα, id eſt, *accipimus, intelligimus*. Vide etiam Budaeum, qui duobus Alexandri Aphrodiſiei locis oſtendit, ἀντιλαμβάνεσθαι eſſe ſenſu percipere, & ex Baſil. ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δέ τινος εἰπόντος) *Cum quidam dixiſſet* βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit Thomas, οὐ βράδιον· ποιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἡμέραις· βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαείνει. ἐκείνου δὲ μάρτυς Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καί σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. Καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγεν· βράδιόν τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαείνει. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucydid.

in II: Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. Plato in Ti...o: Θᾶττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιιόντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἕλικα διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι τὰ βραδύτατα ἀπιὸν ἀφ' αὐτῆς οὔσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέφαινεν. Haec Platonis verba Cicero elegantiſſime vertit: *Cum alia maiorem luſtrarent orbem, alia minorem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, motu unius eiuſdemque naturae, quae velociſſime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum ſuperarent, ſuperari videbantur. Omnes enim orbes eorum quaſi helicis inflexione vertebat, quia bifariam contrarie ſimul procedentia efficiebant, ut quod eſſet tardiſſimum, id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarch. in Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ὑπακουόντων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III, & initio libri VI. Ioſeph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Attice dictum eſſe θᾶττον· pro quo minus eleganter τάχιον, & Ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ θᾶττον ἐξίοιμεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θᾶττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου ταχίων ἀποδειχθεῖσα. Thomas, Θᾶττον, inquit, Ἀττικοὶ, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae ſequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione ſunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; *an non eſt ſimile?* vel *ſcilicet non eſt ſimile.* Philoſtrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θᾶττον ἢ ᾤετο εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conſcrib. Hiſtor. Θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θᾶττον γοῦν τοὔνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, & mox, καὶ θᾶττον ἐνδώσω. Non dicit tamen ſine exemplo Apoſtolus I ad Timoth. ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται· ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μή τινος ἑτέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Ioſeph. IV ἀρχαιολογίας. Ἀναλισκομένων τε τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in ſecundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες· qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγωνισταὶ ταχίους ἢ φρονιμώτε-

ροι. Herod. in Melpomene, τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. Diod. Sicul. in XX, καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν βαρβάρων. Idem in eodem, τάχιον τῆς προσδοκίας ἁπάντων ἐπιτελουμένων, id eſt, *exſpectatione celerius.* Arrian. in Periplo: Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber ſolus Ionice ſcriptus eſt, ταχύτερον, dicit, ἧς γὰρ τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. Et paulo poſt: Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαί τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα· quod & Diodor. Sicul. imitatus eſt in XX libro ſuae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὔτανδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 8. Βαρεῖν δέ τινος εἰπόντος) Idem Thomas docet. Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβάρηκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· Οἱ δὲ ἧκον οἴνῳ βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato tamen in Sympoſio hoc ipſum paſſiva voce dixit. Βεβαρημένος, inquit, ὁ πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος (οἶνος γὰρ οὔπω ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος εὗδεν. Suidas in eandem ſententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρούμενος. Οὐδὲ ἄλλην τινὰ κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκοστὸν ἔτος. καὶ αὖθις· Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον. Improprie igitur Lucianus in Aëtione: ὁπότε δοκὸν φέροντας βαροῖντο. GRAEV.

ead. l. 10. Λέλογχα δὲ τὸ εἴληχα λέγοντος) *Cum quidam pro* εἴληχα *dixiſſet* λέλογχα. Ἐξείληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen ſui oblitus dicit in Amorib. Χαρικλῆς ἐλελόγχει. Tametſi idem in eodem libello Attice dixit, ἀνδράσι σύγκληρον εἴληχα τάξιν. GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adſcripſit: at hic liber non eſt Luciani. Id eſt, hunc Soloeciſtam Luciano non tribuit; vid. ſupra notata ad c. I. REITZ.

ead. l. 11. Ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων) *Cum multi dicerent* ἵπτασθαι *pro* πέτασθαι. Sic legitur, ſed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Neſaſto.

Ἐῶ, inquit iſte, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μηνοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέταμαι οὐδεὶς τῶν Ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπταμαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexiphane. Locus infra referetur. De πέτομαι vero & ἵπταμαι Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ, Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις, πετόμενος δὲ αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἅπαξ εἴη που κείμενον, ἢ δὶς πέτεσθαι δὲ λέγε. Utitur Lucianus utroque viciſſim, frequentius tamen τῷ πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἤδη πρόσγειος πετόμενος. Et in Muſcae Encom. ἀλλὰ μετ' ᾠδῆς πέτεσθαι. Idem in libello de ratione Conſcr. Hiſt. Καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ τὴν ἑκάστου γνώμην περιπετομένου. Idem tamen in Amor. dixit, ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα. Et in Deor. Iudic. ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ. Heliodor. initio V: Μονονοὺ διϊπταμένην τὴν ὁλκάδα παρημείβοντο. Gregorius Theologus Baſilio: Τούς τε ᾠδικοὺς ὄρνιθας ᾄδοντας μὲν ἄλλα τὸν λιμὸν, καὶ παριπταμένους μὲν ἄλλα τὴν ἐρημίαν. GRAEV. Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. *Baſ.* 113 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) Iocatur Grammaticus. Quantum, inquit, ex uſu populari verbi huius intelligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt uſu verbi, ſe intelligere, haec duo cognata eſſe: ſunt boni Etymologi. Quod ὄνομα ſi nomen eſt in Graeco, ego *verbum* dixi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων diſputant. GESN.

ead. l. 13. Περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος) Adverſatur Luciano recta Athenaeus Dipnoſophiſt. IX: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιστερὸν καλοῦσιν. Ἄλεξις Συντρέχουσιν· Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός. Φερεκράτης ἐν Γραφεῦσι φησὶν, ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν. GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Χρῆσθαι) Recte. Sic Lyſ. p. m. 182, τοιαύτῃ τύχῃ χρῆσθαι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρᾶσθαι vero Herodot. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios promiſcue. REITZ.

Pag. 227. *l.* 1. Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι) *Cum quidam dixiſſet, ſe ediſſe* φακὸν, id eſt, vaſculum olearium; cum

φακὴν *lenticulam* dicere debuerit ſingulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vaſculo oleario legitur IV Reg. 9, Λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· moxque, λῆψῃ τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Caſaubon. ad Athenaeum obſervavit. Plutarchus in diſcrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, *rugis, lentiginibus & cicatricibus ſimilitudines referunt*. Quid praeterea φακὸς ſignificet, pete ex Heſychio. Nunc Ammonium, ſi placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακῆς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ὠμοὶ οὐχ ἑνικῶς· φακὴ δὲ ἡ ἡψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae cauſa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula: pro vaſculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epiſtolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς. Theophraſtus, Dioſcorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὸν non eſſe *lentiginem*; & diſcere poteram ſignificationem huius nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in ſimili voce ſimilem ſoloeciſmum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακῆ eſt φακός. GESN.

ead. l. 5. Τοὺς βελτίστους) Ut aliquid ſignificent haec verba, intelligere licebit ſoloeciſmos, de quibus tanquam de perſonis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiſcor; niſi forte toto hoc libello Antiſophiſtae cuiuſdam librum ſ. orationem exagitandam ſibi ſumſit, & hic indicat, ſe reliqua non iam ſub Socratis perſona, ſed ſub priori ſchemate riſui expoſiturum. GESN.

ead. l. 10. Ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι) Ἀνέῳγε male dicitur pro ἀνέῳκται. Phrynich. Ἀνέῳγε ἡ θύρα, σολοικισμὸς, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέῳκται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέῳγε paſſive poſuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ θύρας ἀνεῳγυίας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεῳγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἣν πως ἀνεῳγυῖαν ἔτι τὴν παλαίστραν καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύῤῥῳ πολλὰς ὁδοὺς ἀνεῳγμέναι πρὸς θάνα-

τον. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Hiſtor. Eccleſiaſt. οἱ ναοὶ ἀνεῴγεσαν. Ioſeph. in III Originum: Εἴκοσι μὲν πήχεις ἀνεῴγησαν κατὰ πύλας. Apoſtolus I ad Corinth. 16, θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη. Paſſive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα. Thomas Magiſter hic diſſentit a Phrynich. Ἀνέῳγε ἐπὶ μὲν παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ ἤνοιγεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· Ἱερά τε γὰρ πάντα ἀνέῳγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης· ἢ γράμματα ἔκλεπτεν ἢ ὑπανέῳγεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέῳγον, ἀνέῳγες, ἀνέῳγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἠνεῴχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέῳγα, ἀνέῳγας, ἀνέῳγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῃ, Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τίνες οἰκίαι τοῖς λῃσταῖς ἀνεῴγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ Ἀλεκτρυὼν, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amipſiam in Moechis, qui ἀνέῳγε active dixerunt. Sic & Homer. Il. Π, Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε. Et Herodot. in Clio: Εἰ μὴ ἄπληστός τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδὴς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέῳγες. Apoſtolus paſſive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι. GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Τιμήσαντα) Quid hic faciat neſcio: ἐπεὶ autem legendum exiſtimo. SOLAN. Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. WETST.

Pag. 228. *l.* 6. Ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Nomina in ευς apud medios inter Atticorum veterum & Sophiſtarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiuſdem notae ſcriptores fere εῖς contractum habent in accuſativo plurali: apud veteres Atticos Ariſtophanem, Demoſthenem, Ariſtotelem, Theophraſtum, Iſocratem, Platonem, Lyſiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitatorem Arrianum, tum apud Sophiſtas, Pauſaniam, Heliodorum, Libanium, Ariſtidem, Lucianum, alios eius aetatis ſcriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex noſtris Chryſoſtomum, Baſilium, Gregorium Theologum, Syneſium, ſine contractione fere in εας, quod & notavit vir ſumme eruditus P. Leopardus in Miſcellaneis. Thomas Magiſt. Ἑρμηνέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοὶ, τὸ δὲ συνηρημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani ſumtus eſt: Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius eſt, in ἱπ-

πεῖς eſſe ſoloeciſmum, ut recte Thomas obſervavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioſeph. modo εις, modo εας dicunt, niſi illud quoque typographis aut intempeſtivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemiſtus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba tranſcribens, pro ἱππεῖς accuſativo ſemper ἱππέας habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὁπλίτας καὶ διακοσίους ἱππεῖς. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὁπλίτας, ἱππέας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἱππεῖς δὲ φ. Gemiſtus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἱππέας δὲ πεντακοσίους. Sic & alibi. Illud Luciani, quod mox ſequitur, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἱππεῖς notaſti*, vel *animadvertiſti?* Pro quo interpres, *tu vero equites cogitaſti.* Ariſtoph. in Equitibus: Μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας. Idem in Acharnenſibus: Ταῦτ' ὡς ἐγανώθην καὶ φυλῶ τοὺς ἱππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας. Xenophon in primo Inſtitutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὓς αὐτὸς ἔχων ἧκεν ἱππέας καὶ πεζούς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἱππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in ſexto, & ſeptimo libro. Thucydides in ſexto: Ἐψηφίσαντο τήν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἱππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τούς τε ἱππέας ἥκοντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Demoſth. I Philipp. Μετὰ τούτων ἱππέας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλούς, ἱππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἱππέας προὔδοσαν. Sic & Philoſtrat. in Heroicis, Heliod. in VIII, Lucian. in Votis, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Ioſephus in fine VII Ἁλώσεως, Pauſanias in Atticis, Plutarch. in Alcibiade. Chryſoſtom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἱππέας, καὶ στρατηγούς. Sic uſi ſunt iam dicti auctores ſemper, praeter Plutarch. & Ioſephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππέας in accuſativo, eodem loco, typographis adſcribendum eſt: ἱππέας, inquit, εἰς τοὺς ἱππεῖς. Quare viderint Grammatici, qui hos accuſativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κναφέας, σκαφέας, ἱερέας, ἀρχιερέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ἐρετρέας, Ἀχαρνέας, Φωκέας, Μαντινέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας &c. Apud Herodianum ſemper βασιλέας

leges, nunquam βασιλεῖς in accuſativo. Ergo ſcribis debetur, quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας, τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam & Ioſeph. recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Iſocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis ſemper ſcribat βασιλέας, praeſertim in ad Nicoclem παραινέσει, ſive hic ipſe Iſocrates illius orationis ſit auctor, ſive alius. Simili forte errore legitur apud Demoſthenem in ea oratione, qua reſpondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινοὺς δεῖ γονέας τοὺς ξυμπάντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodot. Clio cap. 194, & aliis locis ponitur, *coſtas* navium ſignificans, non *paſtores*, ut Valla vertit, ſicut viri eruditiſſimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his coſtis vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non diſſimilis locus eſt Luciani in Votis: Ὥσπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοὶ, pro quo alibi ſemper βασιλέας dixit. In Longaevis: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo poſt: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσαι. GRAEV. Ἀναβ. c. 9, ſingulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. Plat. ed. Baſ. 85, 1: ἱππέας εἰς πεδίον προκάλει, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενόησας; ἀλλὰ) Videtur poſt κατενόησας inſiſtere paululum, & reſponſum exſpectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere ſtudui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν) Luculentus ſoloeciſmus, ut ſi dicam *inter eos ipſos narravimus*, cum de nobis ipſis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, *eos iniuria afficiunt.* Et Thucyd. καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτούς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae perſonae pronomen, iunxerunt verbo tertiae perſonae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναργοῦς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipſos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἄμεινον σχηματίζειν, nos ipſos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. *l.* 1. Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαντεύεσθαι dici proprie de

conſulentibus. Aeſchines: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Herodot. Μαντήϊα εἰς τὰ ἔπεμψε μαντευσόμενος ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαιρεφῶν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεσθαι. Xenoph. in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moſchopul. hoc paulo aliter. Χρὴ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρέπει βαρύνεται. Χρὴ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησμὸν δίδωσι, καὶ χρᾷν ἀπαρέμφατον. Χρᾷ γάρ ἐστι καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc Moſchopuli ſententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra cenſeam omnino χρᾷ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua ſit uſus, cui peculiare eſt η, idemtidem tamen χρᾷ uſurpavit. Ὁ Ἀκαρνὰν, inquit, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὅς οἱ προσιὼν χρᾷ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ. Et paulo poſt: Ὁ μὲν δή οἱ ἐνθεάζων χρᾷ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σφι χρᾷ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. Χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed & Moſchopulo ſtat Euſtath. ad Iliad. I, p. 625: Ἴσως δὲ ὀξυτονήθη πρὸς διαστολὴν τοῦ χρὴ, ὅ ἐστι μαντεύεται. οἷον χρῆ μοι τοιαῦτ᾽ ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur, non ſemper obſervatur illud Luciani de hac voce praeceptum, ſed ab accuratiſſimis & Ἀττικωτάτοις ſcriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de Diis & hominibus reſpondentibus. Demoſthenes περὶ στεφάνου· Καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντεύομενον. Lucianus in Demonacte: Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος. Pauloque poſt: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tireſiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollo dicit: Πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾷν καὶ ἀναιρεῖν. Iſocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνεῖλεν. Liban. in Antirrhetico: Ὁ δὲ ἀνεῖλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ἣν μὲν δὴ ἀνέλη μιν βασιλέα εἶναι. Chryſoſt. in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἀξιῶν ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. *Urgebat*, inquit, *daemonem ab oraculis repoſcens poſtulanſque, ſibi ut ille reſponſum daret iis de rebus, quas animo verſabat.* GRAEV. Μαντεύεται) Ariſtophan. Av. 594 & 597, de conſulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter

de reſpondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus ſit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἷς λανθάνει σε περιϊών) *Nam ſinguli ſoloeciſmi tibi latent circumeuntes.* Sic legendus hic locus & vertendus. Senſus eſt: ſinguli, qui circa te oberrant, a me tibi obiiciuntur ſoloeciſmi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloeciſmus verſatur in καθ' εἷς. Attice enim dicendum fuiſſet καθ' ἕνα, Micyllus hic putavit καθεὶς eſſe participium, fecitque locum ſuſpectum de mendo, cum nihil ſit ſcrupuli. Occurrit vero iſta locutio, quam hic reprehendit Lucianus, ſaepe in ſacris ſcriptoribus. In epiſtola ad Roman. c. 12: Ὁ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη. Maccab. libro III: Ὁ καθ' εἷς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρεῶν. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, μή τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, *exibant ſinguli.* Ubi Beza καθ' εἷς putat poſitum pro καὶ εἶτα εἷς· inde & in quibuſdam editionibus ſcribitur κᾶθ' εἷς, in nonnullis καθ' εἷς, in aliis καθεὶς perperam. Καθ' εἷς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἕνα, quo Attici ſcriptores utuntur. Philoſtrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρως, *ſingulos heroas.* Dicit idem in eodem opere εἰς ἕνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἕνα, *publice & privatim.* Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μνᾶν καθ' ἕνα, *ſingulas minas.* Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἕνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἕνα συλλεγέντες ποτέ. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἕνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἕνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθεν' ἁπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς. Baſilius Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἕνα σοι προσάγων τοὺς Καππάδοκας. Et ſic Apoſtolus quoque more Atticorum in epiſtola ad Epheſ. c. 5, πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προφητεύειν. Demoſthen. in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα. Thom. Magiſt. οὐ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; ſed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide Budaei commentaria utriuſque linguae. Et ſic puto apud Thomam legendum eſſe. Scriptores tamen Eccleſiaſtici ſacrorum librorum auctoritatem ſequuntur. Socrates Eccleſiaſticae hiſtoriae lib. XVI, 13: Ἐπειδὰν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δόγματος ὁ. καθ' εἷς ἐπελάμβανον. Euſebius hiſtoriae Eccleſiaſticae X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἷς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἷς pro ἀν' ἕνα. Ioannes Theologus Apocalypſ. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρῖται, ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκαστον, *ſingulae portae*, aut potius καθ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque eſt, καθ' εἷς Lucianum dixiſſe cum ſingulari λανθάνει, at Soloeciſtam coniunxiſſe cum plurali ἐοίκασι, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic ſit ſoloeciſmus. GRAEV. Εἰ ἄρα καθ' εἷς) Sic L. & *Fl.* Leopard. εἷς ἄρα κ... 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθείς. SOLAN.

ead. l. 8. Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. Moſchopulus in eadem eſt ſententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magiſtri docent, μνᾶσθαι proprie eſſe *ambire* puellam, ſive feminam, & dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis & feminis, quae deſpondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefacto: Πρώην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἁλιάρτιος. Herodot. quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κῦρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτήν μιν μνώμενον. Plutarchus in Erotico etiam uſus eſt eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adoleſcentuli cuiuſdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxori nubere nolo meae.* Οὐ γὰρ ἀποῤῥίψασα δόξας, inquit, καὶ γένη τηλικαῦτα καὶ πλοῦτος ἐμνᾶτο μειράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δεόμενον. Improprie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν διότι μνηστευόμενος ἥκει. Et paulo poſt: Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτόν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανίαι. Moxque in iiſdem: μὴ μνηστεύεσθαί τινας τὰς κόρας. Sic & Pauſanias in Laconicis, Heliodor. in V, Laërtius in Hipparchia, Ioſeph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud ve-

tuſtiſſimum quemque. Dicit enim Plato in ſexto de legibus, μνηστεύειν γάμον αὐτῷ. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidenſi Achilles dicit: Ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινὰ μνηστεύων γάμους οὐκ ὄντας. Iſocrat. βουληθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην. Diodor. XX, ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστευον. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur ſemper, ſi proprie accipiatur, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Tertulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixiſſe honeſte C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur ſcriptores, quae a melioris aetatis uſu longe abſunt. Sed haec inter eruditos iam deciſa ſunt, ut riſum debeant, qui aliter ſentiant. GRAEV.

Pag. 230. *l.* 1. Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα) Et hunc ſoloeciſmum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἀπολιποῦσα γὰρ αὐτὸν ᾤχετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς λάλου· Ἔκβαλλε τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divortit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *diſcedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimam exegit.* Eleganter igitur Ioſephus, ἔπειθε τὸν ἄνδρα καταλιποῦσαν αὐτῷ γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Eſdra: λογιζόμενος δὲ ὅτι ἐὰν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ. Pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipſe Lucian. in II, Dialog. Iunonis & Iovis, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετήν. Ibidem in Bis Accuſato, τὴν νόμῳ γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει. Plutarch. in Stoicis controverſiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερεί τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἑταίρᾳ δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ διδοὺς γυναικὶ ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδοὺς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem, ἀπεπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophiſta, ἔξεστι γαμεῖν, ὅθεν βούλεταί τις, καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν οὖσαν γυναῖκα. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι) Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit oſtium* & *pulſavit.* Nam quod apud Latinos diſcrimen eſt inter *oſtium crepat* & *pulſatur*, idem eſt apud Graecos inter κόπτειν & ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo ſtrepitu admonerentur, qui foris erant, cavere ſibi,

atque abſiſtere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrſum trahendo, ſed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Muretus: exiturus itaque hoc crepitu ſignum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis ψοφεῖν· cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulſari*, & *pultari*, Graecis κόπτεσθαι, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moſchopulus. Attice igitur dixiſſet κόπτοι τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ ψοφοίη ἐξιών. Lucianus in Philopſ. Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη. Idem in Fugitiv. Ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. Ariſtophan. in Ranis: Ἄγε δή τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω. Moxque: Οὐ μὴ διατρίψῃς, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας. Et in Nubibus: Γεῦσαι τῆς θύρας. Lyſias in Apologia de Eratoſthenis adulteri caede: Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. Heliodorus in I: Τάς τε θύρας ὅτι πλεῖστον ἐψόφησεν. Phrynich. addit, male quoque κροῦσαι τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Sympoſio: Φίλιππος δὲ ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι. Et Evangeliſta: Μὴ ἄρξησθε ἔξω ἑστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν. GRAEV.

ibid. Ψοφοίη τὴν θύραν) Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098. Et ſupra Icar. c. 22. Quod ad κροῦσαι θύραν, de quo Phryn. vid. Elſn. ad Apocalypſ. III, 20. REITZ.

ibid. Θύραν) De forium aperiendarum ratione, conſule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. *l.* 2. Νῦν δὴ γενήσομαι) Soloeciſmus eſt hic, quod νῦν δὴ cum futuro coniungatur, cum debeat cum praeſenti iungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ γένομαι. Pollux: Ἄρτι, ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὅ ἐστι ταυτόν. Suidas: Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως. Πλάτων νόμων ιά· Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμων, Πλάτων διαλελυμένως εἴρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δή. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ· Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ', ἐπὶ θήρας πόθον ἐστέλλου. Νῦν δ' αὖ ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις. καὶ ἐν Μελεάγρῳ· Ὁρᾷς σὺ νῦν δή μ' ὡς ἐπράϋνας τύχην. Homer. Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί. Idem: Νῦν δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά. Euſtath. Νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἑνὶ τόνῳ, ὃ καί φασι μόνῳ παρῳχημένῳ συντάσσεσθαι. Euripid. Phoeniſſis: ἄκουε

δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἆρ᾽ οὖν καὶ ἣν νῦν δὴ λέγομεν ἰατρικήν· & ſic frequentiſſime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὴ nuſquam iunctum invenitur futuro. Proin ſi quis dixerit νῦν δὴ γενήσομαι, is ſoloeciſmum commiſerit. Nec eſt ſoloeciſmus in ſimplici voce γενήσομαι, quod putavit interpres, ſed in νῦν δὴ futuro γενήσομαι hic iuncto, ut dixi. Huic ſimile eſt ἄρτι σολοικιῶ, de quo in initio harum notarum diſputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγῳ πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὖθις, εἰσαῦθις, ὅσον οὔπω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magiſtrorum praeceptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει· & ſaepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: Ὦ Σώκρατες, ὕστατον δή σε προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. Xenoph. IV inſtitut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἔσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum ſoloeciſmum eſſe. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιεῖ, ὡς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum eſſe, quod non alicubi labefactetur, ut ſuperius poſita exempla oſtendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν δ᾽ ἕτερ᾽ ἄττα &c.) Non accuratus ſatis interpres fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα, ſed ſic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὕρηται, προϋπάρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ᾽ ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον, πάντα ποιῶ, ἅττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγεῖται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἕπεται ἀεί· ἕπεται μὲν, ὡς τὸ ἕτερ᾽ ἄττα, καὶ πόσ᾽ ἄττα, προηγεῖται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. BOS.

Pag. 232. *l.* 1. Ὀρθῶς — συντιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiaſtae iudicium, in margine poſitum, ma-

lum pedem in ipſam Luciani orationem videtur intuliſſe. Sic vera ſunt, & cum Thomae Magiſt. obſervatione conveniunt, ſed ſententiam & connexionem turbant. GESN.

ead. l. 3. Ἤν με φὴς ὑβρίσαι) Puto excidiſſe ob ſoni affinitatem σὲ poſt ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus ſum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν ſunt Soloeciſtae, ita diſtinguenda, niſi fallor, ut in interpretatione noſtra factum eſt. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σὲ) Ὑβρίζω σε ſcilicet eſt contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σὲ, eſt cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumelioſus & iniurius ſum. Moſchopulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σὲ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικά τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περί σε ἐνδείκνυμαι, ὡς ἀναφέρεσθαι τὴν ὕβριν ἐπί σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μήτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus ſubiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba ſic ſe habent: Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accuſato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, non obſervari perpetuo ab Atticis, vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Ariſtophan. verſu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὑβρ. adhibetur pro *me ipſo*, non *in meos*. Adde Ariſtoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac Noſtrum de Salt. cap. 24. Et Aeſchin. de falſ. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων· ubi quidem poſſit ad eos, qui cum Aeſchine faciunt, trahi; ſed minus accurate, quia ſtatim ſubiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN.

Pag. 233. *l.* 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moſchopul. videtur nonnihil a Luciano diſſentire. Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλὰξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἁπλῶς τὸ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec eſt in Luciano, *quod ſi dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, ſoloeciſmum vocant*, ut vertit Micyllus; ſed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc eſt,

enarrando vel per hypallagen hiſce abuti dicunt ſoloeciſmum committere. Sic ἐναλλάττειν eſt his abuti per ἐναλλαγήν. In iis, quae ſequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna eſt, ſic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, ſupplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἴσομαι) Si ſuperiores de ἄρτι & νῦν futuro non iungendis obſervationes bene habent, hic etiam Soloeciſta ſui nominis menſuram implet. GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν) Sic Mſ. Graev. Forſan legendum ἴσα σοι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑτέρου πρὸς ἕτερον) Nomina a verbis ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo poſſunt. Nempe *enallage* eſt, cum pars pro parte, caſus pro caſu, non immutata ſententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices ſuas *permutant*, & *mutuo* alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, ſed non ponit, ſubſtituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione conſtructionis inter ſe permutat. Sed non ſemper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non ſemper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloeciſta non bene cepit, quod ſe dicit aſſecutum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγων ἐστὶ) Λέγειν interpres legiſſe videtur. GUYET. Certe ſic legit: nam & λέγειν expreſſit *P.* aliaeque plurimae. REITZ.

ead. l. 13. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινὰ) De his non convenit Moſchopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Moſchopulus, πρός σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περί σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περί σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 234. *l.* 2. Ἑκάστῳ) An ἕκαστον; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσειν) Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημὶ) Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici ad ſtantem, quem iubemus ſeſſum capere, κάθησο vero ad eum, qui iam ſedet, quemque rogamus, ne ſurgat. Thomas eadem tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, κάθισον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρός τινα ἱστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα καθῆται, καὶ

μὴ ἐξαναστῇ. ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Ἧσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Sic lege hunc locum in edito libro ſatis mendoſum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθητι ἤκουόν σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον, *audivi te dicentem, imperativum* καθέσθητι, *ſede*, *vocem eſſe peregrinam vel barbaram*, Luciani forte reſpicit verba, quae in Lexiphane ſuo poſuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαντώμενος, καὶ τὸ καθεσθεὶς οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex ſuperioribus Luciani verbis colligit, hic aliquid deſiderari. Cui equidem non invitus aſſenſero vel propter haec verba, quae infra habentur: Οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνήρ. Σολ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nuſquam in hoc libello locutus eſt. Nunc viciſſim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθέσθην, inquit Thomas, καθεσθεὶς, καθεσθήσωμαι, καθεσθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὖν καθέζομαι, ἐκαθεζόμην, καθεδοῦμαι, καθεδούμενος, καθεῖσθαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθη, καθεσθεὶς, καθεσθήσομαι καὶ πληθυντικὰ καθεσθήσονται, ἔκφυλα. Parum igitur Attice Heliodor. in IV: Καθεσθεὶς δὲ πλησίον θάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον. Et Baſilius in epiſtola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθημεν. Lucianus in priore verarum narrationum: Ὀπτωμένων δὲ περικαθεσθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθεσθεὶς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. Ioſeph. Ἀρχαιολογίας libro II: Καθεσθεὶς ἐπί τινος φρέατος. Idem libro VIII: Καθεσθεῖσα δ' ἡ Βεθσαβή· & pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas Magiſter: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. Pollux ſcribit, Xenophontem καθίζειν uſurpaſſe pro καθίσαι ποιεῖν. Locus eſt in II ἀναβάσεως· Καὶ ἀπαγγελλόμεθα δὲ Ἀριαίῳ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον καθιεῖν, *collocaturos eſſe*. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demoſthenem & Galenum. Moſchopul. Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς. καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, ἀεὶ μετάβατον &c. Τὸ καθεσθήσομαι, καὶ ἐκαθέσθην βάρβαρα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴη διαφέρον) V. Th. Mag. v. κάθισον. SOLAN:

ead. l. 13. Ἧσο ξεῖν') Hom. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Homerum Od. Π, 44, editur Ἧσ', ὦ ξεῖν'. Notavit Barneſius, forte ipſius huius loci auctoritate, Ἧσο. Ceterum apud Ho-

merum manifeſto Ἧσο ſignificat, *ſede*, hoc eſt, ſedem, quam occupaſti, retine: nam praeceſſit τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *ſede* poſuiſſe, pro *ſedem tuam retine; aſſide* autem pro *ſeſſum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonſtrari poteſt; non auſim dicere, nunquam poſitum aliter. GESN.

Pag. 235. *l.* 1. Τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo eriam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi videor, λέγω huic loco optime convenire, & ſic interpretatus ſum. GESN.

ead. l. 6. Ξυγγραφεὺς ἀνὴρ) Ξυγγραφεὺς, inquit Thomas, οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα, ἤτι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφέας ἐκάλουν. Θουκυδίδης· Καὶ εἰσήνεγκαν οἱ ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραψάμενος, ὡς Ἡρόδοτος· Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque ſecundum horum ſententiam ξυγγραφεὺς dicitur non ſolum de ſcriptore & auctore librorum, ſed & de ſcriba ſenatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ οἶδα — λέγοντος) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque eſt, ut excidiſſe deſcriptionem τοῦ συγγραφέως putemus, facile illam quidem aliunde reſarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν) Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἑτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moſchopul. paulo aliter: δουλῶ ἐμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. Τοὺς μὲν ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάττης μέρος. Ex Moſchopuli ſententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. *l.* 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloeciſtam, tanquam coronidem impoſuiſſet omnibus, quos ante ſcripſiſſet, dialogis; (quae eſt ſententia Bourdelotii) cum ſimpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuiſſe ab Luciani inſtituto, ſcribere poſt hunc & alios dialogos, quibus ulterius de ſoloeciſmis eſſet acturus. Ait enim, οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non ſequi poſt hunc alios

ſuper hoc argumento dialogos; ſatis tamen manifeſtum puto, illud νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον, tantum de hoc dialogo capiendum eſſe. Iens. Non audiendus eſt Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc eſſe ultimum dialogorum ipſius Luciani, reliquos ſuppoſiticios. Vera eſſe poteſt ipſa propoſitio, ſed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. Gesn.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non eſt huiuſce Luciani, ſed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae ſtili, cum aliae omnibus paginis, tum illae φῦ, φῦ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noſter Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Chriſt. 171, ut patet in Pſeudomante: at hic nebulo ſe baptizatum ſignificat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiuſce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, adſcribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Chriſti 68, ad annum ſervatoris 171 pervivere, ſive annis 103? Atqui etiam poſt bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus ſit, negari non poteſt. Saperdae autem prorſus illi ſunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo iſto, de Babyloniis, Aegyptiis, Perſis, Scythis verba fiunt, huiuſce diſtortiſſimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere poſſe, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater eſt, Neronis principatu eum ſuſcepit. Marcil. Spurium Spanhemius aliique multi, genuinum videntur exiſtimare Cavus 129, & Theologi nonnulli; ſed palam eſt, eſſe ſpurium. Solan. De nomine Φιλόπατρις inter elogia honorum ac laudum poſito, v. Perizon. ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inſcriptionis oblivilſcitur, neque quod in Peregrino.... plebs illum impoſtorem vocat ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν. Metellus eſt Conſul Φιλόπατρις Ciceroni ad Att. II, 1. Gesn.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquiſitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, reſciſſus eſt. SOLAN. (In meo exemplari, quo Weſſelingi beneficio utor, adeſt; ſed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non eſſe mihi certiſſimum eſt, ex ſtilo & ingenio hominis Lucianeo multum inferiore. Affectata autem eſt Lucianeae locutionis imitatio, quae ab ipſo proficiſci nequivit, quia ſua ipſe non excerpſit; auctorem vero aetate poſteriorem eſſe, ſatis demonſtravit Geſnerus in ſingulari Diſſert. quam calci huius tomi adiungemus; ibique ſtatuit ſcriptum Conſtantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophiſta Imperatoris illius amico, ad quem hodienum exſtat ſcripta a Iuliano epiſtola. Ita vero ſtudioſe hunc Dial. pertractavit Geſnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum ſit. Summis laudibus has eius lucubrationes effert Heuman. in Poecil. p. 248 ſeqq. Sed p. 250 miratur eiuſdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere auſus fuerit. (Sed de hac opinione forſan in praefat. agemus.) Bis eius verſionem, bis, ter Graeca emendat, quod ſuo loco obiter indicamus. REITZ.

ead. l. 2. ΤΡΙΕΦ.) Nothus. An Τρύφων vel Τρίφων; τὸ Τριέφων non placet. GUYET. At Τριεφῶν integre & crebro in ipſo Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Συνένευκας) Lege συννένευκας. GUYET.

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) Βυσσοδομεύειν quid ſit, explicat Scholiaſt. minor Homer. ad Od. Θ, 273.: βυσσοδομεύων, κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quaſi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Delat. c. 24, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. GESN. Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ, 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Il. A, 149, ubi Schol. κερδαλεόφρον, πανοῦργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ᾽ ἔστι, κερδαίνειν φρονῶν. Sed ad Il. Δ, 339, eadem Schol. κερδαλεόφρον, πανοῦργε, καὶ φιλοκερδέστατε· Ἤγουν, ἀπατηλὲ, δολερὲ, ἀλωπεκώδης. κερδάλη γὰρ ἀλώπηξ. Et ad Il. K, 44, βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὠφελίμου, ἢ πανούργου· παρὰ τὴν κερδὼ, ἤγουν τὴν ἀλώπεκα. A vulpina igitur aſtutia hoc nominis deductum eſt, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phraſi ex arte Poët. verſ. 437. GESN.

ibid. Ὦχρος τέ σευ) Hom. Il. Γ, 35. SOLAN. Iliad. Γ, 35. Lucian. Iove Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἑκάτην) Hecates, cum ex inferorum regione in

terram noſtram venatum egreditur, quam terribilis ſit adſpectus, & ad mentem ſano etiam excutiendam comparatus, graphice deſcripſit Lucianus in Philopſeude cap. 24 ſeqq. GESN.

ead. l. 8. Τίνι θεῶν — συνήντηκας) Mirum non eſt, inſolito aliquo viſu turbatis, cum ipſa mente, ſpiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque eius immutari habitum; cuius rei nec in ſacris nulla ſunt veſtigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22. Athenagoras in Legatione pro Chriſtianis c. 15, p. 63 ed. Oxon. Dechair. ex Homer. Il. Υ, 131, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ, inquit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58. Nota ſunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Miſerrima affectatio. Spanhem. ad Callim. 610, *conſulto* vertit, quamvis idem *inopinatum conſpectum* dixiſſet. Vid. pro Lapſ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὦ καλὲ Κριτία) Προσφώνησιν hanc, utut Latinis paulo videatur inſolentior, non putavi refugiendam, ſcilicet ipſum ſecutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco vertendum eſſet, προπίνω τῷ καλῷ Κριτίᾳ, dixit Tuſcul. I, c. 40, *propino hoc pulchro Critiae.* Quamquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. GESN.

Pag. 238. *l.* 1. Δυσχεραίνεις) Lucianus in Votis ſive Navi c. 10, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. GESN.

ibid. Ἢ καὶ τῆς χειρὸς) An ἢ καὶ ἐκ τῆς χειρός; GUYET.

ead. l. 4. Διενειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica. Sed tamen quid ſit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex Dioſcoride, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis ſermo eſt, quarum illae arcto complexu ad palos arboreſque ſeſe applicant. Erit igitur διενειλημμένος λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμπάζω) Lucianus in Gallo c. 5, ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege ταὐτά. GUYET.

ibid. Ἀποψύξω) Gloſſ. Graecol. ἀποψύχω, dirigeo. GUYET. Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδινήσας) Lucianus in Philopſeud. c. 24, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλήν. GESN.

ead. l. 10. Κλεομβρότου) Hic, lecto Platonis de animae im-

mortalitate libro, praecipitem ſe de ſaxo dedit. Solan. Notiſſimum eſt Callimachi in eum Epigramma, ſed nimis pulchrum, ut non hic adſcribatur. Eſt autem in Antholog. Graeca l. 3 ultimum:

Εἴπας, ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος Ἀμβρακιώτης.
Ἥλατ' ἀφ' ὑψίστου τείχεος εἰς ἀΐδην,
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Gesn.

ead. l. 14. Ἐμβρόντητοι) Ἐμβροντήτους poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. Gesn. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. ſupra Hemſterh. T. I, Tim. § 1. Reitz.

Pag. 239. *l.* 2. Οὐ γὰρ παροπτέος) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari oſtendive ſibi cuperent, aut ipſi narrare aggrederentur. Prioris generis exemplum eſt apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharſis ad Toxarin: μὴ περιΐδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιΐδῃς με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περιόψει οὖν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φιλίου με περιΐδῃς. Huc refero obſcuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praeceſſerat, ita enim nimis inepte cum iis, quae ſequuntur, cohaereret; ſed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepiſſe quaſi, idemque ſibi voluiſſe exiſtimo, ac ſi dixiſſet, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θέμις κ. τ. λ. neque omnino inſolens eſſe arbitror, ut ex iis, quae ſequuntur, ſuperior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemſterhuſii emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui prae manibus eſt, quadrat, quod eſt apud Comicum in Ranis v. 512, ubi muliercula Pſeudo-Herculi aliquid, quod e re illius eſſet, narratura ita προοιμιάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντα. De aliis precibus paſſim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, ἐπειδὴ σφι οὕτω δοκέοι περιϊδέειν αὐτόν. Iulian. Or. V, quae eſt in Deûm matrem, gratias eidem ſe habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, ſed edocuerit rationem myſteriorum &c. Gesn. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Geſner. allegata, aliter exponit Hemſterh. quem vide. (ſed video ipſum hoc iam notaſſe.) Reitz.

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν) Lucian. in Navig. c. 11, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ὡς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. GESN.

ead. l. 9. Μή τι κακὸν παθέῃς) Hemiſtichion veteris poëtae videtur. An Homeri? GUYET.

ead. l. 12. Καί που καταπεσὼν) Lucian. in Icarom. c. 3, μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι. GESN. Heuman. in Poecil. p. 249, verti vult *ſpiritu meo*, ne quis intelligat ſubſtantiam ſpiritualem; ſed Geſner. videtur ambiguum ſtudio ſervaſſe. REITZ.

ead. l. 15. Σοφιστῶν) Chriſtianos notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Ceterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13, Chriſtum ipſum σοφιστὴν appellavit: & apud Prudentium Periſtephan. X, 40, Chriſtianis Aſclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophiſtas error induxit novus?* GESN.

ibid. Ἐξώγκωσε) Etiam hic Lucianum imitatus eſt noſter, niſi quod paulo modeſtius ille hyperpola utitur, in Philopſ. cap. 39, τοιαῦτα ἀκούσας ἥκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, ſed alio inſtituto, utitur Elihu, Iob. XXII, 18 ſeq. GESN.

Pag. 240. *l.* 3. Φὺ, φὺ, φὺ) Τὸ φὺ hic pro φεῦ admirantis videtur. GUYET. Φὺ — ἰοὺ — αἲ) Praeterquam quod pueriles valde exclamationes iſtae, ne Graecum quidem illud φύ. Forſan legendum φεῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς τὰς νεφέλας — φυσήματος) Horum verborum omiſſa eſt interpretatio a Micyllo ex editione Pariſ. 1615, f. & Baſil. 1619, 8; quem ſequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem ructibus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adverſum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves niſi funibus de litore adiutae non potuerint. Nam οἴχεσθαι πόντον (frequenti praepoſitionis εἰς ellipſi) hic valere ingredi, nemo negabit, niſi ſi quis putet, ſecundo Borea intrari e Propontide Pontum, id eſt, verſus ſeptemtrionem navigari poſſe. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream poſſet, debuiſſe conſtitutum eſſe eo circiter loco, ubi eſt Conſtantinopolis. Quod quorſum valeat, in diſputatione dictum eſt, § 26. GESN.

ead. l. 7. Λάβρου) Homerica vox, Iliad. Β, 148. Odyſſ. Ο, 293. GESN.

ead. l. 8. Προποντίδα) De alia abſurditate non dicam; ſed id rogo, ubinam gentium ſtantes hos facit, ut a flatu alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod ſentio dicam, Conſtantinopoli hoc ſcriptum puto. Alioqui cur de Propontide ſcriptor cogitarit, non video. Addo votum eiuſdem de compeſcendis Scytharum excurſionibus in fine Dialogi; unde ſatis liquet, in ea regione habitaſſe, quae iis gentibus vicina eſſet. Vide etiam Νερ. c. 6; unde coniicio, tres hoſce libellos ab eodem viro ſcriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 9. Κάλων) A κάλος σχοινίον, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τὸν Εὔξεινον) Τὸ εἰς excidiſſe videtur librario. GUYET. Sed ſaepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut Il. E, 773, Τροίην ἷξον. Plura ex eod. L. Bos de Ellipſ. p. m. 268. Adde Noſtrum ſupra Dea Syr. c. ult. γάμον ἰέναι, & Theogn. v. 1172, — ἤλυθες ἀθανάτους. Quare nihil inſerto εἰς opus erit. REITZ.

ead. l. 12. Πόσος κορκορυγμὸς) Locus videtur expreſſus ex illo Ariſtoph. in Neb. v. 38 ſeq. εἶτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν. Ubi κλόνος ſecundum Scholiaſten eſt στρόφος τις καὶ εἴλιξ· διεκορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἢ ἐμιμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητὴς, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. GESN.

ead. l. 13. Πολύωτον) Forte, ut famam finxere. Virg. Aen. IV, 181 ſeq. — *Cui quot ſunt corpore plumae, Tot vigiles oculi ſubter, — tot ſubrigit aures.* GESN. Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad Schol. de Calumn. cap. 5. REITZ.

ead. l. 14. Τερατῶδες) Τὴν τερατώδη παροιμίαν, τὸ τερατῶδες ἔπος. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ὀνύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid ſit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. Io. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, *dictum de homine, qui totus auris, perinde ut Argus oculus, qui διὰ ὀνύχων videbat.* Quae ſi vera eſt ratio, & quidni vera ſit? comparandus cum h. l. eſt ille apud Lucian. in Dear. Iudic. c. 8, ubi optat Paris ὥσπερ Ἄργος ὅλῳ βλέπειν τῷ σώματι. Item Catullian. illud 13 ult. *Quod* (unguentum) *tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, naſum.* Denique illud apud Ariſtaenetum Epiſt. I, p. 5, ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται. Sed ſunt hoc genus infinita. Simillimum illud

Plauti Sticho V, 5, 20, *Ubi perpruriſcamus uſque ex unguiculis*. GESN.

Pag. 241. *l.* 1. Κνήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκνήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex ſe conceptum, conflagrantiſque Semeles utero ereptum, femori ſuo inſeruit, & exacto legitimo geſtationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κνήμην, *ſuram*, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo laſcivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus ſermo illum luſum vix admittit. GESN.

ead. l. 2. Κεφαλὴν κύουσαν) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoſo edita partu fuerit, ſuo more deſcribit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀνδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tireſia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoſeon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἀλλ' ἐπεί σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Ex Od. O, 260, Ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὕπερον) Vulgo nominandi caſus in Lexicis, ab ipſo etiam Stephano, poſt quem errare nemo ſibi turpe putat, effertur ὕπερος, genere maſculino, ſed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo uſus etiam eſt Lucianus in Philopſ. c. 35, ex quo loco illud ſimul diſcimus, non iniuria hic metuere Triephontem: fieri enim, ſi Dîs placet, poſſe, ut ex piſtillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra piſtillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον) Θύρετρον, θύρωμα Heſychio & Suidae. An ianuae munimentum? *la barre de l'huis*. GUYET. Heſychius, & ex ipſo forte Varinus, diſtinguunt ab invicem θύρεθρα, id eſt, θύρας, & θύρετρα, hoc eſt θυρώματα, quae tamen & ipſa vox interdum ianuam ſeu fores ipſas ſignificat; quamquam etiam *cardines* interdum verti debeat, ut apud τοὺς ό 3 Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac diſtinctione, ſuſpecta certe Stephano, ſit, auctorem prae oculis habuiſſe locum e Philopſeude Luciani iam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀπεργάσεται — κατάθελξις) Ultimam hanc vocem pro κατάπληξις ſubſtitui. Rationem emendationis, ul-

timis verbis Triephontis & cap. 9 Φιλοψ. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen poteſt vulgata ſcriptura, quia nihil adeo abſurdum eſt, quin ab hoc ſcriptore dici potuiſſe videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξις) Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ· ut ap. Lucret. IV, 1157, *Magna atque immanis* (amaſia) *κατάπληξις plenaque honoris*, a ſaucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἔτι με ἐξεφόβ.) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non poteſt, ille non verebitur periurium committere, ſi nimirum de illius impotentia conſtet. Triepho autem putat, adeo conſtare de Iovis aetherii futilitate Critiae ſuo, ut non dubitaturus ſit, illius ſtramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rectius hic Noſter, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ita diſputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad metum Deorum aut iram reſpici debere dicat. Sed *de ira* DEI Lactantius viderit: nos iam non philoſophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμυνέμεναι) Verbum Homerice praeter rationem ac neceſſitatem inflexum, ut ante ἄμπνευσον &c. GESN.

Pag. 242. *l.* 4. Θεοὺς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim ſolum in terram praecipatum fuiſſe Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεσπεσίου βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & O, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Geſn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. Βηλοῦ) Quid ſit βηλὸς, cum de coelo ſermo eſt, diſputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noſter hic reſpexiſſe inprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus hiſtoriae meminit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνέα) Salmonei hiſtoriam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοκράτωρ) Rem ipſam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὁμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi hae voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα
  Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκεῖνος) Ego mallem ἐκεῖνο, ut ad Europam

referretur. SOLAN. Verti, quaſi legeretur ἐκεῖνο, quod eſt multo concinnius, quamquam non ſtatim, ſi reliquas auctoris ineptias ſpectes, verius. GESN.

ibid. Ἐπωμόσατο) Ab ἐπωμόω, vel ἐπωμόζω, interpres. Scribo ἐπωμώσατο ab ἐπωμόω. GUYET. Ἐπωμίσατο) Secundum interpret. Lat. legendum erat ἐπωμίσατο ab ἐπωμίζω, quamvis hanc vocem in Theſ. Steph. non reperiam. KUSTER. Quamvis abſurdiſſima ſint in hoc libello omnia; ſic, ut emendare iubet Kuſterus, ſcripſiſſe auctorem, dubium nullum eſſe poteſt; ideoque invitis libris noſtris in textum recepimus. Omnes enim ἐπωμόσατο habent. SOLAN. Ἐπωμόσατο) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore noſtro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium *ſuccollare.* GESN. Ἐπωμίσατο) Etſi ter quater ἐπομοσόμεθα & ἐπομόσομαι deinde in hoc Dial. ſequuntur, iurandi ſignificatione, & ο brevi; hic tamen ipſum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kuſtero ac Solano auſcultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπωμὶς eſt ſuperior humeri pars. Vid. Foeſ. REITZ.

ead. l. 14. Ἠροτρία) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 ſeq. Momus ad Iovem, Timui, inquit, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ἦς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ. GESN.

Pag. 243. *l.* 1. Κατεκεντάννυτο) Forte κατεκεντέννυτο a κατακεντέννυμαι. GUYET.

ibid. Αἰθίοψι) Vix peius de Iove ſuo meritus eſt Homerus aliquo in loco, quam Il. Α, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivia cum illis celebrat, poſt quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis ſaepius invehuntur, aliaque eius facinora, gentiles & Chriſtiani, quam iſtas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Trag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Verſum hexametrum ἄμετρον rependiſſe alio claudicante, ſine fraude fuerit. GESN. Vid. ſi operae videtur, L. Bos Obſ. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. Ἡλίους) Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aeſtu radiiſve ſolis: οἱ δὲ ἥλιοι, ait, — καὶ τὸ πνίγος ἔτι ἐλύπει. Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. Lycophr. 804 & 1249. Ἀέρων, Diod. Sic. III, c. 34, ter. Κεναῖς φήμαις, idem XI, 40. Πίστεις ἐνόρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, Phal. Ep. 41. Φυγαὶ, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, Dion. Hal. VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, Diod. Sic. II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. Ὕπνους vulgatiſſimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quoſvis. Ἐλπίδων, quod & Latinis uſitatum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. *Baſ.* & paſſim. Θελήματα Pſalm. CX, 2. Act. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic πλούτους ſupra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.

ibid. Ὑποβεβρεγμένος) Non auſim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipſa editione emendatis, ſtatim Ἐνυπν. c. 1, τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibuſque talia invenias. Herodot. I, 28, Νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὔχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ. Aelian. V. H. IX, 26, Ἠξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὀμνὺς μὴ ἀτυχήσειν αἰτήσας. Ipſe canon Homer. Iliad. Β, 353, Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Ubi Euſtathius ἀνακόλουθον quidem & σολοικοφανέστερον agnoſcit, ſed ſtudio quaeſitum ad vim orationi addendam & ſpeciem novitatis. Ὑποβεβρεγμένον Lucianeum eſſe, Index docebit. Eſt autem diminutivum, ut *pitiſſare.* Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, *Ego te reddam madidum probe.* GESN. At locus ex Prometh. § 16 ab Geſn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hemſterhuſio eſt ſuſpectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. Πώγωνα τηλικ.) Barbam etiam promiſſam Iovi ſuo obiicit Iuno, ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo ſecius aſtragalis cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. Ἀετοῦ — Ἴδης) In aquilam transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice laſcive cum Iunone concubuit: quod paulo poſt iterum tangit Noſter. GESN.

ead. l. 6. Κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.) Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. GUYET. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εὖγε, inquit, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove geſtatam. GESN.

ead. l. 9. Προφήτης) Ita etiam Ariſtoph. Plut. v. 11, ἰατρὸς

ὢν καὶ μάντις, ὥς φασὶν, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocarat Comicus, unde eſt ἀμφίλοξος, quod hic apud Noſtrum ſtatim ſequitur. Comparanda, quae de λοξίᾳ (quaſi obliquum dicas) doctiſſimi interpretes ad Ariſtophan. l. c. & quae Macrob. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latonae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι· & in Decret. Deorum, quod ipſorum Comitiis ſubiungit pag. 716, cavetur, ne tam multa ſolus faciat Apollo, ſed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. Gesn.

ibid. Ἰητρὸς) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego ſane non intelligo; ſervavi tamen. Solan.

ead. l. 10. Ψευδόμαντιν) Lucian. & haec vox eſt, qui dialogo, quo Alexandri praeſtigias detexit, id nominis fecit. Gesn.

ibid. Τὸν Κροῖσον διολωλεκότα) Adſcripſerat la Croze: Vid. acta Achatii epiſcopi in actis martyr. ſel. p. 140. Non vero ſatis diſtincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro deſtitutus indagare nequeo. Reitz.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Iov. Trag. c. 20. De Croeſo quidem pervulgatum illud, Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hoſtiumne foret imperium, an Croeſi, incertum: de Salaminiis autem, ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, Lucianum adiicere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν· ut adeo haud obſcure applicet ad cladem Salaminiam, qua Perſae navali proelio victi ſunt: ex Herodot. vero VII, 141 ſeq. Plut. in Themiſt. p. m. 212, & omnium copioſiſſime ex Oenomao Cynico apud Euſeb. Praepar. Evang. V, 24, de tota hiſtoria ſatis conſtat. Quid igitur Noſter ſibi vult, cum Salaminios hoc oraculo periiſſe dicit? Scilicet, ſuperficiariam valde hominis fuiſſe doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in diſſertatione noſtra monuimus. Gesn.

ead. l. 15. Ὅσον ..) Homerus ὅσσον, metri cauſa, quod & ſervari debuit. Solan.

ibid. Ἐννεάχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & Ξ, 148. Solan. Neſcio, an hic quoque memoria lapſus ſit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. Il. E, 860: ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι. Quid igitur ad hunc Stentor? Il. E, 786:

Ὃς τόσον αὔδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Ceterum ἐννοσίγαιος, & ἐνοσίχθων ſaepius apud Homerum: ita autem appellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus, aquarum ſubter in terrae cavis undantium fluctibus accidere putarent, quorſum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σεισίχθων) Non eſt Homerica vox, ſed vere tamen. Homero paſſim ἐνοσίχθων & ἐννοσίγαιοις. SOLAN.

Pag. 244. *l.* 2. Τὴν Τυρὼ) Vide Lucian. Dial. Neptuni & Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγὸς) An προαγωγός; GUYET. Demagogi enim non tantum vi iniuſta oppreſſis auxilio erant, ſed ſaepe, ut maior eſſet apud populum gratia, etiam qui malo digni eſſent, poenae ſubtrahebant, quale etiam in Romana rep. improbos Tribunos plebis, alioſque, qui populares videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex Budaeo obſervavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, latius patere eius ſignificationem, & ſimpliciter pro *concilio*, ſeu *allicio*, ſive *emereor gratiam*, poni. Fabula ipſa eſt apud Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am. II, 561 ſeq. Amores Neptuni recenſentur Clem. Alex. Protr. pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis huius filum, in diſputatione iam indicatum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἔκλαυσε) Antea in omnibus legebatur ἔκλυσε; quod palam corruptum reiecimus. Sententia lecta emendationis rationem ſatis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod terram inundat. *Guyet.* Nexus non admittit hanc alluſionem. Sed Solani coniectura vera eſt: neque quiſquam dubitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω, 511, — κλαῖεν ἑὸν πατέρ' — αὖτε Πάτροκλον. Et Aelian. V. H. VI, 1, νεκροὺς κλαίειν. Ignoſcet ergo Geſner. quod verſionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφ.) Odyſſ. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Πρεσβύτην) Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipſe Iuppiter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Ariſtophan. Plut. 1051, ubi πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μή μοι) Ellipſis τοῦ λέγε, vel ſimilis. Ita fere Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μή μ' ἄναξ κ. τ. λ. ubi Scholiaſta: τὸ πλῆρες, μὴ, μή μοι. Ariſtoph. Equit. 19: μή μοι γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς. Sed reſpexiſſe proprie videtur auctor Ariſtoph. Νεφ. 83 ſeq. ΦΕΙ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον. ΣΤΡ. Μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον. GESN.

ibid. Κακόδουλον) Lepide miſeram ſervitutis ſuae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maiae & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσελγομαν.) Specimen eius ἀσελγομανίας habes Od. Θ, 335 ſeq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. *l.* 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 f. edatur προσδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc compoſito uſitatum, addito hoc Philopatridos teſtimonio fateatur Duker. miror, quare hoc iſthic in textum non fuerit admiſſum. Interim προσδιαβάλλομαι affert Steph. ex Plut. Pericl. quod ſuo loco non ſpernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur & Herodian. II, 1, 7, aliique. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Τῆς Γιγαντολέτιδος θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectricem, non placet. MENAG.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adſcripſit frater: *uſitatius* Γοργοῦς. Sed & hoc indicium puto, non ſcriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. Τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, niſi forte τὸ τῆς Γοργόνος χρῆμα velis intelligere. GESN. Nihil difficultatis video, ſi χρῆμα intelligas, vel quaſi demonſtrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἑτεραλκέα) Schol. ad Il. Η, 26: ἑτεραλκὴς ἡ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνάπαλιν οἱ ἕτεροι τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν· & ad Il. Θ, 171: ἑτεραλκέα, ἑτεροκλινῆ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιοῦσαν. Conſentit etiam Heſychius. Recte igitur, puto, ſenſus huius loci in verſione eſt a me expreſſus. GESN.

Pag. 246. *l.* 2. Μηρία) Μηρία inprimis ſeu μηριαῖα ὀστᾶ Diis grata putabant, & in ſacrificiis adhibebant; vid. Il. Α, 40, 41; quem locum falſe παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὕτη κόρη) Gorgonum hiſtoriam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiaſt. Pindari ad Pyth. XII, p. m. 253 b. Ἀποδειροτομεῖν Heſiodi verbum eſt in Θεογον. v. 280, ubi ſimiliter hanc hiſtoriam narrat, cuius ſi phyſicas explicationes deſideres; affatim tibi nugarum Scholiaſtae ad eum locum dabunt. Doctiora ſunt & veriora, quae copioſe de iis diſputat H. Dodwellus in diſſ. de vero Peripli Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudſon. § 2 ad 7,

ubi totam rem ab Heſiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diſſ. § 25. Περιωδεῖν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσεταιρίζεσθαι honeſtum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἐπαοιδίαις) An ἐπαοιδαῖς; GUYET. Ἐπαοιδὴ Homericum quidem Od. T, 455. Sed ἐπαοιδία Heſychio φαρμακεία, γοητεία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΡΙΕΦ.) L. *Fr. H.* & *B.* 2. recte. In reliquis Κριτ. mendoſe. SOLAN.

Pag. 247. *l.* 3. Νὴ τὸν ἄγνωστον) Ignotus ille Athenienſium Deus, ſi a Chriſtianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo incaute admodum ſuas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίας . .) Hic, quiſquis eſt, larvatus Lucianus palam iam ad *undecim millium virginum decantatam fabulam* alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob verſum ex Homero concinnatum hoc factum eſt; nec adeo ſolliciti ſunt mendaces de ſuarum fabularum circumſtantiis. Fabula enim narrat, Urſulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vectam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula ſeculo demum XII, ſaltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic ſpectamus, attinet, in orbe Chriſtiano narrari coepit; quamvis res geſta ponatur circa IV ſeculi finem. Rem hanc ulterius proſequi nec vacat, nec lubet; ſed vel hinc mihi ſatis conſtare videtur, auctorem inficeti huius libelli mille ad minimum poſt Lucianum annos vixiſſe; donec vir aliquis doctus aut in Creta inſula, aut ubi gentium volet, *decem nobis millia virginum trucidatarum* eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νήσῳ ἐν) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meurſius in Creta, neque quiſquam alius, quidquam, quod ſciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco poſſit. Suſpicabatur Maturinus Veyſſiere la Croze, hoc accidiſſe Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & Aſiam caedibus & incendiis vaſtarunt. Utitur teſtimonio Zoſimi, cuius I, 46, haec ſunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπακολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀφηγήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non auſim: charactera autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diſſ. § 26) ſed cum omnino

ſit coniecturis agendum, ſatis quoque probabiles afferri a me poſſe arbitror. Cretam cum Palaeſtina ſaepe confundi, notatum Huetio, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipſa Gaza Minoa dicta teſte Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretenſium & Gazaeorum cognatione Bochart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Obſervatt. II, 2, 6 ſeq. qui colonos Cretenſium Gazaeos & ceteros, qui *Crethi* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem ſuperſtitionem relapſus eſſet, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adverſum Chriſtianos inſurrexere, impune ſcilicet, quidquid auſi forent, ſub tali Imperatore laturi. Cuius rei tum alia ſunt exempla a noſtris, qui tum vixere, ſcriptoribus relata, tum haud parum ad rem noſtram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione *στηλιτευτικῇ* prima pag. 87, ubi de Arethuſiorum, Gazaeorumque in Chriſtianos ſaevitia hoc inter alia refert: *οὗτοι λέγονται*, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ *καὶ ὑπερκοσμίους, ἀψαύστους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀῤῥένων, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνώσαντες, ἵνα τῇ θέᾳ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἶτ᾽ ἀνακείραντες καὶ* ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — *οἱ μὲν ἰδίοις ὀδοῦσι κατεστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἔτι τοῖς σπλάγχνοις συώδη τροφὴν ἐπισπείραντες, συῶν τοὺς θερμοτέρους ἐπαφιέναι κ. τ. λ.* Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodoritus III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaeſtina ſanctorum Martyrum Euſebii, Neſtabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani Apoſtatae, irruente in eos turba gentilium diſcerpti atque necati ſunt.* Habemus ergo apud Cretenſes Palaeſtinae virgines caſtas membratim diſſectas ſub Iuliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zoſimo vidimus. Quod obſcure ita Gazam ſignat auctor, vel eruditionis oſtentandae cauſa feciſſe poteſt, vel ſtudio obſcurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, ſi quis in ipſa Creta inſula tale quid tum contigiſſe putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui inſanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus. GESN.

ibid. Κρήτην δέ μιν) Κρήτην δέ τέ μιν. GUYET. Optime. Et ſic iam verſus reſtitutus. REITZ.

ead. l. 13. Τάφον) De ſepulcro Iovis agit Io. Meurſius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis ſepulcro conſtare Noſtro, quam ex Luciano, quem ſemper prae oculis habuit, quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap. 45. GESN.

ead. l. 14. Λόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ— legebatur. SOLAN. Δόχμια) Δόχμιον πλάγιον ſeu obliquum ſignificare, Lexicographi dicunt, quorſum equidem in verſione reſpexi; *valles*, quas interpres etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim eſſe, communiter traditur. Si quis tamen λόχμια legere velit, Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut eſt facilis harum literarum confuſio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes ſignificaret, quorſum ſequens λόχμαι pertinet. Platonis L. I de Legibus principio commodiſſimam & amoeniſſimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero Dictaeo, in quo natus eſt, diſtinguendum) a Gnoſſo adeuntibus viam laudat. GESN. An λόχμια; *Guyet.* Bene, & hoc recepi. REITZ.

Pag. 248. *l.* 1. Τὰ ὄργια) Adſcribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia ſit, quae hic requiritur, *orgiorum* ſignificatio. *ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed iam abuſive ſacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte.* In qua quidem etymi ratione alleganda, ſi modo ipſe illam approbat, videtur tollere, quod paulo ante poſuerat: utraque enim ratio ad Bacchica ſacra reſpicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἵργειν, ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim caerimoniae, arcebanturque ab illis curioſorum tum aures tum oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & caerimoniis, ex Cretenſium virginum capitibus non poſſe Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid ſibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξεως) Reſpicitne ad Il. Ξ, 197 ſeq. ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, *Iovem ceſto Veneris illectum, flagrantius, quam in adulteras ſoleat, cum Iunone uxore concumbere.* Et σύγχρονος Noſtro Gregor. Nazianz. Orat. στηλιτ. I, p. 104, τίς δὲ ἡ θαυμασία μίξις τοῦ νεφεληγερέτου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἥρας, ἡνίκα ἀσχημονεῖν αὐτὸν ἀναπείθει μεσούσης ἡμέρας. Interpres Gallus ad inceſtas cum fratre ſororis nuptias refert. Sed fere eſt, ut turpius

etiam quiddam ſuſpicer, quod hic Iunoni obiicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3, τήν τε Ἥραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγνου ἀῤῥητοποιεῖν. Et III, 6, Χρύσιππος δὲ πῶς οὐχ εὑρίσκεται σημαίνειν, τὴν Ἥραν στόματι μιαρῷ συγγίνεσθαι τῷ Διΐ; Haec profecto ἀσελγεστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chryſippo interpretatione phyſica excuſatam memorat Origenes contra Celſum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένην) An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένοιν; i. e. manibus pedibuſque fuge, τὼ χεῖρε παρασείσας. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni ſuae, quod natum ex ſe & Alcmena Herculem quovis modo perſequeretur, & noviſſime naviganti boream immiſiſſet, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus ſuſpendit, fere ut ſolent, de quibus per carnificem quaeſtio habetur. Fabula eſt Iliad. O, 18 ſeqq. Allegoria, quam proferunt Scholiaſta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἥρα ἀὴρ eſt, ſive aër, ut alias; vincula aurea, ſtellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκολοκ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομόσομαι) Ignotum Grammaticis futurum, qui ὀμόσω tantum & ὀμοῦμαι agnoſcunt. GESN.

ead. l. 12. Ὑψιμέδοντα) Quo Luciani perſonam melius agere videretur, parodias etiam in rebus graviſſimis nebulo inſerendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed iſta iis relinquimus diſcutienda, qui hiſtoriam dogmatum in eccleſia Chriſtiana curioſe perſcrutantur: quippe qui aliunde argumentum hiſce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula ſolemni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium pleriſque tractum eſt, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ, ad unitatem eſſentiae, perſonarumque diſtinctionem indicandam, adhibetur. GESN.

ead. l. 15. Ἓν ἐκ τριῶν) Conf. 1 Epiſt. Ioan. V, 7, ubi haec ſententia. REITZ.

ibid. Ἐξ ἑνὸς τρία) Diſtinxi, prout ſenſus poſtulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 41, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phyſ. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα) Euripidis fragmentum notiſſimum, quod in incertis exſtat v. 3. SOLAN.

Pag. 249. *l.* 1. Ἀριθμέειν με διδάσκεις) Moliere hoc imitatus eſt in fabula *Le feſtin de Piere*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theophraſt. Raynaud de bonis & malis libris part. I, Erotem. I, § 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νικόμαχος) Huius de Arithmetica libri exſtant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho* hoc, eiuſque arithmeticis, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, noſtra nihil intereſt, niſi quod ex iis, quae Fabricius diſputat, apparet, ab eo, qui Traiano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc ſchediaſmate feciſſe, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuiſſe. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτὺν) De *tetracty* Pythagorica plena omnia. De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquorum etiam numerorum pandit myſteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὀγδοάδα Sa. Tennulius ad Iambl. in Nicom. Geraſ. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum ſomnia fuere tetractys, ogdoas & triacas. Vid. I. Fr. Buddeus de haereſi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac haereſi egere. GESN. De tetracty Pythagorica vid. ſupra Vit. Auct. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Lapſ. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα) Senarium eſſe, adſcripſere *Guyet.* & *Menag.* REITZ.

ibid. Σίγα τὰ νέρθε) Chriſtianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exſtiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur deſumta. Vide Ζ. τρ. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ ψυλλῶν ἴχνη) Reſpicitur procul dubio ad Ariſtophan. Νεφ. 143 ſeqq. ubi quanta arte, quibuſque machinamentis, culicum veſtigia & ſaltus demenſus fuerit Socrates, multo cum ſale enarratur: quod ipſum forte in proverbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.) Quis ille *Galilaeus in tertium coelum raptus?* Priora ad IESUM CHRISTUM, poſteriora ad Paulum ſpectant. Cuius caput & faciem deſcribit? nonne Pauli? certe non Chriſti, cui ſoli ſequentia tri-

bui par fuit. Solan. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.) De appellatione Galilaei expoſitum in diſſ. § 37. Hic illud monere ſatis fuerit, neque Paulum, neque ipſum Iesum Christum hic intelligi videri, ſed quemcunque doctorem, cui deriſor hic deſcriptionem, quam ipſe ridiculam credit, accommodat. Gesn. Γαλιλαῖος) Sic Chriſtianos & Celſus & Iulianus Apoſtata vocabant; vid. Dodw. diſſ. Cypr. XII. Quae Paulo obiiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. martyr. ſel. p. 549. la Croze.

ibid. Ἐνέτυχεν) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. la Croze.

ead. l. 11. Ἀναφαλαντίας) *Reburrus, recalvaſter.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemſterh. Reitz.

ibid. Ἐπίῤῥινος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naſo tractant ex inſtituto, ille II, 72, hic p. 110 ſeq. Comment. utriuſque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naſo agit, quid hoc ſit vocabuli explicat. Sed Gloſſ. Gr. Lat. Vulcan. ἐπίρινος, naſutus. Gesn.

ibid. Ἐς τρίτον οὐρανὸν) Manifeſte ridet Pauli ἔκστασιν, quam phraſi Ariſtophan. ex Νεφ. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coeleſtium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Gesn.

ead. l. 12. Δι' ὕδατος) Neque hic obſcurum eſt, baptiſmum rideri. Gesn.

ead. l. 13. Ἴχνια) Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter *aurea*, quae vocantur, *Pythagorae carmina* relatum eſt: Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει. Quamquam ſi ſenſum magis, quam verba ſequamur, in noſtris libris etiam Luc. II, 79, ſcriptum eſt, τοῦ κατευθύναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias converſionem vocant Theologi. Gesn.

ibid. Παρεισώδευσε) Praepoſitiones, quibus iunctum eſt hoc verbum, clandeſtinum quid, & fraudulentum alias ſignificant, ut in παρεισάγειν & παρείσακτοι, παρεισβάλλειν, παρεισδύεσθαι, παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, apparet. Forte id ſibi vult Triepho, magiſtrum illum ſuum ſuo iure coelum ingredi, diſcipulos magiſtro adhaerentes una clam irrepere. Gesn.

ead. l. 14. Ἀσεβῶν χώρων) Poſſis quidem ad coetum ſeu

communionem impiorum referre, quam πονηρὸν αἰῶνα κ. τ. λ. noſtri vocant; ſed tamen ſecutus mihi videtur auctor Lucianum ſuum, qui & de Luctu c. 8, & Ver. Hiſt. cap. 17, & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac ῥήσει uſus eſt. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid ἀλήθεια apud ſacros ſcriptores ſit, nemini ignotum eſt paulum θεολογήσαντι. Sed forte illud ſibi voluit Triepho, pro homine habendum non eſſe, qui humiliter adeo & abiecte de Diis ſentiret; per diſciplinam autem, quam ipſe profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum poſſe traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philoſophi fere pollicebantur univerſi. GESN. Neſcio, an aliud myſterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *re vera*, uti apud Demoſth. de cor. pag. m. 520 f. vel ἐπ' ἀληθείᾳ apud Ariſtoph. Plut. 892. REITZ.

Pag. 250. *l.* 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba ſunt Euripidis in Or. v. 757. SOLAN.

ead. l. 4. Ὄρνιθας ποιημάτια) Quamquam drama unum eſt, idque ſatis longum, quod ὄρνιθες ſeu Aves vocatur, haud immerito tamen τῶν ποιηματίων nomine inſignitur, ob crebras per choros, ſyſtemata, odas, epirrhemata &c. conciſiones, quae bonam partem ſententiam etiam per ſe abſolvunt. Locus, qui prae manu eſt, habetur v. 696 ſeqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκεχάρακται) Utitur voce & Noſter infra c. 17, & Lucian. in Καταπλ. ſeu Tyranno c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exſtant etiamnum carmina iſta apud Ariſtophan. Av. p. 573 ed. *B.* quod miror fugiſſe eruditiſſimum Grotium, qui not. 5 ad L. I de ver. Rel. Chriſt. c. 16 ait a Luciano & Suida conſervata, cum ipſe in Avibus eſſe dixiſſet, quam fabulam Ariſtophanis exſtare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad Lactant. p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Moſem haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Moſes Exod. IV, 10, *kabar leſchon* ſeſe ipſe vocat, quod οἱ ό tranſtulere βραδύγλωσσος, & ab his Noſter ad inſultandum divino vati mutuatus eſt. GESN.

ead. l. 14. Γῆν ἔπηξεν) Pſ. XXIV, 2. Deinde ex Ieſ. XLIV, 24, ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ ἐστερέωσα τὴν γῆν. Ceterum obſervarunt pridem viri doctiſſimi, vel ideo etiam ſiderum in hexaëmero creatorum mentionem a Moſe fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id eſt, antiquiſſimo pariter & abſurdiſſimo idololatrias genere averte-

ret. Si enim creata ſunt a Deo ſidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret ſtultitiae? Gesn.

ead. l. 15. Δρόμον) Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. Guyet.

Pag. 251. *l.* 1. Ἐκ μὴ ὄντων) Hebr. XI, 3, dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota eſt *Exucontiorum* haereſis, quod nominis in eam Arianorum ſectam dicebatur, qui affirmabant, Chriſti ſervatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo eſſe productam. Unde ſatis conſtat, Chriſtianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noſter, loqui ſolitos. Gesn.

ead. l. 2. Ἐν βίβλοις) Haec ſumta ex Apoc. XX, 12, 2, Theſſ. I, 6, Act. XVII, 31, quivis videt. Gesn.

ead. l. 3. Ἣν ἡμέραν) Subaudi καθ' ἣν ἡμ. Guyet.

ead. l. 5. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν) Cum de providentia Dei loquentem audit Triephontem Critias, haud immerito in mentem illi venit abſurdi iſtius Parcarum commenti. Ceterum quod plurium numero dicitur ἐγχαράττουσιν, illud abſolute & quaſi imperſonaliter poſitum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum ſaepe adhibent, cui tamen phraſi aliquid arcani ſenſus, & umbram ſaltem Trinitatis ineſſe, non eſt cur negemus. Fieri etiam poteſt, ut reſpexerit Critias ad expreſſam trium in divinitate hypoſtaſεων mentionem. Ceterum poſtea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & exemtae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστρωννύσουσι, κατάξουσι, κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 10. Μαθητιῶν) Ariſtoph. verbum Νεφ. 183. Gesn.

ibid. Παρὰ) Sic reſcripſimus ex ed. *S.* pro vulgato περί. Vid. nott. ad Aſin. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. περὶ Δεκριανοῦ. Add. ſupra cap. 9 pr. ubi pro περὶ σοῦ εἰδέναι, quod habent edd. quaedam, recte ex *I.* & *S.* itidem repoſitum παρὰ σοῦ εἰδ.

ead. l. 12. Μοῖραν) Hom. Il. Ζ, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euſeb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Gesn.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ) Hom. Il. Σ, 117 ſeq. Gesn.

Pag. 252. *l.* 2. Ἥρης) Quae tanquam Iovis ſui ex pellice ſpurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus proſequeretur. Gesn.

ead. l. 5. Ἔνθα δ') Hom. Il. Υ, 128, & Od. Η, 196 ſeqq.

Solan. Od. H, 196 ſeq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro γιγνομένῳ, quod noſter habet, eſt γεινομένῳ. Et ita etiam Diogenianus ap. Euſeb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem ſententiam poëta effert Il. Υ, 127: Ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἅσσά οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Gesn.

ead. l. 6. Κατακλῶθες) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: αἱ κατακλώθουσαι καὶ καταμοιροῦσαι ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον, id eſt, ipſae Parcae: paulo aliter atque eſt in Lexico Baſileenſi, ubi per *accumulationes flaminum* vox explicatur, quamquam ipſa Suidae verba modo adducta Graece ſubiuncta ſint. Gesn.

ead. l. 9. Ἠδ' ὡς Αἴολον) Ex Od. Ψ, 314, ſed immutata. Solan. Od. K, 1 ſeq. hiſtoria ipſa narratur, ſed quos Noſter adducit verſus, mutata perſona leguntur Od. Ψ, 314 ſeq. Ἠδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 13. Τὸν υἱὸν) Τὸν Σαρπήδονα. Guyet.

ead. l. 14. Θανάτοιο) Il. Π, 442, & mox v. 459 ſeq. ubi verſus ſuppletur vocula δὲ poſt αἱματοέσσας inſerta. Gesn.

Pag. 253. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) Id eſt, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi, ut cum omni tua ſapientia non habeas, quod contra dicere poſſis. Gesn.

ead. l. 5. Τοῦ διδασκάλου) Χριστοῦ ſcilicet. Guyet.

ead. l. 8. Συγκῦρσαι) Epentheſis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro συγκῦραι. Infra tamen cap. 23 συγκυρῆσαι eodem ſenſu a συγκυρέω formatum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte eſſe quarto caſu, πράξαντα, ποιήσαντα, ut paulo poſt pro ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certe ſtructurae id ratio exigebat. Sed poteſt intelligi μοῖραν, vel εἱμαρμένον εἶναι, vel poteſt pendere ab ἐπιλέγει. Gesn.

ead. l. 9. Ποιήσαντι) Nondum certum mihi eſt, an πράξαντι & ποιήσαντι culpa librarii ſcriptum, pro πράξαντα, ποιήσαντα, cum ellipſis poſſit eſſe τοῦ εἶναι, vel ἀνάγκη. Sed c. ſeq. ἐπιβαλλομένῳ aliud eſt. Reitz.

ead. l. 10. Διχθαδίας) Il. I, 410 ſeq. Gesn.

ead. l. 13. Ἵκωμαι) Additur apud Hom. φίλην δ' εἰς πατρίδα γαῖαν. Gesn.

ead. l. 14. Αἰὼν) Benedictus in hoc verſu Homerico intercidere paſſus eſt αἰὼν, quod ſervant antiquiores. Iens.

Pag. 254. *l.* 1. Ὅς ῥ' εὖ) Il. N, 665 ſeq. Gesn.

ead. l. 2. Πολύϊδος) Τὴν Πολυΐδου μαντικὴν inter ea, quae ſaltatorem noſſe deceat, & ſaltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Heſiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido hiſtoria eſt apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολύϊδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.) Lego, οὐ μοιχῷ Αἰγίσθῳ. PALM. Od. A, 35 ſeq. Palmerius legit, οὐ μοιχῷ Αἰγ. GESN.

ead. l. 9. Ἐπιβαλλομένῳ) Pendet hoc verbum a καθείμαρται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemiſſo εἴρηκεν & καθείμαρται. Et licet accuſativus, praecedente etiam dativo, recte ſequatur, (vide ſupra ad Electr. c. 3) tamen id perpetuum non eſſe, quin vel minus frequens, quam eundem caſum continuari, facile patet; ſed iam ipſe hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Ut in ſacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Necyom. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Noſtrum de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Paſt. I, 15, ubi recte τῶν πλησίον ed. princeps, πλησίων recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara Act. Apoſtol. XXVIII, 4; prorſus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter noſtri homines. Videtur autem quaſi προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut ſaepe a multis, & a Luciano in Bis Accuſat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Heſiod. intra octo verſus huic vocabulo quatuor diverſas poteſtates ſubieciſſe obſervat I. Cleric. Ar. Crit. P. II, ſ. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

ead. l. 14. Οὐδέ σ' ὦκα θέμις) Locum Homeri qui inſpexerit, facile illud θέμις expungendum eſſe, mecum ſentiet; quod unde aut cur invectum ſit, miror. SOLAN. Verſus diſtortus ex Il. I, 416, ita poſſet reſtitui, οὐδέ κε σ' ὦκα θέμιστι τέλος θανάτοιο κιχείη, qua ratione ſenſui etiam conſultum foret melius. Vix enim, nominativum θέμις poſſe adverbii vicem ſuſtinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. *l.* 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex noſtra diſciplina vocatur, Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλεῖς) Supra cap. 2 Noſter, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo ſenſu hoc verbum adhibent, ut ſignificet recolere memoriam rei, eamque quaſi ruminare, quae ſolemnis etiam eſt ſignificatio, (an enim diſtinguant veteres duo verba ἀνακυκλέω & ἀνακυκλόω, non habeo certi quid dicere;) ſed eſt aliquid apud Longinum περὶ ὕψους Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἶτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, ad inſtitutum rurſus ſermonem reverſi. Hanc proinde rationem in interpretatione ſecutus ſum. GESN.

ead. l. 4. Τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum reſpectu ad Coloſſ. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Moſis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χρηστὸς) De hac voce diſputatum in diſſert. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV, c. 7. LA CROZE. Ac Diſſert. Roſſal. de Chriſto in Chreſtum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifeſto Chriſtianum arguere licet. Sed errant mea quidem ſententia omnes, qui vocem χρηστὸς a vulgari & trito ſenſu aliorſum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι) Vox ſacris fere ſcriptoribus propria, eos, qui extra eccleſiam ſunt, ſignificat. Qua ratione novum ſententiae noſtrae, de χρηστῷ neque Chriſto neque Chriſtiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη ſeu gentes ſunt, qui non ſunt Chriſtiani, qui dicere poteſt Triephon, illos ex gentibus ſcribi in libro vitae, qui ſint Chriſtiani? Bonos autem viros eſſe inter gentiles, quis neget? & notum eſt, Chriſtianorum etiam multos iis gentilium, qui honeſte viverent, ſalutem aeternam denegare non auſos. GESN.

ead. l. 9. Εὐστόμει) Ex Ariſtoph. Νεφ. 831 ſeq. ubi legitur εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς. Unde ſuſpiceris, & hic legendum θεὸν δεξιόν. Syntaxeos certe ratio id exigebat; niſi dura ſatis ellipſi τὴν κατὰ omiſſam dicamus. Ceterum nomen δεξιὸς, Dei epitheton, illuſtravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Κατηχούμενος) Proprium Chriſtanorum verbum. Res notior eſt, quam ut ei diutius immorari opus ſit: obſervo tamen, in Aſino de animali uſurpari, cum docetur; & in Z. τρ. quod opuſculum certe Lucianeum eſt, de pueris c. 39, qui locus probe obſervari meretur. So-

LAN. Manifeſte ad Chriſtianorum Catecheſes alludit, & Catechumenos. GESN.

ead. l. 11. Ὡς δέῤῥιν) Ex ſcriptura ſacra petita haec imago. Vid. Pſ. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Eſ. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraeſentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita οἱ ό Pſ. CIV, 2, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέῤῥιν. GESN.

ead. l. 14. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι) Dativi abſolute poſiti, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ita Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim eſt, ut ad ſequens mox σεαυτῷ referas, cum neſcio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentatio ipſa nimium quantum vacillat. Quam multa ſervorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, diſcat ex Comicis, quotquot ſunt, omnibus. GESN.

ead. l. 15. Κατασκευάσαντι — σε διέλαθεν) Ut ἀνακόλουθον in his cum Geſnero agnoſco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem ſtatuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τοῦτο amet conſtrui, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. poſtulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα· adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακόλουθον. Si cui tamen ſecus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. *l.* 3. Διαδραμεῖν) Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸν ἀπὸ τοῦ θέειν dictum volunt. Plato in Phaedro, atque ex illo Athenagoras Legat. pro Chriſt. p. 94 ed. Dechair. ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῆσιν ἀποσκώπτει Lucianus Reviviſc. c. 22. Forte ita ſi non ſentiendi, certe loquendi occaſionem dedere vetuſtiſſimi idololatrarum, qui in ſole, unico aut ſummo numine, curſus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatiſſimam quaſi inſpectionem mirabantur, (Il. Γ, 277: Ἠέλιος θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ὄμμα, & ſimilia forte orta ſunt. Plura habet in hanc ſententiam Macrobius Saturnal. I, 17 ſeq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me diſputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creatarum conſideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuiſſe, negem. Ta-

ceo, quod per metaphoram haud inſolentem locus, qui prae manibus eſt, aliique id genus explicari commode poſſunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, *τάχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γὰρ τρέχει.* Unde nec ſacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 4. Κότταβος) An *τῷ μάνει ἀνθρωπίσκῳ* ſimiles? Tzetzes. GUYET. Converti *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magiſter ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus eſt in Trinum. IV, 3, 4: *Caveſis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent.* Scilicet ludi genus eſt, cum vini reliquiis de poculo ad ſolum vel pelvim ſubiectam elidendis, ſonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contemtui ſunt & deridiculo ſapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium ſunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas ſit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam poſſe exſtrui, mirum non videri debet, ſi id poſſunt homines. GESN.

ead. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀνακόλουθον eſt, vel ellipſis ſatis dura verbi *ἐποίησας*, qua ratione etiam locutus videtur magiſter noſtri, Lucian. in Contemplant. cap. 2: *σὲ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα* vel *ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν (ποιήσει.)* Si enim *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* verbum *κωλύσει* ſubaudias, contrarius dicentis ſcopo ſenſus emerget. Aliter tamen vir doctiſſ. Ienſius in Lect. Lucian. pag. 132, qui *ὡς* poſt *ἔργα* putat excidiſſe: quod magis probarem, ſi legeretur *ζημιοῦσθαι.* GESN.

ead. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemſt. ad Contempl. § 2. REITZ.

ibid. Ἄνθρωπος ἀναπέφηνα) Refertur ad id, quod ſupra Critiae promiſerat Triepho, *καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.* GESN.

ead. l. 8. Ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν) Iam demum igitur poſt longiſſimam quaſi digreſſionem ad propoſitum ſermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare vellet Critias, id, quod narraturus eſſet Triephonti, non eſſe magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium coelo exturbat, Parciſque ſua eripit cum ipſo fuſo ſtamina, doctrinam denique de Deo & providentia veriorem profert, quibus ita tranſactis, redit denique Critias ad iusiurandum, dicitque hunc a Triephonte ſibi indicatum Deum ſe adiice-

re tentato ſuperius aliquoties iuriiurando, ut ſcilicet firmum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἴπερ ἐκ καρδίας) Vid. Ariſtoph. Νεφ. pag. 45. SOLAN. Ariſtoph. Νεφ. 86: Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. GESN. Locutio ſcriptoribus ſacris familiaris; vid. Evang. Ioan. VIII, 37; Rom. VI, 17 &c. REITZ.

ibid. Ἑτερεῖόν τι) Γρ. ἑτεροῖόν τι. GUYET. Alias ἑτεροῖον ſcribi ſolet, neque altera forma uſquam, quod ſciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam ſervent, mutare nolui, licet ſaepe in ſphalmata eadem conſentiri deprehenderim. De re ipſa quod eſt, videtur hic auctor argutari voce ἕτερον, quae ſequitur, ut ſupra fecerat verbo ἐπωμόσατο. GESN.

ead. l. 12. Ἕτερον) Homericum, e. g. Il. I, 313: Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. Lucian. Apol. pro Merc. Cond. cap. 6: Ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν αλλα δὲ λέγων. GESN.

ibid. Κεύσῃς μὲν) Μὲν κεύσῃς ed. Geſneri, forſ. errore operarum; nam in al. edd. recte κεύσῃς μὲν ad verſum. In *Amſt.* μὲν κεύσῃ, quod ad verſum etiam bonum. In Hom. l. d. eſt: Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. pro Merced. cond. c. 6, ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλὰ δὲ λέγων. Sed & ego μὲν ante κεύσῃ collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχριάσω) Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὦχρός τέ σευ εἷλε παρειάς. Sed quae haec eſt inſania? prius caveri iureiurando ſibi iubet, ne malum ex auditione nanciſcatur, iam eadem omnia vult ipſe in ſe experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιωθῶ) Supra ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωκας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαυδήσω) Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, ſi cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi ſignificationem, quae prima eſt & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praeſentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipſo ἀπαυδᾶν qua diximus ratione uſus eſt de Merc. Cond. c. 39, πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα· de Luctu ſub fin. ſ. c. 24, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in Cataplo ſ. Tyranno cap. 18, οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ de Gymna-

ſiis c. 24, πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agoniſt. I, 8. GESN.

ibid. Ἀλλ' ὡς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. *l.* 1. Ἔκπληξιν) Ut ſupra c. 6, κατάπληξις, pro ſermonibus ἐκπληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, niſi reſpicitur ad Act. I, 8, λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elſner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δέγμενος) Il. I, 191, de Patroclo Achilli lyram tractanti auſculante. Lucianus etiam utitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. Ἐφῦντο) Lucianus Hermot. c. 9 f. προσφὺς ἂν ἀπέτραγε τὴν ῥῖνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noſter loquitur, ut viderentur eos morſu ſibi decerpere invicem voluiſſe. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter ſaltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκὼψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator ſeu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem adminiſtraret. Gregor. Nazianz. epiſtola 197 ſcripta eſt ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theotecno ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odioſe vocat, hoc eſt, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Epiſcopo τῆς πολιτείας ἐπώνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, ſunt ἐξισωταὶ, ſeu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. Ἐξισωτὴν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464, 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Heſychius per ἐπόπτης ſimpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφεὺς, cum quo conveniunt Gloſſae MSS. apud Cangium in gloſſario, qui ceteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli ſatis explicat. Antiquiorem non laudari Euſebio; in diſputatione iam dictum § 28. Inſcriptio etiam, quam ad Euſebii l. c. ex Grutero 361, I, profert Valeſius, Conſtantini M. aevo non poteſt eſſe antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui poſita eſt, Conſul fuit A. D. CCCXXXX, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reineſius claſſe VI Inſcript. 122, p. 459. Rem ipſam diligen-

ter expoſuit Iac. Gothofredus ad tit. 11, 13, Codicis Theodoſiani *de Cenſitoribus, Peraequatoribus & Inſpectoribus.* Eo autem ſumma redit: Peraequatores, Gr. ἐξισωταὶ, fuere, qui quantitatem ſeu modum cenſus aequarent, ut aequabilitas inter tributarios ſervaretur. Erant igitur quaſi retractatores cenſus, unde ἐπανόρθωσιν illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exſtat etiam peculiaris oratio, nona ſcilicet, quam, ut titulus habet, εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν, amicum ſuum, habuit, quem rogat, ut & alias aequum ſe praebeat, & ſpeciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caeſare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipſa oratione ἐξισωτὴν eum non vocat, ſed γραφέα. In notis monetur, alios ἀπογραφέα legere, φόρων γραφέα alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epiſt. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos ἀπὸ τῆς γραφῆς liberet. Ex Epiſtola autem 168 apparet, Iulianum voluiſſe, κοινωνὸν ſibi eſſe Gregorium τοῦ κατὰ τὴν ἐπανίσωσιν σκέμματος, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, ſi quid male ante conſtitutum ſit, id corrigat. Ex his ſatis puto conſtare, qui fuerint illo tempore ἐξισωταὶ, & quam parum accurate Iac. Gutherius de Offic. domus Aug. 3, 27, ſcripſerit ſimpliciter ita: *Peraequator eſt, qui deſertos agros patrimoniales aliis in emphyteuſin dat, Cenſitor alibi dictus.* GESN.

Pag. 258. *l.* 1. Παραγκωνισάμενος) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. ſi quid opus, Hemſterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inſeruit. REITZ.

ead. l. 3. Χαρίκενος) Manifeſto iam Chriſtianos irridet. Quae repentina haec mutatio eſt? Dicam. Ab homine gentili non crederetur ſcriptus Dialogus, niſi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπισεσυρμένον) *Tractim & languide.* GUYET. Navigio ſ. Votis p. 492, de Aegyptio puero: ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι. Interpres: *diſſolutum & incompoſitum quiddam.* Quam recte, non diſputo. Hic autem de ſcreante ſermo eſt: non abſurde igitur a me verſum eſſe arbitror. In Gallo c. 10, ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι. GESN.

ead. l. 6. Ἐπιφθέγγεσθαι) Forſan ὑποφθέγγεσθαι. GUYET.

ead. l. 7. Οὗτος ὡς προεῖπον) Obſcuriſſimus hic locus, &, ut Noſtri verbo utar, διενειλημμένος. Videbo tamen, an

clarior opera mea poſſit fieri, veniam praefatus, ſi non ubique rem acu tetigiſſe viſus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Chriſtiani aliquot, Monachi forte & Aſcetae, de iniuriis Iuliani Apoſtatae in Chriſtianum nomen, Clericos inprimis, conquerentes, & ſpe meliorum temporum praeſentia mala levantes, ſeu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, ſucceſſorem ſpoponderint, & iam animo deſtinarint, cuius eos inſimulat Critias; ſeu, quod probabilius videtur, Chriſti ſervatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conqueſti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa ſpe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a ſe, ut ſolent, qui alterum exagitant, interpolata & calumnioſe detorta profert iam Critias, quae accuratius erunt conſideranda. Gesn.

ibid. Καταλείπει ἐλαπεισμοὺς) Forſan καταλέγει. Et ἐλλαπεισμοὺς ab ἐλλειπάω, quod eſt ab ἐλλείπω. Guyet. A poſteriore vocabulo videtur pendere ſenſus verbi prioris. H. Stephanus: *ἐλειπασμὸς dicitur legi alicubi apud Lucianum, ſed perperam, ideoque Laſcaris pro eo reponendum cenſuit ἐλλειπασμὸς, reliquiae. Alii ἐλλιπασμὸς, ſaginatio, a λιπαίνω.* Ego putaverim, ſimilem vim habere apud Noſtrum ἐλλειπασμοὺς, ei, quam habet coniugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci ſcriptores, cum dicere volunt id, quod Latine ſunt *reliqua*, quomodo appellantur ea, quae fiſco ex praeterito debentur, ut fuſe docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. *de indulgentiis debitorum.* Add. Spanh. de Uſu & Praeſt. Num. diſſ. XIII, p. 552 ſeq. ubi inter alia obſervat, quod ad rem noſtram facit, ἐλλείμματα eſſe Conſtantinei aevi, Iuliani, Themiſtii &c. reliquos λοιπὰ & λοιπάδας dicere. Dico ſimilem; non plane vim eandem. Ἐλλειπασμὸς, puto, eſt conniventia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quoſdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in deſcribendo & peraequando cenſu. Haec de Peraequatoris ſentententia, & ſpe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in poſterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant *reliquationes*, ἐλλείμματα, & Peraequatoris factum ἐλλειπασμόν. Conſtat ceteroquin, parce ſatis Iulianum indulſiſſe reliqua, quod Ep. 47 de ſe teſtatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5: *Denique id eum ad uſque imperii finem & vitae ſcimus utiliter obſervaſſe, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet* RELIQUA. *Norat enim, hoc facto ſe aliquid locupletibus additurum* &c. Inprimis autem Clericis du-

rum valde & iniquum eum fuiſſe, non ignotum, cuius rei inſignia aliquot ſpecimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodoſ. *de luſtrali collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quaſi ſuo quodam iure immunitatem a publicis oneribus ſibi dari poſtulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iuſtinianei tum Theodoſiani leges, teſtantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in ἐξισωτῶν declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caeſare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quaſi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incenſos praetermittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλειπεῖν explico de non novanda, ſed in ſtatu ſuo relinquenda, iſta praeteritione. Hoc quidem proprie ſignificat καταλείπειν. Quod praeſens poſuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro ſecundo καταλιπεῖ. Καταλύσει Heumannianum, aut, quod alias ſuſpicabar, καταλείψει a verbo καταλείφω, ad *abolitionem reliquorum* pulchre conveniunt; ſed non ita bene ad ἐλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν, quales deſcripſimus: quos quidem legibus poſteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate eccleſiis & bonis eccleſiaſticis conceſſa, ſatis conſtat. GESN. Καταλύσει legit Heuman. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 8. Τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς) Studioſe, puto, hic cavillatur, cum Chriſtiani non de novis tabulis, diſſolvendoque per unam epiſtolam aere alieno, locuti ſint, ſed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio eſt. GESN.

ibid. Ἀποδώσει) Lege ἀποδίδωσι. GUYET.

ibid. Καὶ τά τε) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

ead. l. 9. Ἐνοίκια) Proprie conductarum aedium merces, quam diſſolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuiſſe, docet v. g. Lucian. Cronoſol. p. 617. Vid. Caſaub. ad Sueton. Iul. c. 38. Gron. de Pec. Vet. I, 2, p. 57. GESN.

ibid. Εἰραμάγγας) Et hoc conclamatum eſt, niſi forte in gloſſariis recentioribus aliquid reſtet ſubſidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kuſterus. Vid. Λεξ. cap. 4. κατόπιν τῶν Καριμάντων, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venere viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt: pro εἰραμάγγας autem ἱερομονάχους Heumannus, ingenioſe, ut ſo-

let; ſed vereor, ne Iuliani etiam aevo ſit illud nomen recentius. Εἰρωνευτὰς Neuburii, viri & ipſius ingenioſiſſimi, ferrem, ſi de Socraticis philoſophis ſermo eſſet. Ὀνειρομάντεις huic loco apti, ſed quis capite diminuit & prima illos ſyllaba truncavit? Εἰρηνάρχαι aliquamdiu mihi placebant, nec ſine cauſa, quod praemium Sophiſtis dari ſolitum εἰρηναρχία, ut ex Ariſtidis vita conſtat. Vid. Maſſon. ad A. 169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theod. de Irenarchis. Putabam ergo, promittere ſibi Sophiſtas, qui hic inducuntur, Chriſtianos a ſucceſſore Iuliani Irenarchias. Sed poſt annos XXV redeunti ad prima noſtra cogitata, viſum eſt, nihil adhuc illis prolatum eſſe vel a me vel ab aliis melius. Non fieri hoc ſolius φιλαυτίας vitio, inde coniicio, quia recentior cerebri noſtri foetus ſunt εἰρηνάρχαι. Reponantur itaque φροντίδες πρῶται, iam τρίται, atque adeo δευτέρων forte σοφώτεραι. Compoſitum nempe arbitror nomen ex εἶρα & μάγγανον, vel μαγγανεύειν. Ac poſterioris quidem haud obſcura eſt ſignificatio; de praeſtigiis enim faciendis, aliiſque dolis aut machinamentis adhiberi ſolet. Εἶρα vel ἶρα autem concionem ſignificat, locum, ubi conciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. Il. Σ, 531, ἰράων προπάροιθε κ. τ. λ. & Heſiod. Theog. 804. Eſſet igitur εἰραμάγγης concionum integrarum deceptor, praeſtigiator. Sed magis fere mihi arridet, quod Euſtath. ad Homer. l. c. pag. 1218, 15 *Baſ.* non ἐκκλησίαν tantum, ſed μαντείαν etiam τὸ εἶρα ex quorundam mente ait ſignificare, ut adeo εἰραμάγγης dicatur, qui vaticinia crepat, iiſque tum ſe, tum alios decipit, quod quidem auctoris conſilio apprime convenit, qui divinationes & mala omina Chriſtianorum de republica dedita velut opera deridenda ſibi ſumſerit. GESN. Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hiſt. Franc. L. V, § 29. Lege καὶ τοὺς χειρωνάκτας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης) Intelligo per ellipſin praepoſitionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quiſquis auctor eſt libri de mundo in fine, p. 1172 A. Παντελὴς εὐήθεια τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, *aeſtimare antiquitatem generis humani ex artibus.* Ad locum noſtrum hoc pertinet: ad artem, quam quis exerceret, reſpiciebant in cenſu conſtituendo οἱ ἐξισωταί. Nazianzenus Epiſtola 197 ad τοὺς πολιτευομένους, quos eoſdem eſſe ac Peraequatores, antea dictum eſt, lepide illos incuſat, quod neque a Diogenis pera ſibi temperaturi eſſent, ſed & illi manum inie-

cturi, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τρίβωνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus exſpectat, quiſquis etiam ſit, tantum abeſt, ut propter artem tributis quemquam vexaturus ſit, ut ne de arte quidem ſit interrogaturus, ſed promiſcue omnes (etiam praviſſimos impoſtores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, arteſque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: reſpicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas ſupra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illuſorium eſt gaudium. GESN.

ibid. Τριβώνιον) Habitus aſcetae, quem etiam deſcribi puto verbis, quae ſequuntur: κακοείμων, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonſura poſt erit agendi occaſio. GESN.

ead. l. 15. Ὡς ἐπεδείξατο) Ὡς hic, & inferius c. 23, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipſam attinet, crediderim reſpici ad coeleſtem aureamque Hieroſolymam, ut in Apocalypſi divinitus eſt Iohanni repraeſentata; ſub quo ſchemate felicia ſibi tempora promittunt Chriſtiani. GESN.

Pag. 259. *l.* 1. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχων hic deſiderari videtur. GUYET. Non deſideratur, ſi ἐπεδείξατό μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Poſterioris liber ad noſtram uſque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis ſcripſiſſe diſcimus; meminit & Aelian. V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius paſſim meminit; ut & Plut. Alex. ſed ab eo de divinatione ſcriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmiſſenſibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua ſomnia coniectabant. Reſpicit nempe hunc Ariſtandrum, cui ea patria cap. ſeq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philoſtr. 350, ubi id notae expediunt. SOLAN. *Ariſtander* Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. Ἀναβάσ. III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. Gesn.

ibid. Ἀρτεμιδώρου) *Artemidorum* quando ſcripſiſſe putemus; in diſſert. noſtra § 10 dictum. Reſpicit autem forte Noſter ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali eſſe ominis dicitur, non propter ſe quidem, ſed propter quantitatem; ſi nimium appareat, aut ſupra dignitatem ſomniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ νομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προαγορεύει. Gesn.

ead. l. 5. Τὰ χρέα πληθυνθήσεται) Ita non ſomniorum tantum coniectores, Artemidorus II. cc, & Aſtrampſychus p. 144 Mantiſſae Meurſii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἄπρακτος ὢν θέλεις ἔσῃ· ſed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττῃς ἀνεχρόμενος. Theocritus Idyll. 22 ſ. Piſcatores ita claudit: μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas eſſe dicebat, quantae in inſomniis apparere ſoleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δέ τοι, ὅσσ᾽ ἐν ὀνείροις Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. Schol. ad h. l. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος,

Οὐδ᾽ εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. Gesn.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως) Niſi ſcriptor hic alias parum accuratus eſſet, ſuſpicarer illum dediſſe ἀνὰ λόγον, cum praeſertim notae, quibus ον & ως exprimitur, tenui diſcrimine diſtent. Sententia aperta: quo quis plus reddidiſſe & diſſolviſſe aeris alieni ſomniat, tanto profundius aere alieno mergetur. Gesn.

ead. l. 8. Λευκάδα πέτρην) Eurip. (pag. 568 B.) Solan. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ᾽ ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην Ἠδὲ παρ᾽ ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Euſtath. p. 821, 4 *Baſ.* ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ᾅδῃ πλάττει, ἢ κατ᾽ ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκὸς τὸν ἥλιον ἔτι διαλευκαίνειν δυόμενον. Ariſtarchus νεκυῖαν univerſam, i. e. τὴν ω ῥαψῳδίαν Odyſſ. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat uſus: ἀλλ᾽ οὐ-

δὲ ἔοικεν εἰς ᾅδου λευκὴν εἶναι πέτραν· huic reſpondet Scholiaſta minor ſub initium ῥαψῳδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι. Audiamus etiam Heſychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis deſcripſiſſe videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκὰς πέτρα forte eſt *Manalis lapis;* de quo Feſtus, *Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animae inferorum ad ſuperos manarent, qui dicuntur Manes.* Hanc λευκάδα πέτραν *Albion Inſulam* ſ. Britanniam ſuam interpretatur doctiſſ. Barneſius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tzetzen, Lycophronis Scholiaſten, ſuffragatorem citat. Certe hoc illum iuvare poteſt, quod δῆμον ὀνείρων ſubinde beata illa inſula & bonarum rerum feraciſſima emittit, e quo populo forte ipſum hoc eſt, quod de *Albio* nobis narrat Barneſius. GESN.

ibid. Δῆμον ὀνείρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀῤῥήκτους ἀΐδαο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων coniungit. Euſtath. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὡς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ σωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκεῖθεν δῆθεν ἐπιφοιτώντων. Schol. min. τὴν νύκτα ἐν ᾗ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphyr. de antro nympharum pag. 121 Barneſ. δῆμος δὲ ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαὶ, ἃς συνάγεσθαί φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quocum conſentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναί τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἔμπλεων, καὶ τούτους δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι· καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τούς τε ὀνείρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγιείας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis myſteriis ne per ſomnium quidem cogitaſſe bonum Homerum, ſed per ὀνείρους ſimpliciter intellexiſſe defunctorum animas, quas εἴδωλα, voce de ſomniis adhiberi ſolita, vocat, e. g. Odyſſ. Λ, 212, 601, Od. Υ, 355. Adde Virg. Aen. IV, 654, &, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 ſeq. ubi umbram Anchiſae patris complecti vult Aeneas, ſed *Ter fruſtra comprenſa manus effugit imago, Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno.* Quod expreſſum eſt ex Od. Λ, 306: Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ ἴκελον ἢ καὶ ΟΝΕΙΡΩ Ἔπτατο, κ. τ. λ. — Verſu 221: Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ΟΝΕΙΡΟΣ ἀποπταμένη πεπότηται.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e* POPULO *natorum mille ſuorum.* Sed ut tandem ad Noſtrum revertamur, cum ſomnia eſſe dixiſſet Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens eſſet ſomniorum populus, indormiiſſe, ut brevi adeo nocte tantum ſomniaverint. Gesn.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης) Lucian. Scytha p. 596 extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis breviſſimo & quaſi inſecabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa ſomnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. Ἐνυπν. c. 17 de longo ſomnio, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες. Gesn.

ead. l. 11. Κατεγίνωσκον) Lucianus Philopſ. c. 8, ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν. Ita etiam c. 32 eod. Noſter paulo poſt τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκώς. Gesn.

ead. l. 12. Ἐξεῤῥίνισα) H. Stephanus in Theſauro: ἐκρινίζω *ex Luciano affertur, pro naſo ſuſpendo, ſubſanno,* μυκτηρίζω· & ita Scapula & Baſileenſes; veteres, Pollux, Heſychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum eſſe ab odora canum vi traductum, inveſtigandique adeo ſeu indagandi ſignificationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo eſt ἐξεῤῥίνισα, quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accuſandi caſu iungi, ut etiam a Noſtro factum c. 21. Gesn.

ead. l. 13. Ἀρίστανδρον) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. Bos.

ead. l. 14. Τελμισέα) Lege Τελμισσέα. Vid. Plut. IV, 6, 14, N. Solan.

ead. l. 15. Ἧ δ' ὅς) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopſeude, etiam cum expreſſa perſonae mentio adiicitur; ut, ἦ δ' ὅς ὁ Κλεόδημος κ. τ. λ. Gesn.

ibid. Ἐχεμυθεῖς) Ex Pythagorica diſciplina vocabulum. Gesn.

Pag. 260. *l.* 1. Μεσορὶ) Nota, ſcenam dialogi Alexandriae eſſe. Guyet. De hoc Aegyptiorum menſe vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi Μεσορὴ legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. μεσωρὶ, per ω, prave. Solan. Aegyptii menſis nomen, quem recte cum Auguſto comparat Scholiaſta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut oſtendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquiſſimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & diſciplina ſomniorum. Mirum igitur non eſt, Aegyptio nomine hac in re Noſtrum uti. Minime vero ex hoc ſolo loco colligere licet, in Aegypto ſcriptum Philopatrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum eſſe, ſatis oſtendimus. Ceterum ſi quis de auctore atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium falſos deprehendet Chriſtianos, ſi quid de imperii converſione atque Imperatoris interitu praeſagierunt; (praeſagiiſſe autem probabile fecimus in diſſert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii exſtinctus eſt Iulianus, ut adeo menſe Μεσορὶ pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Chriſtianis eſſent. Illud etiam notari obiter poteſt, non male paucis ante verſibus dictum ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Nuntius enim de victoriis Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Conſtantinopolin allatus, hunc dialogum ſcribendi occaſionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Chriſtianis in viciniam ſolſtitii, ubi breviſſimam ſol noctem efficit. GESN. Menſis Aegyptiacus; ſed qui etiam inter Syros uſurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syromac. Diſſ. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες) Lucian. Icaromen. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. ſupr. Aſin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτρην ποιήσασθαι) Ῥήτρα *eloquium* videtur eſſe, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμοὺς ὄντα. Et p. 78, οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκοῦργος, ὥστε μαντείαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec ſignificatio parum ad rem noſtram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. X, 18, ubi ſynonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποιήσαντο, & εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam eſt facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantiorum apud Demoſthenem de Corona c. 27, Δαμάγητος — ἔλεξεν, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν, *facta ſibi a Senatu dicendi poteſtate*. Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ c. 3, ῥήτραν λαβὼν, *ſumtis dicendi partibus*. Id. Toxari c. 35, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. Hoc

itaque vult Critias, quod in verſione huius loci ante hos XXV annos coniectura magis ductus, quam obſervato poſt demum uſu nominis, expreſſi. Charicenus, illud *σεσημμένον γερόντιον*, ut vocat c. 16, inſtigaverat eum, de quo hic ſermo eſt, ut ſibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

ead. l. 8. Παρεκτείναντες) Παρεκτείνας forſan. GUYET. Non eſt penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis abſolutis. Homer. Il. Γ, 211, ἄμφω δ' ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεὺς, *ambobus ſedentibus* &c. praeceſſerat: στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. Adde Ariſtoph. Lyſiſtrata verſu 13, Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὕδουσι, *cum praedictum ſit.* Plato Cratylo p. 236 E. Laemar. de Heroibus, Πάντες δήπου γεγόνασιν ἐρασθέντες ἢ θεὸς θνητοῦ ἢ θνητὸς θεᾶς. Aelian. V. H. X, 18, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία· ubi plura dedit eiuſdem Perizonius. GESN.

ead. l. 10. Ἀποφράδι) Lucian. in Pſeudologiſta, quem ἀποφράδα inſcribunt, totus in eo eſt, ut probet, hominem etiam, quod ipſe fecerat, per ſcomma ita poſſe appellari. GESN.

ead. l. 12. Σιδηρέας) Verſus ſcazon ſ. choriambus ex Il. Θ, 15, ubi in deſcriptione Inferorum: Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός· quem laudat etiam Lucianus Amor. c. 32. De re ipſa vid. § 27 diſſ. noſtrae. GESN.

ead. l. 13. Χρυσόροφον) Homer. Od. Δ, 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quaſi ſerio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Chriſtianis eccleſiarum forma fuerit, adſtruere conatur. *Cave* 129, 142. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅμηρος) Od. Δ initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de Domo cap. 3, & in Scytha c. 9, τοῦ νησιώτου μειρακίου meminit. Telemachum eſſe Ulyſſis filium ex Ithaca inſula, ex Homero apparet. Scholiaſtes, qui Proteſilaum nominat, memoria eſt lapſus. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Πρωτεσίλαος) Errat: de Telemacho enim ſermo eſt. V. Hom. l. c. In Exc. *G.* Τροΐγεσίλαος. SOLAN.

Pag. 261. *l.* 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν) Homerica formula ex Il. Ω, 321, & Od. Ο, 165. GESN.

ead. l. 3. Ὡς εἴ τινα) Ὡς ἀφηγηματικὸν, de quo ad cap. 16. GESN.

ead. l. 6. Ποινοποιοὶ) Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obſcurum eſt. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ θέατρα) Pro ἐπὶ τοῖς θεάτροις. Ita etiam He-

ſiod. Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν Herculis gloriam eſſe dicit, qui in Operibus verſu 156 ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ordinaria conſtruendi ratione dixerat. Tale forte eſt illud Matth. VIII, 9, ὑπὸ ἐξουσίαν ἄνθρωπός εἰμι. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poët. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πόθεν) Verſus ab Homero aliquoties repetitus, ut Od. Κ, 325, Ο, 318, Τ, 105, Ω, 297 &c. Luciano etiam uſurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γὰρ) Vid. diſſ. noſtra § 20. GESN.

ead. l. 13. Χαίρουσί γε) Quorſum hoc pertineat dictum, vid. § 36 diſſertationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Ariſtoph. Ran. 1470, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. Ἢ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. Poſterius magis placet, inprimis ſi, ut tunc ab Alcibiade Athenienſes metuebant, Chriſtianos ab Iuliano metuiſſe dicamus. GESN.

Pag. 262. *l.* 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam diſtinctum phaenomenon allegatur, quod prioris eſt cauſa, niſi ſimpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς & ad diem modo praedicendum, non magna opus eſt Aſtronomiae peritia. Ceterum Chriſtianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichriſto &c. diſputarent, obiecta Aſtrologica vanitas. Minuc. Fel. XII, 7: Deſinite coeli plagas & mundi fata & ſecreta rimari: ſatis eſt pro pedibus adſpicere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει) Hermes Triſm. de infirmior. decubitu p. 12 Hoeſch. ♄ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ ☾. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἥδεσθε) Triſtis enim prodigii loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX, 4, conſtat. Memorabilis etiam eſt Livii locus XXXI, 12, ubi *inter plura prodigia, ante omnia abominati ſemimares, iuſſique in mare deportari.* Similia habet idem XXVII 13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 ſeq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξουσι forſan. GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν aeque a κάτω ἄγειν, quam κατὰ & ἄγειν, formari poteſt, ut ex Plut. docet Steph. Et pro *deorſum ducere*, *mittere*, ut κατάγειν εἰς ᾅδου apud LXX frequentiſſimum, quin & κατάγειν δάκρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ Amos III, 11. Cumque hic Dialog. ad eiuſmodi ſtilum ſit compoſitus, ſufficerent illa teſtimonia, ſi vel apud alios non invenirentur. Et cur non aeque deſcendendi ſignificatus huic verbo ineſſet, quam in καταῤῥίπτω, deiicio; etſi κατάγειν longe plurimum pro *deducere*, *perducere quem ad locum*, uſurpatur apud antiquos & ſequioris aevi ſcriptt. Reitz.

ead. l. 11. Τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον) Forte reſpicit ad τὰ καλούμενα ἠχεῖα, ὧν ὁ κτύπος (cum Scholiaſte Ariſtophan. loquor ad Νεφ. 291) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχάνημά τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφορεὺς μεστὸς ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβητα. Quamquam ſi P. Victorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorſus fuit τῶν ἠχείων ratio, ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de quo hic non eſt diſputandi locus. Qualia igitur in ſcena fuere vaſa, talia ad riſum captandum coelo affingit Critias; quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. Gesn.

ead. l. 13. Ὡς μεταλλαγῶσι) Vid. § 34 diſſert. Gesn.

ead. l. 16. Πρῖνος) Apud Ariſtoph. Ran. 883 ait ad Aeſchylum Bacchus, σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς βοᾷς· ad quem locum Biſetus: ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ψόφον ποιεῖ. Gesn.

Pag. 263. *l.* 1. Διάτορον) Lucian. Gallo init. de galli cantu, διάτορόν τι ἀναβοήσας. Gesn.

ead. l. 2. Θήγοντες ὀδόντας) Formula Ariſtophan. Βατρ. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, Ariſtophan. Βατρ. 1048. Gesn.

ead. l. 3. Κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων) Parodia Homer. Od. Δ, 266. Solan.

ead. l. 4. Τριφαλείας) Lege τρυφαλείας. Guyet. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nihil mutem. Et licet τρυφ— ap. Homer. perpetuo ſcribatur, tamen Scholiaſt. ad Il. Γ, 372, τρυφαλείης exponit — τρεῖς φάλους ἐχούσης· adeoque τριφαλείας ad originem propius accedens eo minus mutandum. Reitz.

ead. l. 5. Ὡς) Lege οἱ. Guyet.

ibid. Κατατρύχετε) Proprie *vexare* eſt, *atterere*. Sed ipſe deinde explicat per ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι. Gesn.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Aſtrologiam iudiciariam, quae vocatur, *Matheſin*, & qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos eſſe, non opus eſt ut hic moneatur. Hanc ar-

tem *tractare* non negat Chriſtianos, ſed κατωρθωκέναι, *recte tractaſſe*, *edidiciſſe*. Verum fuit ſaltem primis temporibus iſta laus Chriſtianorum, quod a coniectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrerent, infenſis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Tertullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic eſt incomparabilis viri Io. Alb. Fabricii induſtria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 ſeq. concinnavit catalogum ſelectum ſcriptorum, qui aſtrologiam apoteleſmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Chriſtianos veteres collocavit. Quî ergo factum dicemus, ut ea tamen per poſticum quaſi recepta ita diu in Chriſtiano etiam orbe viguerit? Gesn.

ead. l. 9. Γραϊδίων) Etiam hodienum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traducuntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae ſexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis eſt, coniuncta, ſuperſtitionum foecunda mater eſſet ſolet. Gesn.

ead. l. 13. Κεκαρμένοι τὴν γνώμην) Mirabilis loquendi forma, *detonſus mente ſive ſententia*. Sed lucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pſeudomante c. 15 vocat τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένους, id eſt, ut interpretor, ovium inſtar lanigerarum, tonderique ſolitarum, ſtupido hebetique ingenio praeditos: ſtatim enim ſubiicit, οὐδὲν ἐοικότας fuiſſe illos σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6 dixerat, τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες, i. e. ἀπατῶντες. Noſtri Germani non modo tondere, *ſcheren*, ponunt pro ludibrio habere; ſed quidam etiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino *auro emungere*. Ita οἱ ό, quod in Cant. IV, 2, eſt *keder hakkezuboth*, ſimili ellipſi reddidere ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων. In ipſa autem calvitie & raſo capite videtur aliquid olim fuiſſe contemtui obnoxium. Unde graviter adeo iraſcitur Eliſa pueris calvitiem ſibi exprobrantibus. Nonius verbum *calvere deductum* putavit *a mimis calvis*, *qui omnibus eſſent fruſtratui*, quo loco utitur Elmenhorſtius, ad illuſtrandum illud, quod eſt apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, *delectantur Dii ſtupidorum* (de mimis loquitur) *raſis captibus*. Quaedam etiam in hanc ſententiam annotata ſunt ad Lucian. Lapith. c. 18 a doctiſſimo viro Almeloveenio. Add. Iuven. V, 171, Caſaub. ad Perſ. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

tamen diſſimulem, videtur mihi Triephon ad clericorum tonſuram reſpicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi κακοείμων τις, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonſuram in uſu fuiſſe, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici conſtitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικὰς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ. Et ne nugari ſuo more putemus Nicephorum, praeſto eſt Theodoritus, qui H. E. 4, 8, Τιμόθεος, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τοῦ θαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα κεχειροτόνηκε κυνικὸν, εὐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας. Nec parvi momenti ſunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Epiſcopis, ubi ob ξύρισμα γυροειδὲς *coronatos* appellatos eſſe clericos, & clericalis reverentiae nomen *coronam* fuiſſe iam circa haecce tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmaſ. de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

ead. l. 16. Ἄσιτοι) In ipſa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abſtinentia ad viſiones apparitioneſque ſeſe praepararunt. Et cacozelia quadam rerum ſacrarum factum eſt, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici inprimis atque Platonici, variis καθαρμοῖς, luſtrationibus, ieiuniis, animas ſuas ad commercium cum Deo ſpiritibuſque aptas reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, προνηστεύουσι τῇ Ἴσι. Ex recentioribus ſufficiat in praeſentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, τριῶν ὅλων ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Chriſtianis omnium fere temporum nota res eſt, inprimis ſi in cenſum veniant, quae in Vitis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non ſunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illuſtratur. Vocabantur a Iuliano Chriſtiani, ait vir ἔνθεος, p. 122 ſeq. Orat. 11 in Iulian. οἱ τοῖς γραϊδίοις συγκαθεζόμενοι καὶ συμψάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστείαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίθνητες, οἱ μάτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσεσι παραληροῦντες. GESN.

Pag. 264. *l.* 6. Σεσηρὸς) De iratorum canum rictibus adhiberi ſolitum verbum. Ariſtoph. Pace v. 635, ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ

μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. Poſſis forte convertere *ſarcaſtice ſubridentes:* σαρκάζειν enim & σαρκασμὸς ἀπὸ τοῦ σαίρειν, unde & σέσηρα. GESN.

ibid. Ἔξω — τοῦ κλινιδίου) Id eſt, non ut alia ſomnia e ſomno & in lectulo ducunt originem, ſed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de myſteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem conſtituto provenire divina illa & futuri praeſaga ſomnia. GESN.

Pag. 265. *l.* 1. Ἐπιφημίζειν) Uti nos vertimus, αὐτῷ ſubaudiendum, ut ſcilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, poſſe aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *diſferre rumoribus* ſignificet: ita nulla opus fuerit ellipſi. GESN.

ibid. Ἕνα θυμὸν ἔχοντες) Hom. Il. N, 487. SOLAN. Suſpicabatur Heumannus, ἅπαντα θυμὸν ἐκχέοντες. Supereſt, ut addicant libri, ſine quibus in tolerabili ſententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, ſi ἐκχέοντες legas; minus recte, ſi vulgatum ſerves. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ὦ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere eſſe abſurdius, quam poſt magna prooemia & ingentiſſimarum promiſſionum hiatus, denique, cum ad ipſam rem perventum eſt, fruſtrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurniſque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕθλους forte vidimus, ſed ubi δεινὰ βουλεύματα; quorum aeque mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet coniicere, ipſam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophiſtae, quos Noſter appellat, quo referenda ſunt, quae § 35 diſſ. noſtrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blaſphemum plane reticet. Inde forte eſt, quod Critias deinde vitam longam ſpondet Imperatori, quamquam id alia etiam de cauſa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophiſtarum, id iam in Triephonte producunt. Illud de morſu canis rabidi eſt etiam in fine Nigrini, item Philopſeudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἥκω νὴ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος, ἡδέως δ' ἂν πόθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κα-

κὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. Quod eſt de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6, οὐ γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέῤῥηξη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Tertull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit, *Luciano fuiſſe dominicae orationis formulam, declarant iſta Triephontis ad Critiam;* & deinde haec verba ſubiungit. Cui merito aſſentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυώνυμον ᾠδὴν) Vid. Th. Smith. de hymno matutino Graecorum, in miſcell. pag. 139. LA CROZE. Per hanc intelligit Io. Gregorius clauſulam orationis dominicae: *quia tuum eſt regnum* &c. Obſervationum Sacrarum c. 38; quem tamen falli, praeclare notavit I. Alb. Fabricius l. c. & mavult intelligi δοξολογίαν aliquam veterem, ut eſt v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia antiquaria c. XI, p. 368, ubi de Chriſtianorum hymnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cuius meminit Lucianus, ſive quiſquis auctor, in Philopatride, nihil aliud eſt, quam doxologia* &c. Ita πολυώνυμον ᾠδὴν vocaveris τὴν μεγάλην δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate inprimis, & cum variantium lectionum notatione, edita eſt a Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the Greek Church*, ubi ſtatim ab initio canit Eccleſia: Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπῳδῆς πολυωνύμου meminit Lucian. Philopſ. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἀλλὰ) Fingitur interventu Cleolai ſermo interrumpi. GESN.

Pag. 266. *l.* 1. Μή τι παραδράμῃς) Vid. § 21 diſſert. Studui hic quidem, ne quid in interpretatione huius verſus inepto poëtae concederem. GESN.

ibid. Μηδὲ παρέλθῃς) Ex Tragico aliquo, ut mihi videtur; niſi forſan, uti & ſequentia, huius ipſius, quiſquis demum eſt, & haec ſint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυνωρὶς) V. diſſ. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτωκεν ὀφρῦς) Iterum Iambi, ſed interrupti. De re ipſa vid. omnino § 33 & 34 diſſert. Non puto autem opus eſſe, ut ὀφρῦν peculiariter de urbe quacunque capiamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diſſ. § 24. Ὀφρῦς, *ſupercilium*, eſt ſuperbia e rebus geſtis & felicitate ſuperioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σοῦσα) Quia ſub Traiano a Caſſio Seleucia & Cteſiphon captae ſunt & incenſae, ſunt qui eo tempore ſcriptum hunc dialogum putent; ſed illi ad ſexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστυ) Τὸ Περσίδος hic deeſſe videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Τὸ Α in Ἀραβίᾳ anceps. Propert. *Aut ſi qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 267. *l.* 2. Πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήψει) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείψει. IENS. Ἐκλείψει) Plerique libri ἐκλήψει· quod ſic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Ἐπισκ. c. 23, & Εὐχ. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26, & Strabone XVI proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἦμαρ) Il. Ζ, 463, — ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ· & ante 455, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipſis eſſe *ignotum Athenis Deum*, cum iam ſupra c. 18 per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide poſſet; quod tamen, tanquam obiter dictum, ſilentio tranſmittebat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate ſenſus eſt: *allons trouver le Dieu inconnu d'Athénes?* GESN.

ead. l. 10. Εὐχαριστήσομεν) Eſt vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nuſquam reperiri pronuntiat Thomas Magiſter, v. χάριν οἶδά σοι· quod aliquatenus verum eſt; exſtat tamen in Arriani ad Epict. comment. pag. 64 B. 77 C. ut & εὐχάριστος pag. 64 B.C. SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipſo ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epiſt. 183, p. 893, τῷ παρόντι κράτει, id eſt, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae ſunt Imperatoris, praeſtari iubet. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod eſt ab Eraſmo explicatum, Apologiam pro Mercede Conductis Lucianus concluſit. GESN.

ead. l. 14. Οὗτος) Reiecit hanc notam ed. *P.* In quibuſdam ita adſcribitur, ut an ad praecedentem libellum, an ad ſequentem, referri voluerint, neſcias. Mos receptus ad ſequentem referre iubet. Sed vide notam noſtram ad ſimile Scholium fini ſequentis opuſculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. Solan. Reiiciuntur haec etiam ab ed. *B*. 4.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non eſſe hunc libellum Luciani, auſim contendere, ſed Scholaſticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e ſtilo petita mox dabimus, nempe inſignia, ne quis ſola putet. Gesn.

Pag. 269. *l.* 2. Ἐν Διασίοις) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Τιμ. c. 5, & Ἰκαρ. c. 24. Solan. In marg. *P.* additum: Feſta Iovis fuere Athenis Diaſia, ἀπὸ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: & hanc forſ. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam eiuſdem hic non invenio. Sed ſupra T. I, Tim. c. 7, aliquid de Διασίοις dixit, ubi & Hemſterh. conſulas. Reitz.

Pag. 270. *l.* 11. Περὶ τῶν ἀσταχύων) Quales ludi in Provincia Gallica ſatis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque eſt flos aureus. Solan.

Pag. 271. *l.* 4. Φίλων) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianeum non eſſe ſuſpicor. Solan.

Pag. 273. *l.* 11. Ἢ πάντα τἆλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, niſi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus ſum. Verbum σώζειν hic ſignificat *tueri*, *adeſſe*, *oſtendere.* Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾶτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonſtrationem, & conciliationem aſſenſus refertur. Gesn.

Pag. 274. *l.* 5. Διόσκουροι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διόσκοροι apud Noſtrum. V. Dial. Meretr. XIV. Reitz.

ead. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deeſſe videtur. An τῆς ἀθανασίας αἰτία γ. &c. Guyet. Facile ſubaudias, eiuſdem rei auctorem Helenam fratribus fuiſſe, quam ipſa fecit; neque aliquid excidiſſe credo, ſi ſtilum huius Dialogi reſpicias. Et ſi καὶ modo vertas *etiam*, ſatis procedit ſermo, *ea ipſa hoc fecit*, *fratribus* etiam *ſuaſit*, ſive *effecit.* Reitz.

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένοις) Ita videtur conciliare velle Homeri dicta diverſa. Il. Γ, 243, cum Helena de fratribus ſuis tanquam vivis dixiſſet, ſubiicit,

Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι, κ. τ. λ.

ſed aliquamdiu poſt Od. Λ, 299, videt apud inferos Ulyſſes

Κάστορα θ' Ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Τοὺς ἄμφω ζώους κατέχει φυσίζοος αἶα·
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
Ἄλλοθι μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖ τε
Τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἶσα θεοῖσιν.

de Apotheoſi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemeſi ſ. Rhamnuſia Dea cultam oſtenditur. GESN.

ead. l. 11. Πέλοψ) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipſius forma nihil habet; ſed meminit Clem. Alex. p. 14 C. & Philoſtr. p. 788 A. Neptuno amatus currum ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appinxit Hemſterh. Vid. Daviſ. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi eſt p. 56, ſive c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Daviſ. vero magnas de eodem auctorum diſcrepantias indicat, quas repetiiſſe aut conciliaſſe tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θήρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide Θ. κρ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαρον) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ.

Pag. 275. *l.* 4. Ἐκεῖσε) Εἰς τὸν οὐρανὸν ſcilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος — τοῦτο δ' ἐν εἴδει ταύρου) Peſſime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δὲ, reddidit *ob eam rem*, & *ob eandem*: notat enim, *cum*, *tum*; *modo*, *modo*. Voluit igitur Lucian. *modo in cygnum converſus*, *modo in tauri ſpecie*. Exempla videri poſſunt apud Vigerum & alios. L. BOS.

ead. l. 14. Ἑλλήνων ποιητῇ) Hom. Il. Δ, 39. SOLAN.

Pag. 276. *l.* 2. Ἅπαντας θεοὺς &c.) Il. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἷου τὸν ὁρῶντα προσαγαγέσθαι) Interp. & *quia maxime putat intuentem allici poſſe*. Parum accurate; non enim οἷου eſt *quia putat*, ſed *quae poteſt*, *apta eſt*. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον) Vide cap. 7, & notam noſtram. SOLAN.

Pag. 277. *l.* 3. Παρεσχῆσθαι) I. e. χαρίσασθαι, *dare.* Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Potius verterem *pulchritudinis excellentiam*, *praeſtantiam*, quam cum interprete *poteſtatem.* Comicus eleganter dixit, *virtutem formae.* VITRING.

Pag. 278. *l.* 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluiſſet vincere Iuppiter Iunonem ſuam, arbitrum dediſſet factioſum & imperii cupidum; ſimiliter, ſi Minervam, philoſophum aut pugnacem: ſed dat voluptuarium ſpectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Λευκώλενος ἡ Ἥρα) Hom. Il. E, 721. Haec & ſequentia apud Homerum frequentiſſime occurrere, vel pueris notum eſt. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 1. Φίλωνα) Sic rectius legitur, quam eliſo α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praeſertim libello factitatum eſſe, facile obſerves. In L. Φίλον, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita uſus eſt auctor, ut paſſim Latini ſuo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* ſignificet. Claritatis cauſa tamen verbo illo in interpretatione abſtinui, &, quod nihil ambiguitatis habeat, poſui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Ariſtippi oratio vel a Luciano non eſt, vel ſtudioſe conficta ad charactera inepti hominis oſtendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime ſe habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod eſt, *pulchrum eſt laudari pulchritudinem.* Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὖν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et ſtatim τοσαύτην — ὥσθ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando poſſunt, diſſimulari plane non debent, ſi hoc praeſtare debet interpretatio, ut quantum fieri poteſt orationem, & velut ſpeculum animi auctoris, repraeſentet. GESN.

Pag. 281. *l.* 2. Περὶ αὐτοῦ) Gloſſema videtur. GUYET.

Pag. 282. *l.* 2. Ὅσα θεοὶ) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 5. Ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντὸς) Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντός. Οὐκέτι, *nondum.* Heſych. οὐκέτι οὐχὶ, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox diſerte ait, μήπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo & hic forſan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντὸς *intra* aetatem, hic loci negationis eſt ſatis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντὸς ita de tempore nondum exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντὸς τριήκοντα ἐτῶν γεγονὸς, i. e. qui trigin-

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐντὸς ἡμερῶν εἴκοσιν, aliique. Et qui intra metam verſatur, eam nondum attigit. REITZ.

ead. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam ſi ἠγάσθη vere ſcriptum ſit, oportuit & τὴν ὥραν· ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσέως οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Ienſ. ſed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud Philoſtratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non recuſarem ἠράσθη, ſi qui libri exhiberent, propter ſequentia, amori propria; ſed quia & ἄγαμαι de venerabunda admiratione ſatis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὔνουν καὶ συμπαθές σου ἄγαμαι, & paſſiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non ſit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἄξιον ἐπαινέσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus eſſe, quam *laudare*: nam gradatio eſt, quando ait, Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id paſſive velit exponere, quia ἀγασάμενος eſt frequentius, is meminerit, Euſtathium tradere, (quod Steph. iam notavit) ipſum ἄγαμαι praeterit. eſſe paſſivum, aeque ac ἔραμαι· ideoque nil mirum, ſi & aliis in temporibus paſſive formetur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ᾤετο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: ſed & interdum omitti, idem Stephan. ſatis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. *l.* 1. Ἦ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, *qui hanc dicere dignatus fuiſſet.* Debebat, *qui hac dignus eſſet iudicatus.* VITRING.

Pag. 285. *l.* 1. Αὐτοὺς ἐάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ante μᾶλλον. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰς τοῦτο) An τοῦτον; GUYET. Fruſtra rurſus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο ſpectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat ſequens ἀποθανεῖν· ait igitur *ad hoc ipſum*, ſive ob hanc ipſam cauſam, ut perirent, miſſos. REITZ.

Pag. 286. *l.* 4. Περὶ ταῦτα) An τάυτά; GUYET. Hoc probem, & parum abeſt, quin invitis libris ita edam. REITZ.

ead. l. 7. Ἱπποδάμειαν) Vid. Philoſtr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκοῦσαν) I. e. ὑπερενεγκοῦσαν. Ariſtid. Panathen. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. Guyet. Eadem ſibi adſcripſerat Menag. Reitz.

ead. l. 12. Τὸν γεγεννηκοθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emendandum γεγεννηκόθ'. Sermo eſt de Hippodameia, cuius tanta venuſtas fuerit, ut & ipſum patrem praeter naturam in amorem ſui pellexerit. Iens.

Pag. 287. *l.* 2. Ἦν εἰς) Τὸ ἦν eiiciendum videtur. Guyet.

ead. l. 4. Ἆθλον τῆς νίκης παρελθόντας) Laborat locus intemperanti verborum tranſpoſitione. Παρελθόντας refertur ad μνηστῆρας & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod intelligendum & revocandum eſt προτιθείς. Gesn.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθοῦσιν forſan. Guyet. Et ego ſic mallem. Verum quia ſtatim etiam ſubiicitur ἡττηθέντας, (licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutaſſim, ſed παρελθόντας ante ἆθλοι collocando intricatae ſtructurae mederer. Licet & ſic pro accuſativo abſoluto poſſit haberi, i. e. *ſi praeverterint*, de quo egimus alibi, & Weſſel. ad Diod. Sic. III, 10, N°. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et Hemſterh. ad T. I. Lucian. Halc. c. 8. Reitz.

ead. l. 14. Μέχρι τρισκαίδεκα) Non concordat Pauſanias de numero procorum ab Oenomao interfectorum: ſexdecim enim ponit, quorum nomina vide ſis apud auctorem Heliacorum II. Palm. Philoſtratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέκα ἤδη νέους p. 789 Imag. Solan.

Pag. 288. *l.* 1. Πέλοψ) De hac fabula vid. Tzetz. ad Lycophr. v. 153, alioſque, quos allegat Daviſ. ad Cic. Tuſc. D. II c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T. Hemſterh. Reitz.

ead. l. 2. Ἅρμα) Neptunus forma eius captus, dum in Sipylo vinum Diis miniſtrat, Philoſtr. l. c. Cic. Tuſc. II ult. *Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus ſuſpenſos rapuiſſe dicuntur.* Solan.

ead. l. 7. Τῶν πάντων) Pro τῶν forſan ὑπὸ legendum. Guyet.

ibid. Πολλαχόσε) Hic pro πολλαχῆ ſive πολλαχοῦ poſitum videtur. Guyet.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ὅρα, σκόπει. Guyet.

Pag. 289. *l.* 9. Τούτοις ἀπαλλάττειν με) Scholaſticus auctor ſaepe nimia tranſpoſitione tenebras legentibus obiicit. Conſtruenda ita eſt oratio: Βέλτιον ἦν τούτοις ἀγαπῶντα ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opuſculum, emendare talia: ſed mox ſenſi, ea ab auctore affectata eſſe. GESN.

Pag. 290. *l.* 1. Ἑτέρωσε) Pro ἑτέρωθι, ut ſupra πολλαχόσε pro πολλαχοῦ. GUYET.

ead. l. 6. Τούτῳ δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἕκαστα δόξαν) Scio, δόξαν poſſe abſolute intelligi, *cum videatur.* Scio, non hic ſolum tenebricoſum eſſe prae ornandi ſtudio auctorem. Et tamen veriſimilis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum eſſe δόξαντα. Certe ſic facilius fluere orationem, qui Graece ſciunt, ſentient: certe ſine fraude fuerit Latinam interpretationem eo accommodaſſe. Neque turbare nos debet illud δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam ſupra c. 15 m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, ubi paſſivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. *l.* 2. Πράττομεν, σχοίη) Lege πραττόμενα σχοίη. GUYET. Idque omnino neceſſarium credidi. REITZ. Πραττόμενα σχοίη legendum eſſe, facile, credo, quiſque videt, & viderunt, puto, ſuperiores interpretes. Τὰ πράγματα ἔχει εὖ πραττόμενα ſignificat εὖ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαΐης) Nireus. Hom. Il. Β, 672: Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς χαρόποιό τ' ἄνακτος· Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. *l.* 15. Ζηνός που) Hom. Od. Δ, 74. SOLAN.

ibid. Ἔνδοθεν) I. e. ἔνδοθι. GUYET. Sic & ſupra de Dea Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατὴρ) Ulyſſes. GUYET.

ead. l. 17. Μιλτοπαρήους) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. *l.* 6. Ἀνδρίας) Mendoſe in omnibus legitur ἀνδρείας. SOLAN. Ἀνδρείας) Cur mendi hoc inſimulat Solanus? An quia in emendatioribus auctorum codicibus ἀνδρίας potius invenias, teſte Stephano, qui tamen promiſcue inveniri fatetur? An quia ſic melius diſtinguitur ab adiectivo ἀνδρεῖος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, *virilis aetas*, tradente Schol. Demoſthenis ad Cherſoneſianae fin. p. m. 272 C. Tom. poſtremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut nihil mutare auſim. Ἀνδρίας hoc Dial. ſaepius, item ſupra Patr. Enc. c. 8, & Muſc. c. 5, ubi contrariam Rhodomanni opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ Epict. Sent. 78, pag. 128 f. σοφίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ Aelian. VIII, 16 f. aliique aequales & poſteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 8. Τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων) Ἰδέα, *ſpecies*, eſt *forma*,

qualitas, *notio*: commune quiddam & univerſale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κεκοινώκασι, qui ſub notione & nomine, ſub ſpecie pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipſa pulchritudine ea nomina poni exiſtimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adoleſcentulorum formandos linguae Graecae confuſione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generoſum illud in animis honeſtum complectatur. GESN.

Pag. 294. *l.* 13. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ) Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo ſequentis additum ſit εἰ γνήσιος. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum *Iunt.* haec verba ſuperſcripta haberet Dialogo ſequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque *Fl.* in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diſerte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem poſui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant poſita loco, ut non diſtinguas, ad priorem, an ad ſeq. ſpectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 295. *l.* 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus eſt, quemadmodum facile omnibus veſtigiis colligi poteſt, ac praeſertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus ſuperſtite Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In *Fl.* ed. non exſtat hoc opuſculum. SOLAN. Quiſquis eſt huius libelli auctor, (Lucianum quidem non puto ſcabro adeo ac difficili genere ſcribendi uſum) in eo certe non peccavit, quod ſupervixiſſe fingit Neroni Muſonium. Pulchre oſtendit Olearius ad Philoſtr. V. Apollo. 4, 36, 2, Suidam, qui ἀναιρεθῆναι dicit a Nerone Muſonium, non hoc velle, interfectum eſſe, ſed exſilio eiectum & velut e medio ſublatum. Porro quam commode hic ad Iſthmum ſtatuatur Muſonius, inde apparet, quod idem Philoſtratus 5, 19, narrat, hunc philoſophum inter vinctos illos fuiſſe, quorum operis foſſa illa duceretur. Verba ſunt, Demetrius Philoſophus Μουσωνίῳ ἔφασκεν ἐντετυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν,

δεδεμένῳ τε, καὶ κελευσαμένῳ ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ᾽ ἔχεσθαι τῆς σμινύης, καὶ ἐῤῥωμένως τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακύψαντα δὲ λυπῷ σε ἄν, ὦ Δημήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ κιθαρῳδοῦντά με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί ἂν ἔπαθες; Pro illo ἀνευφημῆσαι, quod *lamentari* vertitur, mallem retinuiſſet Olearius vulgatum ante ἀπευφημῆσαι, *deteſtari*. Ceterum hinc intelligitur, quid ſibi velint mox verba, προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus non conſpicitur, conſulto omiſſus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philoſtr. in vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε) Qui poteſt Muſonius haec iſta de Iſthmi perfoſſione diſſerere, a Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam eſt, atque alios? Hic autem Muſonius ſic agit, quaſi qui Neroni ſupervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam ſtili indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. MARCIL. Muſonius diu vixit poſt Neronem. Vid. Philoſtr. & Orig. contra Celſ. LA CROZE.

ibid. Μουσώνιε) A Nerone in exſilium miſſus, non interfectus eſt; vid. ſupra Περ. c. 18. Tac. Ann. XV, c. 71; H. III f. Philoſtr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187. Deeſt hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianeus cenſendus eſt. Neronem quidem ea molitum fuiſſe, quae hic narrantur, verum eſt. Quod & in votis poſt eum Herodes Atticus ὁ πάνυ habuiſſe traditur a Philoſtr. in eius vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi ſuſceptis, videndi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plut. in Flamin. Dio Chryſ. in Rhodiaca, & Philoſtr. in Apoll. IV, 24, & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κἀκείνας ἀποχρῶν ὁ οἴκοι καρπὸς, ἣν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ) Corrige ex Aldina κἀκείναις· πόλεσι ſcilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait eſſe proventuum, ſi floreat res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κἀκείνας ἀποχρῶν) An κἀκείναις ἀποχρῷ; *Baſ.* edit. κἀκείναις ἀποχρῶν ferri poteſt. GUYET.

Pag. 296. *l.* 3. Βουλομένοις) Geſnerus videtur legiſſe βουλόμενος, qui dedit *lubens*, pro *vobis ſic volentibus*. Sed vulgatum aeque bonum. REITZ.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι χαριζοίμην) Haec ſententiam ſanam ut habere poſſint vereor. Legendum puto, tenui admodum

in Mſſ. diſcrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ,τι κ. τ. λ. & ſic interpretatus ſum. Gesn.

ead. l. 4. Ἐς ἀηδὲς οὕτω φροντιστήριον) Videtur fingere auctor, Muſonium in carcere vel vinculis certe ſcholam hic habere, circa ipſum forte opus paulo ante relictum a Nerone. Gesn.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philoſtr. p. 192. Solan.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Abſolute, ut Lucian. Prom. § 7, τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. Gesn.

ead. l. 14. Τόν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam abſciderit Boeotiae, neſcio an uſquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abſciſſam omnes affirmant. Suſpicari licet aliquid hic excidiſſe: nempe dixit forte auctor de illa Homerica foſſa Il. H, Neſtoris ſuaſu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Heſperia, id eſt, Hiſpania, circa Gades disiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omiſſis, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc eſt, ipſius naturae. Haec ſuſpicari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex perſona Muſonii. Ceterum qui perfoſſionem Iſthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4, ſ. 5. Neronis conatum deſcribit, admixtis ſuperſtitionis quibuſdam, credulitatis certe veſtigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. Gesn.

Pag. 297. *l.* 3. Καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν) Perobſcure dictum, ac neutiquam Lucianice. Acceſſit non notatus interductus poſt πάντας. Nam eſſe debuit, καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. *Praeter haec* cogitavit *etiam*, *quod ſi omnes* Graecos *compendio iſto ſic inter ſe permiſcuiſſet, videretur extraneis Graeciam ſplendido quaſi epulo accepiſſe.* Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpres, qui de non peſſimis eſt, rem geſſerit. *Supra omnia autem haec*, inquit, *etiam illud putabat, Graeciam per hoc , quod brevi adeo omnes inter ſe miſceri poſſent, contra exteros ſplendide adeo ſtabilitum iri.* Proh Apollo & Muſae Pſeudolucianicae! Ita? ἑστιᾶσθαι *eſt ſtabilitum iri?* Haud vidi magis: miſerum Lucianum, qui ſub tam lentis maxillis, & hunc Pſeudolucianum, qui ſic ſub Luciani pelle vapulat. Ἑστιᾶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκῖνος di-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione ſe referens. Marcil.

ibid. Τὸ δι' ὀλίγου) An ſic legendum videtur: τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. Guyet. Legendum arbitror τῷ, quod quale ſit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἴσαιτο per *videri poterat* interpretatus ſum auctoritate Heſychii, apud quem eſt εἴσαιτο, δόξειεν. *Permiſcere,* ἐπιμίξαι, eſt commerciorum ſocietate inter ſe devincire. Τὰ ἔξωθεν ſunt merces facilius iam importandae. Gesn.

ead. l. 6. Ἀκοῦσαι τοῦτο φθέγμα) Notari debuit aſteriſco hic locus, & proclamari: hic foſſa eſt ingens! Marcil.

ead. l. 7. Ὕμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philoſtr. pag. 159, 7. Reitz.

ead. l. 8. Καὶ ᾆσμα) An καὶ ᾀ. οὐ μ. Μελικέρτῃ τε καὶ Λ. Placet. Guyet.

ead. l. 9. Ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος) Relege, ὀρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procoſ. Achaiae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, ſed ἐπιτροπεύσαντος· quia principis adventu finitum Procoſ. imperium. De ritu autem hoc iſto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Veſpaſian. narravi c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem aureum ipſi ligonem porrexiſſent, Graeciamque tanquam in tutelam commendaſſent* &c. Quid pote capitalius? Marcil.

Pag. 298. *l.* 1. Ἑβδόμην — καὶ πέμπτην) Hoc ea aetate ſcriptum ſit neceſſe eſt, qua per ſeptimanas numerari iam coeptum eſſet. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philoſtr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? Solan.

ead. l. 3. Νέρωνος μετεγνωκότος τὴν τομὴν) In marg. *Ald. Weſſ.* adſcriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quinam Iſthmum perfodere praeter Neronem conati ſint. Reitz.

ead. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philoſtratum narratur pag. 163. Solan.

ead. l. 9. Νέρωνα — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philoſtr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. Reitz.

ead. l. 10. Θαλῆς) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θαλλῆς. V. Ἱππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor reſpicit. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ὀξύτατος ὡς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὀξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὃς τῶν ἐκεῖσε ἦν ἁπτόμενος, eo ſenſu, quem expreſſi. Nomen viri eſt non Βίνδαξ, ſed Βίνδιξ, *Vindex.* De ὀξύτατος non diſſimulo, mihi in mentem veniſſe legere, ὀυξύπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconſul. ſ. Exconſule, quae ſatis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40, & poteſt fieri, ut conſulatu ante functus fuerit, quo reſpectu ſit ἐξύπατος. Docet enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Auguſto inſtitutum, quos ipſe in ſuas provincias mitteret, Legatos & Propraetores vocari, licet Conſulares eſſent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, κἂν ἐκ τῶν ὑπατευκότων ὦσι. Hactenus itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit iſtum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rariſſima vox ἐξύπατος· itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in verſionem quidem recipere Vindicem Exconſulem auſus ſum. Interim nec illud diſſimulo, libellum mihi ſatis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedeceat; ſed non aliis adhuc, quam ſtili argumentis. GESN.

ibid. Ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἁπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκεῖσε νῦν ἁπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεῖ νῦν. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET.

Pag. 299. *l.* 1. Ὑπὸ τῆς) Lege ἀπό. GUYET. Non opus eſt, ſi loca Urbi proxima cum Geſnero intelligas; quamquam qui hoc hiſtoriae reſpondeat, non plane diiudico. In ipſa enim urbe multi favebant Vindici; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teſte etiam Tacito, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia iam inde ei ad Urbem uſque parere, poſſet hic narrari. REITZ.

ead. l. 2. Ὑποδιδόναι) *Subſidere, fondre ſous lui.* GUYET.

ibid. Προσπταίσαντος) Scripſerat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce ſtatim utitur. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων) Fingitur igitur, niſi hic etiam aliquid corruptum eſt, Menecratem hunc Lemnium fuiſſe, neque inſula illa ante haec egreſſum. GESN.

ibid. Λήμνῳ) Ubi ſcriptor huius Dialogi, quod & ad Φιλοπ. c. 3 monuimus. SOLAN.

ead. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fuſca, Suet. Ner. 20. Dio . . . & Philoſtr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. μὴ pro μὲν erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ φύσει) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 A. βραχὺ καὶ μέλαν φώνημα ἔχων. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguae vocis & fuſcae.* Κοῖλον igitur illud ſ. *cavum* in voce erat ab affectatione, cum maiorem & graviorem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depreſſo & introrſum adacto gutture hodie etiam conantur interdum adoleſcentuli. GESN.

ead. l. 11. Κοῖλον μὲν) Ita legendum animadverterat etiam la Croze. Cumque & in L. idem adſcriptum, ſenſuſque videatur poſtulare, non dubitavi ſic edere. Interim verſionem ad μὴ aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένης) An ἐγκεχρισμένης; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα) Nihil praeceſſit de praeparatis carminibus; ſed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere κατεσκευασμένος. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim ſequitur βομβεῖ πως — ἐπιλεαίνουσι. Horum verborum interpunctionem pariter atque interpretationem iuvat locus Epiphanii e libro de menſ. & ponder. mox a principio, quem obſervavi indicio Caſauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita autem de ſeptuaginta interpretibus loquitur: ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κεῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἑνὶ τόπῳ χρησάμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις eſt ingratus ex repetitione ſonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus ſermo, ſemel tantum ponenda. Hoc certe diſcimus, βόμβος eſt ſonus aſperior, qui dicitur iunctura λεαίνεσθαι. Hoc ad noſtram rem ſatis eſt. Nam βόμβον eſſe *obſcurum* & *raucum murmur*, ut apum & id genus animalculorum, ſatis conſtat: quod cum *fuſca* Neronis voce pulchre convenit. GESN.

ead. l. 13. Τόνοι τῶν φθόγγων) Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter φωνὴν & φθόγγον diſtinctio, quam docet Arrian. Epict. III, 6: Κοινή τις ἀκοὴ λέγοιτ' ἂν ἡ μόνον φωνῶν διακριτικὴ, ἡ δὲ τῶν φθόγγων οὐκέτι κοινὴ, ἀλλὰ τεχνική. GESN.

ibid. Ἐπιλεαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ) Melius ἐπιλ. τοῦτο, ἐπεὶ μὴ θ. τοῦτο. Nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant, & quidem ψαμμακοσιογάργαρα, quae in Luciano & Pſeudolucianis notarentur; ſed operae non eſt. Haec autem qua-

liacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim ſtilo aetatis meae verno, nunc παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν exſcripſi. MARCIL.

Pag. 300. *l.* 3. Μόνου τοῦ) Lege μόνον τοῦ. GUYET. Non diſplicet, etſi & vulgatum defendi poteſt. REITZ.

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττονας) Apollinem videri voluiſſe Neronem loquuntur hiſtoriae, & numiſmata. GESN.

ead. l. 14. Ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid ſit ὑποπαλαίειν doceat Plutarchi Periphraſis de diſcr. Amici pag. 58 F. οἱ δὲ κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι ῥωμαλέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν. Et — κολακεύει — ὁ προσπαλαίων ὑποκατακλινόμενος. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ) Vid. Plut. in Flaminio. SOLAN.

Pag. 301. *l.* 6. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κειμ.) Muſicos agonas ex Iſthmiis ante exſulaſſe, hinc obſervarat Caſaubonus. (ad Suet.) Spanhemius de Comicis Tragiciſque ludis concedit, de muſicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Morell. I, pag. 41) adducitque, ut ſuam ſententiam fulciat, Philoſtratum vit. Apoll. lm. IV, 24. Cui loco doctiſſimus interpres addi iubet & VIII, 18, Iulianique ad Argivos epiſtolam; quorum locorum primus & tertius Caſauboni ſententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem anteceſſerunt, non de ſequentibus, ſtatuat. Secundus Patrium Muſicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 7. Μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte Iſthmiorum iudices, quod poſtea Praeſides Pythiorum, ubi ſua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuiſſe, ſed de eo abrogando, propter iudicum moleſtias, actum, memorat Plut. Sympoſ. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyonio theſauro dedicatum fuiſſe χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητρίας Ἴσθμια νενικηκυίας. GESN.

ibid. Μήτε τραγῳδίαν) Olear. ad Philoſtr. 163, a. 12 & 15. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτὴν) Lege ἐπ' αὐτῇ. GUYET. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haeſitavi ita edere. REITZ.

Pag. 302. *l.* 3. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plauſorum ſuorum numero, quos deſcribit Sueton. c. 20: *Adoleſcentulos equeſtris ordinis, & quinque amplius millia e plebe robuſtiſſimae iuventutis undique elegit, qui diviſi in factiones plauſuum genera condiſcerent* &c. Hi quidem plauſuum ὑποκριταὶ fuere. GESN.

ead. l. 12. MEN. Εἰ δὲ) MEN. delendum cenſeo. SOLAN.

ibid. Τραγῳδίαις) Lege τραγῳδίας. GUYET. Idem notarat la Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad excuſandum vulgatum poſſit afferri, quaſi eſſet plur. pro ſing. & ellipſ. τῆς ἐν, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19, ἀγοραῖσιν ἕθακε, bene habet; vel ut ſupra ἐν omittitur Aſin. c. 24, quod tamen & ibi ſuſpectum dixi; vel ut ib. c. 52 f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται. Ne plura ſimilis ellipſeως alibi allegata repetam, quibus effici poſſe videatur, ut τραγῳδίαις ſit, *in tragoediarum quadam*; uti, *Iſthmiis*, *quinquatribus*; *Ludis*, *munere*, *Circenſibus*, & ſimilibus ſpectaculis dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At haec omnia nihil hic ad rem facere mihi viſa; ita ſimplicitate ac veritate ſeſe commendat genitivus τραγῳδίας· nec diſplicebit mediocriter peritis, ſed ignoſcent poſtremae huic & parcius antea uſurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, neque in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε) Verſiculum proſcriptum refert Sueton. c. 39: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furioſas Neronis contra oraculum deſcribit ex Dionis l. LXIII, Xiphilinus pag. 721 C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτήσας ὅτι λυπηρά τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεὶς) τήν τε χώραν τὴν Κιῤῥαίαν ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνήει, σφάξας. Ultima verba ita intelligo, interfectos, & cruentos palpitanteſque adhuc homines abiectos in oſtium. Eadem occaſione videtur illas quingentas hominum Deorumve ſtatuas aeneas ſuſtuliſſe, de qua re Pauſan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ead. l. 17. Ἀλκμαίωνας) Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Reſpicit iſtud Apollinis ſecundum quoſdam: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philoſtr. pag. 481, & Suet. Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. *l.* 2. ΜΟΥΣ.) Et hoc nomen delendum. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς) Vid. Spanhem. ad illud Ariſtophan. Plut. 765: Κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμάθῳ, τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publiceque diſputata *Lipſiae* 1730; retractata iterum & caſtigata *Gottingae* 1741.)

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

De auctore Philopatridis tres claſſes ſententiarum § 1. 2. I) *Qui Luciano tribuunt* 3. 4. II) *Qui antiquiorem Luciano faciunt* 5. *Examinatur haec poſterior ſententia* 6. *Inprimis repugnat laudatus Artemidorus* 9. *Et ſimilitudo ſermonis cum ſermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum* 10. II) *Luciani non eſſe hunc libellum, oſtenditur teſtimonio antiquae annotationis* 12. *Quia unius tantum Imperatoris in Perſica victoria mentio fit* 13. *Reſpondetur Ge. Bullo* 14, *& Dodwello* 15. *Maior eſt in Philopatride rerum Chriſtanarum notitia, quam quae in Luciano obſervatur* 16. *Obiter quaedam ad Peregrinum diſputantur contra T. Fabrum* 18. 19. *Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis* 20. *An* χρηστοὶ *ſint Chriſtiani? contra Huetium* 21. *Stilus Philopatridis Luciano indignus* 22-26. III) *Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacroſius* 26. *Et Moylius* 27. *Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam eſſet Conſtantinopolis* 28. *Argumento de templorum antiquitate non utimur* 29. *Poſt Conſtantinum M. ſcriptum eſſe indicant* ἐξισωταὶ, *& voces quaedam illius aevi*

propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuntium victoriae Iuliani Perſicae 31. Chriſtiano Imperatori tali libello gratulari non licuiſſet 32. Res geſtae Iuliani ſatis magnae 33. Et auctae in immenſum a laudatoribus 34. De Aegypto in ſervitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Chriſtiani infenſi Iuliano. De his agi, contra Baſnagium 36. Male ominatos Iuliano oſtenditur 37. Status felix imperii Iuliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Iuliani temporibus propria. 39. 40. Licebat apud Iulianum etiam Deos gentilium irridere 41. Quî in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.

I. Quo tempore, quove ſcriptus auctore eſſet Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari ſolet, diu multumque a doctiſſimis hominibus diſputatum eſt. Me ad quaerendum excitavit illud, quod paſſim ad hunc libellum in diſputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliiſque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium eſſe putabam etiam paulo exquiſitioris, ſi conſtitui poſſet aliquid, quod vel uſque quaque certum eſſet, vel cum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquieſcendum ſibi viri ſapientes putant.

II. Ad tria quaſi capita referri poſſunt, quae adhuc prolatae ſunt ſententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samoſatenſi credere, quin ad Neronis uſque tempora retro aſcendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique iuniorem Luciano, quin ipſo tertio poſt C. N. ſeculo inferiorem ut ſtatuant, adduci ſe patiuntur. Nos in re non nimis facili ita verſabimur, ut primo ſententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perſpicue, adiectis ſimul cauſis, quas vel allegant ipſi, vel quae videntur illos, ut ita ſentirent, induxiſſe; tum quae contra hos ab aliis diſputentur, vel dici noſtra opinione poſſint, ſine cuiuſquam inſectatione modeſte indicemus; denique ut noſtram de tota re ſententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adſtruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt ſcelerati partus excluſionem, ab illis ne exigendam quidem eſſe probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri commentationes compareat, ex eo ipſo ſatis conſtet, niſi ſit, qui meliori iure eum ſibi vindicet, illius eſſe, cuius

per tot annos fuit poſſeſſio. Plurima enim eſſe plurimorum auctorum ſcripta, quae eorum, quibus tribuantur, eſſe, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipſorum ſcripta referantur. Atque haec cum ita ſint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi ſit, quod a dicacitate Luciani & omnia inſectandi libidine non abhorreat. Olim enim effeciſſe Samoſatenſem illum ſcurram, ut, ſi quid in re gravi ridiculum, in ſeria ludicrum, in honeſta denique contumelioſe dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipſum auctorem referatur. Neque Chriſtianis peperciſſe, ſed in ipſos etiam maledicum ſtrinxiſſe calamum, vel Protea, ſeu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum teſtari. Maximam autem omnium fidem huic ſententiae facit mira phraſium, ſententiarum, earum etiam, quas ex Homero ſolet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & diſpoſitionis convenientia: quae quidem tanta eſt, ut vix phraſis vel ſententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non ſemel, aut ſaepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem ſeu diſpoſitio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis ſimilis ſit, quam ovum ovo eſt ſimile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Perſis, cuius ſub finem dialogi epinicion quaſi quoddam a ſuperveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS 1, quare non ſit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctiſſimus DAVID BLONDELLUS 2, quem laudat FABRICIUS, *Anno Marci quarto*, inquit, *Chriſti* 164, *Macrino & Celſo Coſſ. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Cteſiphontis regia Veri nomine per Caſſium exciſa, priſco vere Perſarum ſupercilio nubem ademit Verus, cui ſpe falſus inani Suſae & Arabiae excidium Scythicarumque excurſionum ceſſationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) ſpondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & ſpectante confecta ſunt, ad alium auctorem referre.* GEORGIUS vero BULLUS 3, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Perſis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat

1 Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.

2 De Epiſcopis & Presbyteris p. 227.

3 Defenſ. Fidei Nic. 2, 4, 2, p. 73 ſeq. ed. *Grabii.*

Cleolaus, illud inſuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae Sextus Aurelius Victor habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coeleſtiſque ingenii exſtitit, aerumniſque publicis quaſi defenſor obiectus eſt. Etenim niſi ad illa tempora natus eſſet, profecto quaſi uno lapſu ruiſſent omnia ſtatus Romani. Quippe ab armis nuſquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non ſine interitu civitatum; inundationes fluminum, lues crebrae, locuſtarum ſpecies agris infeſtae, prorſus ut prope nihil, quo ſummis angoribus atteri mortales ſolent, dici ſeu cogitari queat, quod non illo imperante ſaevierit.* Nempe haec eſſe illa mala, a Sophiſtis, ut auctor appellat Chriſtianos, praedicta.

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diverſa abeunt. Eſt enim, qui ita putet Luciano maiorem Philopatridos parentem, ut ipſum Neronem aetate credat attigiſſe. Nimirum Theodorus Marcilius, *Saperdae autem prorſus illi ſunt*, inquit, *qui propter ea, quae in extremo dialogo iſto de Babyloniis, Aegyptiis, Perſis, Scythis, verba fiunt, huiuſce diſtortiſſimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere poſſe, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem, quiqui tam belli pueri pater eſt, Neronis principatu eum ſuſcepit.* Micyllum videtur notare, qui Traiano imperante ſcriptum eſſe Philopatrin putabat. Sed ipſius verba ponere ex argumento dialogi ab ipſo quondam converſi, commodiſſimum fuerit. *Lucianine ſit Dialogus hic, an alterius cuiuſpiam, dubitari poteſt. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentilium Deos, & Chriſtianam religionem, ut ſaepe alias, inceſſere videtur. Phraſis autem, & tota adeo compoſitio ceteris illius ſcriptis haudquaquam ſimilis eſt. Nam quorſum pertinet excurſus iſte, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuoſum ſequitur, quod Tragico iſti exordio reſpondeat? Sed de his doctiores iudicent. Ceterum cuiuſcunque ſcriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caeſari ob victoriam in Oriente partam potiſſimum gratulari voluiſſe, contra eos, qui per id tempus ſive ipſi urbi, ſive alteri alicui loco, (nam patriam* 1 *ſolum vocat) pericula & clades praeſagiebant: quos ipſe a principio Sophiſtas appellat, ad finem tamen ita deſcribit, ut propemodum Chriſtianos intelli-*

1 Quin urbis χατ' ἐξοχὴν mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Perſico ſupercilio, de Suſis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani poteſtatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius aetatis hiſtoriam ſcripſerunt, videre eſt. Habet haec Micylli ſententia praeſidium quoddam in verbis dialogi cap. 10: *Ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὼς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ.* His veriſimile Paullum Divum ſignificari, cuius proinde auditor Triephon: iam vero inter magiſtri mortem, atque hunc ſermonem diſcipuli plus XL annis ad ſummum intercedere non potuiſſe credibile eſt, niſi decrepitum ſenem Triephontem, cum haec loqueretur, fuiſſe, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum ſtatuit, eo magis falli neceſſe eſt. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephontis magiſter laudatur *Γαλιλαῖος, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας*; Divus igitur Paullus intelligendus neceſſario eſt? Quid vetat, quemvis alium hac deſcriptione ſignari, recalvaſtrum, naſonem, myſteriorum cognitionem de ſe, ex vero forte, praedicantem, quam comica phraſi, ad raptum illum Apoſtoli nefarie accommodata, Noſter *περιφράζει*. Quid vetat, ſi concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic deſcribitur, Paullo fuiſſe, (quod vix tamen probari poſſe puto) imaginem ſummi Doctoris a ſcurra viſam eſſe, eumque deinceps, ut protervius Chriſtianos inſectaretur, hoc ſchemate magiſtrum ſuum deridendum aliis propinaſſe? DAVID BLONDELLUS, quem paulo ante laudavimus, contra eos, *quibus Galilaei, recalvaſtri, naſonis, ad tertium uſque coelum rapti, diſcipulum profeſſus Triepho, Paullum innuere videtur*, ita diſputat: *His argumentis*, (quae nimirum allata iam iam a nobis ſunt) *perſuaderi me non poſſe fateor*, (*ut credam, Philopatrin ante Luciani aetatem ſcriptum.*) *Ut enim nullum Luciani aetate Paulli auditorem ſuperfuiſſe largior lubens; nec Paullum Tarſi natum Galilaeum dici debuiſſe conſtat: utrumque ad maius Chriſtianarum rerum ludibrium a Luciano effictum, non eſt quod negemus.* Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO [1] refellere ARTEMONIUM, id eſt, SAM. CRELLIUM, qui ipſi Chriſto adſcri-

1 Vid. viri magni diſſ. de raptu Chriſti in coelum § IX ſeqq.

bi raptum in coelum, ſententiis Socinianis inſerviens nimirum, putabat.

VII. Neronis principatu non eſſe ſcriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFI FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amiſſas, Romanaſque legiones ſub iugum a Perſis miſſas, extremo dedecore Romani exercitus ſacramenta* ait *foedaſſe*. Plura ſiquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auſpiciis in Armenia contra Parthos geſta, eademque magnifice celebrata; refert TACITUS 1: quin neque poſt cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, *decreta a Senatu, integro adhuc bello; tropaea, dum aſpectui conſulitur, ſpreta conſcientia, omiſſa ſunt*, ut idem TACITUS 2 auctor eſt. Quidni igitur & vani cuiuſdam Graeculi, Paeana ante victoriam, quin poſt cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. *Nec vero Traiano convenit*, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. *quod ſub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus: πέπτωκεν ὀφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν, κ. τ. λ. Nam nec Suſam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus ſubegit, poſt devictos Perſas domuit Traianus; immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Chriſti CI, Traiano quartum & Paeto coſſ. per Syriae praeſidem Palmam, Petraeam Arabiam ſub iugum miſit; eodemque anno, pereunte Decebalo, Dacicum bellum conſummavit. Anno vero imperii nono, Chriſti CVI, Commodo & Cereale Coſſ. Seleuciam, Babylonem & Ceſiphontem cepit.*

VIII. Sed, ne quid diſſimulem, tota illa diſputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipſius ratio eſt, quod nec Suſa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipſe epinicio illo gratulatum fuiſſe Lucianum putat? Fatetur non debellaſſe. At paratum eſt χρυσοφύγετον. SPE FALSUS *inani*, inquit, *Suſae & Arabiae excidium, Scythicarumque excurſionum ceſſationem, ſpondet Cleolaus.* Iniquus autem eſt BLONDELLUS, ſi, quo ipſe effugio utitur, illud eripere velit parti adverſae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adverſam ſententiam oppugnare ſibi videtur, tantum abeſt, ut ea rem, quam vult, con-

1 Annal. 13, 7 ſeq. c. 34 ſeq. L. 14, 23 ſeq. L. 15 init.

2 Annal. 15, 18, 1. Ita in Perſii 5, 4, ad Corbulonis victorias reſpici ait *Caſaubonus*, quas aſſentatorie in maius extollerent Poëtae & Hiſtorici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Perſas, Arabum quoſdam ſubegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor eſſet Perſarum, Arabiae ſubiugationem tanquam futuram ſpondeat; fieri non poſſe, ut de Traiano ea gratulatio accipiatur. Quid ſi autem dicamus, ideo enimvero ſpondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ χθὼν Ἀραβίας, ſub poteſtatem Traiani redigatur, quod parte eius iam ſubacta, facilior de reliquis ſpes eſſet. Haec, ut mihi quidem videtur, ita ſunt manifeſta, ut Blondello ipſi, ſi viveret, aſſenſum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, ſunt firmiſſima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res eſt fatear, his nunquam mihi perſuaderi paſſus eſſem, ut non a Paulli quodam diſcipulo transfuga ſcriptum putarem. Sed bene res habet. Supereſt argumentum unum, a nemine, quod ſciam, adhibitum, ſed omni exceptione, uti arbitror, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, ſe, cum interfuiſſet deliramentis atque vanis praedictionibus Sophiſtarum, ita ſententiam de illis dixiſſe: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM ὀνειροκριτικῶν ſcriptorem ſignificari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen ſuſpicemur, paulo poſt interrogat: οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; De ipſa re, ſi quis forte requirat, ARTEMIDORI huius, ut & ASTRAMPSYCHI, verba in notis poſita ſunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum ſe dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obſcurius abſque hoc futurum) teſtatur ipſe, 1 ſe noſſe homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui ſucceſſor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Perſicam & Antonini initia XXX minimum anni interceſſerunt. Nemo igitur ſub Traiano ſcriptum Philopatrida poteſt aſſerere, niſi qui crediderit, triginta annis ante, quam ſcriptus ſit liber, eum poſſe allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuiſſe Athletas, qui interfuerint ludis quinquennalibus illis, quos

1 L. 1, cap. 28, pag. 26, & c. 64, pag. 55. Quae loca allegantur a *Nic. Rigaltio* in notis ad inſcriptionem.

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, inſtituit, 1 ſuſpicari licet, poſt Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino ſucceſſor fuit, ſcripſiſſe Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, poſt longiſſimam cunctationem animum ad ſcribendum appuliſſe, h. e. ad edendas obſervationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem ſub Severo Imp. in confiniis ſeculi II & III floruiſſe ſatis conſtat, cum ſomniorum interpretes enumerat 2, Noſtri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio ſi cui aeque ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIUS l. c. atque IO. ALB. FABRICIUS 3 Hadriani & Antonini Pii temporibus vixiſſe Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix eſſe, ut a Luciano Samoſatenſi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris ſcriptus eſſe potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum eſt, ſumma rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani ſunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes noſtras vel curſim perluſtraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipſo Luciano, vel ab homine, qui eum ſibi imitandum propoſuerit, eſſe ſcriptum. Neque enim magis id caſu fieri potuiſſe exiſtimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commiſſione verſus Homeri aliquis, aut Ennii poſſit exiſtere. Sed pluribus in hac ſententia confutanda nos immorari nihil opus eſſe arbitror, cum quae iam nunc adverſus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc ſecundam valeant. Neque protulit quidquam doctiſſimus puer (quo nomine honoris cauſa hic utor in eruditiſſimo quatuordecim annorum homine) BARATERIUS 4, quod dimovere nos de ſententia debeat. Favebam aetatulae hominis in mea patria nati & iſta ſcribentis, ignoſcebam puero *abſurditatis* accuſanti, quae neque cognoviſſet ſatis, neque intelligere dum poſſet: lubens me diſcipulum illi in re tali praebuiſſem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum ſit. Molliter inter roſas violaſque quieſcant oſſa

1 Videndus *Ael. Spartianus Hadriano* cap. 27, & Commentt. ad h. l.

2 Lib. de anima c. 36.

3 Bibl. Gr. 4, 13, p. 402.

4 In Anti-Artemonio, Noribergae 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84 ſeqq.

hominis emendaturi, ſi licuiſſet, illa *παιδαριώδη καυχήματα*. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius diſputationis caput eſt, Lucianine ſit Philopatris, an iunioris alicuius, age, diſpiciamus. Qua in re ita verſabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus; deinde, cur Luciani non eſſe putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iuniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perſpicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribui Philopatrin, probatum primo inde eſt, quod is quaſi in poſſeſſione eſſet, cum inter ipſius opera iam longo tempore referatur; igitur non niſi validiſſimis rationibus poſſe inde exturbari. Verum enimvero, ne iam in locum illum communem de librariorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei poſſeſſorem praeſcriptione ſeſe tueri non poſſe: iam Aldina editio CIↃ IↃXXII fol. in fine dialogi haec habet: *οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.* Quae procul dubio ex veteri codice adſcripta, & poſt ab aliis repetita ſunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, ſi generatim illud ſpectes, ut ad irridendam cum ſuperſtitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus inſit, ſi dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid ſi vero inſuper negem, illam ſaltem dialogi huius partem, ubi vaniſſima ſpe tot victoriae, triumphi tot ſpondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam ſententiam amplectare, contigit, cato illi Samoſatenſis naſo ex aſſe convenire? Certe a prudentia non tantum viri, ſed a magna ad credendum res etiam ſatis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie ſunt Luciani, ſimilitudo, tantum abeſt, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea uſus ſim ad probandum, Traiani aetate non videri ſcriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxiſſe, imitatione nimirum, ſatis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus noſtris conſtare volenti poteſt, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua perſequemur.

XIII. Victoriam de Perſis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipſam eſſe, quam celebrat ſub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos ſupra laudavi, viri doctiſſimi, aliique complures. Quibus aſſentiri nequeam, illud me movet, quod unius tantum αὐτοκράτορος deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod ſecus factum oportebat, ſi ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium adminiſtraſſe, notius eſt, quam ut dici a me debeat. Nec eſt, quod Lucium Verum ſolum celebrari dicamus, qui nimirum ſolus id bellum confecerit, ſoluſque gloriam inde ſibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia ſunt geſta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut teſtis eſt IULIUS CAPITOLINUS 1: iam eſt paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiuſdem CAPITOLINI 2 teſtimonio poteſt, triumphum pariter utroſque celebraſſe. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae ſibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum eſt Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum eſt.* Illud forte dici ab adverſa parte poſſet, Imperatorem Verum, cum iſta ſcriberentur a Luciano, iam tum fuiſſe exſtinctum, ſolique adeo Marco hic applaudi. Et ſane EUTROPIUS 8, 5, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit arctiſſime. Sed certum eſt, interceſſiſſe aliquot annos inter triumphum iſtum atque mortem Lucii: nec quae ſcriptor brevitatis ſtudioſus narratione coniungit, tempore ideo ſunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaeſtione careant, apud eos certe, qui aliquam cum hiſtoricis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non poſſum quin adiiciam, non videri Cleolaum noſtrum, qui ſui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut diſtinctarum magni imperii partium, ſuoſque ſibi regulos habentium) mentionem fuiſſe omiſſurum, cum de futuris audacter adeo ſpondeat, ſi modo materiem epinicio illi tum praebuiſſent, quod Marco imperante contigiſſe modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale eſſe meminerimus, ut ſi nihil etiam ſit, quo labefactari convellique poſſit, (quod tamen minime ita ſe habere, eſt, puto, luculenter a nobis oſtenſum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem περί-

1 In *Marco Antonino* cap. 8. 2 In *L. Vero* cap. 8.

στασιν nihil obſtare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere ſtatim neceſſe eſt, ſi vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non poſſit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad aſſerendum Luciano Philopatridem, temporum ſub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, diſſimulare non poſſum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata ſupra retulimus, quorumque mentionem etiam IULIUS CAPITOLINUS facit ‡, iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidiſſe, totoque fere perduraſſe imperii tempore, iidem auctores ſunt. Tantum autem abeſt, ut, qua tempeſtate ſcriptus eſt Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum inſigniter vexaverint, ut potius eam ob cauſam Chriſtianis acerbe adeo inſultaſſe auctorem appareat, quod temporum felicitatem infauſtis praedictionibus, obſcoeniſque ominibus quaſi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem profitetur, amorem, nomen dialogo dedit, cuiuſque ſub perſona auctorem latere voluiſſe exiſtimaverim. Hic igitur Critias in Sophiſtarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatuſque cap. 24, *πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου*; *Χαίρουσί γε πάντες*, inquit, *καὶ ἔτι γε χαρήσονται*. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophiſtae? Non placet illis laetitia effuſa gentilium; ſubiiciunt: *δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις*, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, iam felicia eſſe tempora, ſed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, *ὀξυδερκέστατα νοεῖν* illos inter alia ſcommata dicens, qui viderent ſcilicet, quod nec eſſet uſquam, nec, ut putabat, futurum eſſet. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipſa phraſi ad riſum compoſita manifeſte indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuiſſe, ne putes fuiſſe expertos. Confirmant iſta, quae ſub finem dialogi idem Critias commemorat: *Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὑρηκότες ἐσμέν*· & paulo poſt: *τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει*. Haec

‡ In vita *Marci* cap. 8.

igitur ſatis, opinor, oſtendunt, non eo tempore ſcriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum graſſarentur, ſed ſatis laeto reipublicae ſtatu, ſecus atque viro doctiſſimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praeſertim in ſuis cuique libro temporibus aſſignandis. Ille etiam aliquando Luciano adſcripſit Philopatrin: ſed contra ſe diſputandi neceſſitatem nobis remiſit, qui ſententiam ipſe mutarit. Itaque ſatis prope fuerit, diverſas viri opiniones referre. In diſſertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII eſt) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In diſſertatione 1 de iure Laicorum ſacerdotali pag. 284, de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiorem fuiſſe exiſtimo, & ipſo fortaſſe Luciano*. Sed in diſſertatione de Iſidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, *Anno Chriſti CCII, quo Severus Imperator perſecutionem in Chriſtianos Alexandreae decreverit, huic perſecutioni Philopatride ſcripto quaſi praeluſiſſe Lucianum, praevias perſecutioni κωμῳδίας memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quaſi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, ſed *in itinere* e Syria verſus eam urbem, decretam ait perſecutionem. *Iudaeos*, inquit, *fieri ſub gravi poena vetuit. Idem etiam de Chriſtianis ſanxit.* Κωμῳδίας illas apud Theophilum non obſervavi. Sed quid porro Dodwellus? *In eadem urbe Alexandria ſcriptum Philopatrin argumento eſſe Alexandrini menſis nomen Meſori* (*c.* 22.) *Quod autem Arabes hoſtibus accenſentur,* (*c.* 28) *id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi poſſit* &c. Similia ſunt, quae diſputat Prael. Camden. 7, p. 307 ſeq. Quanti ea ſint, cum aliunde ex hac diſſertatione & annotationibus ad Philopatrin noſtris conſtare poteſt, tum ipſe indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paulo poſt laudabimus, novam ſententiam defendendam ſuſceperit, ſcriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Perſis Odenathus retulerit. Quae deinde pro noſtra dicemus ſententia, ea huic coniecturae evertendae putamus ſufficere.

XVI. Perduxit nos ordo diſputationis inſtitutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non eſſe foetum

1 Cum *Grotii* diſſ. de Coenae adminiſtratione, ubi Paſtores non ſunt, & aliis huius argumenti edita Lond. 1685.

2 In Geographis *Hudſonian.* T. II.

Philopatrin, colligi poſſe putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem ſuadeant, his ſubiuncturos nos eſſe diximus. Ad hanc igitur claſſem, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctiſſimos, diſputata ſunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani ſcriptis, Chriſtianarum rerum peritia. Quiſquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digreſſiones, quas vocant Rhetorum filii, perſpicue, verbiſque negotio, de quo agitur, quam aptiſſimis declaret, quo ipſo, quamquam interdum non taedium lectoribus, ſi qui ſunt delicatiores, creare non poteſt; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima diſcas, ad omnem hiſtoriam, populorum ritus, clarorum virorum pernoſcendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis diſciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipſa ratio eſt, ut quoddam Ἀμαλθείας κέρας, aut cornu copiae bonae frugis pleniſſimum, opera eius ſummo poſſint iure vocari. Profluxit iſta ſcribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui eſt ἠθικώτατος, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibuſdam etiam ſuperans: partim, (non eſt enim infitiandum) ex oſtentatione quadam, Polymathianque demonſtrandi ſtudio, quod quidem in Sophiſta, id eſt, eo, qui dicendi artem pro genio ſeculi profiteretur, non ferri facilius poterat, ſed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere ſecta, hominum fere genus nullum eſt, cuius non hiſtoriam, characteres praecipuos, aliaque ἀξιομνημόνευτα conſignata ab eo literis deprehendamus: philoſophorum autem cuiuſcunque ſectae, rhetorum, adulatorum, paraſitorum, divitum, pauperum, ſenum, iuvenum, ſuperſtitioſorum, atheorum, Romanorum, Athenienſium, Scytharum, impoſtorum, hiſtrionum, lenarum, meretricum, militum, ruſticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non? velut imagines quaſdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorſum iſta diſputem, quaeret fortaſſe aliquis? Nimirum ita rationem ſubduco: quia Lucianus oſtentandae occaſionem doctrinae nullam ſolet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, ſententias, verbis cuique rei propriis & quaſi ſo-

lemnibus deſcribit: probalile non videri, ſi tantam habuiſſet Chriſtianiſmi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae ſe tuliſſe; atque eo magis, cum occaſio in his ipſis, quae habemus ab eo ſcripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Chriſtianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pſeudomantin illum ab oraculo ſuo Atheos, Epicureos, Chriſtianos omnes removeri procul iuſſiſſe tradit. Verba ipſa ſubieci [1]: εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω. Cur Epicureos abeſſe voluerit, declarat, ſed de noſtris tacet, nec rationem ullam, cur exeſſe illos ſacris ſuis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a ſe paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Chriſtianos [2], & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium diſciplina petitis utitur ad res ipſorum deſignandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Chriſtianorum miſcere negotia videtur, & in univerſum ita loquitur, ut ſatis appareat, neque libros ſacros legiſſe unquam, neque etiam aliunde ſanctiſſimae diſciplinae rationes ſatis habuiſſe cognitas atque perſpectas. Quoniam id eſt parum ab hac diſputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingenioſiſſimum ad illa verba, [3] τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον κ. τ. λ. annotaſſe: *Iſtaec vocula* γοῦν *& ſenſus repente abruptus ſatis indicant, multa hic a Luciano adverſus Chriſtum ſcripta fuiſſe, quae a maioribus noſtris, hominibus nimium piis, ſublata fuere. Hinc itaque eſt, quod dixerat Suidas, Lucianum* καθάπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ. *Hinc factum, ut in pleriſque Mſſ. Codd. non amplius exſtet Peregrinus.* Equidem fateor, ſi voculam γοῦν interpretere *itaque*, ut eſt ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quo minus vertamus *enim*, frequentiſſima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis ſignificatione, ut quandam notet parentheſin? Quî enim, quaeſo, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noſter in Chriſtianos etiam

1 In *Pſeudom.* cap. 38.
2 *De morte Peregr.* c. 11.
3 Cap. 11.

incidit, & poſtquam illorum edidiciſſet myſteria, ſubito nimium quantum inter illos nomen & gloriam eſt conſecutus. Nam hodienum durat illa quorundam ſtultitia, ut celebrem iſtum in Palaeſtina ſuſpenſum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parentheſi reverti: τότε ΔΗ καὶ συλληφθεὶς κ. τ. λ. Senſus igitur abruptus non magis, quam γοῦν particula, deeſſe aliquid oſtendunt. Suidae verbis ſua conſtat veritas quam planiſſime, ſi vel nihil deſit. Quid enim ſunt blaſphemiae in Chriſtum, ſi hae non ſunt, quae hodienum exſtant in Proteo? Denique, quis iſte foret ſtupor, cum manum ſemel inieceris mutilando ſcripto, illud relinquere, quod eiici vel ſimiliter, vel magis etiam intererat? Duobus potiſſimum modis ulti ſunt Chriſtiani huius dialogi contumeliam, primum omittendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a IO. CLERICO edita teſtantur. Omiſiſſe quaedam ex ipſa orationis ſerie, ſaltem FABER quae attulit argumenta, iis vix perſuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus ſtrictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum ſapit, quod ἱερέας & γραμματέας vocat Chriſtianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam ſacerdotibus τῶν γραμματέων voce non ſemel uſum 1. Ex ethniciſmo eſt, quod Alexandrum Chriſtianorum θιασάρχην vocat, & τελετὴν Chriſtianorum diſciplinam. Καινὸν Σωκράτην Chriſtianos Peregrinum vocaſſe, probabile non eſt: ſi nota Luciano Paulli Apoſtoli hiſtoria fuiſſet, hunc dubio procul ſubſtituiſſet. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος, qui perſuaſiſſe Chriſtianis dicitur, ut omnes ſe pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipſe ſervator noſter eſſe queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς ubi diſtinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iuſſit Chriſtus Matth. 23, 8, ut omnes diſcipuli ſui fratrum ſe loco invicem haberent: & ſecundum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμους vivere Chriſtianos, paulo poſt Lucianus dicit 2. Ad verba 3, εἶτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

1 E. g. de *Sacrif.* p. 369, T. I, ed. *Graev.* it. in *Philopſ.* c. 34.
2 Iohannem Evang. intelligit
Fabr. B. G. L. IV, c. 16, p. 500.
3 Pag. 570.

Chriſtianorum lege. Sed forte idolothytorum eſus, & ſuffocati ac ſanguinis ab Apoſtolis etiam prohibitus, obverti huic reprehenſioni poſſit.

XX. Iuvat hic in brevem ſummam colligere omnia, quae de Chriſtianis tradit Lucianus, (tradidiſſe autem, quae ſciret omnia, probabile ſaltem ſupra reddere conatus ſum) tum ſimiliter quaſi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatride de iiſdem dicuntur. Lucianus ita Chriſtianos deſcribit l. c. Sunt homines, qui ſuſpenſum in Palaeſtina hominem, novorum auctorem myſteriorum, ſpretis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem exſpectant, atque propterea corporis cruciatus, ipſamque adeo mortem, ſubire non recuſant, ut potius ultro eam depoſcant. Praeterea pro fratribus invicem, ſic iubente primo illorum legislatore, ſe habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter ſuperſtitionem ſuam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magiſtratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis ſuis legunt: ſi qui autem ſunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges ſuas migrantem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis [1]. Chriſtiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coeleſtem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui eſt lux incorruptibilis, inviſibilis, incomprehenſibilis, creavit, (ut didicerunt a Moſe tardilingui) cum alta nox abyſſo incubaret, lucem, quae tenebras & vaſtitatem illam omnem abegit: tum terram ſuper aquis ſtabilivit, coelum expandit, ſtellas formavit, curſus earum diſpoſuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non eſſent, ut eſſet aliquid, produxit: iamque de coelo intuetur ſingulos, bonos, malos, actioneſque illorum in libris deſcribit, ac retribuet ex iuſto ſingulis, qua die ipſe conſtituit. Praeterea per aquas ſeſe renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum veſtigia collocari credunt; quidam etiam in tertium ſe coelum raptos, reſque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multiſque nominibus refertos hymnos recitant

1 Cap. 12, 13, 17.

&c. Haec ſi quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata ſunt, conferat, ſimulque illud conſideret, verbis propriis & ex Chriſtianorum diſciplina, quin ipſa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti ſolent noſtri homines, loqui: cognoſcet profecto, Lucianum ut de re parum ſibi cognita, & quam non niſi aliis temere narrantibus audiſſet; hunc vero, ut qui aut ipſe coetibus Chriſtianorum interfuiſſet, aut ſatis accurate omnia perveſtigaſſet, de hac ſecta expoſuiſſe.

XXI. Petrus Daniel Huetius, *Demonſtr. Evang.* 3, 20, poſtquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Chriſtianorum eſſent dicta, laudi ipſis eſſe potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inſcribitur Philopatris, & Luciani nomen prae ſe fert: Chriſti quippe & Chriſtianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalyſi Iohannis, ex actis Apoſtolorum, & ex epiſtolis Paulli, cuius os & habitum depingit, & evectionem in coelum refert. Chriſtum appellat Chreſtum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis.* Quo de more cum quaedam diſputaſſet, concludit: *Ex Chriſtianarum autem rerum peritia, quae maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani ſcriptis elucet, colligi poteſt, eum alterius eſſe auctoris.* Hactenus ille. Quae ideo adſcribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Chriſti ſiquidem & Chriſtianorum *nominatim* meminiſſe dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut *Chreſtum* pro *Chriſto* dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio reſpicit vir ſummus ad illa c. 17, ἀλλά μοι τόδε εἰπέ· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγχαράττουσι; Reſpondet Triepho: πάντα, εἰ τύχοι γε ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι. Interpres, quem forte aliis diſtrictus ſecure nimium ſecutus eſt Huetius: *ſi quidem & inter gentes* Chrestus *fuerit.* Neque vero is ego ſum, qui Chreſtum & Chreſtianos pro Chriſto & Chriſtianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a noſtris, omen accipientibus, dictos fuiſſe negem, ſed illud dico, non videri Triephontem Chriſtum vel Chriſtianos verbis, quae modo adducta ſunt, ſignificare, tanquam proprio nomine, voluiſſe. Dixerat paulo ante hic Triephon: ὥστε ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράψονται. Vult nimirum, Critiam, reli-

ctis illis gentilium fabularum nugis, ad Chriſtianorum Deum ac religionem ſeſe convertere, ut & *ipſe inſcribatur in coeleſtibus illis* BONORUM *libris.* Tum Critias, εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, inquit, ὦ Τριεφῶν, (ſupra enim iam de libris coeleſtibus, & in iis inſcriptione dixerat Triepho) ἀλλά μοι τόδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, *an Scytharum etiam curam gerat Deus, & in librum illos* BONORUM *inſcribat? Quidni inſcribat*, reſpondet Triepho, *ſi modo* BONI *ſint?* Cui non apparet, χρηστὸν hic, ut alias apud quoſvis ſcriptores, praeſertim eum, quem Noſter eſt imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης ἀπόγε τοῦ σχήματος, *nam frugi eſſe appares utique ex habitu.* Praeterea neſcio, an exemplo probari poſſit, χρηστὸν dictum pro Chriſtiano. Nam Chriſtum quidem ipſum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures ſub ſe complectatur, vocem poni, & hanc eſſe verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, *ſi modo contingat eſſe inter Scythas aliquem &c.* Nec Chriſti igitur, nec Chriſtianorum, *nominatim* mentionem in hoc dialogo fieri cenſeo; quod quorſum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chreſto ſit, Lucianum ita non videri ſcripturum fuiſſe, cum Chriſtianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuiſſe, ex *Pſeudomanti* pariter atque *Proteo* ſatis conſtet.

XXII. Venio ad argumentum ſatis firmum, ut ego quidem arbitror, ſed quod neque tractari bene, neque intelligi niſi ab eo poteſt, qui ad ingenium his rebus aptum uſum etiam aliquem adiunxerit. Modeſtia hic nos decebat, cum primum ſcriberemus ante hoſce XXV annos: verſabatur enim in animo illud LONGINI ſ. 6, Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστι πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes noſtrae teſtantur: & non exſtabat, cum haec ſcriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abiecimus illum: & nunc, cum tertium tractare iſta oportet, recentes ſumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortaſſe aliquis, agnoſci a nobis poſſe vocem & ſermonem antiqui a triginta paene annis ſodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris eſſe debent, quam ſi quis dicat, lubricum eſſe, quod a ſtilo ſumitur, argumentum; & ſimiles huic loquatur ſententias. Sed in rem prae-

ſentem veniamus, &, quantum eius poteſt fieri, argumentum, quod melius ſentitur & guſtatur quaſi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim iam THEODORUS MARCILIUS, non eſſe Luciani Philopatrin, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis ſtili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Iſtae vero ſtili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infeliciter ſublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non aſſequeretur, in affine illi vitium ψυχρότητα incidit quam ſaepiſſime. Tanto id quidem magis, quod poëtarum magnam partem verbis utitur, iiſque parum ad rem aptis, qua de cauſa indutae leonis exuviis ſimiae ſimilem interdum fieri neceſſe eſt. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum ſtilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam pluſquam tragicam, & ad derivandum in ſuos hortulos, non rivos ex veteribus poëtis, Homero inprimis, ſed quaſi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam applicaſſe videtur, vel inflexione depravaſſe, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli cauſa afferam: eſt Euripidis verſus decantatiſſimus, ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad iactatam Cynicorum ἀναλγησίαν; Ἡ φρὴν, inquit, 1 σοὶ ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Quam feſtive illud Homeri 2,

Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ φῦλα δὲ φύλοις,

ad philoſophorum certamen traducit 3: ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πήρη πήρῃσιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita eiuſmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, niſi quod hic ſeverior.

XXIII. Noſter autem, quiſquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, eſſe nimis παρατράγῳδον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem movit: φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὕθλων ἐκείνων, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τῶν κενῶν ἐλπίδων; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris geſtu efficitur, ut ſint aliquantum tolerabiliora & minus φορτικά. Sed bene tamen eſt, quod cavet auctor, ne ab tam altiſſimo cothurno ſtatim deſiliat. Triepho enim, apud quem haec eructarat Critias, ſtudet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9.
2 Iliad. B, verſ. 363.
3 Ἀναβι. cap. 1.

tiſſimo mendacio omnem hanc tragicam ſupellectilem longiſſime ſuperare: his enim ſingultibus Critiam ipſas convertiſſe nubes, tantumque in Propontide excitaſſe boream dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae ſint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod eſt in Germanorum noſtrorum proverbio; ſed hic, ne coelum ipſum & maria pervertat, timor eſt. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatur ſtrenue, quemadmodum *in verae hiſtoriae libris duobus*, talia proferre monſtra auſus eſt, ut hic bonus vir ſerio colloquentibus amicis tribuit. In poëtica facultate, qua tamen mirifice placuiſſe ſibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti ſeſe offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inſeruit centoni ſuo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipſos illum magnos auctores cognoviſſe, ſed ex viri ſuae aetati propioris aliquot dialogis pleraque conſarcinaſſe. Ex Ariſtophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & Homerica pauca, quae apud Lucianum nondum obſervavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, Ἀλλ᾽ ἐπεὶ σὲ πρῶτον κιχάνω τῷδ᾽ ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuiſſe non conſtat, quicum iam plura locutus eſt, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi reſpirare a malo meo poſſim.* Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comiſſationes pellicere advenas volunt, haec talia eſſe ſcimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ᾽, ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷ δ᾽ ἐνὶ χώρῳ· ſed in hoc Philopatridis loco ſunt prorſus, ſi quid video, ἀπροσδιόνυσα. Deinde, ſi carmen eſſe debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum eſt. Primum, cum poſterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta eſt; tum quando prima in κιχάνω, brevis apud Homerum & optimos quoſque, producta adhibetur. Non defuiſſe autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in ſyllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miſeri cuiuſdam poëtae, quod LUCIANUS *in Lapithis* [1] affert, conſtare ſatis ſuperque poſſit. Incipit

Ἡ οἵη πότ᾽ ἄρ᾽ ἥγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

1 Cap. 41.

Melioraneautem ſunt, quae ſequuntur, Noſtri carmina? Iovem dicit c. 4, *συνευωχεῖσθαι* Aethiopibus,

Ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις.

Euge, ſepties peccatum in pedibus ſex. Vix verſum agnoſcas, niſi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto conſtaret. In *ὅρκῳ* c. 12, primum hexameter poſitus eſt, tum pauca proſa oratione ſcripta, mox Iambi ſequuntur quinque, & ſenarius, niſi quod primus pes contra carminis legem trochaeus eſt. Alibi c. 16, *βιώσῃ καλῶς*, inquit,

Οὐδέ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχείη.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc *θέμις* ſibi velit, non apparet: ſi legas *θέμιστι*, & ſenſus concinnior paulum erit, & metrum hac parte conſtabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, *καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς*, ſemel tantum claudicat, & poteſt reponi, ſi tantum *μὲν* poſt *κεύσῃς* colloces. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας;

truncatus ex Anapaeſtico Ariſtophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων,

ſemel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae ſyllabae duo tempora ſ. *χρόνους*, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μήτε παραδράμῃς γε ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.

Si *παραδραμέης γε πόδεσσιν* legas, metro erit conſultum; ſententia ut non ſit inepta & *ταυτολόγος*, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quivis non rudis ſuavitatis poëticae videt. Quam abſurdum illud ſit, quod poëticis vocabulis flexionibuſque, omnibus fere in locis, etiam ubi verſus non facit, utitur auctor, malo ex ipſius lectione dialogi, notationumque noſtrarum cognoſci, quam eiuſmodi quiſquiliarum congerie hic nauſeam lectoribus, ſi qui fuerint, creari.

XXIV. Copioſus mirum quantum eſt Lucianus, & varie unam rem, ſi ſaepius recurrat, effert. Hic noſter autem, quamquam copiam aliquam affectat, & ſub initium ſtatim, tum alias etiam exergaſiis utitur; tamen quaſi effuſa ſemel omni ſupellectili, eo ſubinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconſulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud *ἄνω καὶ κάτω περιπολεῖν*,

intra verſus non multos c. 1 & 2, bis ponit: *ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ* vix aliquot interiectis verſibus c. 2 repetit: *ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν* c. 1, *ὡς καὶ Ἴκαρος τὸ πρὶν* c. 2, parum invicem diſtant: *διάτορον βοᾶν* bis c. 6 & 25 occurrit: *ὥστε ἐάσωμεν τούτους· ὥστε ἔασον καὶ ταύτην· ὥστε ἔασον ἅπαντα· ὥστε ἐάσατο τὰς φαντασίας· τοὺς δὲ λοιποὺς ληρεῖν ἐάσωμεν*, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad oſtentationem, ut videtur, *τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως* compoſito, quis ferat? Creationis Univerſi hiſtoria bis, c. 13 & 17, iiſdem fere verbis, nulla cogente neceſſitate, narratur.

XXV. Hiſtoria porro de Neptuno, precibus lacrimiſque, Martis in adulterio deprehenſi liberationem impetrante, c. 6, quam quaeſo impedita eſt, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indiſſolubilibus cum Venere vinculis conſtrictum, reliquiſque Diis propter adulterium prae pudore ſilentibus, equeſtris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a mulierculárum narrationibus non abhorrens repetitio: *ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείραν τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν.* In illo, c. 8, *τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρεται*; vox *τοῦτο* ad *Γοργόνα* vel *κεφαλὴν* erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptiſſima, ut in qua per quatuor verſus *αὐτὴν* ſemel, *ταύτην* ter repetitur, &, quae ſeparanda erant, pueriliter miſcentur. Quae illa quaeſo inſania eſt, quod Triepho introducitur cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura ſibi Critiae narratione, & is tamen ſtatim poſt iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo exiſtimem c. 17, *καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτέ σε διέλαθε κ. τ. λ.* dixi ad ipſum locum. Statim ſequitur cap. 18, *πάνυ εὖ λέγεις καί με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν*, ubi *ποιεῖς*, vel ſimile, eſt omiſſum. Parum etiam Atticum, hoc eſt Lucianeum, illud eſt, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non ſingulare verbum, ſed plurale conſtruitur. Quae hactenus a nobis allata ſunt, ſingula forte in optimae etiam notae, optimi auctoris ſcripto poſſe occurrere, longiori praeſertim, non nego: poſſim enim quam plurimis praeſtantiſſimorum hominum locis, ubi ipſorum humano errore, (neque vero librariorum ſemper a talibus culpa abeſt) aliquid

peccatum manifeſto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a caſtigatiſſimi ſermonis & ſubacti iudicii ſcriptore Luciano, dialogum inquinati adeo ſtili, iudicio autem aut nullo ſcriptum aut exiguo, potuiſſe proficiſci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita viſum, ſed in eadem ſententia eſſe acutiſſimum virum WALTERUM MOYLE 1, qui, *infinitis adeo ſpatiis*, ait, *ſubſidere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis ſcriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum ſit, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuiſſe venire, ut ad eum auctorem referret.* Et (p. 292,) *ſigna omnia barbari aevi ineſſe* ait *huic libello, nec virtutem unam, qua commendari poſſit, cum duabus rebus contineatur, quae poſſunt eſſe vel in homine vel in libro, peſſimis, ſtupore atque impietate.* Denique (pag. 362,) *plura eſſe* ait *in Philopatride, damnata non in Soloeciſta modo,* (quem Luciani eſſe negat) *ſed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui ſine dubio a Samoſatenſi ſint.* Magna cum aſſeveratione GUIL. WHISTONUS 2 de verbis iurisiurandi c. 10, *Sermonem*, inquit, *huius partis dialogi, niſi haereticorum veterum alicuius ſit, aperte referendum ad quintum, ſummum ad quartum exiens ſeculum.* Et p. 381, *Si quis affirmet, haec verba eſſe primi, aut ſecundi, aut tertii adeo Eccleſiae ſeculi, illum ſe putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum ſermone priſci illius aevi, cum ipſe contra ſe rem habere, irrefragabili experientia certus ſit.* Sed nempe cauſae ſervit vir doctus, & tanto minus noſtram rem iuvat, quod addit hic etiam, *Niſi tamen ponatur, auctorem incidiſſe in antiquos quoſdam haereticos, eumque ab iis ſermonem didiciſſe* &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum ſeculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo ſermone libelli non eſt ſollicitus. Nobis contra ea hic non de Chriſtianorum dogmate, ſed de ſtilo Luciani contentio eſt. De hoc cum Moylio nobis convenire iam indicavimus: illum ſatisfeciſſe etiam credibile eſt Dodwello, qui ſcripſerat ad Moylium (pag. 347,) ſe non agnoſcere barbariſmos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidiſſe viro mirarer, niſi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρίσει, operam dediſſe, appareret.

1 *The works of Walter Moyle Eſq. none of which were ever before publiſh'd, in two Vol. Lond.* 1726, 8, pag. 388.

2 In *Primitive Chriſtianity reviv'd*, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipſius Luciani eſt Philopatris; ſed iunioris auctoris, & Samoſatenſem imitati, quod § 10 monuimus. Iuniorem Luciano ſuſpicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suſpicatus etiam fuerat vir, dum viveret, doctiſſimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in ſpecimine obſervationum hiſtoricarum in Lucianum [1]: ac poſtea declaravit, edita iam hac diſputatione, in literis ad veterem & ſummum amicum ſuum C. A. HEUMANNUM [2]. Ponit nempe characteres hiſtoricos, *virgines Cretae caeſas*, non ſatis, puto, feliciter, ut ad c. 13 oſtendiſſe mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non manentem*, *Arabiam & Suſam brevi vincendam*, *ſupercilium Perſarum* (Palmyram) *deiectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum poſſe, certum eſt. Supereſt, ut animadvertant lectores, ſintne ea a nobis prolata in his, quae ſequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum aſſeveratione iuniorem Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum eſt. Etiam hoc recte vidit, ſub imperatore Chriſtiano non auſurum fuiſſe quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo iriſui habere religionem Chriſtianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, ſcriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea ſententia abeſt, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, oſtenderimus. Nam ſi hoc planum fecerimus, nihil nobis obſtat, ſi quaedam ſint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc enim poſt fluctuationem aliquam ponit, referri poſſint. Itaque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo noſtro unius modo αὐτοκράτορος ſit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Perſicae tempore, quemcunque demum illi annum aſſignes, collegam habuit poteſtate ſibi aequatum, Herculium. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum obſervabatur, neglectum a Sophiſta famelico, quod genus plures adulatione complecti ſolet. Deinde ſenex illa tempeſtate fuit Diocletianus, eamque cauſam allegavit deponendae mox

1 Inſertum id eſt Miſcellaneis Academiae Berolin. T. I, n. 4, pag. 27 ſeq.

2 Qui illas publici iuris fecit in Poecile I, 3, 7, pag. 438.

purpurae [1]; ut alia argumenta [2] taceamus, quibus illud poteſt confici. In fine Philopatridis autem non ſibi tantum, ſed liberis ſuis ad felicitatem ſufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum eſt in ſene imperatore dicere, qui ſibi Caeſarem iam aſſumſerat. Sunt cetera in illa parte hiſtoriae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris ſummis diſputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad noſtram cauſam pertinent, controverſiam, quod ſciam, non habent. Sed puto, ipſum Moylium, ut erat vir in ſumma doctrina candidiſſimus, ſi viveret ac legeret, quae iam porro dabimus, ſua ſententia relicta ad noſtram tranſiturum eſſe.

XXVIII. Occaſio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, ſcena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc ſcenam Conſtantinopolin, Chriſtianorum *μέγαν οἶκον ἀνάκτων*, ut ille ait [3], fuiſſe ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triephontis verba relata ſunt, *βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὁλκάδες τὸν Εὔξεινον πόντον οἰχήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος.* Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipſam Propontidem & auſtrum, a tergo Euxinum Pontum & ſeptemtriones habent. Si enim ſpiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita ſe habeant, fieri non poteſt. Igitur ad Boſporum Thracicum res geſta eſt, ſeu anguſtias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Conſtantinopoli. Non improbabilis autem coniectura eſt, hunc dialogum in ea ſcriptum urbe eſſe, quae tum caput rerum & ſedes eſſet imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, ſolet fieri. Quid, quod urbis *κατ' ἐξοχὴν* dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Con-

1 *Lactant.* de Mort. Perſ. c. 18, qui etiam paſſim *ſenem* & *ſeniorem* circa haec tempora appellat.

2 V. G. quod apud Vopiſcum Numerian. c. 14, miratur Diocletianus, iam eo tempore, quo Aurelianus adipiſcebatur imperium, i. e. A. CCLXX, ſe poſt multos a ſe apros interfectos nondum conſecutum eſſe promiſſum ſibi Druidae vaticinio imperium &c.

3 *Dionyſ. Perieg.* v. 355.

ſtantini profuſum aedificandi & exornandi eam urbem ſtudium, Byzantii fuiſſe, mihi non ſit veroſimile, licet moenium robora olim celebrata ſint. Neque Aegyptii menſis nomen, Meſori, ab hac me ſententia poteſt dimovere: quare enim eo utatur auctor, ſatis, puto, eſt ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Conſtantini urbe ſcriptus eſt Philopatris, certe actus eſſe fingitur; non poteſt non ſaltem Conſtantini aevo eſſe ſuppar, Luciano autem ſeſquiſeculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus eſſet, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud poſſet imbui, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apoſtoli in templo viſam 1: iam imagines in templis ante A. C. CCC adhiberi non ſolitas: conſequens igitur eſſe, ut poſt id tempus ſcriptus ſit Philopatris. Sed gratis illud a THEOPHILO aſſumtum, apparet. Illud forte maiorem ſpeciem habet, quod iam BARONIUS 2 templum ſeu baſilicam deprehendere ſibi viſus eſt in illis dialogi verbis c. 23, *καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας καὶ χαλκέους οὐδοὺς, ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθομεν κ. τ. λ.* Ac illum quidem non eſſe audiendum, iam BLONDELLUS 3 olim demonſtravit. Sed melius fortaſſe procedet, ſi invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia baſilicae ſumtuoſae meminit auctor dialogi, tales autem baſilicae Conſtantini demum aetate & poſt aedificari coeptae ſunt, inde ſequi, dialogum noſtrum non ante Conſtantini tempora fuiſſe ſcriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obſtat, quod non uſque adeo certum confeſſumque eſt, templa & baſilicas maiores pretioſioreſque ante Conſtantini imperium non exſtitiſſe: LACTANTIUS 4 certe meminit eccleſiae, quam editiſſimam vocat, a Diocletiano & Maximiano A. C. CCCIII deſtructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam ſub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde ſi certiſſi-

1 Quod viſum eſt *Theophilo Raynando* Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

2 Ad A. C. 57, § 101.

3 De Epiſcopis & Presbytt. l. c. Ioſephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa iam Traiani aevo exſtrui ſolita, refutatus ab Ill. Boehemero Diſſert. Iur. Eccl. ad *Plinium* & *Tertull.* 2, 13, p. 52, neſcio quam bene, cum *aurea* illa *tecta* ironice, pro miſeris & pauperibus, accipit; quod etiam ab *Ablancurtio* factum video. Noſtra in neutram partem aliquid refert.

4 De mortibus perſecut. c. 12.

mum etiam ſit, poſt Conſtantini ad noſtros acceſſum baſilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, baſilicam, quam eccleſiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adverſus BARONIUM diſputat, *cum nihil occurrere* ait *praeter coenaculum in ipſo privatae domus faſtigio conſtratum, affixo nullo crucis titulo inſigne, quoque vix per multiplices ſcalarum gyros Critiae, manuducente alio, evadere licuerit.* Adde, non reperiſſe Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, ſenes, ſed ἄνδρας aliquot ἐπικεκυφότας καὶ κατωχριωμένους, qui obviam procedentes ſermones cum illo miſcuerunt. Nec ex *Perſarum* nomine, quo utitur Noſter c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim ſatis conſtat, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artexerxe duce, Perſas priſtinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus CCCC annis illud tenuerant, recuperaſſe, minus tamen hac parte ſibi conſtare ſcriptores, & DODWELLUS monuit [1], & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde cauſae praeſidia circumſpicienda ſentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco ſe pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 & 20. Qui vero eſſent ἐξισωταὶ, quod illorum munus, ibi dictum eſt. Hic illud monere e re mea eſt, non occurrere antiquiorem, quantum ſedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce uſus ſit, vel ipſius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO [2] Nicomedienſi, qui originem, ni fallor, expoſuit. Subieci ipſa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέμφοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν καταιτιώμενοι· πάλιν κἀνταῦθα θεσμῷ δικαιοσύνης ἄνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀζήμιον τοῖς δεηθεῖσι παρέξοντας. Apparet, ſi nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine poſſe intelligi. Occaſio mittendi Peraequatores indicatur, iuſtitia in ea re Conſtantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, niſi ille primus id bene-

1 Diſſ. de Iſidoro Characeno § 4, p. 62. Add. *Spanhem.* ad Iulian. Or. I, pag. 123, 149.

2 De vita Conſtantini 4, 3.

ficii tribuere oppreſſis inſtituiſſet. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec ſcribebat, noti fuere. Ante Conſtantini aetatem potuerunt fuiſſe incogniti. Euſebium quaſi agmine facto deinde ſequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodoſiano & Novellis, & reliqui. Haec ipſa cauſa eſt, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad gloſſaria ſcilicet lapſae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικὸς c. 19, in quantum ἐξισωτὴν ſignificat. Atque iſta quidem generaliter hic monuiſſe ſufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Chriſtianos, aut recentioris multum Luciano ſcriptoris, aut antiquiſſimi indicium credimus: cum vero antiquiſſimum non eſſe, vel ſolus Artemidorus in eo laudatus arguat, conſequens eſt, ut recentiorem dicamus. Sed & hanc diſputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod πολυάσχολος μαθηματικὴ vocatur, inſolito bonis ſcriptoribus duplicandi ſeu componendi genere, & neſcio quid affectatae fucataeque dictionis ſapiente, quae ſeculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a priſtino candore deflectentem irrepere coepit. Ξυνωρὶς apud antiquos, quantum conſtare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Noſtrum in fine dialogi ὦ καλὴ ξυνωρὶς de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni ſcripſit, ζηλωτὴ ξυνωρὶς de Gregorii & Baſilii amicitia, & ſaepius deinde apud ſequiores dictum reperio. Sic κράτος pro Imperatore in ipſo fine libelli poſitum ex Nazianzeno illuſtravimus. Sed de uſu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta ſcriptorum Graecorum copia poteſt, quibus legendis vix aetas ſufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis ſi non ſoleat ſcripto omnia obſervata ſua committere 1. Arbitror autem, cum multa concurrunt τεκμήρια, quae ſingula quidem poſſent oratione elevari, quaedam etiam ratione reiici, hominis eſſe impudentis, omnia velle repellere, praeſertim ſi quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

1 Sic deprehendi apud *Euripidem* Phoeniſſ. 1092, ξυνωρίδα τέκνων. Et tamen puto, uſum noſtri auctoris ſuo, id eſt, quarto feneſcenti ſeculo deberi.

& nihil ceteroquin ſit, quo ſententia, quae hoc modo probatur, everti poſſit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi propoſueram, caput, idque in tota hac diſputatione praecipuum. Nempe ſub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant noſtri, vel Apoſtatae imperio, & eo quidem tempore ſcriptum aio Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Perſicae ſucceſſu Conſtantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophiſta & ipſo, Lucianeo certe more, qui Chriſtianorum ominibus praedictionibuſque exploſis, Imperatori victoriam Perſicam gratulatus, felices porro ſucceſſus, victoriaſque innumerabiles apprecetur. Cum primum iſta ante XXV annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam ſolent ex hoc dialogo oſtendere. Hoc iam opus eſſe non puto. Niſi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, fruſtra veniam mellitiſſimis etiam verbis poſtulem. Quare ſtatim ad probandum, quod ſuſcepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminiſſe te, mi Lector, velim, ſupra probabile admodum factum a nobis eſſe, in Conſtantini urbe, quae iam tum ita vocaretur, ſcriptum eſſe Philopatridem. Nunc addendum hoc eſt, nunquam auſurum fuiſſe gentilem hominem, Chriſtiano Imperatore, acerbe adeo Chriſtianos, & ſcripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque ſibi habere, ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque ſuppliciis in gentiles, ſi quiete alias ſe gererent, animadverterint ſanctam noſtram fidem amplexi Imperatores [1], vix tamen id videntur fuiſſe paſſuri, ut aperte quis illam conviciis proſcinderet. Si enim capital eſſe iuſſerunt Conſtantius, Theodoſius, Imperatores alii, ſi quis gentili ritu ſacrificaret, aut haruſpicinam exerceret [2]; ſi capite puniendum cenſuere Theodoſius & Valentinianus [3], qui ſervum ſeu ingenuum, invitum ſeu ſuaſione ex cultu Chriſtianae religionis in nefandam ſectam ritumve traduxiſſet: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Chriſtianis eſſet auſus? Relinquitur igitur, ſub Impera-

1 Vid. L. 6 Cod. de paganis & ſacrificiis.

2 Vid. tit. Cod. de paganis.

3 L. 5 Cod. de Apoſtatis.

tore Conſtantinopolitano, qui idem gentilis eſſet, venenum ſuum effudiſſe Philopatridos auctorem, ſub quo ſcilicet non impune ſolum id laturus erat, ſed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Iulianus Apoſtata, quo Imperatore & licentiam habuit, & propoſita praemia, quiſquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Perſis, quae ſub finem dialogi celebratur, & occaſionem ſcribendo dediſſe videtur, ſi in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio ſuſcepti imperii magna vi expeditionem Perſicam moliebatur, eoſque ab initio ſucceſſus fortunae habuit, qui epinicio utique eſſent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, deſiiſſe Romanum imperium vinci a Perſis, & vincere poſſe iterum didiciſſe, poſtquam infeliciter adeo Conſtantius rem adverſus crudeliſſimam gentem geſſerat. Placet Eutropii verba X, 6, quia ſunt breviſſima, adſcribere: *Diverſa Conſtantii fortuna fuit. A Perſis enim multa & gravia perpeſſus, ſaepe captis oppidis, obſeſſis urbibus, caeſis exercitibus: nullumque ei contra Saporem proſperum proelium fuit, niſi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amiſit.* Poſt has clades utique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter geſſit. Facilis labor eſſet, ſed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, neceſſarius, ex Ammiano Marcellino, Zosimo, Libanio [1], & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore geſſerit, explicare: quare contenti iterum Eutropii erimus brevitate, qui X, 8, *Iulianus*, inquit, *ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & caſtella Perſarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Aſſyriamque populatus, caſtra apud Cteſiphontem ſtativa aliquamdiu habuit: remeanſque victor, dum ſe inconſultius proeliis inſerit, hoſtili manu interfectus eſt.* Addere fas ſit, quod Zosimus poſt enarratas III, 12 — 29, res geſtas Iuliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πόῤῥω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἐσχάτης. Et c. 18 de Berſabora urbe capta dixerat, Ἐντεῦ-

1 Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut ſunt a *Morello* edita, obtinent. It. de vita ſua p. 44 ſeq. T. II. Multa de iiſdem rebus idem *Libanius* in Orat. de Iuliani nece ulciſcenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. *Fabricianae* primum editae ſunt. Vid. v. g. p. 175 ſeq. & ibi *Olear.*

θεν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόναις ἡμέραις κατὰ κράτος ἁλούσης. Sublatum igitur Conſtantii cladibus Perſarum ſupercilium, Iuliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam eſt illud probare, has ipſas Iuliani victorias, mirifice, & hyperbolικῶς etiam ab iis, qui Imperatori faverent, eſſe celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM [1], qui, cum de expeditione Perſica ſermo eſt, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano) καὶ λίαν νεανικὰ [2], καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβοημένα. Alio loco [3] ita inſultat epiniciis & gratulationibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obſcure ad hunc ipſum Philopatrin reſpexiſſe videatur: ποῦ Βαβυλὼν ἡ ἔνδοξος θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοουμένη, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ. Babylonis interitum ſpondet noſter Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere ſe dicit liberis ſuis, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην. Et ipſum etiam Iulianum ſpe praecepiſſe Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor eſt, apud quem 23, 3, *oſtento equi, Babylonii nomine, humi ſeſe prae dolore provolventis, laetior Iulianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi procidiſſe.* Alterum vero illud, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeſte cum illis Cleolai verbis conſpirat: Πέπτωκεν ὀφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Suſa a Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei geſtum, nec Aegyptum perdomitam, illi iam eſt reſpondendum.

XXXIV. Quin reſpondit iam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum ſpes, & praeſumtas animis victorias ridet: inprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praeeunte La Crozio a nobis verſiculi illi interpuncti ſunt, ut praeter *collapſum Perſarum ſupercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero neſcit, epinicia, panegyricos, & id genus ſcriptiones, ad adulationem compoſitas, plerumque, ſi non men-

1 Oratione στηλιτ. II, inter reliquas orationes IV, pag. 114 edit. Billii.

2 De hac voce vid. *Io. Andr. Boſius* in exerc. Philol. ad 1 *Tim.* II, 22, p. 13.

3 Pag. 123 ibid.

daciorum, certe ſpei, omniumque, quam rerum geſtarum, plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura ſpondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus ſolliciti. Quod ſi quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omiſſum dicat, idque indicio eſſe contendat, incidendum aut interpungendum adeo eſſe demum poſt ἄστυ· illi tamen non abſurdum videri debet, ſi dicamus, de Suſis aut rumorem falſum tum Conſtantinopolim allatum, ut hodienum fieri ſingulis fere diebus aſſolet, aut imitatum illud eſſe Cleolaum, quod vatibus, non falſis minus quam veris, in more poſitum eſt, ut, quas res certo futuras aut ſciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animiſque repraeſentent. Quin hiſtoricos etiam qui ſe dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuiſſe, in conſcribendae hiſtoriae praeceptis Lucianus memorat cap. 31: Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφηκότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua ſpe proſecuti ſint Iulianum amici, LIBANIUS 1 indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχοούντων. ταῦτα εὔχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὔλογον προσδοκᾶν. Nec poſt obitum Imperatoris, ſe alioſque ea ſpe fuiſſe, diſſimulat idem Sophiſta, cum alteram in necem illius orationem 2 ita auſpicatur: ἔδει μὲν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἠλπίζον ἐγώ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλελῦσθαι· τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἄρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & poſt multa alia 3, Ἡμεῖς μὲν ᾠόμεθα τὴν Περσῶν ἅπασαν μέρος Ῥωμαίων ἔσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem noſtram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & ſtrenue a Iuliano geſta retuliſſet, καὶ τούτων, inquit, 4 ἕκαστον ἤγγειλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὁρώντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris floſculos demas, illud certe relinquitur, incertos & ſine auctore rumores, ex ſtudiis, ut fit, hominum ortos, praeceſſiſſe tantae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum eſt, loco Perſiae propiori, quin aeque Conſtantinopoli ſit factum, nihil impedit.

1 Orat. VIII, quae eſt Panegyr. in Iulian. p. 250, T. II.
2 Tom. II, Xmam, p. 260.
3 Pag. 325 D.
4 De Vita ſua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum δεδουλωμένην filiis relicturum ſe ſperat Triepho, id mirum alicui videri queat, cum de Aegyptiis imperii Romani hoſtibus, vel rebellibus potius, in Iuliani hiſtoria nulla fiat mentio. Sed in hoc ipſo etiam praeſidium cauſae meae inveniſſe mihi videor. Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad ſeditiones & res novas fuere ſemper quam maxime proclives [1]: nec poſtquam Chriſtiana inter eos religio invaluit, populare hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipſa ſaepe turbarum maximarum & periculoſiſſimarum occaſionem, innocens tamen ipſa per ſe, demta hominum malitia, praebuerit [2]. Aetate Iuliani, inprimis Alexandriae aliquoties ingentes turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex diſſenſione Arianorum & recte ſentientium, ſed recte non ſemper viventium exortae, graviter urbem illam & rempublicam concuſſerunt: de quibus nemo tacuit, qui de hiſtoria Eccleſiaſtica illorum temporum ſcripto aliquid mandatum reliquit. Habentur etiam epiſtolae aliquot Imperatoris Iuliani ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera editae, quibus graviter ea de cauſa illos obiurgat. Probabile igitur eſt, aut agitaſſe Iulianum conſilia de compeſcenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad ſeditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optaſſe, grave adeo iugum imponi Aegyptiis, ut ſub illius onere ſuperbiae, ex qua oriri fere ſolent contumeliae atque ſeditiones, obliviſcerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto hic dicuntur, cum DODWELLI ſententia (de qua § 15 diximus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Aegypti procurationem ſibi creditam refert [3]; ut pacatae provinciae meminit, eodem tempore, quo iſta ſcripſiſſe illum vult DODWELLUS; & SPARTIANUS [4], quo loco perſecutionis adverſum Chriſtianos decretae meminit; ſtatim gratiae Imperatoriae adverſum Alexandrinos, Aegyptiorum fere primos, ſpecimen affert, ius *Buleutarum illis attribu-*

1 Ita ſub ſeculi tertii finem Achilleo duce tota fere Aegyptus rebellavit, ab Imperatore Diocletiano ea cauſa pervaſtata, ut teſtatur in Chronico Euſebius circa A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Aegyptiorum ingenio *Iac. Gothofredus* ad Cod. Theod. L. 1, de defenſoribus civit. L. 3, de his, qui ſuper relig. L. unica de his, qui plebem audent, denique L. 31, de his, quorum appellationes, magna induſtria & doctrina incomparabili congeſſit, quae huc transcribere nihil attinet.

3 Apol. *pro Merced. Cond.* c. 12.

4 In Severo cap. 17.

tum. Sed nondum a Dodwello diſcedo. Putabat enim vir doctiſſimus, quod Arabes inter hoſtes imperii Romani referantur, clare ſatis indicare, Severo imperante ſcriptum Philopatrin, ut qui poſt Traianum ſolus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, niſi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrin, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita ſint, vitio verti nobis non poteſt, ſi ad ſpem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrociniis infami, Cleolaus ſpondet: inprimis cum τὴν οἰκουμένην περινοουμένην ex Nazianzeno viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta ſit; tamen Nomades illi & Scenitae Arabes, in quibus & Saraceni, ſubigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta noſtra firment protulit e ſuis theſauris Ez. Spanhemius 1, qui etiam multa collegit 2, e quibus intelligamus, optabile fuiſſe eo tempore, quo Philopatrin ſcriptum cenſemus, videre, quod optat Triephon, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας.

XXXVI. Adhuc igitur bene ſibi conſtant omnia, ut feliciter ac ſtrenue geſta, quae in Philopatride celebrantur, illa poſſint eſſe, quae Iulianus ſub initium expeditionis Perſicae perfecit. Videamus reliqua, an ſententiae noſtrae faveant. Inducuntur Chriſtiani male affecti erga Imperatorem, &, ut interpretatur auctor, ipſam patriam. Chriſtiani, inquam. Neque enim aſſentiri poſſum Basnagio 3, qui negat, in ultima dialogi parte de Chriſtianis ſermonem eſſe, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi deſcribi, templaque adeo fuiſſe diu ante Conſtantinum: ſed mathematicos fuiſſe ait, & ob id ipſum non Chriſtianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adſcripſimus, legerit, inveniet, negari potius, eſſe illos mathematicos; illaſque de rebus coeleſtibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Baſnagius, Triephontem, qui ut Chriſtianis ſacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipſum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Chriſtianos. At Triephon ita de ſua initiatione loquitur, ut ſatis appareat, illum ludibrio habere & magiſtrum illum ſuum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Chriſtianos, illum non mirum eſt eoſdem in poſterio-

1 Ad Iuliani Or. 1, p. 164 ſeq.
2 Ibid. p. 51 ſeq.
3 Annal. Eccleſ. ad A. C. 213, n. 3, p. 267.

re parte accuſare ut male animatos adverſus Imperatorem. Ceterum hi male animati deſcribuntur, ut homines aſcetae, ieiuniis, vigiliis malis, veſtibus, & duro victu ſe macerantes, de magnis rerum converſionibus loquentes, hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuiſſe Chriſtianos, longiori probatione non indiget. Chriſtiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: *μεταλλαγοῦσιν*, aiunt, *τὰ πράγματα, ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ ςρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται*· & aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppreſſa adhuc gentilium multitudine gemebat eccleſia; (quidni enim liceat hic tranſeundo quaſi confirmare, quae ſupra dicta ſunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, ſtrages exercituum, terrae motus, famem, ſterilitatem, inundationes, publica omnia mala Chriſtianis imputabant: horum vero erat oſtendere, nihil tum accidere, quod non olim accidiſſet, quin nunquam fuiſſe felicius Romanum imperium, quam exorta & invaleſcente Chriſtiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non niſi maxima cum veneratione & fauſtis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut ſimile quid auderent praedicere. Atque de his nemo dubitabit, niſi qui in antiquorum Eccleſiae Doctorum ſcriptis, apologeticis inprimis, plane ſit hoſpes. Speciatim Severi aetate, qua ſcriptum tamen vult Philopatrin H. Dodwellus, ita ſe rem habuiſſe, e Tertulliani Apologetico ſatis conſtat. Quod autem is, quem modo laudavi, Dodwellus mala Chriſtianorum, mundi finem in dies exſpectantium, de republica Romana auguria, occaſionem perſecutioni dediſſe autumat, cui praeluſerit hac *κωμῳδίᾳ* Lucianus, in eo ratio fugit virum doctiſſimum. Saltem in locis ab ipſo adductis nihil eſt praeſidii. Eusebius enim [1] & Hieronymus [2], qui illum fere ad verbum expreſſit, de Iuda Chronographo diſerte affirmant, eum Severianae perſecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Chriſti adventum, finemque mundi contuliſſe. Perſecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum permovit; non, ut Dodwellus interpretatur, praedictio

1 Hiſt. Eccleſ. 6, 7. 2 De Scriptor. Eccl. c. 52.

Chriſtianorum de fine mundi, perſecutioni occaſionem [1] praebuit. Fit haec vel inde probabilis ſententia, quod de Nerone [2] Anti-Chriſto ſimile quid creditum olim fuerit. Iuliani autem aetate longe aliam rerum fuiſſe faciem conſtat. Sub Conſtantini M. imperio, alte caput Chriſtiana res extulerat. Propenſa, quin profuſa huius Imperatoris in Epiſcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat ſupercilium, ut iam tum iniquitatis myſterium operari occulte in quibuſdam occiperet. Luxuriari itaque iam & inſolentius efferri coeperant animi, ut mirum non ſit, cum eiurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis inprimis, venerationem defeciſſet Iulianus, non defuiſſe inter Chriſtianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipſi, tanquam homini impio, atque imperio eius portenderent. Et ſane ingens cauſa ſuberat, cur interitum eius optarent Chriſtiani. Quid enim ſperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam cruciatus atque ſupplicia? Quorſum multa ſunt in GREGORII NAZIANZENI *orationibus Philippicis adverſus Imperatorem Iulianum*, & alibi, quae facile a nobis, ſi id quidem nunc ageremus, poſſent afferri. Illud tamen monuiſſe liceat, gentiles etiam ſpe maioris adverſum Chriſtianos licentiae poſt reditum Iuliani obtinendae fuiſſe erectos. Ita LIBANIUS [3] ſperaſſe inter alia ſe dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσειν τοὺς τάφους· quorum ea procul dubio ſententia eſt, ſperaſſe, ut, everſis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum reſtituerentur.

XXXVII. Probatum eſt, tum voluiſſe Chriſtianos, tum potuiſſe paulo liberius de Iuliano loqui: locutos eſſe, iam eſt auctoritate idoneorum ſcriptorum confirmandum. Ut taceam pervulgatum illud de Athanaſio, quem, cum ab Iuliano pulſus Epiſcopatu ſuo, & urbe Alexandria excederet, dixiſſe ferunt: *cedamus, amici, nubecula eſt cito tranſitura* [4]. Item

1 Veriorem perſecutionis occaſionem ex *Tertulliano* affert *Chriſtianus Kortholtus* de perſecutionibus c. 6, § 7, p. 260.

2 Vivum nimirum aſſervari alicubi credebant, ut Anti-Chriſtum aut ipſe ageret ſub finem mundi, aut eius ſaltem praecurſor eſſet; quorſum videndus *Lactantius* de mortibus Perſecutorum c. 2, & *Auguſtinus* de civit. Dei 20, 16.

3 Orat. 11, in necem Iul. T. 2 opp. p. 326. Add. quae ad eiuſd. *Libanii* librum de ulciſc. morte Iuliani § 5, pag. 149, ab *Oleario* notata ſunt.

4 Vid. *Rufi.* H. E. 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochienſi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Chriſtum putabat) capulum Iuliano parare, reſpondiſſe traditur 1. Hoc ut taceam, locuples hiſtoriae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus feſtinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Perſicae) *obtrectatores deſides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempeſtivas, indignum & pernicioſum eſſe ſtrepebant, ſtudium omne in differendo procinctu ponentes: & dictitabant his praeſentibus, quos audita referre ad Imperatorem poſſe rebantur, eum, ni ſedatius ageret, immodica rerum ſecundarum proſperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis ſuis protinus occaſurum.* Quos *obtrectatores deſides & malignos* AMMIANUS gentilis homo vocat, Chriſtianos eum intelligere, VALESIUS obſervat ad hunc locum, & conferri ſecundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diverſa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omina refert, quae a bello Iulianum adverſus Perſas retinere debuiſſent. Cum vero eadem ſpreverit, qui tamen alias ſuperſtitionibus, vaticiniis, oraculis & eiuſmodi nugis ad ſtuporem eſſet deditus 2, videtur haud abſimile vero, ſuſpicatum fuiſſe, Galilaeorum, ut ipſe Chriſtianos vocabat, fraude ea ſibi quaſi terriculamenta obiici, ne victor reverſus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Chriſtianos inſidiarum in Iuliani caput ſtructarum, tum caedis etiam ipſius inſimulat. Qua in re ecquid veri inſit, iam non diſquiro, neque etiam ſimpliciter vera eſſe, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Chriſtianis inter Gentiles exiſtimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum 3 conſpiratum ſaepe in caput Iuliani dixiſſet, quaeſiviſſetque, quid cau-

1 *Theodorit.* H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata eſſe, narratur. De Didymo Alexandrino philoſopho ſimilia refert Sozom. 6, 2. Add. *Olear.* ad *Liban.* de Iuliani morte ulciſc. pag. 164. Maris Chalcedonenſis Epiſcopus quam contumelioſe Iulianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De tota multitudine Antiochienſium Chriſtianorum *Io. Malela* Chron. P. 2, p. 15.

2 Vid. *Ezech. Spanh.* in Praefatione, quam operibus Apoſtatae a ſe editis & ex parte illuſtratis praemiſit, fere circa medium, ubi luculenta tum Iuliani ipſius, tum aliorum in hanc rem teſtimonia profert.

3 Or. X, p. 307.

ſae ſubeſſet, quod mitiſſimus princeps inſidiis aliquoties eſſet petitus, ἐγὼ δὲ, ſubiicit, τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum eſt 1, primo, a ſuorum aliquo interfectum eſſe, arguit, quod nemo inter Perſas fuerit, qui promiſſum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus auſus eſſet, vindicare ſibi voluerit: tum propius auctores caedis deſignat 2, (adſcribam enim verba, ſi forte interpunctione commoda clariora poſſim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσιτέλει ζῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνηθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστά γε τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὗ τὸ ἐναντίον ἐζήτουν. 3 Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant ſecundum leges, ſuperſtitioſas ſcilicet & idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Chriſtianos. Vix, qui haec cum cura inſpiciet, dubitabit, Chriſtianos peti in Philopatride eos, qui male Iuliano ominari fuerant auſi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis diſcedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, ſunt depromta, duo iuvat paucis attingere. Unum eſt, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, & felicitatem temporum, cum interrogantibus Chriſtianis, quid ageretur in urbe & in mundo? reſpondet Critias: χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9, teſtatur, dum Iulianus imperium teneret ſolus, nec motibus internis eſſe concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exſiluiſſe fines. Alterum autem hoc eſt, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipſa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19, obſcuriſſimum in toto dialogo locum, in quibus etiam expoſuimus, quae de Cretenſium virginum caede in Philopatride c. 9 memorata, quam nec ipſam a Iuliani aetate abhorrere coniicimus,

1 Pag. 323 ſeq.
2 Pag. 324.
3 In libro ſ. oratione *de vindicanda Iuliani nece*, quam in *Fabric. Bibl. Gr.* vol. 7 editam diximus, aperte etiam Chriſtianos accuſat. Vid. inprimis § 5, pag. 149. Suſpicioſa maxime ſunt, quae narrat *Io. Malela* Chron. P. 2, pag. 21 ſeq.

noſtra ſit ſententia. Pergamus igitur ad ea, quae reſtant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum cauſae meae & ſententiae praeſidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perſpicue Chriſtianis illudat, ipſo tamen hoc excellentiſſimo Chriſtianorum nomine non utitur, ſed Galilaeorum. Quae res vel ſola ſi eſſet, probabilem alicui ſententiam, quam defendendam ſuſcepi, redderet. Sed cum non deſint, quae circa hanc appellationem moveri, nec ſine doctiſſimorum virorum ſuffragiis, poſſent, res univerſa paulo eſt altius repetenda. Sub prima rei Chriſtianae initia, qui ſanctiſſimam ſervatoris noſtri diſciplinam eſſent amplexi, μαθηταὶ, hoc eſt, diſcipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Chriſti utrumque, illud etiam plerorumque Apoſtolorum. Appellationis utriuſque mentionem habent etiam libri ſacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52, Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paullus πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζαραίων αἱρέσεως vocatur. Duraſſe haec nomina ad illud tempus, quo Chriſtiani Antiochiae primum ſunt vocati, teſtis praeter alios eſt SUIDAS 1: Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί· qui id videtur ſumſiſſe ex IOHANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem 2 eadem leguntur. Cum enim nominis Chriſtianorum Antiochiae, Evodio epiſcopalem ſedem occupante, impoſiti mentionem inieciſſet: πρώην γὰρ, addit, Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί. Poſt hoc tempus obſoleviſſe Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud eſſet, quo cenſerentur Chriſti diſcipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaeſtinae adeo fines religionis Chriſtianae pomoeriis, ipſa appellandi ceſſaret ratio, niſi quis, totum mundum in Galilaeam verſum eſſe, voluiſſet dicere. Inde eſt, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit 3, donec Iulianus, Chriſtianorum appel-

1 Voce Ναζηραῖος.

2 In hiſtoria chronica, ut eſt Oxonii 1691 e codicibus Bodleianis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Uſurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. § 2, a Celſo etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celſum nullum eius rei veſtigium deprehendo. Obſervavi autem in fragmento ex epiſtolis Manetis ſ. Manichaei in *Fabricii* Bibl. Gr. vol. 7, pag. 283, Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχειν τὸν Χριστὸν κ. τ. λ. Utrum ſit ipſius Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referen-

lationem iam glorioſum aliquid habere videns, ſtupidae gentis nomen Chriſtianis & attribuit ipſe, & lata lege iuſſit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipſe obſervat, ut vix credam, Chriſti aut Chriſtianorum nomen in iis, quae ſuperſunt ab illo ſcripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENUS 1, hunc enim ſolum ex innumeris fere aliis huc advocaſſe ſuffecerit, Καινοτομεῖ, ait, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας, & paulo poſt nomen hoc vocat ὄνομα τῶν οὐκ εἰωθότων. Hinc demum apparet vis argumenti noſtri, ab hac appellatione deſumti. Qui enim auctor, cum manifeſte de Chriſtianis loquitur, hoc quidem auguſto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abſtinet, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuiſſet, a Iuliano revocatum, poſt eum iterum obſolevit, is ſub Iuliano ſcripſiſſe merito credendus eſt. Hinc, ut praeter viam quaſi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctiſſimus 2 ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apoſtolorum, ſi Dîs placet, Antiocheni, eo nomine reiecerat, quod eo decernatur, *ut credentes in Chriſtum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Chriſtiani vocarentur;* cum tamen ſatis conſtet, id nominis a Iuliano demum Chriſtianis tributum. Qua in re conſentientem ſibi habet NATALEM ALEXANDRUM 3. BARONIUM igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paullum Tarſenſem Galilaeum appellaverit. Nimirum falſus eſt BARONIUS, cum antiquiſſimis Eccleſiae temporibus Galilaeorum appellationem in uſu fuiſſe negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, ſi recte illius a me aetas conſtituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuiſſe non praeter rem viſum eſt.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me ſunt,

dum ſit, iam non vacat diſquirere. Interim manemus in obſervatione *Dodwelli*, in epiſtolica ad *Moylium* diſſertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit ſcripſiſſe A. C. 261) primum eſſe, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem inſtaurarit, & Chriſtianorum nomine abſtinuerit. Haec in tantum aſſumimus, in quantum fatetur tam diligens obſervator, nuſquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

1 Orat. III, quae eſt invectiva I in Iulianum, p. 81.

2 In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56, n. 3.

3 Hiſt. Eccleſ. ſec. I, diſſ. XX, pag. 212.

infirmari forte aliquis exiſtimet eo poſſe, quod apud ARRIANUM [1] Galilaei pro Chriſtianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum ſe Galilaeorum, id eſt, Chriſtianorum caedibus ſcribat. Verba eius apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM [2] ita habent: *ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θεσπίσματα κ. τ. λ.* Sed cui non apparet ex tota phraſi, primo & proprio ſignificatu poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus *ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους*, id eſt, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, ſi a ſeptemtrionali, hoc eſt, ſuperiori parte, & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, viciniori incipias, primus Palaeſtinae gentis populus vocari merito poſſunt [3]. Scribit igitur Tiberianus, ſe ex Galilaeis, qui provincia ipſi evenerant, occidiſſe *τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν.* Unde etiam SUIDAS [4], cum huius epiſtolae meminit, Galilaeorum mentionem prorſus omittit. *Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ* (Traiano) *λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπεισαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει.* Ex his igitur probari non poteſt, poſt exortum Antiochiae Chriſtianorum nomen Galilaeos vocari Chriſti ſectatores conſueviſſe. Quod autem de ARRIANI loco eſt, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, ſe Epicteti ſermones non aut ſuo iudicio diſpoſuiſſe, aut dictionis elegantia exornaſſe, ſed ſimpliciter ex ore magiſtri commentaria ſibi, ipſis forte verbis, quibus ille uſus eſſet, conſcripſiſſe, (nimirum ut hodie fere ſolent in acroaſibus Doctorum diſcipuli) quae deinde ſe inſcio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuiſſe, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui ſub Nerone iam celebritatem erat aliquam conſecutus, & uſque ad Divi Marci tempora ſuperſtes fuiſſe de uno Traiano.

1 L. 4 ſermonum Epicteti c. 7.

2 In hiſtoria chronica p. 356. Quae de *νοθείᾳ* huius epiſtolae vel *γνησιότητι* diſputantur apud *Baſnagium* Annal. Eccl. A, 117, ar. 4, ea ad noſtram rem nihil faciunt. Mihi ſuſpectam maxime reddit formam certe epiſtolae uſus pronominum & verborum pluralium de uno Traiano.

3 Nam illa ſolemnis Palaeſtinae in primam, ſecundam & tertiam diviſio aut Theodoſii M. poſtremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C. Theod. de protoſtaſia.

4 V. *Τραϊανός.*

ſe dicitur 1, vel eo ipſo tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem profeſſione Chriſtiani eſſent, retulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit 2: quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, & ad poſteros tranſmiſit. Illud vero monuiſſe hoc in loco, quamquam non ad noſtrum inſtitutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac ſi *μανίαν* quandam ac ſtuporem Chriſtianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo ſeni arbitror. Dixerat, ſi quis ab inſania aliqua aut furore ita eſſet affectus, ut perinde ipſi eſſet, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia ſimiliter exiſtimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, ſatellites nullos, nullos gladios extimeſcendos. Iam ſubiungit: *εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, ſed ita dicit: ſi inſania quibuſdam cauſa eſſe poteſt, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adverſi; ſi porro Galilaei ex conſuetudine (inſtitutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor eſt, non poſſe ab ratione aliquem eo perduci &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatris. Sed ſcrupulum iniicit illud, quod non Chriſtiani tantum irridentur hoc dialogo, ſed gentilium etiam Deaſtri acerbiſſime priori eius parte perſtringuntur. Videri igitur alicui poſſit, illum non eſſe ſcriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum ſuorum inſectatio potuerit. Sed plures hic ſunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Chriſtianis, exoſoſque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis perſona repraeſentavit. Forte auctor, cum ſibi Lucianum ſuum non tam imitandum, quam exſcribendum propoſuiſſet, floſculos eius hac parte conſectatus eſt, & verborum amoenitate ductus ipſas etiam ſententias improvide aſſumſit: quales hodienum errores ab ineptis ho-

1 Merito hoc poſterius in dubium vocante *Fabricio* Bibl. Gr. 4, 7, p. 259 ſeq. & ante illum *H. Dodwello* diſſ. de aetate Peripli maris Euxini § 7 ſeqq. ubi copioſe demonſtrat, ultra Hadriani annum xx non vixiſſe.

2 Sub Traiani certe imperio ſermones illos ab Epicteto habitos, probant *Fabric.* l. c. & *Dodwellus* l. c. § 12.

minibus, quorum numero noſtrum vix quiſquam eximendum cenſebit, committi interdum, conſtat. Sed ſi vel ſciens prudenſque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipſe abſurdas de Diis fabulas, a poëtis ad res ſublimiores ſub iſtis quaſi ſymbolis repraeſentandas, putabat eſſe confictas 1. Quin ipſe ſalſis iocis in Deos illos *ἀποσκώπτει* 2, ut adeo ab ira eius ob laeſam ficulneorum numinum maieſtatem metuere ſibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis poſtulat Ariſtophanes, deriſor ipſe Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuiſſe vitae Chriſtianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum Luthero & Calvino multa debent remota ſcandala illae etiam eccleſiae, quae in Romani Pontificis ditione manſerunt.

XLII. Iuliani igitur tempore ſcriptum eſſe Philopatrin, credat fortaſſe nobis aliquis, niſi ille adhuc ſupereſſet ſcrupulus, quî factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & cenſeri coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia ſunt, & de ſuppoſiticiis quibuſvis poſſunt dici, dictaque olim ſunt, & huic ſatisfacere ſcrupulo, & praeterea valde magnam ſententiae noſtrae veriſimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipſique amicus Imperatori fuit Lucianus Sophista aliquis, ad quem exſtat hodienum ſcripta a Iuliano epiſtola, quae quoniam breviſſima eſt, & elegantiae omnis pleniſſima, non ingratum lectori facturus videor, ſi totam adſcribam 3. *Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδικηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν.* Quid ſi dixerimus, ab hoc ſcriptum eſſe Philopatrin?

1 E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi inveſtigata a ſe rerum principia detexiſſent, *ἐσκέπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπεμφαίνοντος τὸ πλάσμα φωραθὲν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ.* Ita oratione in Solem p. 136, *ἄπιστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα* vocat, quae de *συνδοιασμῷ* & *γάμοις* Deorum dicantur apud Homerum.

2 In illius Caeſaribus Divus Marcus, ut ſe Deorum imitatorem probet, illorum corpora *τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς* indigere aſſerit, & Iovis exemplo (Il. Ε, 897) indulgentiam erga Commodum ſuum tuetur. In fine huius Commentarii *τρυφὴν* & *ἀσωτίαν* Deas comminiſcitur &c.

3 Epiſt. XXXII, p. 404 ed. *Lipſ.*

nominis deinde ſimilitudine deceptos librarios in unum cum Samoſatenſi volumen compegiſſe? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus ſcripſit, comparaverit, Lucianeum eſſe illum, id eſt, Luciani imitatione ſcriptum, & e verbis fere Luciani ſenioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix ſuſtinebit. Atque hoc eſt, de quo, antequam finiamus, aliqua ſunt dicenda.

XLIII. Nimirum, ſi quis noſtras annotationes inſpicere voluerit, ille cognoſcet, nullam fere eſſe exſtantiorem ſententiam, ne phraſin quidem aut verſum Homeri allegatum, quae non iiſdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuiſſe iam ſupra dictum eſt. Exempla huc adſcribere ſuperſedeo: non eſt enim longus dialogus, & ſingulis fere paginis ſpecimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco oſtendam, oeconomiam quam vocant, & diſpoſitionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino eſt a Luciano adhibita, ex aſſe convenire. In utroque dialogo illa eſt quaſi primaria hypotheſis, ut narret amico amicus ſermones a ſe auditos *ἐνεργητικωτάτους*, in quos forte fortuna & quaſi tranſeundo inciderit: in Nigrino quidem philoſophi Platonici, Sophiſtarum quorundam in Philopatride. Hi ſermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem eſt, inſignis animi, corporiſque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti ſcilicet ratione, lenior. Iam occaſio dialogi utriuſque eſt occurſus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter ſubitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput cauſae, in Nigrino moras nectente ipſo, qui narrat, prooemiiſque alterum ingentibus fatigante: in noſtro arrepta iurisiurandi mentione, a Critia, qui narrat, praeſtandi, Triepho praecipuos gentilium Deos ſalſe perſtringit. Poſt narrationem ſequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morſu ſimilitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quaſi cataſtrophe quaedam adiicitur, brevis illa quidem, ſed quae cauſa ſcribendi auctori exſtitit procul dubio. Poterant haec amplius ſingula dilatari, ſed metuo,

ne tamen non ſatis intelligat, niſi quis utraque *συγγράμματια* inter ſe componere ſuſtinuerit. Satis igitur fuerit haec indicaſſe. Habes, Lector, ſententiam de Philopatride noſtram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidiſſem, eamque in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputaſſem; ante decem annos in Lipſienſi quoque Academia eam publice propoſui. Interiecto tempore cum multum de eo ſit argumento diſceptatum, quaedam etiam contra illam meam diſputationem prolata in medium 1 cognoverim: tantum tamen abeſt, ut audierim quidquam legerimve, quod a ſententia me mea demoveret, cuius tuendae nullam profecto aliam cauſam habeo, praeterquam quod veram eſſe puto, quaſdam etiam deſerendae; ut potius magis ſubinde confirmatus, non iam iuvenile *ἀγώνισμα* arbitrer, ſed *κτῆμα* quoddam, perennaturo, ut ſuſpicari fas eſt, operi, Luciano Wetſteniano, quod intexatur, non penitus indignum.

1 Non feci in hac diſſertatione mentionem To. Eckardi viri ſane docti, &, quod aeque magnum eſt, modeſti. Hic in libro, quo *Non-Chriſtianorum de Chriſto teſtimonia ex antiquis monumentis* propoſuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4, edito, a pag. 107 pluſcula contra meam ſententiam protulit: quae in Lipſienſi diſputatione a me excuſſa ſunt; ſed hic repetenda non putavi, cum nihil ſit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac diſputatione reſponſum ſatis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam cenſui, ne quis vel non viſam mihi vel contemtam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum ſupinae negligentiae, ſuperbiae alterum facile poſſet tribui.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. *παρούσιν*, leg. *παροῦσιν*.
Pag. 226. l. 4. *ἰδοῦ*, leg. *ἰδού*.

Date Due

BOSTON COLLEGE
3 9031 01241849 7

Lucianus 13786
Author
Opera
Title
Vol.9
Ed: Hemsterhusii & Reitzii
Biponti

Lucianus

BOSTON COLLEGE LIBRARY
UNIVERSITY HEIGHTS
CHESTNUT HILL, MASS.

Books may be kept for two weeks and may be renewed for the same period, unless reserved.

Two cents a day is charged for each book kept overtime.

If you cannot find what you want, ask the Librarian who will be glad to help you.

The borrower is responsible for books drawn on his card and for all fines accruing on the same.